

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

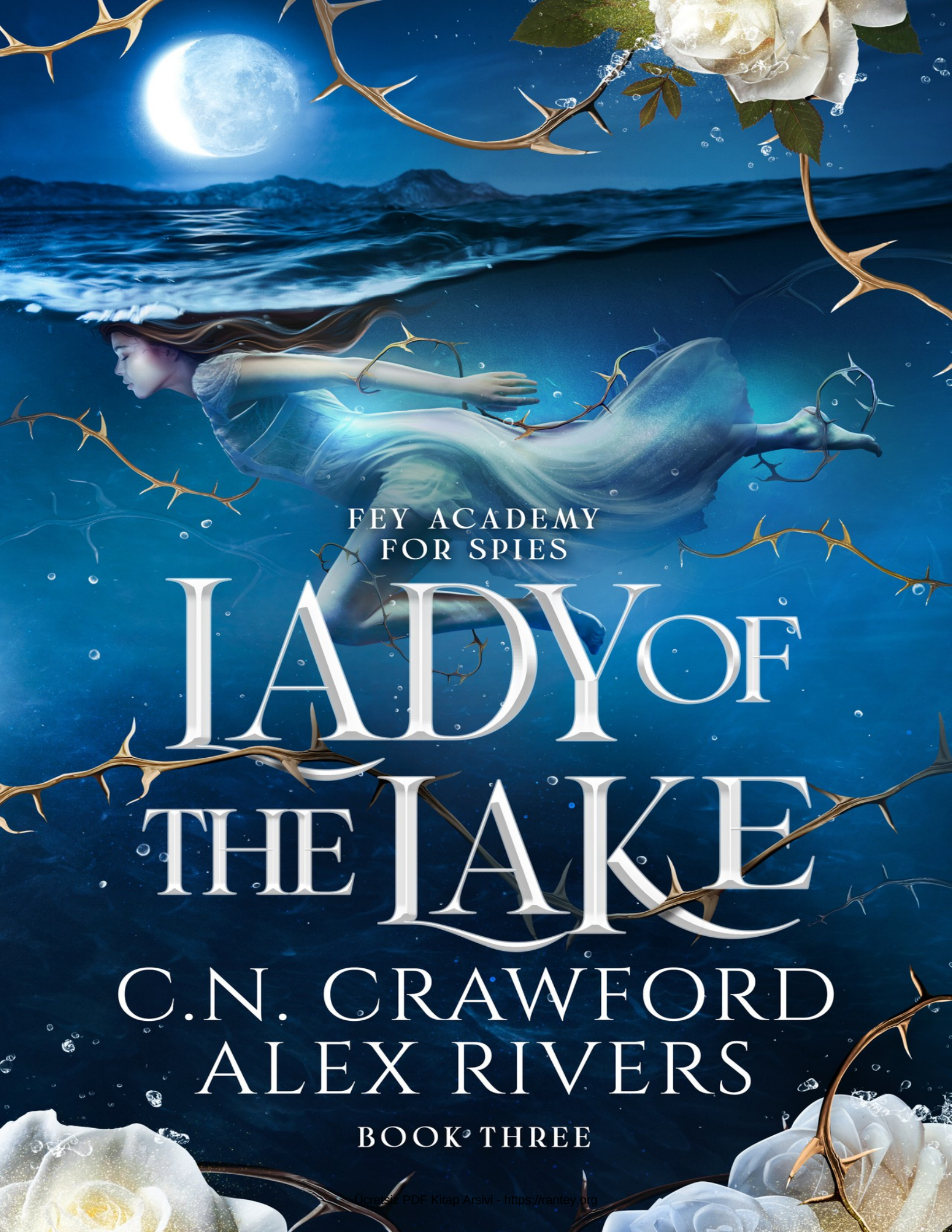
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FEY ACADEMY
FOR SPIES

LADY OF THE LAKE

C.N. CRAWFORD
ALEX RIVERS

BOOK THREE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

GÖLÜN HANIMI

C.N. CRAWFORD
ALEX RIVERS

Çeviri Kitaplar Telegram

<https://t.me/cevirigiller>

CONTENTS

[Özet Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55](#)
[Bölüm 56](#)
[Bölüm 57](#)
[Bölüm 58](#)
[Bölüm 59](#)
[Bölüm 60](#)
[Bölüm 61](#)

[Avalon Zaman Çizelgesi](#)

[C.N. Crawford'dan Frost Örneği Teşekkür](#)

A RECAP

Düşler Vadisi'nin Özeti

Nia, Camelot'ta casus olmak için aylarca eğitim aldı ve büyülü perdeleri aşmak için Sentinel güçlerini geliştirdi. Yuvarlak Masa'nın bir şövalyesi olarak çalışırken, Avrupa'nın Fey işgaline karşı nasıl savaşılabileceğini öğrenir. Kral Auberon bir canavardır, ama Rüya Avcısı olarak bilinen günahkâr derecede muhteşem canavar oğlu Prens Talan daha da kötüdür.

Şimdi, Feyler İskoçya dışında Fransa ve Birleşik Krallık'ın çoğunu fethetti.

At ve başla . *Düşler Vadisi*, ve Fey ordu Nia'nın sevgilisi Raphael'i hapsetmiştir. Fey'e karşı savaşta Avalon Kulesi'nin liderlerinden biridir ve Nia pervasızca karar için sinsi içine ve Fey kale Brocéliande'da onu için. kırık ve yarı ölü halde bulur ama kurtarmayı başarır. Nia'nın beklemediği şey, adamın dışarı çıkar çıkmaz ilişkilerini bitireceğidir. Kaleden çıkarken Nia kendini Rüya Avcısı tarafından tuzağa düşürülmüş bulur. Ölümcül derecede ateşli, tehlikeli ve korkutucu. Basit bir Fey çiftlik kızı gibi davranıyor, ama Nia olabilir kontrol zihinleri. Bu Rüya Stalker güçlerinin onun için ne kadar değerli olabileceğini hemen anlar ve onları acımasızca keserek onu her zaman baş ağrısıyla baş başa bırakır.

onları kullanıyor.

Talan ona hizmet etmesi için zorlar. Onun metresi davranacak, ne kadar acı verirse versin, güçleriyle insanların zihinlerini istegine göre bukecektir.

Ancak Talan, tahtın gerçek varislerinin kendisi ve babası olmadığının farkında değildir. Kral Auberon, Avalon Kraliçesi Morgan'ın soyundan geldiğine inandırmak için büyü kullanarak tebaasını kandırmıştır. Aslında onun oğlu Mordred'dir ve Mordred'in kızı da Nia'dır.

Nia, Talan'ın istediğini yapar ama sadece bir casus olarak çalışabilmek için. Günlerini Fey sarayında onun metresi gibi davranarak geçirse de hâlâ Avalon Kulesi için çalışmaktadır. Bilgi topluyor, Camelot'a rapor veriyor ve Fey işgalini yenmek için planlar yapıyor.

Talan, işine geldiğinde düşmanlarını keserek ve insanlara eziyet ederek ününe yakışır şekilde yaşamaktadır. Yine de inkar edilemeyecek kadar çekicidir ve Nia, yaptıkları maskaralığın bir parçası olarak onu öptüğünde, zihnini temiz tutmak zordur. Adam uyurken, Nia yıllardır onun düşüncelerinin parçalarını duyarken, adamın da kendi düşüncelerini duyduğunu öğrenir.

Düşler Vadisi'nin sonunda, Talan'ın tüm İngiliz ordusunu katletmesini engellemek için İskoçya'daki bir savaşa koşar. Savaş alanında, akıl hocalarından biri olan Viviane'in ölümünü izler. Yine de Nia savaş alanında kendini Talan'dan saklamayı başarır ve Talan onun orada olduğundan asla şüphelenmez.

Nia kanlı savaştan Brocéliande'a döndüğünde, Talan onu odasında beklemektedir. Hâlâ onun kendisine hakaret etmekten hoşlanan bir çiftçi kızı olduğunu düşünmektedir.

Ama bir eşe ihtiyacı vardır ve Nia'nın mükemmel bir gelin olacağını düşünmektedir.

Kitabın arkasında, referans olarak kullanabileceğiniz bir zaman çizelgesi bulacaksınız.

BÖLÜM 1

C Sarayın pencerelerinden süzülen ay ışığı, Talan'ın vücuduna arkadan uhrevi bir parlaklık veriyor. Kırmızı ışık sert açıları şekillendiriyor kaslı kollarından.

Odanın sedir kokulu sıcaklığında bir nefes için dünya kayboluyor ve ben ilahi, nefes kesici Rüya Avcısı ile baş başa kalıyorum.

Bir sonraki nefeste, onun bir sadist olduğunu hatırlıyorum. Ve karısı olmamı istiyor.

Tanıdığım en kötü insan çok ateşli. O kadar ateşli ki, o kelimeleri nasıl oluşturacağımı unutuyorum. Onun yanındayken nasıl düşüneceğimi unutuyorum.

Onun hayatına son vermek için burada olduğumu unut.

Telaşsız bir adımla yaklaşıyor. Ateş ışığında, su damlacıkları geniş omuzlarında sıvı altın gibi parıldıyor. Gölgeler ve ışık yüz hatlarının üzerinde kayıyor: erkeksi çene hattı, yüksek elmacık kemikleri ve gerçek bir şehvet düşkününün şehvetli ağzı.

Gözleri benimkilere kilitleniyor, karanlık bir yoğunlukla yanıyor. "Nia? Seni düğünümüz için hazırlamam gerek. Hemen. Krallığa geri döneceğini duyar duymaz terziyi çağırdım."

Başkaları üzerindeki etkisini bildiğinden eminim. Güzelliği bir silah, saldırmadan önce kurbanlarını etkisiz hale getirmek için kullandığı bir zehir, ölümcül bir darbeden önce bir yatıştırıcı.

Peki ya ben? Düşüncelerim şiddetli bir fırtına gibi. Zihnimin boşluklarında, sesim bana kaçmam için bağılıyor.

Ama üzerinde sadece bir havlu olması ya da topraksı, yasemin kokulu, dumanlı kokusunun sarması yardımcı olmuyor.

"Düğünümüz," diye tekrarlıyorum. Sesim milyonlarca kilometre öteden geliyor.

Yorgunluktan mı yoksa *ona* mı öyle geliyor bilmiyorum ama düşüncelerim durumun gerçekliğine yetişemiyor.

Düğünümüz mü?

Odayı tarıyorum. Kıyafetleri, yüksek, pervazlı pencerelerin altındaki maun bir masanın üzerine serilmiş. Düğün kıyafetleri mi?

Acaba o havluyu bırakıp benim önümde giyinmeyi mi planlıyor?

"Ben bir düğüne evet demedim," diye idare ettim sonunda.

Günler önce bir savaşın karşı tarafındaydık ama o bunu bilmiyor. Askerlerinin arkadaşım Viviane'ı katlettiğinden ya da buradaki odama geri döndüğümde hala onun kurumuş kanıyla kaplı olduğumdan haberi yok. Savaş planlarını bozan, saldırısını sızdıran kişinin *ben olduğumu* bilmiyor.

Evlilikten bahsediyor ve ben onu öldürmek için buradayım. Hayatım saçmalığın yeni derinliklerine ulaştı, kat kat yalanlarla sarıldı.

Odamda eriyen karla ıslanmış halde dururken, Fey kişiliğimin maskesini takmakta zorlanıyorum. Burada, Perillos Kalesi'nde, ben Nia Vaillancourt'um - bir çiftlik kızı, Brocéliande veliaht prensinin sahte metresi, Los Angeles'ta insan bir anne tarafından büyütülen Nia değil, yirmi birinci doğum gününü bir barda kötü karaoke söyleyerek geçiren biri. Kral Auberon ve oğlu prensin ömür boyu tebaasıyım.

Talan'ın erimiş bakır gözleri beni içine çekiyor. "Arwenna'yla evlenmeden önce fazla zamanım ve sen, çiftçi kız, benim tek çıkış yolumsun."

Bu adam karanlığın içinde titreyen bir alev ve ben onun ateşine çekilen bir pervaneyim. Kanatlarımı yakacağını biliyorum ama ışığa karşı koyamıyorum.

Zihnim, Talan'ın onunla konuştuğum ilk gece bir hizmetçiye işkence ettiği anıyı canlandırıyor. Kurbanı yerde acı içinde kıvranıyor, ıstıraptan yarı deli bir haldeydi. Kırılmıştı. Daha yeni bir anı canlanıyor: Viviane'ın cesedi, İskoçya'nın kış toprağında paramparça, çenesi gevşek, gözleri boş, bir açıklama umar gibi gri gökyüzüne bakıyor, başının altındaki parıldayan kan gölüne bir cevap.

Boşluk göğsümü oyuyor. Talan'ın işi.

O bir sanatçı ve şiddet onun aracı. Ne kadar muhteşem olursa olsun, onun yanında gardımı asla indiremem. Bir an bile.

Ama ben hala buradayım, önünde duruyorum ve evlilik hakkında konuşmasını dinliyorum.

Zihinsel olarak, bir düşünceyi bir araya getirmek için çabalıyorum. En sonunda, "Pek evlenme teklifi sayılmaz, değil mi? Evliliğimi böyle hayal etmemiştim, başka bir kadın önce davranmasın diye aceleyle evleniyorum."

"Evlenme teklif etmek için dizlerimin üzerine çökmemin bir faydası olur mu?" Sesi yumuşak bir mırıltı.

"Hayır."

Bir an için düşüncelerimi okumaya çalışır gibi gözlerimin içine bakıyor, havlusunu hâlâ yerinde tutuyor. "O zaman belki de devam etmeliyiz."

Kitapçada çalıştığım zamanlarda -hem bir yıl hem de bir ömür önce- beyaz, krem ve soluk pembeler içindeki kadınların muhteşem görüntülerine bakmak için bazen düğün kitaplarını karıştırırdım. Çiçeklerle ve titreyen fenerlerle donatılmış güzel masalara göz gezdirirdim, o kadar muhteşemdi ki

Fey tarafından bir araya getirilmiş de olabilirlerdi. Belki bir ya da iki kez kendi düğünümün nasıl olacağını hayal etmeme izin verdim, ama bu hayallerin hiçbirinde düğün günümüzden hemen sonra kocamı öldürmeyi planlayacağımı hayal etmedim.

Oyalanıyorum. "Elbette halktan biri prensle evlenemez."

"Ben yapabilir. Ve dediğim gibi, eğer benimle evlenirsen, muhtemelen ölürsün."

Dudağımı ısııyorum. "Tehditlerin bu durumu benim için iyileştirdiğinden emin değilim."

"Seni öldürecek olan ben değilim. Eğer Arwenna pençelerini orduma geçirirse, kelleni gümüş bir tepside yatak odasına götürür. Muhtemelen sırf estetik olsun diye yaldızlanmıştı." Silahsız bir gülümseme. "Çok teatral olabiliyor. Ama seninle bugün evlenirsem sorunlarımı çözmüş olurum. Biz de öyle yapıyoruz. Sen de krallıktaki en baştan çıkarıcı adamla daha fazla zaman geçireceksin. İkimiz de kazanacağız."

Burnumu kırıştırıyorum. "Hayatının hangi noktasında kendinden 'krallıktaki en yıkıcı ve baştan çıkarıcı adam' olarak bahsetmeye başladın?"

Omuz silkiyor. "Bunu insanların rüyalarında yeterince duyarsınız ve aklınıza kazınır."

"Peki neden soylu bir kadın değil de ben?"

Kıpırdamadan duruyor, bir eli havlusunun üzerinde. Su teninden aşağı kayıyor, koyu renkli dövmelelerinin ve karın kaslarının üzerinden geçiyor. "Neden sen? Çünkü herkesin bildiği kadarıyla sen benim metresimsin. Arwenna'yla evlenmeyi reddediyorum ama babam artık çaresiz. Ordumuz az önce korkunç bir darbe aldı. İnsan ordusunu yenmek için yaptığım kendi planım fevkalade başarısız oldu."

Kanım dondu. "Askeri bir kayıp mı? Çok yazık." Boğazımı temizliyorum. "Neyin yanlış gittiğine dair bir fikriniz var mı?"

Başını sallıyor. "Aramızda bir hain var. Birisi insanları istila planımızdan haberdar etmiş. Ama o pisliği bulacağım ve kemiklerini toz haline getireceğim, sonra da onu asacağım."

benimle uğraşan herkese bir hatırlatma olarak kale kapısından kafasını sallayacağım."

Ciğerlerim sıkışıyor, başım dönüyor. *Hay sikeyim.*

"Tabii ki." "Babamın benimle evlenmek istemesinin bir nedeni de bu.

Arwenna. Hazinemiz boşaldı, soylular isyan etmeye başladı. Halk arasında da huzursuzluk var. Babam onları ölümüne vergilendiriyor ve bu sarayı ateşe vermeye hazırlar. Babamın umutsuzca paraya ihtiyacı var ve bunu kontesle olan evliliğimden kolayca elde edebilir. Yasalarımıza göre, reddetsem bile kral beni evlenmeye zorlayabilir. Düğünde olmama bile gerek yok. Düğün bitene kadar beni zindanda tutmakla tehdit etti. Onu durdurabilecek tek şey zaten evli olmam."

"Öyleyse neden Arwenna ile evlenip parayı almıyorsun?"

Kara bir kaşını kaldırıyor. "O kadın mı? Krallığı kendim yakıp kül ederim daha iyi."

". "

"Ve inan bana, sevgili hanımım, eğer Arwenna benim karım olursa, gücü daha da artacak ve seni korumak daha da zorlaşacak. Yapmaya çalışacağı ilk şey sizi öldürmek olacaktır. Bir keresinde yanlışlıkla sevgilim olduğuna inandığı bir kadına ne yaptığını biliyor musunuz? Ben bir av gezisindeyken kadını soydurmuş, pastırma yağına bulamış ve Corbinelle Meydanı'nda vahşi köpeklere yem etmişti. Belli etmesem de Nia, o kadına olan nefretim çok derin."

Sertçe yutkunuyorum. "Kabul ediyorum, kulağa harika bir evlilik olacakmış gibi gelmiyor."

"Seni bu kaleye ben getirdim ve seni koruyacağımı söyledim, değil mi? Seni korumamın en iyi yolu benim karım olman. Kimse bir prensese dokunamaz."

Kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Beni zaten iki kez öldürmeye çalışmıştı. Eğer Talan' evlenmeyi başarırsa, düğün hediyesi olarak Auberon'dan benim ölümümü isteyip istemeyeceğini merak ediyordum.

"Ama bu gerçekten bununla ilgili değil, değil mi? Beni güvende tutmak mı? Gerçek motivasyonun ne?"

Eğiliyor, sesi zengin ve elik gibi keskin. "Babam kontrolü kaybediyor ve o hepimizi yıkıma sürüklemekten önce benim olanı almak niyetindeyim. Ve sen, benim küçük köylü yavrum, bunu yapmama yardım edeceksin."

Talan benden uzaklaşıyor ve havlusunu bırakıyor. Mükemmel kıcına, pürüzsüz kas ağına bakıyorum ve kendimi başka tarafa bakmaya zorluyorum.

Ona tekrar baktığımda üzerinde siyah bir i amaşıırı olduğunu görüyorum. Mumlardan birini fenere doğru kaldırıyor ve ışıık karın kaslarının üzerinden geçerken nefesim hızlanıyor. Yanaklarım kızarıyor. Onu öldürmek için burada olabilirim ama gözlerimi ondan alamıyorum.

Pantolonunu kaptı ve üzerine çekti. "Bana bakmak yerine, benim küçük iftim, neden sana söylediğimi yapmıyorsun? ıkar, kirlerini yıka ve dğnmz için hazırlan. Bir prenses olacaksın ve tek yapman gereken yanımda durup beni istiyormuşı gibi davranmak." Bakışları nabzımı izliyormuşı gibi boğazıma kayıyor. "Gerçi ne kadar rol yapman gerektiğinden emin değilim."

"Prensес olmak istemiyorum. Prens varken olmaz..." Dilimi ısırıyorum.

Prens benim dşımanım, ölüm listemdeki bir hedef olduğunda değil.

-Ve bunun da ötesinde, karşı koyabileceğimden emin olmadığım bir cazibe.

BÖLÜM 2

T Alan sinsice yaklaşıyor, hareketleri zarif ve kontrollü. Bir tişört giyiyor ve ben kendimi biraz daha iyi odaklanabilir buluyorum.

"Prens *ne* zaman değil?" Her kelime bir buz parçası gibi.

"Prens aslında bana aşık değilken ."

Bakışları tam olarak okuyamadığım karanlık bir ifadeye dönüşüyor. Sonra sakın maskesi tekrar yerine kayıyor. "Aşk mı? Nia, bir şeyin benim olduğunu iddia etmek için aşka ihtiyacım yok."

Kapı çalınıyor ve bizi bölüyor. "İçeri gelin," diye sesleniyor Talan.

Jasper meşalelerle aydınlatılmış odaya girer. İki yardımcısı, Ranae ve Tilly, arkasından geliyorlar, bir tür gergin heyecanla birlikte hareket ediyorlar, gözleri Talan'ın üzerinde. Kadınların bana son derece aşağılayıcı bir şekilde davrandıklarına bakılırsa, Talan'ın bir noktada, belki de aynı anda ikisine de sahip olduğundan oldukça eminim. Jasper parmaklarını şaklatana kadar dudakları ince çizgiler halinde bastırılmış bir şekilde bana bakıyorlar. "Hadi, hadi hanımlar. Odaklanalım." Sırılarak elini Talan'a doğru sallıyor ve eğiliyor. "Sizin için buradayız, Majesteleri."

Talan onlara kısa bir baş selamı verir.

Jasper bana dönüyor, darmadağınık halim karşısında dehşet içinde çenesi düşüyor. "Ah, canım." Bana kaşlarını çatı. "Özür dilerim, Majesteleri. Misafir beklemiyordum. Siz... ne giyiyorsunuz?"

Ranae mırıldanıyor, " soğan çiftliğinden koparılmış bir gibi topraktan çürümüş sebze."

Kollarımı kavuşturuyorum. "Seyahat ediyordum."

Jasper kaşlarını çatıyor. "Savaş bölgesinden mi geçtin? Çamura bulanmış bir kaçak gibi görünüyorsun." Gözle görülür bir şekilde titriyor. "Yaldızlı Ev'de artık bir trend bu, kaba saba bir görünüm. Bugünlerde oraya herkesi alıyorlar. Artık *eskisi* gibi değil. Eskiden ayrıcalıklıydı."

"Trendleri takip etmeyi severim."

"Ben klasik bir adamım." Parmaklarını şıklatır. "Ranae, şu paçavraları yak. Onları prensten uzak bir yere götür ve ateşe ver. Pire bulaşmış olabilir ve prene bulaşmasına izin vermemeliyiz. Veliaht prensimiz yakında evleniyor ve düğün günlerinde bunları kontese istemeyiz."

Talan ay ışığı mavisini bir ceket giyiyor. "Jasper, odaklanmanı istiyorum. Bir gelinliğe ihtiyacımız var."

"Tabii ki. Baban istediği anda hazırladım. Kontes Arwenna en iyi çiy damlası gossamer'ı giyecek. Doğal olarak benim eserimin içinde *göz kamaştırıcı* görünüyor. Tam bir rüya."

Talan bir şarap kadehi alıyor, gümüş yüzükleri mum ışığında altın rengiyle parlıyor ve kendini açıklamak zorunda kalmaktan belli belirsiz sıkılmış görünüyor. "Yanlışı anladınız. Arwenna için bir gelinlik istemiyorum. Nia için istiyorum. Onunla evleneceğim. Ayrıca, ona çiftlik kızı demeyi ve hakaret etmeyi bırakacaksın. Bu ayrıcalığa sadece *ben* sahibim. Şu andan itibaren, ona hitap edenlerin saygıdan başka hiçbir şeye tahammül etmeyeceğim. O bir prenses olacak."

Jasper bembeyaz kesilir. "Bu... bu olamaz..."

Prensın güzel yüzündeki ifade bir küçümseme ifadesi. "Nia için bir elbise tasarlayacaksın ve sonra muhafızlarım sana yardımcılarınıla birlikte kalacağın odana kadar eşlik edecek." Kaşlarını çattı. "Korkarım melez gribine yakalanmışsınız ve bulaşıcı olabilir. Korkarım konuşamayacaksınız bile. Eğer , Jasper, bu sağlığın için çok kötü olurdu. Konuşmak kafanın vücudundan ayrılmasına neden olabilir, bu da melez gribinin korkunç bir belirtisidir. Anlıyor musun?"

Jasper'ın gözleri büyür. "Ne kadar süre... karantinada kalacağım?"

"İki gün," diyor Talan. "Ve sonra en heyecan verici hikayeyle dışarı çıkabileceksiniz."

Jasper'ın boğazı düğümlenir. "Peki o hikâyeyi anlatırsam Kral Auberon bana ne yapar? Emirlerine karşı geldiğim hikâyeyi?"

Talan bir adım daha yaklaşıyor, gözlerinde yırtıcı bir parıltı var. "Söyle bana Jasper, kimden daha çok korkuyorsun? Kraldan mı, benden mi?"

Jasper'ın ağzı sessizce açılıp kapanıyor.

Talan kaşlarını çatıyor ve bir elini ağzına götürüyor, yüzükleri mum ışığında parlıyor. "Daha basit bir soru soralım. Beni hoşnut etmeyen insanlara ne yaptığımı duydun mu?"

Jasper başını sallar, yüzü solgundur. "Evet, Majesteleri." "Onları benim için listele."

"Derilerini soyuyorsun. Etlerine şiirler kazıyorsun." Jasper yutkunuyor. "İç savaştan sonra ejderhalarınızı hainlerin üzerine saldınız. Hâlâ hayattayken organlarını vücutlarından çıkardınız. Onları atlarla parçalara ayırdınız ve-"

Talan bir elini kaldırır. "Güzel, görüyorum. Şimdi, sadece gerçeği söylemen gerekiyor. Sarhoş ve sadist prens sizi isteğiniz dışında bir elbise yapmaya zorladı. Rüya Avcısı sadece senin hayatını değil, aynı zamanda Ranae ve Tilly'nin de hayatını tehdit etti.

korumak istedim. Bırak babamın öfkesi üzerime çöksün. Ben buna alışkınım. Hikayeyi istediğin kadar süsle. Sana işkence ettim. Tırnaklarını söktüm, kemiklerini kırdım ve tüm bunlar olurken şampanya içip gülüyordum. Akşamlarımı böyle geçirmeyi sevdiğimi herkes bilir. Öyle değil mi, Nia?"

"Ben de öyle duydum," diyorum kuru bir sesle.

Talan bir adım daha yaklaşarak Jasper'a doğru yükseliyor. "Auberon'a sana bedenlen ve zihnen işkence ettiğimi, seni öyle korkunç bir kâbusa zorladığımı söyleyebilirsin, öyle ki artık neyin gerçek olduğunu bilmiyorsun, sadece acının dinmesini istiyorsun. Sonra düşüncelerini çarpıttım ve seni Nia'nın Arwenna olduğuna inandırdım. Eğer yardımı olacaksa, bunları gerçekten yapabilirim." Omuz silkiyor ve dudaklarında karanlık bir gülümseme belirliyor. "Ya da sadece emrettiğim şeyi yapabilir ve kendini ıstıraptan kurtarabilirsin. Senin yerinde olsaydım hangi seçeneği seçeceğimi biliyorum."

Jasper başını sallar. "Doğru. Ve Auberon'un yaşamama izin verebileceğini düşünüyorsun..."

"Tabii ki yapacak. Senin yeteneklerine başka kimse sahip değil, Jasper. Ve herkes benim ne kadar kötü olduğumu bilir. Bir manipölasyon ve zalimlik ustası." Talan uzanıp Jasper'ın ceketinin yakasını düzeltiyor. "Rüya Avcısı'nın iradesine karşı geldiğinde basit, yaşlı, çaresiz Jasper'ı kim suçlayabilir ki?"

Jasper boğazını temizliyor ve yüzünü gülümsemeye zorluyor. "Peki müstakbel prensesin çiftliği için aklınızda tam olarak ne var?"

Talan omuz silkiyor. "Nia'nın Arwenna için diktiğinden daha güzel bir elbisesi olsun istiyorum."

Jasper karnını tutuyor ve hasta görünüyor.

"Bir sorun mu var?" Talan sorar.

"Hiç sorun değil," diyor Jasper. "Nia'nın elbisesi Arwenna'ninkini köylü kıyafeti gibi gösterecek. *Köylü kıyafetleri*." Yüzü kıpkırmızı oldu ve son iki kelimeyi o kadar kuvvetli söyledi ki, boğuk bir sesle çıktılar.

Tilly ona ters ters bakıyor, yüzünde acı dolu bir ifade var. "Arwenna'nın elbisesinin şimdiye kadarki en iyi çalışman olduğunu, çağlar boyunca eşsiz olacağını söylemiştin."

Jasper elini sallar. "Saçmalama. . Bir kontesle evlenmek sıkıcı ve tahmin edilebilir. Ama bu..." Tekrar boğazını temizliyor. "Bu kadının üstü başı kir içinde ama kirin nesi kötü ki? Topraklarımızın kutsal, hayat veren toprağı, tanrıça tarafından kutsanmış, kraliyet sarayı ile kırsalın, altın ve balçığın birleşimi. Prensimiz her zaman en *ilginç* kararları verir. Ne yapacağını asla bilemezsin, değil mi? Her zaman bir adım önde. Prensimiz, diğer prensler gibi sıradan bir kontes mi seçecek? Bu çok sıkıcı olurdu. Ama o sıkıcı değil, değil mi? Prens Talan Feyler arasında bir tanrı ve gizemli, beklenmedik birini seçti. Başka hiçbir prensin yapmayacağı bir şey yaptı. İleri görüşlü, olan bu. Siz bir efsanesiniz Majesteleri ve eğer cüretkâr olabilirim, bu düğünde *iki* efsane var."

Kaşlarım havaya kalktı. "Artık bir , öyle mi?"

Jasper ellerini birbirine sürterek hâlâ Talan'a bakıyor. "Ben kendimden bahsediyordum ama tabii, üç efsane diyelim. Hikâyeler yüzyıllar boyu sürecektir; zindanlarda saatlerce kemik kıran işkencelere katlandıktan sonra vizyoner bir sanat eseri yaratan zeki bir terzi. Bu daha önce karşılaştığım hiçbir şeye benzemeyen bir meydan okuma." Gözlerini bana dikti. "Şimdi elbiselerini çıkar ve seni banyoya sokalım."

Bu istek karşısındaki rahatsızlığımı gizlemeye çalışıyorum. Eğitimime rağmen, başkalarının yanında çıplaklık konusunda Fey seviyesindeki rahatlıkta hâlâ ustalaşamadım.

Zorba davranma ve durumu kontrol altına alma zamanı.

Saçlarımı omuzlarımın arkasına savuruyorum. "Sizi temin ederim, kendi başıma banyo yapabilecek durumdayım. Tilly, Ranae, bana en güzel beyaz iç çamaşırlarımdan getirin, olur mu?"

"Zaten yapılmış bir şeyi giyemezsin," diyor Tilly, sözlerine soğukluk katarak. " için değil bir kraliyet

Düğün. Fark etmedin mi?"

Çenem gerildi. "Güzel. Corbinelle'den ya da Auberon sarayının yüksek sosyetesinden gelmiyorum ama geldiğim yerde kendi geleneklerimiz var. Lauron çiftliklerinde bir damadın düğün günü gelinin çıplak bedenini görmesine asla izin verilmez. Aslında hiçbir erkek göremez. Banyomu bitirdiğimde, Tilly ben odaya çıkmadan önce yeni iç çamaşırlarımı dikebilir. Başka bir şey kötü şans . Hem de çok kötü şans. Bunlar benim geleneklerim ve sonuçta bu, altın ve balçığın kutsal bir birleşimi."

Tilly gözlerini devirir ama itiraz etmez.

Banyoya geçiyorum. Düşünmek için birkaç dakikaya ihtiyacım var. Ay ışığı odanın içine sızıyor, taş zemine pembe ışınlar düşürüyor. Sıcak su musluğunu çeviriyorum ve küvetten ay ışığıyla renklenmiş buhar yükseliyor.

Çamur sıçramış pelerinimi ve çizmelerimi çıkarıp kirle kaplanmış giysilerimi soyuyorum ve kirin altındaki çürük bedeni ortaya çıkarıyorum. Atılmış giysilerimi yere bırakıp banyoya giriyorum. Sıcak su cildimi kızartıyor, yorgun kaslarımı yatıştırıyor.

Savaşta ve uzun yolculuktan sonra vücudumun her yeri ağrıyor. Sıcak bir banyo *tam da* ihtiyacım olan şey.

Birkaç dakikalığına suya batıyorum, sonra sabunu tenime sürüyorum. Yorgunluğum eriyip gidiyor ama göğsümün derinliklerindeki kayıp hissi geçmiyor. Yaşadığım onca şeyden sonra, ölüm hâlâ üzerime yapışıyor. Kafatasımın içinde görüntüler uçuşuyor - Viviane'ın güzel mavi gözleri, bakıyor ve boş. Ölümlerin başında ağlayan askerler. Yolun kenarında titremesini durduramayan travma geçirmiş onbaşı.

Gözlerim yanıyor. Geride o kadar çok ölü kaldı ve ben burada, o kana bulanmış şaheseri besteleyen adamların gelinlikleri hakkında konuşuyorum.

Ama ona "hayır" demek yok. Ne kadar kararlı olduğu ortada. Görevimi bırakıp Avalon Kulesi'ne geri dönmezsem bundan kurtuluş yok.

Hayır...ama ne yapmam gerekiyor?

BÖLÜM 3

I açık ve mantıklı düşünmem gerekiyor. Viviane de böyle yapmamı isterdi.

Eğer bu çılgınlığı sürdürür ve Talan'la evlenirsem, gizliliğimi korumam giderek zorlaşacak. Saraydaki yeni prensesin üzerinde bu kadar çok göz varken, insanlar söylediğim kişi olmadığımı anlayacaklar. Birileri hiçbir zaman bir çiftliğim olmadığını, fakir bir geçmişim olmadığını, soğan ya da alkolik bir babam olmadığını söyleyecek. Soylular basit bir metres hakkında dedikodu yapma zahmetine katlanmadılar, ama bir prenses? Bulabildikleri her sırrı ortaya çıkaracaklar. Lauron köylüleri, içlerinden birinin artık kraliyete yakın olduğu hikayesini duyacaklar. Kim olduğumu soracaklar.

Göğsüm sıkışıyor. Keşke Viviane'i düşüncelerimde canlandırmanın bir yolu olsaydı.

Ne söyleyeceğini tahmin edebiliyorum çünkü daha önce de söylemişti. Sözleri kafatasımda yankılanıyor: *Hiç kimse kraliyet ailesine bu kadar yakın olmamıştı. Prens kendisizle romantik bir ilişki içinde olmak bir fırsat...*

Bunun için, onu alaşağı etmek için hayatını verdi. Boğazım düğümleniyor. Bir gün Brocéliande'a geri dönmek istiyordu. -Anavatanına. Buranın karanlık, vahşi güzelliğini, iki uhrevi ayını özlemişti. Burası onun eviydi.

Buharlı havayı soluyorum. Ona yakın kalmak için risk almak zorundayım.

Avalon Kulesi'ne bilgi aktarmaya devam etmek için suikastları planlamam gerekiyor. Casuslarımızı bir sonraki saldırı konusunda uyarabilir, daha fazla hayat kurtarabilirim. Talan'ın peşinde olduğu hainin ben olduğumu gizlemek için elimden geleni yapacağım. Ama düğünü ertelemem gerek, en azından Lauron'da hayatımı dolduracak birkaç ajan bulana kadar. Bir prenses olarak üzerimdeki incelemeler arttıkça, insanlar hayali geçmişimle ilgili gerçeği keşfetmek zorunda kalacaklar.

Düşüncelerim çalkalanırken, bileklerimde soğuk bir his kayıyor. Kollarımı kaldırıyorum ve çenem sarkıyor. Derimin üzerinde gümüş semboller kıvranıyor, üç yapraklı çiçekleri andıran karmaşık spiraller. Bir sonraki an, semboller kayboluyor.

Boş bileklerime bakıyorum. Belki de yorgunluktan halüsinasyon görüyordum.

Küveti boşaltıp yeniden dolduruyorum ve temiz suyla yıkanıyorum. Akan musluğun altında saçlarımı şampuanlıyorum ve duruluyorum. İşim bittiğinde bir havlu kapıp kurulandıktan sonra lavanta kokulu yağla cildimi nemlendiriyorum. Yağı sürdükçe vücudumdaki morluklar soluyor. Saçlarıma biraz yağ ekliyorum ve dolaşmış saçlarıma yediriyorum. Yansımama bakarken neredeyse kendimi yeniden tanıyacağım.

Havluyu yakın tutarak Tilly'yi çağırıyorum.

Sanki banyoyu yağmalamak ya da bir bar kavgası başlatmak üzereymiş gibi gereksiz bir güçle banyo kapısını çarpıyor. Öfkeyle kollarını göğsünün önünde kavuşturuyor.

"Oraya gitmeden önce iç çamaşırımı yapabilir misin? Kötü şans istemiyorum," diyorum ona.

"Gerçekten onunla evlenecek misin?" Ranae Tilly'nin arkasından soruyor, sesi zehir saçıyor. "Bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Ben kimim ki prense hayır diyeyim?"

"Havluyu bırak." Tilly bana parmaklarını şıklatıyor, Jasper'dan öğrendiğini tahmin ettiğim sinir bozucu bir davranış.

İç çekerek havlunun ayaklarıma düşmesine izin verdim ve bu tuhaflığı görmezden gelmeye çalıştım. Benden açıkça nefret eden iki kadının önünde çıplak duruyorum.

Tilly bir büyü fısıldıyor ve beyaz ipekten ince tutamlar kırımın etrafında kayıyor, sonra son derece küçük bir çift iç çamaşırı oluşturmak için birbirine dikiliyor, narin iplikler kalçalarımın üzerinde birbirine bağlanıyor.

"İşte," diyor, "şimdi elbiseyi giyebilirsiniz." "Peki ya sütyen?"

Başını sallıyor. "Jasper sütyenleri onaylamıyor. Git hadi." Banyo kapısını sarsarak açıyor ve odaya geri dönmesini işaret ediyor.

Kollarımı üzerinde tutarak, incelemelerinin ağırlığını hissederek yatak odama dönüyorum.

En azından Fey'e hiç benzemeyen öz-bilincimi açıklayacak bir kılıfım var.

Arkasındaki taş duvar kadar hareketsiz olan Talan, çözemediğim karanlık bir ifadeyle bana bakıyor. Her ne düşünüyorsa, bir santim bile kıpırdamıyor ve etrafındaki havayı karanlık kaplıyor.

Jasper parmaklarını iki kez şıklatır. "Tilly, dikişte bana yardım et. Şimdi, fikirlerimi dinle. Ruhani istiyorum. Alacakaranlık, akşam karanlığı, kasvet, hava şeffaflığı, vespertine şifon istiyorum. Anladın mı, Tilly? Anladıysan başını salla. Güzel. Mükemmel bir vücudu var. Dolgun göğüsler, mükemmel yuvarlak. Bir avuçtan fazla, evet. O güzel beli vurgulamak için kumaşın korsajda kıvrıldığından emin olalım. Ve dekolteli bir yaka olmalı. Göbeğine kadar uzanan, dolgun göğüslerini gösterecek derin bir V. Köylü geleneğinde olduğu gibi göğüs uçlarını kapalı tutalım ama göğüslerin iç kısımlarını gösterelim, olur mu? Bir tarafta bacak yırtmacı yapacağız. Kısa kapaklı kollar. *Vespertine*."

O konuşurken, Tilly sihrini dokuyor ve güzel bir kumaş soluk Cezayir menekşesi başlar için örtü üzerinde benim bedenim

Odamın dışında ayak sesleri yankılandığında mesajımın yarısına gelmiştim. Titreyerek kâğıdı küçük deri çantama tıktırıyorum. Kalbim küt küt atıyor, tenim terden buz kesiyor ama yüz hatlarımı sakın bir maskeyle gizliyorum.

Talan, ben dahil buradaki her şeyin sahibiymiş gibi odaya giriyor. Ve sanırım öyle. Bu kadar gücü olan bir prence ben kimim ki hayır diyeyim?

İnce işlenmiş deri bir çanta taşıyor. Dügün kıyafetleri, belki?

Gözlerinde fesatlık parlıyor ve ılık inci bir küpenin ışıltısını . "Brocéliande'ın tanrı vergisi hükümdarı, veliaht prensin meshedilmiş eşi olarak yükselmeye hazır mısınız?"

Karanlık, ipeksi büyüü üzerimde geziniyor ve zihnimin çarpık bir kısmı bu adama aşık olmanın nasıl bir his olduğunu merak ediyor. Ne olmuş ona? O gerçek aşkı yaşayabilecek biri mi? Ama bu düşünce bilincime değdiği anda onu tekrar uzaklaştırıyorum.

"Gitmeye hazırım."

Bir tutam siyah saç yüksek elmacık kemiklerini okşuyor. "Güzel. Bir pelerin kap ve yola koyulalım. İki at hazırladım. Önümüzde uzun bir yolculuk var."

Günlerce süren yolculuğun yorgunluğu kaslarımı yakıp kemiklerime işlemiş bile. Elbette ona *neden* bu kadar yorgun olduğumu söyleyemem. Gerçeği yutuyorum - sadece birkaç gün önce, birbirimizden metrelerce uzaktaydık, savaş alanındaki düşmanlardık ve o beni öldürmeye çok yaklaşmıştı.

İç çekiyorum. "Gecenin karanlığında kaçarsak şüphe çekmez miyiz? Kral Arwenna'yla evlenmeni istediğinde metresinle gidiyor olacaksın."

Başını öne eğer. "Tam tersine. Saray, düğünden önce hanımımın tadına bakmamı bekliyor. Onları hayal kırıklığına uğratmak kabalık olur."

"Benim tadıma bakmayacaksın."

Bir adım daha yaklaşıyor, ısı ve güç ondan duman gibi yayılıyor. Bana bakıyor. "Tek yapman gereken tek bir kelime, Nia." Bakışları yavaşça vücudumda geziniyor. "Bir gün teslim olacaksın. Acaba bunu istediğin için kendine mi kızacaksın yoksa seni zorladığım için benden nefret mi edeceksin? Belki ikisi de."

Boğazım düğümleniyor, yanaklarım onun bakışları altında ısınıyor. "Her ," diye devam ediyor, "bir aşığın veda etme hakkı

Bu sarayda bir gelenektir ve benim bunu kaçırmayacağımı bilirler. Lauron'da geleneksel değil mi?"

Kalbim bir çentik atıyor. Şimdi bile, onunla bu kadar zaman geçirdikten sonra, her zaman yanlış bir adım atma riski altında hissediyorum. Tehlikeli büyüünün ipeksi okşayışı tenimi okşuyor ve Fey düğün geleneklerini hatırlamak için beynimi zorluyorum.

"Küçük kasabalarda metresler o kadar yaygın değil," diyorum sonunda. "Çok fazla duygusal kaosa neden oluyor ve zaten aralarından seçim yapabileceğiniz çok fazla kadın yok. Sadece sarayda bu tür bir sefahatten kurtulabilirsiniz."

"Doğru. Her halükarda, gece boyunca ormanda bir kulübede seni becermemi bekliyorlar. Bu da kralın adamlarının ensemizde solumayacağı anlamına geliyor." Bakışları keskinleşiyor, bakır rengi gölgelerin içine kayıyor. "Ama söyle bana, tam olarak neden seni idama götürüyormuşum gibi bakıyorsun? Çiftliğin yerine bir kalede olduğun için bu kadar üzgün müsün? Donmuş topraktan yarı çürümüş soğanları çıkarmanın nostaljik cazibesi artık azalmaya başlamıştır."

Göğsüm sıkışıyor. "Bu gerçek değil."

Yüzünü benimkine doğru eğiyor. "Peşinde olduğun şey gerçek aşk mı? Şapkanı diktiğin bir çiftlik çocuğu var mıydı, Nia?" Derin sesi belli belirsiz bir alaycılıkla çınlıyor.

El çantasını omzuma atıyorum. "Hayır. Her şey çok hızlı geliyor, hepsi bu. Arwenna öfkelenmeyecek mi?"

Belli belirsiz bir gülümseme. "Bu da ek bir bonus. Ama korkmayın

-Sen benim karım olduğunda, sana elini bile süremeyecek. Sana doğru bakan herkes

Benim iznim olmadan onlarla işim bitmeden ölüm için
yalvaracaklar."

BÖLÜM 4

I pelerinimi bağladım ve onu odadan dışarı kadar takip ettim. Salonda, canlı duvar halıları ve portreler üzerinde meşale ışığı parlıyor. çizmelerimiz kaldırım taşına çarpıyor,

yükselen Gotik kemerlerde yankılanıyor.

Koridorda ilerlerken düşüncelerim kafatasımda fırtına gibi esiyor.

Öldüreceğim adamla evlenemem.

Fey soylularının portrelerine baktığımda, beni izlediklerine yemin edebilirim. Dantel yakalar ve değerli taşlar yüzlerini çerçeveleyiyor ve boyalı gözleri ben yanlarından geçerken değişiyor gibi görünüyor. Işığın bir oyunu ama yine de yargılarını hissediyorum.

Kocasını öldürmeye gelen pelerinli bir hain. Otların arasında bir engerek.

Merdivenlerden indikçe hava daha da soğuyor. Ne zaman biz

Alttaki ağır meşe kapılara ulaşan Talan, kapıları iterek açıyor. Geniş bir avlu kale duvarlarına kadar uzanıyor ve sert bir rüzgâr yönümüze doğru kar yığınları savuruyor. Söğüt ağacının sallanan buzlu dalları altında askerler hâlâ kapıyı koruyor.

Pelerinimi etrafıma daha sıkı sarıyorum ve mesaj damlalarımızdan birinin yakınında adımlarımı yavaşlatıyorum. Talan bana dönüp bakıyor.

Rüzgâr siyah saçlarıyla oynuyordu. "var?"

"Botumda bir çakıl taşı var. Bana bir saniye izin verir misin? Seninle ahırda buluşuruz."

Başını sallıyor, sonra uzaklaşıyor, uzaklaşırken gölgeler onu tüketiyor ve ben deri çantamdan mesajı almak için . Soğuk parmaklarımla dikenli bir çalının altındaki taşı kaldırıyor ve parşömeni onun altına itiyorum. Mesaj cümlelerin ortasında bitiyor ama Nivene önemli kısmı öğrenecek: Talan, Arwenna'yla olan evliliğinden kurtulmak için benimle evlenmek istiyor. Umarım Lauron meselesini temizlememiz gerektiğini anlar, çünkü bunu yapmazsa hayatım boyunca gördüğüm en güzel adam tarafından boğazım kesilerek son bulabilir.

Doğruluyorum ve Talan'a yetişmek için acele ediyorum, taş gagalarından su püskürten kuzgunların olduğu çeşmenin yanından geçiyorum, buhar sarmalları soğuk havaya yükseliyor. Kümeden gelen yumuşak ötüşler gecenin sessizliğini bozuyor. Talan'ı ahırdan iki atı, narin beyaz bir kısırak ve kocaman siyah bir aygırı çıkarırken buluyorum.

Aygırın dizginlerine uzandım. "Sanırım bu benim için?"

At başını geriye atıyor.

Talan bana hafifçe gülümsüyor. "Kesinlikle olmaz. Clover, beyaz kısırak, senindir. Maponos'a benden başka kimse binemez. Bazen biraz sahiplenici olabiliyorum."

"İyi." Clover'ın dizginlerini tutuyorum ve onu rahatlatmak için elimi boynunda gezdiriyorum. Sol yanına yanaşarak ayağımı üzengiye takıyorum ve bacağımı sırtına doğru sallayarak eyere yerleşiyorum. Öne doğru eğilip parmaklarımla yelesini okşuyorum ve Clover'ın kulağına fısıldıyorum: "Sen ve ben iyi arkadaş olacağız."

Beni dinliyormuş gibi kulağını oynatıyor.

Kafamı kaldırdığımda Talan çoktan kapıya doğru at sürüyordu. Titreyerek onu takip ediyorum ve Clover'ı sakın bir şekilde dörtlale koşturuyorum.

Ağır ahşap kapılar gıcırdayarak açılıyor ve askerler geçmemize izin veriyor. Biz geçerken, muhafızlar eğiliyor.

Kapıdan geçiyoruz ve Clover'ı dörtmala koşmaya teşvik ediyorum.

Hayatım bir kaos girdabı, ama hep böyle değil miydi? Her köşe başında yeni bir felaket: Annemin arabası bir eve çarptı, kaneppe yandı, bir tahliye daha. Kaçırıldım, bir akademiye götürüldüm, kötü bir prensle nişanlandım.

Kargaşa denizleri etrafımda kudurduğunda, dalgaları . Tek yapabildiğim direğe tutunmak ve boğulmamayı ummak.

Kısrağımı ileriye doğru odaklıyorum, rüzgâr kulaklarımda çığlık atıyor.

Bulutlar ayın üzerinden kayarak yıldızları karartıyor ve kızıl parlaklığı siliyor. Corbinelle'in dolambaçlı caddelerinde ilerlerken buzlu yağmur damlaları pencerelerden gelen ışıktaki parıldıyor, yolları dolduran ahşap iskeletli evlerde uyuklayan sakinlerin yanından geçip gidiyoruz.

Bir an için kaçmayı denesem mi diye düşündüm. Öldürmeye çalıştığım bir adamla evlenemem.

Ne o zaman? Sorunlarımdan kaçmak çocukça bir dürtü. İşimi yapmak, Merlin Sarayı'nı yıkmak gibi bir sorumluluğum var ve bunu terk edemem.

Benim rolüm basit: Talan'a yaklaşmak ve Avalon Kulesi'nin suikastçılarınnı onu öldürmesine yardım etmek. Prensi öldür. Kralı öldür.

En önemlisi, sırrımın ortaya çıkmasına izin verme.

Talan'ı şehirden çıkıp Brocéliande ormanlarına doğru takip ederken zihnim panik ve yorgunluk kasırgası içinde. Tepemizdeki bulutlar inceliyor ve ay ışığı şehrin dışına, meşe ve keven ağaçlarından oluşan karanlık ormana doğru kıvrılan taş döşeli yolu aydınlatıyor. Talan yolu gösteriyor, ben de onu takip ediyorum, vücudum günlerdir süren yolculuktan dolayı ağrıyor. Kalçalarım ve karın kaslarım yoğun bir şekilde yanıyor.

Ormana doğru ilerledikçe gölgeler kalınlaşıyor, hava ağırlaşıyor ile kokusu toprak ve yosun. Soluk,

Kıpkırmızı ay ışığı üzerimizdeki örtüyü deliyor, toprağı pembe beneklerle kaplıyor. Ağaçların yapraklarının altında küçük ışıklar titreşiyor. Ateşböcekleri sanırım.

Bir süre sonra, ağaçlar bir açıklığa doğru incelir. Ormanın içinde, kepenkli pencereleri olan köhne bir meşe kulübe var. Her çizgisi eğri büğrü görünüyor: yosun tutmuş baca garip bir açıyla çıkıntı yapıyor ve çatı sağ tarafa doğru sarkıyor. Görünüşe göre, yanındaki ağacın üzerine devrilebilir.

Burası bir ev enkazı ama şu anda bunu anlayabiliyorum.

"İşte biz buradayız." Talan atını durdurur ve hızla

Atlardan inin.

"Tam olarak neredeyiz?" Eyeri kavıyorum ve Clover'ın sırtından kayıyorum. "Bu küçük kulübe pek senin tarzına benzemiyor."

Talan Maponos'u bir ağaca asıyor ve kaşlarını bana kaldırıyor. "Benim tarzım hakkında tam olarak ne biliyorsun?"

"İncileri ve gümüş yüzükleri sevdiğinizi biliyorum, bu da bir orman kulübesiyle çelişiyor gibi görünüyor."

Bana döndü ve parmağını dudaklarına götürdü. " burada din adamımızı buluyoruz ve sen de Morgan kraliyet ailesinin en yeni üyesi oluyorsun."

Midem sıkışıyor. Gecikme yok o zaman.

Dönüyor ve şekilsiz ahşap duvarların içine yerleştirilmiş küçük, yuvarlak yeşil kapıyı çalıyor.

Kollarımı ovuşturuyorum, soğuktan titriyorum. Kapıyı gece mavisi cüppeler giymiş yaşlı bir adam açtı. Başındaki gecelik şapkası sarkıyor ve vahşi gümüş kaşlarının altından bize bakıyor. Arkasında bir ateş odayı altın renginde aydınlatıyor.

"Ne istiyorsun?" diye bağırır. Gözlerini Talan'a dikeyor. "Ah. Sensin."

Hiç kimsenin Talan'a bu kadar bir tavırla tepki verdiğini görmemiştim, sanki biraz yedek şeker istemek için gelen sinir bozucu bir komşuymuş gibi.

Talan gülümsüyor. "Seni gördüğüme sevindim Griflet. Saat için özür dilerim."

"Hayır, değilsiniz ama iyi yalan söylüyorsunuz Majesteleri. sen bana getirdin mi ezilmiş bisen kökü? ben koştum dışarı

ve bu bana çok korkunç ağırlar veriyor."

Talan pelerininin içine uzanır ve bir kayışla bağlanmış küçük bir deri çanta çıkarır.

Griflet'in gözleri büyür ve onu Talan'dan kapar. Kayışını koparır ve küçük bir avuç dolusu parıldayan metalik tozu avucuna döker. Başka bir şey söylemeden elinin üzerine eğilir ve gümüşü tozu burnuna çeker. Başını tekrar kaldırdığında burun delikleri parıldıyor. Gözleri manik bir parlaklıkla bana bakıyor. "Harika. Harika. Peki bu güzel kim? Bir sevgili mi?"

"Bu Nia. Nişanlım."

"Gerçekten mi? Bu Tanrı'nın unuttuğu bok çukurunda yaşamanıza rağmen, Val Sans Retour Kontesi Arwenna de Bosclair ile nişanlı olduğunuzu duydum."

Talan iç çeker. "Kendimi bir taneyle sınırlamak zorunda mıyım? Ne kadar sıkıcı." "Huzurlu bir hayat yaşamak istiyorsanız, Majesteleri, ama Bununla hiç ilgilenmiyor gibiydin." Griflet parmağını gümüş tozu torbasına daldırıyor ve biraz dış etlerine sürüyor. Yeşil gözleri manyakça parlıyor. "En azından güzel bir kız."

Talan kapı çerçevesine yaslanır. "Mükemmel bir zevkim var. Bizimle evlenir misin?"

Griflet göz kırpmıyor. "Ne kadar da gurur verici. Kraliyet ailesinden biriyle evlenmek genellikle Wald'ın Büyük Ruhbanının işidir."

"Evet," diyor Talan. "Ne yazık ki Wald'ın Büyük Ruhbanisi Kralın Gözcüleri'nin bir üyesi ve doğrudan babama rapor veriyor. Ve babamın benim için başka planları var."

"Paimpont Nehri'nin yedi Büyük Din Adamından biri o zaman."

"Bunlardan üçü Kral'ın Gözcüleri'nin üyesi, ikisi derhal Büyük Ruhban'dan izin isteyecek ve ikisi de Arwenna'nın babası Marki de Bosclair'e rapor verecek."

Griflet bunu düşünür. "İşte Melian Ormanı'nın ana glade'inin din adamı."

"Babamın hoşuna gitmeyecek herhangi bir şeyi ona bildirmesi için babamdan yüklü miktarda rüşvet aldım."

Griflet iç geçirir. "Yanılıyorsam düzeltin Majesteleri, ama buraya geldiniz çünkü diğer tüm din adamları yozlaşmış, hayatlarından endişe ediyor ya da siyasi motivasyonları var."

Talan'ın kara kaşları kalkıyor. "Mükemmel bir özet, Griflet."

"Kralın isteklerine karşı gelecek kadar deli olan tek din adamının ben olduğumu düşündüğünüzü de tahmin edebilir miyim?"

"Yine, esasları kavradınız. Şimdi bizi içeri alın."

"Güvenliğimi nasıl sağlayacaksınız? Kral asla Bunu onaylarsanız muhtemelen kendimi idam sehpasında bulurum. Eksantrik olabilirim ama ölmek istemiyorum."

Talan omuz silkiyor. "Şahit olarak benimle birlikte Corbinelle'e dönmen gerekecek. Elbette derinizin bir kısmını yüzdüğümü ve rüyalarınıza girdiğimi, başka seçeneğiniz olmadığını anlatacağım. Ve mahkemeye evlendiğimi onayladığınız anda, askerlerim size Melian Ormanı'nda uzak bir yerde gizli bir yere kadar eşlik edecek. Bisen kökleri arasında senin için gizli bir kulübe inşa ettireceğim."

Griflet'in gözleri büyür. "Bana bunun nerede olduğunu, nerede yetiştiğini söyleyecek misin?"

"Eğer bana bu iyiliği yaparsan."

"Pekâlâ." Griflet kulübesine geri döner. "İçeri gel, içeri gel. Planlamamız gereken bir düğün var."

BÖLÜM 5

IÇeride, ve YAZLIK o Büyüleyici ve Rahat. A ocakta yanan ateş, rustik ahşap üzerine altın ışık saçıyor Sandalyeler. Kitaplar hat her Duvar, onların altın harfli dikenler etiketli ile başlıklar gibi *Alış Krallarının Şarkıları* ve *Porsukların Ruhları*. Sanırım onlar çoğunlukla dini metinler.

Griflet bize ısırgan otu çayı yaparken, hareketleri tökezliyor, gergin görünüyor ve porselen şingirtısı sessizliği dolduruyor. Şöminenin yanındaki döşemeli banka oturuyoruz ve yanan kestane odununun tatlı, cevizimsi kokusunu içime çekiyorum. Çıtırdayan alevlerden közler süzülüyor.

"Tamam o zaman." Griflet her birimize sıcak, dumanı tüten birer fincan çay uzatıyor. "Bir kraliyet düğünü. Geleneksel olarak tanrılar bir düzine yaban domuzu kurban edilmesini ve beş yüz beyaz güvercin salınmasını ister. Elimde bunlardan hiç yok." Karşımızdaki tahta sandalyeye çöktü. Yanında kaba yontulmuş, kâğıtlarla dolu bir masa duruyor.

Talan tamamen rahatlamış bir şekilde arkasına yaslanıyor ve bir kolunu kanepenin arkasına sarkıtıyor. Otururken bile güçlü varlığı odaya hükmediyor. Bazen tüm dünyanın onun eğlencesi için var olduğu hissine kapılıyorum.

"Domuzlar ve kuşlar için vaktimiz yok." Talan'ın derin sesi tenimi titretiyor. "Babam yarın evlenmemi ayarlayacak, ben orada olsam da olmasam da."

Boğazımı temizliyorum. İşte gecikme için bir fırsat. "Öte yandan, yapmamayı da göze alamayız. Auberon domuzları ve güvercinleri atladığımızı fark ederse, gerçekten evli olmadığımızı edebilir. Elbette kraliyet ailesinin üyeleri için eski gelenekleri takip etmek istiyoruz."

"Beş yüz güvercin mi?" Talan gözlerini bana diyor. "Bunu organize etmenin ne kadar süreceği hakkında bir fikrin var mı?"

"Leydi Nia çok haklı," diyor Griflet, küçük deri çantasını hayatı buna bağlıymış gibi kavrayarak. "Elbette tüm bunlar oldukça sembolik. Ayini güvercinleri ve yaban domuzlarını *simgeleyen* bir şeyle gerçekleştirmeyi deneyebiliriz."

"Ne gibi?" Talan soruyor.

"Amaç kurban etmek. Örneğin, güzelce pişirilmiş bisküvileri kurban edebilir ve kümesimden bir tavuğu serbest bırakabiliriz."

"Ciddi misin sen?" Ben soruyorum.

Griflet çılgınca başını sallar. "Evet, evet. Tanrılar söz konusu olduğunda her zaman ciddiyimdir. Eski metinler bana biraz serbestlik tanıyor. Bu *niyetle* ilgili, görüyorsunuz."

"Mükemmel." Talan dilini sivri uçlarından birinin üzerinde gezdiriyor. köpekler. "Bisküvileri feda edelim."

Griflet bisen kökünü göğsüne bastırır. Boşta kalan eliyle bir kalem parşömen üzerine bir şeyler karalamaya başlar. "Şimdi konuklara gelelim... Kraliyet düğünlerinde, ülkedeki tüm soylular kutsal evliliğe tanıklık etmeye davet edilir."

"Doğru. Bunu yapamayız." Ateşin ışığı Talan'ın mükemmel yüz hatlarını aydınlatıyor. "Çünkü dediğim gibi, bunun bu gece gerçekleşmesi gerekiyor."

Griflet iri gözlerle yukarı bakar. "Korkarım buna mecburuz. Tanrılar korusun, Auberon'a bir şey olursa tacın varisi sensin. Tanrılar tarafından seçildin. Morgan Sarayı'ndaki tüm soylular davet edilmeli. Tanrılar böyle istiyor."

"Griflet, sen bizim tanıgımız olacaksın." Talan'ın sesinin alçak tonunu bir bıçak keskinliği kesiyor.

Griflet'in çenesi sıkılır. "Majesteleri, dünyadaki tüm bisen kökleri için bile tanrılara karşı gelmeyeceğim."

"Ve yine de bana karşı mı geliyorsun?"

Odaya bir ürperti yayılır. Dışarıda gök gürlüyor.

"Yapmamayı tercih ederim. Ama siz bile tanrı değilsiniz ve ben onların taleplerini görmezden gelemem."

Griflet parşömenin üzerine daha fazla bisen-kök başladı bile. Küçük gümüş bir pipet çıkarıyor ve bir çizgi çekiyor. Bankta huzursuzca kıpırdanıyorum. Bana annemi hatırlatıyor ve Avalon Kulesi'nde neyin peşinde olduğunu merak ediyorum. Tarquin'in entrikalarıyla uğraştığına şüphe yok.

Talan'ın koluna dokunuyorum. "Belki evlilik dışında başka bir yol vardır."

Talan'ın gözleri ateş ışığında parlıyor. "Yok."

Griflet gözlerini çılgınca kırptırarak tavana bakıyor.

"Benimle kal Griflet," diyor Talan. "Yani tanrılar soyluları davet etmemizi istiyor. Ama onların gelmesini beklememiz gerekiyor mu?"

Griflet bakışlarını tekrar Talan'a çeviriyor, gözleri parlıyor. "Metinlere başvuralım. Bu uzun yıllar boyunca benim en yakın yoldaşlarım oldular ve sanırım hatırlıyorum..." Sözünü kesiyor. Ayağa kalkıp tozlu bir kitaplığa doğru sığıyor.

Talan pantolonundaki eriyen kırıntıyı fırçalıyor. "Sana güvenim tam."

Griflet kitaplığından tozlu bir kitap çıkarır ve sandalyesine geri dönerek sayfaları çevirmeye başlar. Birkaç dakika inceledikten sonra gözlerini kitaptan kaldırır. "Onları davet etmemiz gerekiyor. Hepsi bu kadar."

"İyi." Talan omuz silkiyor. "Bir haberci göndereceğim. O davetiyeleri yaya olarak ulaştıracak. Hepsi davet edilecek. Zamanında haber alamayacak olmaları çok kötü."

Griflet, "Gerçek tanıklara ihtiyacınız olacak," diyor. "Kaç tane?"

"İki kişi işimizi görür, benim dışımda bir kişi daha." Talan kupasından bir yudum aldı. "Ben hallederim."

Griflet başını sallar ve parşömenine yazar. "Kraliyet düğünleri her zaman kızıl ayın en parlak olduğu zamanlarda yapılır."

Talan derin bir iç çeker. "Peki bu ne zaman?" "Bir hafta içinde."

Kaslarım gevşedi. Fey kraliyet gelenekleri için Tanrı'ya şükürler olsun. "Ayın daha parlak parlamasını sağlayamayız," diyorum sinirli görünmeye çalışarak. "Beklemek zorundayız."

"Bu da mı sembolik?" Talan soruyor. "Ayın ışığını simgelemek için bir mum yaktığımızı söyleyebilir miyiz?"

"Hayır, bunun için değil," diye yanıtlıyor Griflet, "ama şanslısın. Baş Rahip, tanrıların kraliyet mensuplarının o uğurlu gün dışında evlenmesine izin açıkladı, muhtemelen babanın emriyle, böylece Leydi Arwenna ile yarın evlenebilirsin."

"Yani büyük din adamı kuralları öylece değiştirebilir mi?" Kalbim sıkışıyor.

Griflet bana, "Leydim, Baş Kâhin doğrudan tanrılarla konuşur," diyor. "Ben sadece sessizce dinleyebilen ve onun dediklerini yapabilen mütevazı bir din adamıyım."

"Başka bir şey var mı?" Talan soruyor.

"Sanırım ikiniz de yedi gün boyunca et yemediniz?"

"Et yemedim," diyor Talan. Yalan söylediğinden şüpheleniyorum ve ayrıca tanrıları gerçekten umursamadığından da şüpheleniyorum.

"Ben aynı şeyi söyleyemem." Belki de bu benim kurtuluşumdur. Feyler evlenmeden önce et yemekten kaçınırlar. "Dün geyik eti yedim. Korkarım evleneceğimizi bilmiyordum."

Talan bana keskin bir atıyor, koyu renk gözleri metalik bir yoğunlukla parlıyor. Bakışlarımı bir an için fazla uzun tutuyor.

Griflet kaşlarını çatar. "Et yedikten sonra bir hafta içinde seninle evlenemem."

"Bence yapabilirsin," diyor Talan, sesinde bir miktar zehir damlıyor.

Onun soğuk ve karanlık bakışlarıyla yüzleşiyorum. "Tanrıları gücendirmek istemeyiz. Bu çok kötü bir şans olur. Babanı bir hafta geciktirmek için kendimize zaman kazandırmanın bir yolunu bulmalıyız."

"Ne zaman bu kadar dindar oldun?" Gözleri ateş ışığında kor gibi yanıyor.

Tenime bir ürperti yerleşiyor.

Jilet gibi ince bir ipte geziniyorum. Bir tarafta Arwenna ve Auberon'un ellerinde köpekler tarafından parçalanarak ölebilirim. Kafamı ve ellerimi bir uyarı olarak Avalon Kulesi'ne geri gönderip geri kalanımı kale kapılarında asılı bırakabilirler.

İpin diğer tarafında, Talan benim hakkımdaki gerçeği öğrenir. Beni kendisi öldürebilir. Soru şu ki, hızlı mı yoksa yavaş mı olacak? Önce rüyalarımnda bana işkence mi edecek?

Benim işim kendimi her iki tarafa da düşmekten alıkoymak.

Talan sandalyesinde arkasına yaslanır ve düşünceli bir şekilde parmağını alt dudağının üzerinde gezdirir. "Dur bir dakika, Griflet. Düğününden önceki gece sarhoş olup bir fahişenin memelerinden ördek konfi yiyen bir kuzenim yok muydu benim?"

"Ah, evet. Arşidük Bors de Ganis," diyor Griflet. "İyi bir beyefendi."

"Bir arınma ayini yaptı." Talan doğruldu. "Ormanda bir gece geçirdi, bir din adamı tarafından yaratılan bir basilisk ruhu tarafından avlandı. O geceyi atlattıktan sonra arınmış sayıldı."

Griflet solgunlaşır. "Doğru," diye kekeliyor, "ama çok tehlikeliydi. Neredeyse ölüyordu ve varis değildi."

Tahtta mıydı? Yani bu alabileceğimiz bir riskti. Eğer sana bir şey olursa, Tanrı korusun..."

"Ama bir basilisk çağırabiliyorsun?" Talan diyor ki.

Cübbesini düzeltiyor. "Teknik olarak... Bu fikirden pek hoşlanmadım."

Talan'ın dudakları yarım bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Bence bu harika bir fikir ve buralarda heyecan verici bir şey olmayalı uzun zaman oldu."

Bunu az önce ejderhaya binip savaş alanına giden adam söylüyor.

", bir basilisk mi?" Ben diyorum.

Korkunç yaratıklar; yarı yılan, yarı kuş, tamamen şiddet. Gözlerine bir bakış sizi çılgına çevirir. Avalon Kulesi'ndeki kayıtlara göre, bu pisliklerin soyu tükenmiş.

"Bir basilisk avı," diye düşündü Talan, kelimeleri dilinden yuvarlayarak. "Pek de zorlu bir görev gibi görünmüyor."

"Ama *biz* avlanan olacağız, basilisk değil, değil mi?" Ben soruyorum.

Başını eğip düşünüyor. "Ancak yavaş olursak. Ve bir basilisk bir Fey kadar hızlı değildir."

Ben yarı insanım. Çok yavaşım.

Griflet ayağa kalkar ve tekrar kitap raflarına doğru ilerler. ". Eğer isteğiniz buysa, Majesteleri, yine de söylemeliyim ki..." Sözünü kesiyor. "İsteğinizi reddetmek için dini bir neden yok. Büyü için bana bir dakika verin."

Bir kitabı karıştırırken, sessizliği sadece odunların şangırtısı bozuyor. Alevlerin parıltısında Talan gözlerini ateşe dikeyor. Parmak uçlarını ritmik bir şekilde fincanına vuruyor. "Acele et, olur mu? Tanrılar sabırsız, ben de öyle."

Griflet ona cevap vermiyor. Onun yerine nefesinin altından, tüylerimi diken diken eden sessiz bir büyü mırıldanıyor. Bir büyü mırıldanırken, omurgamda bir ürperti beliriyor. Atmosfer gittikçe inceliyor, kararıyor.

Boğazımı temizliyorum. "Belki de birkaç dakika düşünsek-
"

Nefes nefese kalan din adamı bize dönüyor, eklemleri bembeyaz. Yüzündeki tüm renk kaybolmuş ve kitabı göğsüne bastırmış.

"Burada, değil mi?" Talan'ın gülümsemesi yavaş ve tatmin edici.

"Bu kadar çabuk işe yarayacağından emin değildim," diye fısıldıyor Griflet, "ama sanırım çoktan işe yaradı. Sanırım basilisk çoktan ormanda. Avlanmaya başladı bile."

Dışarıda rüzgâr, içeri girmeye çalışan bir ruh gibi panjurları tıkırdatıyor. Uzaktan gelen uhrevi bir ulumayla nefesim kesiliyor.

Talan'ın gülümsemesi genişler. Bu onun için bir oyun. "O zaman bir yay ve oklara ihtiyacım olacak. Av başlasın."

BÖLÜM 6

S Ormanın derinliklerinde bir yerde, basilisk bizi avlamaya bile.

Daha doğrusu, beni avlamak.

Talan tek başına bu yaratıktan kaçmakta hiç zorlanmazdı ama benim nefesim kesiliyor, ciğerlerim hırıldıyor. Dövüşebilir, hançer fırlatabilir ve insanların zihinlerini kontrol edebilirim. Yapamadığım şey ise bir Fey gibi koşmak. Yaklaşık on dakika sonra koşmayı bıraktım.

Talan'ın arkasındayım. Karanlık ormanda hızla yürüyorum, ayaklarımın altında dallar kırılıyor ve Rüya Avcısı'na yetişmeye çalışıyorum.

Yayını kuşanan Talan, bir kaplan zarafetiyle sinsice dolaşır. Sessizlik ve ibaret, gövdeler arasında sessiz bir esinti. Göz göze geldiğimizde, peşimizdeki ilkel canavarla ilgili *en ufak* bir endişe belirtisi göstermiyor.

Kendimi ne halatlara soktum ben?

Kar botlarımın altında çıtırdıyor ve soğuk ayak parmaklarıma kadar sızıyor. Donmuş havanın her nefesi ciğerlerimi yakıyor ve kalp atışlarım kulaklarımda gümbür gümbür atıyor.

Çorak ve budaklı ağaç dalları birbirlerine doğru kavis çiziyor, başımızın üzerinde bükülmüş, buzlu bir katedral. Ayrı olarak

Ayak seslerimizden sonra ormanı sessizlik kaplıyor. Sessizlik gürültüden daha tehditkâr ve korku derimin altına işliyor.

Ben bir casus muyum yoksa görevimin tamamen kaybetmiş bir mahkum mu? Gizli bir ajan olarak, bir manipölatör, bir kuklacı olmalıyım, çevremdekileri gündemim için çalışmaları için etkilemeliyim. Bunun yerine, bir kez öptüğüm ve aynı zamanda öldürmeye çalıştığım bir adamla evlenebilmek için lanet bir basiliskten kaçıyorum.

Öp, Evlen, Öldür'ün gelmiş geçmiş en kötü oyunu.

Soğuk hava ciğerlerimi deliyor ve yanaklarımı yakıyor.

Bir yanımla Talan'ın hakkımdaki gerçeği zaten bilip bilmediğini merak ediyor. Belki de tüm bunlar yavaş bir işkence planıdır; onun karşısında savunmasız kalıp her şeyi itiraf edene kadar beni teker teker parçalara ayıracak bir ceza.

Ciğerlerim yanıyor, solunum yollarım daralıyor. Tabii ki inhale ederim yanımda değil.

Nefesim kesildi. "Planın nedir, Talan?"

Dönüyor, ay ışığı yüz hatlarını şekillendiriyor - mükemmel ağzı, çenesinin keskin kesimi. Donmuş havayı fark etmemiş gibi görünüyor. Yaklaşıyor ve avuçlarını arkamdaki ağaç gövdesine bastırıyor. Sarhoş edici, erkeksi kokusu etrafımı sarıyor. Vücudundan yayılan ısı beni ısıtıyor. "Plan mı?" diyor sessizce. "Plan senin geyik etinden bahsetmemen olmalıydı. İkinci plan ise buz üzerinde kayan baldan daha hızlı hareket etmen olmalıydı ama şu ana kadar ikisinde de başarısız oldun."

Kalbim küt küt atıyor. "Şey, tanrıları kızdırmak istemedim. Ayrıca o kadar hızlı hareket edemiyorum. Bacaklarım kısa ve inanılmaz derecede formsuzum."

Sahte bir sempati ile cıvıldıyor, sonra gözlerini kısarak beni inceliyor. "Ne zamandan beri tanrıları umursuyorsun? Tapınman gereken tek tanrı benim."

"Kendin hakkında böyle konuşmaya devam edersen, gidip basilisk'i arayabilir ve her şeye son verebilirim."

Daha yakına eğiliyor, nefesi kulağımın kabuğunu ısıtıyor. "Benden kurtulmayı çok istediğini söylüyorsun ama bence yalan söylüyorsun, küçük çiftçi kız. Rüyalarında görmedim - onları sıkıca kilitli tutuyorsun - ama çok yaklaştığımda göğsünün kızarmasından anlayabiliyorum. Nefesinin nasıl kesildiğini. Şu anda kalp atışlarını duyabiliyorum ve nabzın hızla atıyor." Sesi alçalıyor. "Sana yakın olduğumda vücudun ısınıyor, beni çağırıyor."

İçimdeki sıcaklık kayıyor, karnımın derinliklerinde birikiyor. "Buna korku denir, Prens Talan."

Alçak, karanlık bir kıkırdama. "Öyle mi?"

Sıcaklık omurgamı yalıyor. "Bence şu anda bizi avlayan basilisk'e odaklanmalıyız."

Bakışları dudaklarıma kayıyor ve gözlerindeki hararetle bakış bana tamamen farklı türde bir avı düşündüğünü söylüyor.

Delici bir çığlık havayı yırtıyor ve vücudumdaki tüm ısı boşalıyor. "Geliyor," diye fısıldıyorum.

Başını çeviriyor ve siyah kaşlarının arasında bir çizgi oluşuyor. "Biliyor musun, benim kızaran gelinim? Senin aptalca yavaş temponla işim bitti. Şu andan itibaren, benim hızımda hareket edeceğiz."

Hızlı bir hareketle ayaklarımı yerden kesiyor ve sıcaklığı bedenime sızarak beni sarıyor. Ben onun güçlü kollarına sarılmışken, o karanlık ormanda hızla ilerliyor.

* * *

Talan'ın göğsüne sıkıca bastırıyorum. Ondan yayılan ısı, soğuktaki kaslarımı rahatlatıyor. Yirmi dakikadır beni taşıyor ama yoruluyor gibi görünmüyor.

Onunla neredeyse kendimi güvende hissediyorum, ama basilisk tekrar çığlık atıyor ve kaslarım donuyor. Sese , yaratık aramızdaki mesafeyi kapatıyor.

Kan donduran bir kükreme ormanda gümbürdüyor, ağaçlardaki karı silkeliyor. Arkamızda ağaç dalları kırılıyor ve toprak titriyor.

"Yaklaşıyor," diye nefes alıyorum.

"Bariz olanı tespit etmekte gerçekten yeteneklisin."

"Nereye gidiyoruz?"

"Seni Paimpont Nehri'ne götürüyorum."

Önümüzde ağaçlar seyreliyor ve engin, kükreyen bir nehir soğuk, karanlık ormanı yarıyor. Suyun yüzeyi ikiz ayların soluk ışığında gül rengine parlıyor.

Oh, *Tanrım*. "Nehre *girmeyeceğiz*, değil mi?"

"Efsaneler diyor ki yaratıklar Öteki Dünya'dan Suyu geçemez ve kanatlarına rağmen bir basilisk uçamaz. Tek yapmamız gereken diğer tarafa geçmek."

Nehrin kenarına yakın bir yerde beni karlı toprağa indiriyor. Bir ürperti iliklerime kadar işliyor. Omzunun üzerinden bana bakıyor, çenesi sıkılmış. "Ne yaparsan yap," diyor sessizce, "gözlerinin içine bakma. *Hemen* nehre atla."

Dehşet içinde donup kaldım. Arkama bakmaya cesaret edemiyorum. Talan yayını omuzlarından indirdi, sonra sadağından bir ok çıkardı.

Bakışlarımı alçaltarak dönüyorum. Öyle bile olsa, basilisk'in ne kadar büyük olduğunu görebiliyorum. Ay ışığı koyu renkli pullarda ve yaratığın yılan gibi gövdesinde parıldıyor, pençeli ayakları koşarken karları tekmeliyor. Sadece on metre ötede. Canavardan alçak, öfkeli bir kükreme yükseliyor, tenimi titretiyor ve çatallı bir dil, arkadan süzülen şık, koyu kanatlar ve-

Basilisk'in gözlerinin cazibesini hissediyorum. Yukarı bakmak istiyorum ama bir şekilde direniyorum.

Talan bir ok fırlatıyor. Basilisk'in boğazına çarpıyor ama ne yazık ki bu onu yavaşlatmıyor. Canavar bize doğru hızla gelirken pençeleri karı yarıyor.

Kanım donuyor. Dönerek nehre doğru son birkaç adımımı koşuyorum ve Talan'ın Öteki Dünya'dan gelen yaratıklar konusunda haklı olması için dua ediyorum. Donmuş suya atlıyorum, acı soğuk bacaklarımı ısıtıyor ve beni delip geçiyor. Donmuş ormandan bir homurtu yükseliyor ve arkamı döndüğümde basilisk'in hâlâ tökezleyerek ilerlediğini, pullarına bir ok daha saplandığını görüyorum. Önünde sadece Talan duruyor.

"Talan!" Kaçması için çaresizce bağıyorum. Öldürmeye çalıştığım bu adamı neden kurtarmak istiyorum?

Suyun derinliklerine doğru adım atıyorum, nehir ağır giysilerimi sürüklüyor, dişlerim kontrolsüzce takırdıyor. Su buz gibi. Bir adım daha atıyorum ve yuvarlanıyorum. Vücudum sertleşiyor ve ciğerlerim hareketsiz kalıyor. Tek bir kasımı bile oynatamıyorum, yüzemiyorum. Vücudum buza dönüştü. Talan bana nehre kaçmamı söyledi ama benim yarı insan olduğumu ve ondan daha kolay kırıldığımı bilmiyordu.

Bir el beni buluyor ve yüzeye doğru sürüklüyor. Hava ve su karışımını içime çekiyorum, panikliyorum. Talan beni çekiyor. Onun yakınlığı ve güçlü bedeninin sıcaklığı beni sakinleştiriyor ve soğuk havayı içime çekiyorum. Beni nehrin karşısına taşıırken onun sıcaklığına açım. Sonunda diğer tarafa ulaşıyoruz ve botlarımın altındaki sert setin sıyrıklarını hissediyorum.

"Tamam," diye nefes nefese kaldım. "Burada durabilirim."

Beni bırakıyor ve soğuktan titreyerek kendimi sudan çıkarıyorum. Vücudum hala gerginlikle sarmalanmış durumda ve damarlarımda adrenalin dolaşıyor.

Talan kendini nehirden çıkarır. "Yüzme bilmiyor musun?"

"Pek sayılmaz." Yalan tabii ki. Sadece insan vücudum buzda çalışmıyor.

Başını eğiyor, bakışları bir an fazla uzun sürüyor. Kalp atışlarım . Hikâyemde daha fazlası olduğunun farkında mı? Bana bilgi vermem için baskı yapmadan önce, bir şey bakışlarını çekiyor ve basiliske bakmak için dönüyor.

Yaratık başını geriye atıyor, nehrin diğer tarafında uluyor. Koyu renkli, pullu kanatlarını açıyor ve kükrüyor. Bu öfkeli çığlğın sesi midemi sıkıştırıyor ve korkuyu iliklerime kadar hissetmeme neden oluyor.

Kollarımı ovuşturarak kaslarımı çözmeye ve üşümekten kurtulmaya çalışıyorum. "Görünüşe göre haklıymışsın," diye kekeliyorum, bir yaprak gibi titreyerek. "Güvendeyiz."

"Güvenli." Sesi alçak bir hırıltıya dönüşüyor. "Buna tam olarak ikna olmuş değilim."

Basilisk bir ayağını suya daldırıp başını eğerek akıntıya bakıyor. Dehşet içinde suya dalıyor.

"Görünüşe göre efsaneler yanlış," diyor Talan, beni tekrar kollarının arasına alarak.

Kollarımı boynuna doladım. Omzunun üzerinden, basilisk'in çivili sırtının nehir boyunca süzölüşünü izliyorum.

"Belki de nehri geçmek daha çok bir metafordur," diye mırıldanıyor Talan.

Dalların arasından geçerken kolları beni sıkıca sarıyor ve sabit kalp atışları bana çarpıyor.

Omzunun üzerinden baktığımda, yılansı basilisk'in parıldayan pullarının suyun içinde sıçrayarak bize doğru yaklaştığını görüyorum.

"Talan," diye nefes alıyorum, "daha hızlı gidebilir misin?"

* * *

KOŞUYORUZ.

Bir süreliğine Talan beni yere bırakıyor ve ben de tüm gücümle koşarak onunla birlikte koşuyorum. Ama onun çılgın Fey hızına yetişmem değil, özellikle de yarı donmuş ve kış havasında hırıltılı bir şekilde koşarken. Beni tekrar kucağına alıyor ve karlı ormanda sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi taşıyor. Beni göğsüne bastırırken buz gibi rüzgâr üzerimize hücum ediyor. Temposu acımasız ve tamamen insanlık dışı.

Kutup kadar üşüyorum, kıyafetlerim donmuş, hava tenimi ısıyor. Astımım ciğerlerimi sıkıyor, her nefes göğsümün içini kazıyor.

Talan'ın kollarında, soğukluk biraz olsun eriyor. Arkama bakıyorum. Basilisk ile aramıza biraz mesafe koymuş.

Belki canavarlar bile yorulmuştur.

Talan dinlemek için durur ve yönünü bulmak için parlak yıldızlara bakar. Bir sonraki anda tekrar hareket etmeye başlıyor. Nereye gittiğini biliyor, ki bu iyi bir şey, çünkü ben yön duygumu kaybettim.

Göz kapaklarım düşüyor ve dişlerim hâlâ takırdıyor. Düşüncelerim bulanıklaşıyor ve donmuş parmaklarım soğuktan acıyor.

Beni yere bırakmasını istemiyorum. Koşamayacak kadar üşüyorum, zar zor çalışıyorum.

Talan'ın yatıştırıcı sesi zihnimdeki sisi delerek beni gerçekliğe geri çekiyor. "Neredeyse geldik, Nia."

Gözlerimi açtığımda, koyu renkli tahtaları ve küçük bir bacası olan küçük beyaz bir kulübe görüyorum. Bir an için gerçek olduğundan emin olamıyorum. Çocuklar için büyülmüş bir hikayeden fırlamış gibi görünüyor, tam da ihtiyacımız olduğunda ortaya çıkan bir sığınak.

Ama Brocéliande bir peri masalı değil. Bu dünyadaki canavarlar çok gerçek ve onlardan biri beni taşıyor.

BÖLÜM 7

M Gözlerini aç. Talan çıtırdayan bir ateşle ilgileniyor. Ateş ışığı vücudunu, geniş omuzlarına sıkıca oturan koyu renk gömleğini, kaslı vücudunu okşuyor.

Silahlar.

Üzerime bir sıcaklık çöküyor. Hayallere dalarak battaniyeyi daha sıkı sarıyorum. Ocağın yanındaki parke zeminde uyuyakalmışım ve Talan bir noktada başımın altına bir yastık koymuş olmalı. Giysilerim soğuk ve ıslak; neredeyse Talan'ın beni soymasını dileyeceğim - elbette sıcaklık nedeniyle.

Derin bir nefes alarak ateşe ve maun ocağın altın ısıltısına bakıyorum. Ormanın dondurucu soğuğundan sonra bu küçük kulübe bir rüya gibi geliyor.

Yavaşça doğruluyorum, battaniyeye sarılıyorum ve etrafıma bakıyorum. Tudor tarzı evin beyaz duvarları ve koyu kirişleri var. Fazla mobilya yok; kaba yontulmuş bir masa, ahşap bir sandık ve birkaç sandalye. Altımdaki kalın halı hafif çam ve sedir dumanı kokuyor. Bu yerle ilgili her şey rahat ve güvenli hissettiriyor, vahşi ormanın bir köşesine sıkışmış bir sığınak.

"Neler oluyor?" Sesim yorgunluktan boğuk çıkıyor.

Tekrar bana baktı. Bir saniyelik bir titreşim için, en ufak bir kalp atışı için, rahatlama yüz hatlarından geçiyor. Bir anda kayboluyor ve yerini yine bilmiş bir gülümsemeye bırakıyor. "Pek ormancı bir tip , değil mi? Avcıdan çok çiftçisin."

"Öyle de denebilir. Neredeyiz?" "Av kulübelerimden birinde."

Derin bir nefes alıyorum, ciğerlerim artık daha temiz. Ateşin sıcaklığı her santimime yayılana kadar kendimi Talan'a yaklaşıırken buluyorum. Giysilerim buharlaşıyor ve havaya küçük buhar dalları yükseliyor. Parmaklarımı ateşe yaklaşıtıyorum ve omuzlarımız birbirine değiyor. Erkeksi kokusu etrafımı sarıyor, ateş ışığı gibi sıcak ve büyüleyici.

"Basilisk'e ne oldu?" diye sordum.

"Oklar onu öldürmese bile yavaşlattı. Ama dönene kadar fazla vaktimiz olmayabilir. Onu tek başıma halletmeme izin versen iyi olur Nia. Korkarım sen hafif bir yüksün."

"Sorumluluk mu?"

Dönüyor ve gözlerimin içine derin derin bakıyor. Sanki çevirmeye çalıştığı eski bir metinmişim gibi beni inceliyor. Ateş ışığı mükemmel yüz hatlarının üzerinde dans ediyor, onu değişen bir ışık ve gölgeye boyuyor.

"Nefes alırken ciğerleriniz ses çıkarıyor," diyor. "Bir çeşit hastalığınız var."

Sertçe yutkunuyorum. Genelde Brocéliande'da astımım beni bu kadar rahatsız etmezdi ama koşma ve dondurucu havanın birleşimi astımımı tetikledi.

"Bazen nefes almak benim için zor oluyor. Herkes mükemmel doğmuyor, Talan." Kaşlarımı çatıyorum, kollarımı dizlerime doluyorum. "Peki, senin balayı fikrin bu mu?"

Gözlerinin derinliklerinde sıcaklık titreşiyor. "Nia, eğer bu benim balayı anlayışım olsaydı, adımları haykırmakla o kadar meşgul olurdun ki bana bu soruyu soramazdın."

"Kendine çok güveniyorsun."

Dudaklarının kenarları seğiriyor. "Ne istediğini bilmek için rüyalarını görmeme gerek yok."

Sen, ölü müsün? "Gerçekten mi, Talan? Ne istiyorum ben?" Onun için için yanan bakışları altında bedenim ısınıyor. Nemli giysilerim üzerime yapışıyor ve kumaş tenimde aniden baskıcı bir his uyandırıyor.

Daha yakına eğiliyor. "Seninle istiyorsun."

Ben daha cevap veremediğim korkunç bir uğultu kulübenin pencerelerini sarsıyor ve konuşmamızı yarıda kesiyor. Kalbim tekledi ve gerildim. Basilisk .

Talan ayağa kalkıyor ve pencereden dışarı bakıyor, tavrı bir anda değişiyor. "Gitme vaktin geldi, Nia."

"İçeri girebilir mi?" Ben soruyorum.

Talan odayı geçip büyük ahşap sandığa gidiyor ve sandığı açıyor. "Burayı paramparça edebilir ama burada sinip bunun olmasını beklemeye niyetim yok." Sandıktan bir geniş kılıç çıkarır. "Ve meydan okumayı severim." Kılıcı kınından çıkararak inceliyor. Çelik, ateş ışığında parlıyor.

"O şeyi öldürmen mümkün değil." Göğsümde panik yükseliyor ve bir kez daha düşmanımı neden korumaya çalıştığımı merak ediyorum. "Pulları aşılmaz."

"Sadece sana biraz zaman kazandırmam gerekiyor." Bana kaşlarını çatı. "İki dakika bekle, sonra arkadaki pencereden çık ve koşabildiğin kadar hızlı koş. Nehre düşmemeye ya da kendi ayağına takılmamaya çalış. Seni tekrar tekrar kurtarmak zorunda kalmamayı tercih ederim."

Ona dik dik bakıyorum. "Seni basilisk ile yalnız bırakmamı mı istiyorsun?"

Gözlerinde eğlence dans ediyor. "Gördün mü? Daha sana dokunmadım bile ama şimdiden beni özleyeceğini biliyorsun."

Ben cevap veremedim, bir eliyle kılıcı tutarak şömineye doğru yürüdü. Serbest eliyle alevlerin arasından çıkan büyük, kalın bir sopayı kavırıyor. Sopayı kaldırıyor ve yanan ucunu inceliyor; derme çatma bir meşale. "Devam et, Nia. Ben daha büyük yaratıklar öldürdüm."

Kapıya doğru ilerler, tekmeleyerek açar ve donmuş geceye adım atar.

* * *

PENCEREYE KOŞUYORUM, ötesindeki sessizliğe bakıyorum.

Gökyüzü morarmış, şafağın ballı ışıltısına teslim olmuş. Dışarıdaki karda, basilisk uzun boylu duruyor, soluk sabah ışığında bir siluet. Yaratığın koyu renkli, pullu kuyruğu karı kirpikliyor ve basilisk kanatlarını açıp başını geriye doğru kaldırıyor.

Talan basiliske bir adım daha yaklaştığında, göğsümde keskin bir korku dalgası kıvrılıyor. Rüzgâr saçlarıyla ve meşalesinin dans eden aleviyle oynuyor. Yaratığın önünde durup meşaleyi ileri geri sallıyor. Talan yavaşça bir adım daha yaklaşıyor, bakışlarından kaçınmak için başını aşağıda tutuyor. Canavarın başı alevleri takip ediyor, koyu renkli pulları meşale ışığında parlıyor.

Yılan gök gürültüsünü andıran bir kükreme çıkararak ağaç dallarındaki karları toz haline getiriyor. Talan tepki vermiyor. Bir kaplanın yırtıcı dinginliğiyle duruyor ve sonra saldırıyor.

Demir grisi bulutlardan şimşekler çakıyor. Gök gürültüsü kış ufkunun üzerinde gümbürdüyor ve bir şarj derimin üzerinden geçerek kollarımın arkasındaki tüyleri kaldırıyor.

Talan alevi basiliske doğru itiyor ve canavar acımasızca keskin pençeleriyle meşaleye saldırıyor. Iskalıyor ve Talan ileri atılarak bıçağını yılanın boğazına saplıyor. Basilisk çılgılık atıyor, havada titreşen öfkeli, uhrevi bir uluma. Tekrar hamle yapıyor, pençesinin ucu Talan'ı kıl payı ıskalıyor.

Avuçlarımı soğuk cama dayadım.

Bana kaçmamı söyledi ama yine de . Ne halt ben? Ölürse bana ne? Hiçbir şey, ama o

ben olmasaydım basiliskten kolayca kaçabilirdi. Her neyse, onun ölümünün Auberon'unkiyle aynı zamana denk gelmesi gerekiyordu.

Başka tarafa bakamıyorum. Cama yaslanmış, onun bir canavarla kapışmasını izliyorum. Küçük bir yanlış adım prens için ölüm anlamına gelecek ve korkarım daha fazla dayanamayacak. Basilisk ilk görüldüğünden daha hızlı. Şimdi daha dikkatli ol.

Dikkati yavaşça alevden Talan'ın kendisine kayar. Bu yaratık öldürme oyununda Talan'dan bile daha uzun süredir uzman, prens ilk nefesini vermeden önce avlanan bir canavar. Onu yavaşlatmamış olsaydım, Talan bu basiliskten çoktan kaçmış olurdu. Ama şimdi, onunla yüzleşmek zorunda kaldı.

Yılan yine beceriksizce sallanıyor ama bu bir . Yaratığın diğer pençesi hesaplanmış bir vuruşla ona doğru yaylanırken Talan kaçıyor. Darbe Talan'ı gafil avlıyor ve gömleği paramparça oluyor, kollarına kan bulaşıyor.

Bana söylediği gibi arka camdan .
Bana değerli zaman kazandırmak için kendini feda ediyor.

Ama bir şey beni çekıştırıyor, kaburgalarımı saran bir his, tanıdık ve tehlikeli bir şey, basilisk'i çevreleyen bir tür büyümlü enerji. Acı verici bir şekilde tanıdık gelen bir şekilde elektrikle uğulduyor ve vızıldıyor
-Peçe gibi.

Nöbetçi güçlerimi çağırırken nefesim pencere camını buğulandırıyor ve onu görüyorum; canavarın etrafını saran bir enerji bariyeri. Hafifçe parıldıyor, yükselen şafakta bir ışıltı.

Büyü tarafından korunduğu sürece Talan bu şeye zarar veremez ama bunu bilmiyor.

Odanın öbür ucundaki tahta sandığa koşup içine bakıyorum. Silahlarla dolu; iki balta, birkaç av bıçağı, kısa bir kılıç, bir yay ve bir sadak. Yayını kapıyorum, sadağı omzuma atıyorum ve kapıya koşup karın içine adım atıyorum.

Basilisk'in gözleri anında bana dikiliyor ama onlara bakmayı reddediyorum. Gözlerine bakmak deliliktir, ölümdür.

Talan kılıcını yılanın boğazına doğru sürerek ileri . Kılıç büyülü bariyere çarpıp sekiyor ve havaya bir kıvılcım yağmuru gönderiyor. Basilisk tekrar kükrer ama şimdi öfkesinin altında bir hayal kırıklığı, kalkanın ona tam bir yenilmezlik sağlayamamasından kaynaklanan bir kızgınlık titreşimi vardır.

Talan bana dönüp bakıyor, kaşları çatılmış. "Sana kaçmanı söylediğimi sanıyordum."

Onun yerine, kirişi sıkıca çekerek bir ok yerleştiriyorum. Zihnimi boşaltmak için kendimi zorluyorum. Nefesim yavaşlıyor, dünya yayımın kıvrımına, parmaklarımın ip üzerindeki hissine daralıyor. Var olan tek şey basilisk ve ok. Sentinel güçlerimi toplayarak enerjinin içimden keskin ve soğuk bir şekilde akmasına izin veriyorum.

Öfkeli basilisk bana doğru fırladı, şok edici bir hızla.

Güçlerimi serbest bırakıyorum -kan kırmızısı dallar- ve oku bırakıyorum. Büyüm büyülü kalkana çarparak yarattığı geri savuruyor. Bir anda bariyer sönmekte olan bir mum gibi titreyip sönüyor. Okum çenesinden fırlıyor.

Öfkelenerek arka ayakları üzerine kalkıyor ve kükrüyor. Vahşi, gırtlaktan gelen ses ağaçlardaki karları sarsıyor ve toprağı .

Bir ok daha yerleştiriyorum. Oku fırlattığımda, basilisk bana doğru hamle yapıyor. Ok geçip gidiyor. Yaratık bir pençe ve diş dalgası halinde üzerime saldırıyor ve tekrar ateş etme şansım yok.

Talan önüme atlıyor ve vücuduyla beni koruyor. Güçlerimi havaya göndererek bariyere saldırıyorum, kıpkırmızı büyüm bariyere çarpıyor. Kalkan parçalanmadan önce son bir kez titriyor ve Talan kılıcını basilisk'in bedeninin derinliklerine saplıyor. Yaratık iki dev adım geriye tökezler, sonra da yere yığılır. Parıldayan yeşil pullar griye dönüşür ve canavarın

kasları gevşer, yılan gibi kuyruğu ileri geri sallanır.

Altın rengi ışık açıklığı aydınlatıyor, yükselen güneş arkamızdaki ağaçları yarıyor. Basilisk parıldıyor ve devasa formu büzüşmeye başlıyor.

Kuru kabukta çatlaklar oluşuyor. Basilisk artık korkunç bir canavar değil, kana bulanmış karın içinde kanatsız bir yılan. Acı içinde kıvranıyor, ölüm sancıları içinde kıvranıyor.

Talan kılıcını indirir ve yılan parçalanarak toza dönüşür.

Yerdeki kalıntılara bakıyorum, göğsümde acı veren bir şey dönüyor.

Tekrar başımı kaldırdığımda Talan bana bakıyor, yüzünde kasıtlı bir ifade var. "Sen gitmedin."

Bana nedenini sorma. Ben de bilmiyorum.

BÖLÜM 8

I Bir saat içinde Fey krallığının prensesi oluyorum. Bugünün Nia'sının bir yıl öncesinin Nia'sına açıkladığını hayal etmek zor tam olarak sikişin ne olduğunu

oluyor. Bir yıl önce bir kitapçada çalışan Nia, hindili sandviç ve granola barlardan oluşan öğle yemeğini yerken bu habere şaşkın şaşkın bakardı. Vitrinin üzerinde altın harflerle *Peri Masalınızın Hayat Bulduğu Yer* yazıyordu ama bunun bu kadar gerçekçi olacağını ya da peri masalının bu kadar çok kan içereceğini hiç düşünmemiştim.

Griflet'in kulübesindeki küvete gömülüyorum, kurutulmuş otların ve havayı dolduran yanık sedir ağacının kokusunu çekiyorum.

Karda, yol boyunca titreyerek buraya dönmemiz iki saat sürdü. Elbisem o süre boyunca hiç tam olarak kurumadı; vücuduma yapıştı ve donmama neden oldu. Isınmamın tek yolu Talan'ın beni taşımasıydı.

Griflet'in sıcacık evine varır varmaz Griflet bize sıcak ekmek, tereyağı ve reçelden oluşan hızlı bir kahvaltı hazırladı. Yirmi dakika uyumuştum ki Griflet hazırlanmam için beni tekrar uyandırdı.

Derme çatma bir banyo lüksüm var: sarmaşıklardan sarkan battaniyeler, ocağın yanındaki bakır bir küveti koruyor.

Şimdi, Talan dışarıda yağmurun altında, evlenmemiz için uygun bir yer arıyor - kuru bir yerde, umarım.

Sıcaklığın derinliklerine batıyorum, kaskatı kesilmiş kaslarım suyun sıcaklığında eriyor. Buhar dallar halinde yükseliyor.

Perdeyi kenara çekiyorum. Pencerenin dışında, donmuş yağmur camları kırbaçlıyor ve bu banyonun sıcak konforundan asla ayrılmak istemememe neden oluyor.

Sabunu cildimde gezdirirken aklım Avalon Kulesi'ne geri dönüyor. Keşke arkadaşlarım etrafımda olsaydı da bana ne yapmam gerektiğini söyleselerdi. Düşmanların arasında bir casusum ve neredeyse tamamen yalnızım. Talan'ın ne kadar güzel olduğu ya da beni basiliskten kurtarmak için elinde bir kılıçla dışarı koşması önemli değil. Benim tamamen başka biri olduğumu düşünüyor. *Onlardan* biri olduğumu düşünüyor ve gerçeği öğrendiği an, kılıcının ucuna bakan kişi ben olacağım.

Elimi sudan kaldırıyorum, parmak uçlarımdan düşen damlacıkları izliyorum, ateş ışığında kehribar rengi. Brocéliande güzel bir kar küresi ve ben burada kapana kısılmış durumdayım. Dünyamı kaosa sürüklemek için Talan'ın tek bir hareketi yeterli.

Biberiye kokulu sabunu duruluyorum, suyun sıcaklığından ayrılmaya isteksizim. Kendi lanetli düğünüme katılmak için tekrar fırtınanın içine girme zamanı.

Bunu pek düşünmedim ama bu krallığın tahtı babama ait. Talan'la evlenmesem bile, sanırım bu beni bir prenses yapar. Ama Talan gibi burada büyümüş olsaydım, farklı biri olurum. Çocukluğumu lüks malikaneler ve köhne moteller arasında mekik dokuyarak, her şey sürekli değişerek geçirmezdim. Yüzyıllar boyunca hiçbir şeyin değişmediği eski bir Fey sarayında doğmuş olsaydım aynı Nia olmazdım.

Brocéliande prensesi olarak büyüseydim, belki ben de Talan gibi olurum; talepkâr, kaprisli ve sarayı kadar korunaklı. Kim bilir, belki daha da kötü olurum.

"Nia?" Griflet'in sert sesi hayallerimi yıkıyor. "Hazırlanma vaktin geldi. Ben dışarı çıkıp Talan'a yardım edeceğim. Giyin, olur mu?"

Sarmaşıkların üzerine bir havlu seriyor, sonra gelinliğini battaniyelerin üzerine örtüyor. Bir an sonra ön kapıdan çıktığını duyuyorum.

İç çekerek küvetin içinde duruyorum. Su vücudumdan aşağı damlıyor, buhar tenimi sarıyor. Havluyu kapıp kurulandım. Soğuğa ıslak saçlarla çıkmak istemediğim için saçlarımı olduğu gibi bırakıyorum, birbirine dolanmış, diken ve çam iğneleriyle dolu.

Bir önemi var mı? Bu düğün, burada yaptığım diğer her şey gibi, bir maskeli balonun, bir performansın parçası. Mükemmel olması gerekmiyor.

Güzel, ipeksi elbiseyi çekiyorum ve vücudumun üzerinde kayıyor. Göğsümde bir sızı başlıyor ve bunun yalnızlıktan mı yoksa düşman bölgesinin ortasında kadar izole olmanın korkusundan mı kaynaklandığını bilmiyorum. Burada tamamen müttefiksizim.

Perdelerin arkasından çıkıyorum ve gelinliğe bakıyorum. Loş ışıktaki hafifçe parlayan koyu tonlarda parıldıyor. Yakası belime kadar iniyor ve bir tarafında kalçama kadar uzanan bir yırtmaç var. Dışarıyı kesinlikle dondurucu olacak. Yine de cennet gibi görünüyor.

Kapı açıldı. Yukarı bakıyorum ve kalbim yerinden fırlıyor. Nivene kulübeye adım atıyor, kızıl saçları karla tozlanmış, soğuk hava arkasından vınlayarak içeri giriyor.

Şimdi hissediyorum - göğsümdeki hafif çekiş, başka bir Nöbetçinin manyetik çekimi. "Nivene!"

Bakışları elbisemin üzerinde geziniyor. "Aman Tanrım," diye fısıldıyor. "Harika görünüyorsun, Prenses Nia."

Gerçekten yalnız olduğumuzdan emin olmak için omzunun üzerinden bakıyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Prens Talan beni buraya çağıran bir haberci gönderdi. Mümkün olduğunca çabuk gelmemi söyledi." Pelerinini etrafına daha sıkı sarıyor. "Kız kardeşimin bana ihtiyacı olduğunu söyledi."

Omuzlarındaki gergin kambur ve yüzündeki acımasız ifade bana neyin içine girdiğinden emin olmadığını söylüyor. Ne de olsa bu bir tuzak olabilirdi, casus olduğumuzu öğrendikten sonra ona işkence edip öldürmek için bir şans olabilirdi.

Yine de geldi.

"Mesajımı aldın mı?" Fısıldadım. "Onunla evlenmem gerekiyor."

"Yapmadım, hayır." Yüzünü buruşturuyor. "Ama dışarıda Talan ve o tuhaf din adamıyla karşılaştım. Bana söylediler."

"Tüm bunlar Auberon'un onu bu gece Arwenna'yla evlenmeye zorlamasını engellemek için." Kaşlarımı çattım. "Ama Talan seni neden burada istesin ki?"

"Bence bunu senin için yaptı, ailen yanında olsun diye. Ne düşünüyorum biliyor musun? Senden gerçekten hoşlanıyor olmalı."

Mekânın buharından gözlerim buğulanıyor ve gözlerimi kırıştırıyorum. "Başka bir tanığa ihtiyacı vardı, hepsi bu."

Nivene, "Herhangi birini davet edebilirdi," diye belirtiyor. "Dalkavuklarından birini. Ama onun yerine sözde kız kardeşini davet etmeyi seçti."

Başımı sallıyorum. "Onun ne düşündüğünü kim bilebilir? O genellikle kendi çıkarlarını gözetir."

"Elbisen muhteşem." Gözlerini bana dikti. "Ama saçların doğru durumda."

"Biliyorum." Boğazımı temizliyorum. "Tuhaf bir gece oldu. İşin içinde bir basilisk vardı."

"Bir *ne*? . Saçını düzeltelim."

Ben bir sandalyeye çöküyorum, o da arkama geçip saçımdaki düğümleri yavaşça çekip çözüyor. Bir ya da iki kez Griflet'in tezgâhından bir parça yağ alıp düğümlere sürüyor, dikenleri ve yaprakları ayıklıyor.

"Auberon ve Talan ," diye fısıldıyor arkamdan, "tahta kimi oturtacaklar sence?"

İçimde karanlık bir ürperti dalgalanıyor. "Her seferinde bir şey.

Şimdi bunun için endişelenmeyelim."

Saçımı çözdükten sonra örmeye başlıyor. Yukarı uzanarak, şakağımdan koyu dalgalarımın arkasına doğru süzülen düzgün bir örgüye dokunuyorum. "Bu işte iyisin."

"Evet," diye fısıldıyor. "Alix ve ben birbirimizin saçlarını örerdik."

Alix, Nivene'nin gerçek kız kardeşiydi, başka bir Nöbetçi. İnsanlar onun aşık olduğu ve etrafındaki tehditlere için öldüğünü söylüyor. Bu işi duygular karışmadan yapmak daha kolay olurdu.

Nivene konuşmaya devam ediyor, kimse duymasın diye sesi alçak çıkıyor. "Alix evlenmeyi hayal ediyordu. Rein'e ne kadar aşık olduğunu söylemişim. İmkânsız bir ilişkiydi. Zehirli, neredeyse." Boğazını temizliyor. "Ama yine de onun düğününü hayal ederdik. Bu onu mutlu ederdi. Neredeyse tek düşündüğü şey buydu."

"Burada olmana sevindim," diyorum.

Saçımla uğraşmaya devam ediyor, ikimiz de bir şey söylemiyoruz.

"Tamam," dedi sonunda. "Arkanı dön. Sana bakalım." İtaat ediyorum. Dudaklarını büzüyor, sonra gülümsüyor. "Harika görünüyorsun."

"Nivene," diye mırıldandım, "öldürmek için burada olduğum adamla evlenmek konusunda kendimi çok tuhaf hissediyorum."

Hafifçe başını sallıyor. "Romantizm açısından ideal değil ama stratejik olarak avantajları var. Artık her gece birlikte uyuyor olacaksınız. Saldırmaya hazır olduğumuzda işimizi kolaylaştıracak. Her zaman tam olarak nerede olduğunu bileceksin ve güzel görünerek onun dikkatini dağıtacaksın. Erkekler basittir, Nia. Fey erkekleri bile. Ne kadar güzel olursan ol, senin yanında düzgün düşünemeyecektir. Onu uykusunda öldürüp bu işi halledemeyecek olman çok yazık ama bunu Auberon suikastıyla aynı zamana denk getirmeliyiz. Ve o adamın etrafında her zaman koca bir ordu var, bu yüzden kolay olmayacak."

Midemde bir çukur açılıyor, bir devedikeni sapı gibi içi boş. "Bir prenses olarak, üzerimde daha fazla göz olacak."

"Evet. Dikkatli olmamız gerekecek. Bırakma noktalarında artık gizli mesaj yok. Tek bağlantın ben olacağım ve sadece yalnız olduğumuzdan emin olduğumuzda konuşacağız. Sana tapan kocana yakın durmak ve beni bilgilendirmek dışında *bir şey* yapmana gerek yok."

Sertçe yutkunuyorum. "Tamam. Tüm bunları Avalon Tower'a rapor edeceksin, değil mi?"

"Elimden geldiğince çabuk. Benim de üzerimde daha fazla göz olacak, biliyorsun. Bir prensesin kız kardeşi. Ve Meriadec'in saraya davet edilene kadar Lauron'da kalmasını kesinlikle sağlamalıyız."

Göğsümde bir panik titreşimi. "Orada daha fazla ajana ihtiyacımız var. Birkaç kuzen falan yerleştirin, bizi tanıdığını söyleyebilecek birkaç çiftçi. Dedikodu avcılarının konuştuğu kişilerin onlar olduğundan emin olun. İnsanlar benimle ilgili pislik arayacak ve orada kimse benim kim olduğumu bilmeyecek."

"Ben hallederim." Saçlarımın bir kısmını örgümün içine sıkıştırıyor. "Şimdi konuşmayı kes. Bu neredeyse mükemmel. O kadar güzel görünüyorsun ki Nia, bir erkeği bile çarpıp öldürebilirsin."

Koyu bir gülümseme. "Ben de bunun için buradayım."

Kapıdan Griflet'in sesi ahşabı delip geçiyor. "Nia? Vakit geldi."

* * *

NIVENE'in kolu benimkine dolanmış, karlı ormana doğru yürüyoruz. Omuzlarımda bir pelerin var ve güneş kış bulutlarını yarmaya başladı. Yine de soğuk tenimi ısıtıyor.

Griflet bir meşe ağacının yanında duruyor ve biz yaklaşırken bize el sallıyor. Ona ulaşıyoruz ve o da bizi budaklı dallardan oluşan bir gölgelik altına götürüyor. Güneş ışığı bükülmüş dalları deliyor ve buz sarkıtları alıç ağaçlarından mücevher gibi sarkıyor.

Yürürken, kardan kıvrılan eğrelti otları elbiseme sürtünüyor.

Talan devasa bir meşe gövdesinden oyulmuş, girift kıvrımları ve kıvrımlı sarmaşıkları olan ahşap bir sunağın yanında duruyor. Asırlardır burada olmalı çünkü zamanla yıprandığı belli.

Her zamanki gibi mükemmel görünüyor. Üzerine tam oturan siyah bir takım elbise giymiş ve geniş göğsünün üzerine gümüş bir düzen yakası takmış. Yakanın ortasında Ouroboros mührü yer alıyor. Giysilerinin gece mavisi kumaşı yumuşak görünüyor ve ışığı emiyor gibi görünüyor.

Koyu renk gözleri benimkileri buluyor ve onlar buldukça hava daha sıcak, daha ağır geliyor.

Bazen ona baktığımda, yemek sırasında bir adamın boğazını kestiğini gördüğümü hatırlamak zor geliyor.

Dallar başlarının üzerinde yükselerek, zemini kar yağışından koruyan canlı bir katedral oluşturuyor. Bir yosun halısı sunağa doğru uzanıyor. Etrafımızdaki dallarda parlayan mavi kelebekler tünüyor ve kıpkırmızı meyveler karlı dallara karşı canlı bir şekilde koruyu süslüyor.

Talan'a yaklaştığımda ellerime uzanıyor. Benimkileri onunkilerin içine kaydırıyorum.

Koyu kirpiklerinin altındaki gözlerindeki ifadeyi tam olarak okuyamıyorum, sadece dudaklarının belli belirsiz kıvrımını görebiliyorum. Neredeyse şakacı. Nefret ettiği babasını kızdırmak için beş parasız bir evlenmesinin ne kadarının basit bir isyan olduğunu merak ediyorum.

Griflet elinde büyük bir kitapla sunağın önünde duruyor. Boğazını temizleyerek göz gezdirir. "Bugün burada Avalon'un kutsal korularını, Avalon Gölü'ndeki Nimuë'nin kılıcını ve meşelerin hükümdarı, Gecenin Kraliçesi Morgan'ın tacını anmak için toplandık..."

Kelimeler derimin üzerinde dans eden küçük şok dalgaları gönderdi. Din adamı sadece selefim, önceki Gölün Hanımı Nimuë'ye değil, aynı zamanda ben doğmadan yüzyıllar önce ölen büyükannem Morgan'a da atıfta bulundu.

Griflet pasajını okumayı bitirdiğinde, Talan küçük mavi bir kese çıkarır. Keseyi ters çevirir ve içinden iki yüzük çıkar; biri büyük ve taç gibi sivri uçludur. Diğer narın, ince, birbirine geçirilmiş soluk altın sarmaşıklar gibi. Griflet ondan sonra tekrar etmemi söylerken bana daha büyük olan yüzüğü uzatıyor.

"Sis ve taşla, göl ve çukurla, ışık ve gölgeyle seninle yürüyeceğim. Kılıcımı ve ruhumu sana adıyorum, iki hayat şimdi birleşti, iki yarım bütün oldu. İki kalp sarmaş dolaş, iki kader aynı hizada, bu sözlerle sana bağlanıyorum."

Talan soluk altın yüzüğü parmağıma geçiriyor, bakışları benimkilerle buluşuyor. Yüzüğü parmağıma geçirirken içimde garip, beklenmedik bir heyecan dalgalanıyor; sanki yerden yükselen bir güç bedenimi dolduruyor. Ben de yüzüğü onun parmağına geçiriyorum ve yüz hatlarını hafif bir gülümseme ısıtıyor. Bir an için onun büyüüne karşı kalkanımı korumayı unutuyorum. Zihnimdeki perde aralanıyor ve onun düşüncelerinden birkaç pırıltı süzülüyor.

Gece azalıyor, gece yarısı mumları sönüyor. Gün söğütlerin üzerinde yükselirken, kızıl ışık sabah çiy damlalarını öpüyor, altın bir sis nefesi...

Zihnimdeki perdeyi tekrar topluyorum, fırtına bulutları gibi Güneşi örtüyor.

Talan yaklaşıyor ve bir an için beni öpeceğini sanıyorum. Onun yerine fısıldıyor: "Seni kaleye geri götüreceğim. Güvende olduğunuzdan emin olacağım. Ama sonra, prensesim, korkarım bulmam gereken bir hain var."

BÖLÜM 9

TKaleye dönüş garip bir şekilde kasvetli, bir ölüm yürüyüşü gibi. Acımasız ve zalim bir krala meydan okuyup, sonra da onun kalesine geri dönüp ona ne yaptığını söyle. Eğer savaşa gireceksek, umarım bu gerçek bir savaştan çok mecazi bir savaş olur, ama Auberon'un her zaman yanında bulundurduğu asker sayısını düşünürsek, kim bilir.

Titreyerek Talan'ın atına biniyorum. Soğuk rüzgâr kumaştaki yırtmaçlardan kalçalarımın çıplak tenini ısıyor. En azından bir yanım sıcak - Talan'ın pelerini üzerime örtülü, yün onun dumanlı, hafif baharatlı kokusunu taşıyor. Bir koluyla beni sıkıca kendine doğru tutuyor, belimi sıkıca kavıyor. Çelik gibi göğsü omurgama baskı ve biz yol alırken beni ısıtıyor.

Arkamızdan Clover'ın üzerindeki Griflet'e bakıyorum. Rahip düpedüz mutsuz görünüyor. Bisen kökünün heyecan verici etkisi geçtiğine göre, bu plandan pişman olduğu açık. Nivene onun yanında at sürüyor, kaşları çatık. Bakışları bana doğru kayıyor ama gerçekten endişeli mi yoksa rol mü yapıyor, anlayamıyorum.

Bu dolambaçlı yolun sonunda, Perillos Kalesi'nin kapıları kalabalık kulübelerin üzerinde beliriyor. Güneş ışıkları

Fırtına grisi bulutları yararak Arnavut kaldırımını yolu gölgede bırakıyor. Bugün Perillos'un etrafındaki duvarlar her zamankinden daha yüksek görünüyor. Genellikle ardına kadar açık olan kapılar sıkıca kapatılmış. Askerler önlerinde saf tutmuş, zırhları güneşte parlıyor.

Biz yaklaştıkça askerler dikkat kesiliyor.

Anında Talan'ın kolu karnıma doğru geriliyor ve nefesim hızlanıyor.

"Bilmem gereken bir şey var mı?" Fısıldıyorum.

Eğiliyor, nefesi kulağımın kabuğunu ısıtıyor. "Sadece babam gece boyunca planlarını bozduğumdan şüphelenebilir. Ama bu noktada? Bu konuda bir şey yapması için artık çok geç."

"Bu ihanet sayılabilir mi?"

"Duruma göre değişir. Vatana ihaneti 'o anda kral ne derse o' olarak mı tanımlıyoruz?"

"Bunun onun yasal standardı olduğuna inanıyorum."

"Bu durumda, muhtemelen. Ama sadece bir oğlu kaldığı için, korkarım krallığın güvenliği için beni yanında tutmak zorunda. Onun için kötü şans, gerçekten."

Omzumun üzerinden arkadaşlarımıza bakıyorum. Nivene ve Griflet arkamızdalar, yüzleri taş gibi. Griflet'in rengi süt gibi soldu.

Biz yaklaştıkça askerler kılıçlarını çekiyor. Talan'ın başparmağı yavaşça ve tembelce belimi okşuyor, Sanki dünyanın bütün zamanına sahipmiş gibi. Bu bilinçsiz bir hareket olabilir ama yine de tenimde sıcak bir dalgalanma yaratıyor.

"Yolumuzu kesmek istemiyorsunuz, değil mi?" Talan'ın derin sesi çınlıyor.

Zırhının içinde gözle görülür bir şekilde titreyen askerlerden biri öne çıkar. "Kralın emirleri, Majesteleri. Yalnız dönmediğiniz sürece Perillos kapılarını kilitlememiz söylendi. Kralın emri gereği başka kimsenin geçmesine izin vermememiz gerekiyor. Yaklaşan düğününüz için elbette çok mutluyuz."

"İnsanların bana ne yapıp ne yapamayacağını söylemeye çalışmasına bayılıyorum. Cesaretin çok güzel, gerçekten." Talan elimi kaldırıyor ve yüzük güneş ışığında göz kamaştırıyor. "Ama ben kendi seçimlerimi yaparım ve bugünkü düğün iptal. Gerçek gelinim zaten benim yüzüğümü takıyor."

Askerler tedirgin bakışlar atıyor. Havada bir serinlik dalgalanıyor ve bulutlar bir kez daha güneşin üzerinden kayıyor. Askerlerden biri öne çıkıyor, kalkanına ve paltosuna bakılırsa bir şövalye ve komutanları. Şövalyenin ağzı iki kez açılıp kapanıyor ve sonunda konuşmayı başarıyor. "Majesteleri, affınıza sığınıyorum ama kral, kontes Leydi Arwenna ile düğününüzün bugün yapılacağı izlenimine kapılmıştı. Yeni prensese saygımızdan dolayı, onun isteği üzerine metresinizin kale duvarları içine girmesine izin vermememiz emredildi."

"Yeni prenses benimle geliyor," diyor Talan sertçe. "Ben zaten evliyim. Gelinim ve benim için kapıları açın, ben de birlikteliğimizi saraya duyurayım."

Bu açık bir isyan gibi hissettirmeye başlıyor.

Talan gerçekten babasını tahttan indirebilecek kapasitede mi?

Tepedeki bulutlar güneşi karartıyor, uğursuz mavi-gri gölgelerle çalkalanıyor.

Şövalyenin beti benzi atar. "Ekselansları, en derin özürlerimi sunarım. Majesteleri bize kesin emirler verdi-"

Şövalye bitiremeden dizlerinin üzerine çöküyor, gözleri irileşiyor ve çenesi gevşiyor.

Talan'dan soğuk, karanlık bir büyü yayılıyor; gölgeli bir güç tenimin üzerinde geziniyor ve kemiklerime bir ürperti gönderiyor. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Şövalye acı içinde kıvranırken, askerlerin geri kalanı dehşet içinde bakmaktadır. Komutanları görev başında değildir ve onlara emir verememektedir. Talan şövalyenin zihninde bir kâbus örerken, zavallı adamın dehşet dolu çığlıkları taşlarda yankılanıyor. Şövalye elleri ve dizleri üzerinde şimdi, titriyor, ve o görünüyor sanki o kusabilir .

Paniğe kapılan diğer askerler ne yapacaklarını bilemez bir halde şövalyeden bize bakıyorlar. Yol boyunca uzanan kulübelerin pencerelerinde yüzler beliriyor ve eller dehşet içinde cama yapışıyor.

"Gerçekten, bir daha fazla direnç bekliyordum. Nia, sevgilim," diye mırıldanıyor Talan, sesi tereyağı yumuşaklığında, "Brocéliande'ın yeni prensesi için kapıyı açması için kibar şövalyeyi zorlar mısın? Elbette gizlice."

Derin bir nefes alıyorum ve Nivene'e dönüp bakıyorum. O da belli belirsiz başını sallıyor.

Sorumlu şövalyeye dönüyorum. Şimdi kırık bir sesle merhamet için yalvarıyor.

Sesimi fısıltıya indiriyorum. "Sen kâbusları ortadan kaldırırsan kadar o adamın zihnine girmeyeceğim. Orada ne yarattığını gerçekten görmek istemiyorum." Konuşurken attan kayarak kaldırım taşlarının üzerine çıkıyorum ve omzumun üzerinden ona bakıyorum.

Ben şövalyeye yaklaştıkça dehşeti azalmaya başlıyor. Yavaşça ayağa kalkıyor, kendini dengede tutarken nefesi kesiliyor.

"Sen iyi misin?" Yumuşakça söylüyorum. , sanki endişelenmiş gibi yanağına dokunuyorum ve güçlerimi çağırıyorum. Kıpırmızı ve menekşe renginin iç içe geçtiği büyü dalları benden akıyor ve onun zihnine giriyorum.

Kaçtığı kâbusun parçaları önünden geçiyor.

Ölümün gölgesi altında kurumuş kemikler vadisi.

Canavarların, suçluların ve lanetlilerin arasında çürüyordum.

Güçlerim karışıyor, Sentinel ve telepati bir araya geliyor. Düşüncelerinin toprağına batan erik rengi bir güç. Bir şeylerin ters gittiğini biliyor ama az önce yaşadığı dehşetten sonra büyüme ya da rahatlama vaadime karşı koyamıyor. Ona verdiğim şey acılarına merhem oluyor.

Askerin zihnini daha sıkı kavriyorum. Korkusu bunaltıcı; düşüncelerinin üzerine kara mürekkeple yazılar yazıyor, akliselimi dehşetle lekeliyor. Yavaşça, düşüncelerimi

Talan'ın gerçek kral olduğu, onu kâbuslarından kurtarabilecek tek adam olduğu bir hikâye yazıyor. Talan onun kurtuluğu.

Birkaç dakika boyunca, şövalyenin dehşeti içgüdüsel olarak kalır. Kendini şehrin surlarından fırlatılmış, yüzlerce metre aşağıya düşmüş ve atılmış arasında çürümeye terk edilmiş olarak hayal etmekten kendini alamıyor. Tazı Kemikleri Çukuru'ndan çok korkuyor. Dışarıda ve ŞEHİR duvarlar . zararlı dumanlar, Yanan cesetler, ağarmış iskeletler ve hepsinden öte, rezil ve yalnız bir ölüm. Bunu çocukken bir kez görmüştü, yeni kırılmış bir şövalyenin cesedi pisliğin arasında çürüyordu. Kral tarafından cezalandırılmış. Zihnini, cam bir kürenin etrafındaki parmaklar gibi hassas bir şekilde kavıyorum. Çok fazla zorlayamıyorum çünkü tamamen kırılıyor.

"Eğer kapıyı açarsan," diye fısıldıyorum düşüncelerine, "Tazılar Çukuru'nda çürümeyeceksin. Günlerini bir Yaşlı Fey olarak evinde güven içinde yaşarsın. Ateşin başında kitap okuyarak."

Büyüm zihninin derinliklerine kök salıyor, fikirleri tohum gibi ekiyor. Biz onun kurtarıcılarıyız, Tazı Çukuru'ndan tek kaçış yoluyuz. Gözleri donuklaşıyor ve omuzları çöküyor. Korku vücudundan sızarken düşüncelerine yayılan rahatlamayı hissediyorum.

Diğer askerlere döner. "Onları içeri alsak iyi olur. Gerçekten...gerçekten en iyisi onları içeri almamız," diye kekeliyor.

"Efendim..." Daha düşük rütbeli askerlerden biri tarafından yapılan protesto dilinde ölür. Çok fazla yaygara koparırsa, prensin istenmeyen ilgisine maruz kalacak bir sonraki kişinin kendisi olacağını hemen hesapladığından şüpheleniyorum.

Şövalye tek kelime etmeden döner ve büyük bir iskelet anahtar seti çıkarır, ardından meşe kapının kilidini açar. Kapı açılır ve şövalye tökezleyerek daracık bir odaya girer. Paslanmış demir bir vinci kavırıyor, çevirirken eforla homurdanıyor. Şehrin kapıları yavaşça, metal metale sürtünerek açılır.

Talan'ın atı Maponos'a doğru dönüyorum. Talan uzanıp beni belimden tutarak kolayca kaldırıyor, parmakları vücudumda sıcak bir ürperti yaratacak kadar uzun süre kalıyor. Önündeki yerime yerleşirken, kolunun bir kez daha koruyucu bir şekilde belime dolandığını hissediyorum.

"Mükemmel iş, sevgili karıcığım," diye fısıldıyor.

Sırtımı veliaht prensin göğsüne yaslayarak kale arazisine at sürüyorum. Talan artık kendi sarayında bir işgalci ve krala karşı isyan başladı.

* * *

KÜÇÜK YOLCULUĞUMUZ Perillos'un dışındaki avluya giriyor ve kalbim sıkışıyor. Her zamanki gibi boş değildi. Biz bir basiliskten çılgınca kaçarken, burada birileri harıl harıl çalışıyor, avluyu altın renkli, çiçekli bir cennete dönüştürmek için büyü yapıyordu.

Görünüşe göre Jasper düğünün iptal olduğunu kimseye söylememiş. Zavallı adam muhtemelen yıllarca saklanacak.

Avlunun ortasında, bulutlu gökyüzünün altında parlayan devasa bir altın çadır duruyor. Çadırın içinde ziyafet masaları altın brokar kumaşlarla örtülüdür. Menekşe ve misk gülünün tatlı kokusu esintiyle sürükleniyor ve kızarmış et kokusuna karışıyor.

Avlunun uzak tarafında, fiskiyelerin yanındaki sütunlu düğün köşkünü fark ettiğimde içimi bir korku kaplıyor. Kralın hazırlıklarının boşuna olduğunu öğrendiğinde ne yapacağından korkuyorum. Bunların hepsi Arwenna için -içinde müzisyenlerin olduğu altın çadır, çuha çiçeği ve düğün çiçeğiyle kaplı patikalar, avluyu kaplayan sarmaşık ve hanımeli.

Ve işte , Kaliforniyalı bir kız, krallığı alt üst etmek üzereyim.

Soylulardan oluşan küçük bir kalabalık yavaş yavaş etrafımızda toplanmaya ve bize bakmaya başlıyor. Skandal için buradalar, daha sonra dedikodu yapmak için.

Prensın fahişe metresiyle geldiğini görmüşler.

Mavi ceket giymiş bir hizmetçi aceleyle yanımıza geliyor, sarı bukleleri yüzünü çerçeveleyiyor. "Ekselansları. Kral sizi görmek istiyor. Düğün için hazırlanmanızı istiyor." Bakışları bana kayıyor. "Kontes... Ben, uh, sanırım o..." Sesi kesiliyor, yüzü kızarıyor.

İçimi bir ürperti kaplıyor. Bu biraz kendi kabusum gibi geliyor.

Talan attan iniyor ve pelerinindeki tozu temizliyor. Sonra karanlık bakışlarını bana çeviriyor ve belime uzanarak beni attan indiriyor. Garip bir şekilde, dokunuşu üşüyen bedenimi ısıtıyor gibi görünüyor, ama sadece bir anlığına.

Talan hizmetçiye döner. "Adın ne senin?" "Brennus." O rahatlamış görünüyor bir şey olduğu için Cevaplaması kolay.

"Brennus, Maponos'u ahıra geri götürmeni istiyorum," diyor Talan dizginleri teslim ederken. "Saraya yapmam gereken bir duyuru var."

Brennus başını sallar ve atı yönlendirerek aceleyle uzaklaşır.

Kalenin büyük kapıları, avluda yankılanan bir sesle, yüksek bir iniltiyle açılıyor. Düzinelerce asker ileri doğru yürüyor, bunun tek bir anlamı olabilir: Kral bizi karşılamaya geliyor.

Kral askerlerin arkasından çıkarken midem bulanıyor, kraliyet figürü mavi kermin süslemeli bir pelerinle örtülü. Soluk sarı saçlarında bir taç parlıyor.

Yalnız değildir. Arwenna arkasında, gelinliğinin ısıll ısıll. Sade ve zarif; kadından ne kadar nefret etsem de, kusursuz görünüyor. Kumaşın gece yarısı tonları soluk teninde ve beyaz altın saçlarında parlıyor. Yanındaki hanımefendiler arkasından geliyor. Pırıltılı gümüş yeşili elbiseleri içinde, güzel ve muhtemelen bir o kadar da acı bir pelin otu buketini andırıyorlar.

Arwenna'nın sert bakışları üzerime çevriliyor ve tüylerim diken diken oluyor.

Beni öldürecek, değil mi?

BÖLÜM 10

S Öne doğru adım atıyor, vücudu gerginlikle sarmalanmış, sanki bize saldırmak üzereymiş gibi. Sanırım Talan'a bağırarak istiyor ama kendini durdurmayı başarıyor.

bir saygınlık görüntüsü için.

Talan kolunu benimkine dolayarak beni krala yaklaşıyor. Nivene ve Griflet'e dönüp bakıyorum. Zavallı din adamı paniğe kapılıp yine kapıdan kaçacakmış gibi görünüyor.

Krala yaklaştığımızda Auberon solgun gözlerini bana diyor, çenesi geriliyor. Benim sadece bir rahatsızlık ve utanç kaynağı olmadığımın henüz farkında değil.

Talan'a bakıyorum. Dudaklarında eğlenceli bir gülümseme dans ediyor. "Majesteleri! Ve Leydi Arwenna. Bu sabah ikinizi görmek ne güzel. Tüm bunları yeni gelinim için mi hazırladınız? Ne kadar ."

Auberon'un yüzüne sıkılmış bir ifade yerleşir ve Bakışları avluda geziniyor. "İki saat içinde başlıyoruz. Geç kalmayın."

Boğazım . *Çıkar ağzındaki baklayı, Talan.*

Arwenna Auberon'la aynı hizaya gelene kadar öne doğru adım atıyor. Bana bakıyor, burun delikleri küçümseyerek açılıyor. "Will

Biri bu kokuşmuş kanalizasyona şehirden eşlik edebilir mi? Onun pis kokusu düğün kutlamalarımızı mahvedecek."

Sesini kontrol etmeye çalıştığını söyleyebilirim, ama yüksek sesle çıkıyor ve avluda yankılanıyor. Bir kalabalık toplanmaya başladı.

Gözlerimi ona dikiyorum. "Korkarım kalmak için buradayım."

Yüz hatları sahte bir sempatiyle yumuşar. "Ah, seni zavallı. Ben veliaht prensle evlendikten sonra sarayda hoş karşılanacağını mı sanıyordun? Korkarım bugünden sonra Perillos'ta kokuşmuş fahişelere yer kalmayacak. Eteklerini kaldırarak kendi mevkilerinin üstündekilerle arkadaşlık kurmaya çalışan düşük doğumlu fahişelere ceza vermeyi planlıyorum. Bence *puterelle*, ne olduğun sana acımasızca hatırlatılmalı. İşlediğin suçlar için halka açık bir kefaret ödemen gerektiğini düşünüyorum."

Talan'ın kaşları kalkıyor. "Bir karışıklık var, Leydi Arwenna. Sizin için ne kadar utanç verici. Aslında ben zaten evliyim."

Arwenna'nın yüzündeki renk soluyor ve protokolü bozarak kralın önüne doğru ilerliyor. "Bu konuda şaka yapmayın."

Kral Auberon yaklaşıyor. "Sen *ne* sikimsin?"

Kralın sesi buz gibi soğuk ve gücünün tehditkâr soğuğu içimde dalgalanıyor. Nefesim kesiliyor. Korku omurgamı çatırdatıyor. İçimden sihrimi çağırmaya başlıyorum. Gücümü krala göstermek istemiyorum ama ölmek de istemiyorum.

"Ciddi değil." Arwenna sesini hafif tutmaya çalışıyor ama altındaki sert gerginlik ona ihanet ediyor. Dudaklarını sıkıca bastırışındaki öfkeyi görüyorum. "Bu bir şaka. Çok komik, Talan."

Talan'dan belli belirsiz bir yarım gülümseme. "Ben son derece ciddiyim. Herkesin yapmaya hakkı olduğu şeyi yaptım, sevdiğim kadınla evlendim. Eğer istediğimi yapamayacaksam prens olmanın ne anlamı var?"

Auberon başını sallar. "Bu yasal değil. Ben bunu onaylamadım."

Talan yavaşça omuz silkiyor. "Griflet, Alıç Korularının Bekçisi, bizi evlendiren din adamı. Nia'nın kız kardeşi Nivene de şahidimizdi. Evliliğimizi tasdik etmeleri için onları buraya getirdim."

Auberon'un yüzü bir öfke maskesidir. "Bu saçmalığı iptal edeceğim. Lanet bir köylü mü? Soylu şahitler yoktu. Bugün Arwenna ile benim karar verdiğim gibi evleneceksin." Sesi gürleyerek avluya yayılıyor.

Talan, Auberon'la benim arama girdi. Babasından daha uzun ve daha geniş. Gölgele etrafını sararken, büyü havayı karanlıkla lekeliyor. Şimdi büyüünü babası üzerinde kullanmakla tehdit ediyor, kralın zihnini mi yokluyor? Kabuslarla düşüncelerine mi saldırıyor? Auberon'un geçit büyüü yeni dünyalar yaratmak ya da eskilerini istila etmek için güçlü bir araçtır ama bire bir dövüşte pek işe yaramaz.

"Hawthorn Korularının Bekçisi bu evliliğin yasal olduğunu onaylayacak." Talan'ın yumuşak sesi altındaki demiri gizliyor. "Elbette kendi isteğiyle katılmadı. Biraz... ikna edilmesi gerekti." Yüzünde büyüleyici bir gülümseme beliriyor. "Nasıl çılgılık attığını duymalıydın. Çok güzeldi. Elbette onu istediğimi yapmaya zorlamak için güçlerimi kullandım. Tanrılar kullanmamı istemeselerdi neden bana bu güçleri verme zahmetine girsinler ki?"

Sesinde ölümcül bir tehdit var. Babasıyla konuşması ve ona doğru yaklaşması, genç bir geyiğin yaşlı bir geyikle boynuz tokuşturup onu parçalamasını akla getiriyor.

Etrafımızdaki havada dikenler kadar keskin bir gerilim ve Talan'ın büyüünün gökyüzünü çağırdığını hissediyorum. Bulutlar ona cevap veriyor ve soğuk yağmur küçük buz damlaları gibi tenime çarpıyor. Şimşek gökyüzünden hızla inip düğüne çarparken, fırtına bulutlarının arasından alçak bir güç uğultusu yükseliyor

Çadır. Kumaştan alevler fışkırıyor ve yanmış ipek kokusu havayı dolduruyor.

Talan kalabalığa dönüyor ve kolunu belime doluyor. "Size Prenses Nia de Morgan'ı takdim ediyorum." Derin sesi gök gürültüsünün yankılanan sesiyle karışıyor.

Kalabalıktan birkaç kişi reverans yapıyor ama havadaki tedirginliği hissedebiliyorsunuz. Şu anda kimden daha çok korkacaklarını bilmiyorlar, Talan'dan mı yoksa babasından mı?

Auberon'un dudağı kıvrılır ve köpek dişleri ortaya çıkar. "Bunun gerçekten bir son olacağını mı düşünüyorsun, benim işe yaramaz serseri oğlum?"

Talan ona karanlık bir gülümseme verir. "Baba, bu sadece başlangıç."

Auberon homurdanır ve Talan'ın yanından geçerek Arwenna'yı hanımlarıyla birlikte ayakta bırakır.

"Muhafızlarımın askerleri," diye sesleniyor Talan, "lütfen Griflet'e yeni evine kadar eşlik edin. Size yerini söyleyecektir."

Arwenna titriyor, yağmur solgun saçlarını yüzüne yapıştırıyor. "Peki ben ne yapacağım?"

Talan ona sert bir bakış atar. "Reverans yapın, Kontes. Bir prenses karşısında reverans yapmanız gerekir."

Sönüyor, donuyor, mermerden ya da bronzdan değil, saf öfkeden yapılmış bir heykel gibi.

Nefes veriyor, sonra bir kaşını kaldırıyor. "Gerçekten kendimi tekrarlamak zorunda mıyım Leydi Arwenna?" Sesi şimdi daha sessiz, alaycı. "Kuralları herkesten daha iyi biliyorsunuz. Yoksa en temel görgü kurallarını bile bir şekilde unuttunuz mu?"

Dişlerini sıkın Arwenna gözlerini bana kilitliyor. Dudakları hafifçe kıvrılıyor ve köpek dişleri ortaya çıkıyor. Gerginlikten titriyor olsa da, yavaşça dizlerini bükerek sert, göstermelik bir reverans yapıyor. Yüzü öfkeyle kızarıyor.

Lauron'u başlamaları, özenle kurguladığım yalanımın her bir parçasını ortaya çıkarmaları ne kadar sürer?

BÖLÜM 11

MYeni yatak odanız bir kütüphane. Talan'ın mabedi kalenin uzak bir kulesini taçlandırıyor. Beni labirent gibi bir patikadan buraya, karanlık, dolambaçlı Zamanla unutulmuş gibi görünen pasajlar. Neyse ki Fey geleneklerine göre kraliyet mensupları yatak odalarını genellikle eşleriyle paylaşmazlar, bu yüzden herhangi bir şüphe uyandırmadan burada kalabilirim.

Kubbeli pencerelerden dışarı bakıyorum. Kule kale duvarlarına ve duvarların üzerinden diğer taraftaki ağaçlarla kaplı küçük köyü görebiliyorum. Burası tüm saraydaki en güvenli yer, korunacak daha az girişi ve kırılacak gizli kapıları yok.

Mabedinin ahşap kapılarının dışında Talan en ölümcül askerlerini konuşlandırmıştı.

Kaldırım taşlarını adımlıyorum. Güneş ışığı yüksek pencerelerden içeri süzülüyor, kitapların sırtlarına baklava şekilleri çiziyor.

Dönüp diğer tarafa doğru ilerliyorum. Kütüphane otuz metre yüksekliğe kadar uzanıyor, spiral merdivenler tüm salonu saran bir asma kata çıkıyor. Asma katın altında küçük, şirin bir sığınak var: kitap raflarına yaslanmış, meşalelerle aydınlatılmış bir yatak. Etrafında perdeler var.

Her yer büyü. Kitapların sırtları, yaklaştığınızda belli belirsiz fısıldayan altın yazılarla parlıyor. Yükseklerde, kaburga tonozlu tavanda takımyıldızlar parlıyor, dünyadan tanıdıklarım değil ama Fey aleminden yıldızlı konfigürasyonlar. Yüksek taş kemerlerin altında parlıyor ve yer değiştiriyorlar.

Rafların arasından geçerken bir kitap bana fısıldıyor: "Sayfalarımda bulacağın şeyler, Nia..."

Donuyorum. Binlerce yıl önce Avalon'dan kovulan güzel bir adam hakkında bir şiir derlemesi olan Fey, *Fallen Star*'ın adı parlıyor. Açtığımda, Talan'ın el yazısıyla yazılmış notlar buluyorum.

Ses düşüncelerime geri döndü, Brocéliande'ın ayları kadar güzel, gecenin tatlı kucaklaması kadar misafirperver. Garip gerçekleri fısıldıyor, bazıları uzak yıldızlar kadar yabancı. Baskıcı bir güneşin altında kavrulan bir dünyadan, steril toprakları kesen sonsuz kaldırım nehirlerinden bahsediyor. Gerçek bir şeye açlık duyuyor. Büyüsü olmayan bir şehirde büyüye açlık duyuyor. Onun huzursuz güzellik arayışı ruhumda yankılanan kederli bir melodi gibi. Dizginsiz bir özgürlük arıyor ve şehirleri yırtıp geçen fırtınaları özlüyor. Ateşi söndürüyor, ama bazen her şeyi yakıp edecek alevleri arzuluyor.

Kitabı kapattım, kalbim kafesteki bir kuş gibi. Talan yıllardır benim sesimi duyuyor, tıpkı benim onunkini duyduğum gibi. Annemle ilgili anılarımı hissetti, sigaraları mobilyaları ateşe veriyordu. Yalnızlığımı, Los Angeles'ın boğucu sıcağından kaçmak için her gizli dileğimi duydu.

Kitabı rafa geri iterek tekrar volta atmaya başlıyorum. Şimdi, endişeler düşüncelerimi çalkalıyor. Dışarıda, fırtına bulutları güneşin üzerinde yuvarlanıyor, altın rengi ışıkla renkleniyor. Bana Talan'ı hatırlatıyorlar, güçlü, değişken. Burası onun büyüyle uğulduyor.

Dışarıda, hainini arıyor. Benim için. notlarına dayanarak, o benim düşüncelerimi ben daha hiç konuşmadan biliyordu.

onları yüksek sesle. Ve şimdi... Onun etrafında yeterince zaman geçirirsem ya da zihinsel kalkanımı indirirsem başka neler öğrenebilir? İnsan olduğumu öğrenmesi ne kadar sürer?

Tekrar dönüyorum, kaldırım taşlarında adımlarımı geri çekiyorum. Kaçmam gerekiyor. Nivene'i uyarmalı, Meriadec ve onun yeraltı direnişiyle temasa geçmeliyim. Bu kırılgan yalan ağının bir arada kalabilmesi için Lauron'a sızmaları gerekiyor.

Casuslar için işler genellikle yolunda gitmez. Planlar değişir, ajanlar yakalanır, casusların sonu hapisane olur. Sırlarla dolu bir dünyada yaşıyoruz ve unutulmuş zindanlarda kan gölleri içinde öldüğümüzde kimse adımızı hatırlamıyor.

Kapı açıldığında sıçradım. Kalbim kaburgalarımın çarparak döndüğümde Talan'ın içeri adım attığını görüyorum, kıyafetlerine kan sıçramış. Gücü odaya hükmediyor, kollarımın arkasındaki tüylerimi diken diken ediyor.

Gömleğindeki kıpkırmızı lekeye bakarken nefesim kesiliyor. "Kimin kanı bu?"

Bakışları benimkilerle buluşuyor, buzve keskin. "Haini ."

"Ve sen bir tane buldun?"

İç çekiyor. "Evet. Bir casus buldum."

Damarlarım buza dönüşüyor ve yüzümü sakın bir maske gibi tutmak için sahip olduğum tüm zihinsel enerjiyi kullanıyorum. Yavaşça nefes alıp veriyorum. "Oh? Kimdi o?"

"Adını öğrenemedim ama ağının bir kısmının nerede bulunduğu öğrenmeyi başardım."

Zemin ayaklarımın altında eğiliyor. "Nerede bu?" Bir fısıltı gibi çıkıyor.

"Gölge bir şey adında eski bir taverna. Ne yazık ki, koluna sakladığı bir bıçakla kendi boğazını kesmeden önce sefil zihninden çıkarabildiğim tek şey buydu."

Kan başımdan akıyor. Yavaşça, titreyen bir nefes veriyorum. "Anlıyorum. Sence geri kalanları nerede olabilir?"

Bana delici bir bakış attı. Değişen takımyıldızların ışığı altında, gölgeler yüksek elmacık kemiklerini ve keskin çene hattını şekillendiriyor. "Neden hayalet görmüş gibi bakıyorsun?"

Ondan uzaklaşıp pencereye doğru dönüyorum, midemde bir korku belirliyor. "Her yerde tehlike varmış gibi hissediyorum. Baban ölmemi istiyor, Arwenna ve hainlerin komploları var."

"Endişelenmene gerek yok, Nia. Sana doğru yanlış bir nefes alan olursa, kemiklerinin her birini yavaşça çıkaracağımı ve koleksiyonum için hançere dönüştüreceğimi açıkça belirttim."

"Peki ya saldırganım kralın kendisiyse?" Yavaşça omuz silkiyor. "Onun için kendi planım var."

Boğazım düğümleniyor. "Kemik çıkarma - hainler için planladığınız şey bu mu?"

Bana bakmak için yaklaşıyor. "Gerçekten de tehdit, eylemden daha önemli. Onları kontrolüm altına aldığım da, onlar için her şey çoktan bitmiş oluyor. Ama sen tamamen güvendesin, Nia. Krallıktaki en tehlikeli kişinin korumasına sahipsin."

Nefesim kesiliyor. "Peki seni bu kadar tehlikeli yapan ne?"

Eğilip kulağıma fısıldıyor. "Sevgilim, benim bir canavar olduğumu bilmiyor musun?" Bu son sözle birlikte şimşek dışarıdaki gökyüzünü çatlatıyor ve gök gürültüsü camı sarsacak kadar gürüyor.

Dışarıda kararan gökyüzüne bakmak için dönüyorum ve başka bir şimşek bulutları mızraklıyor.

Kendime sarılarak, Darius'un aylar önce söylediklerini hatırlıyorum. Bir süredir bundan şüpheleniyordum ve basiliskle savaştığımızda bunu görmüştüm. *Talan'ın sadece rüyaları değil, havayı da kontrol edebildiğine dair söylentiler var.*

Başımı eğiyorum. "Söyle bana, Talan. Neden bir insan ilkel bir güç bir sır mı? Herkes onların gittiğini düşünüyor.

ama havayı sen kontrol , değil mi?"

Yüz hatlarında bir şaşkınlık titreşimi beliriyor. "Hava benim büyüme tepki veriyor. Çok fazla kontrolüm olduğunu söyleyemem ve eğer olsaydı, bunu kesinlikle bir sır olarak saklardım, tıpkı seninkini benden saklamaya çalıştığın gibi."

"Doğru, çünkü ikimiz de benimkini keşfettiğinde ne olduğunu biliyoruz. Şimdi, ben senin oyuncağım."

Gözleri karanlık mücevherler gibi parıldıyor ve bakışları vücudumda geziniyor, sonra tekrar yukarı bakıyor. Büyüsünün karanlık, kadifemsi hissi etrafımı sarıyor ve nabzımın hızlanmasına neden oluyor. "Olmanı istediğim kadar değil."

Ona dik dik bakıyorum. "Sen ve ben birbirimize pek uymuyoruz." "Ve yine de buradayız, dünyadaki tek iki insan

ilkel güçlerle. Ve sanırım beni gösterdiğinden daha çok seviyorsun. İliklerime kadar kötü olduğumu bilsen bile, bir parçan benim zehrimin tadına bakmak istiyor. Güzel, küçük, gergin çiftçi kız dış görünüşünün altında kaosa açsın. Macera arzuluyorsun. Kötü kararlar verme özgürlüğü *istiyorsun*." Sesi alçalıyor ve sözlerinin arasında tehlikeli bir kenar kayıyor. "Peki benden daha kötü bir karar ne olabilir?"

Sözlerinin görmezden gelmeye çalışarak sertçe yutkunuyorum. Yıllarca annemin banka hesabını dengelemeye ve ikimize yetecek kadar kira parası kazanmaya çalıştıktan sonra, bazen her şeyi kırıp dökmek istiyordum. *Her şeyi yakıp yıkmak.*

"Peki sizi bu sonuca götüren neydi?"

"Her zaman sorumlu olan olmak zorundaydın, değil mi? Ayyaş babana bakıyordun, senden önce bir yetişkindi. Kız kardeşin pek yardımcı olmuyor gibiydi." Bir kaşını kaldırdı. "Bir kız için çok fazla sorumluluk. Uçurumun karanlık kucağını arzulayarak bir uçurum boyunca yürüyorsun. Seni ilgi çekici bulduğumu söylemeliyim."

Bakışlarım onun dolgun, hafifçe kıvrılmış dudaklarında kalıyor. "Gergin bir çiftçi kızı ilğini mi çekti?"

"Hem de çok. Bazen de bana yıllardır peşinde olduğum bir hayaleti hatırlatıyorsun. Sesi uzun zamandır beni rahatsız etmese de düşünceleri benimkilerle iç içe olan birini."

Nefesim kesiliyor.

Bakışları tekrar üzerimde geziniyor ve yüzünü benimkine yaklaştırıyor, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. "Benden nefret ettiğini iddia ediyorsun ama vücudunun tepkisi bana aksini söylüyor. Derinlerde bir yerde, benim gibi bir canavarın damarlarına ateş göndermesini arzuluyorsun. Derinlerde bir yerde, Nia, bence özgür bırakılmak için yalvarıyorsun."

Dudakları artık benimkilere çok yakın ve gücünün vahşi tınısı bedenimin üzerinde geziniyor. Ona bu kadar yakınken, ısı içime doğru dalıyor ve dudaklarımı yalıyorum. Bakışları aşağıya kayıyor, hareketi izliyor.

Nia, dur. Onun büyüüne kapılma.

Kalbim sertçe çarpıyor. O tehlikeli ve hemen duvarları yükseltmem gerekiyor. Bu adamı öldürmek için buradayım, beni baştan çıkarmasına izin vermek için değil.

Çenem geriliyor. "Ama bunların hepsi sahte," diyorum keskin bir sesle, panik düşüncelerimi tırmalıyor. "Karin olarak buradayım çünkü başka seçeneğim yoktu. Hepsi bu. Burada şehvet yok. Senin ne olduğunu biliyorum -bir canavar- ve seninle ilgili her şeyi reddediyorum."

Doğruldu ve bana kalp kırıcı güzellikte bir gülümseme gösterdi. "Bu doğru mu?" Bir gök gürültüsü pencere camlarını sarsıyor. "Meydan okumayı severim ama yapacak işlerim var." Benden uzaklaşıyor. "Burada seni meşgul edecek bir sürü kitap var."

"İş mi?"

Omzunun üzerinden son bir kez bakıyor. "Hainleri bulacağım ve onlara hiç doğmamış olmayı dilediğime."

Nefesim kısa aralıklarla geliyor. Dışarı çıkmak, Nivene'i onun hakkında uyarmak için çaresizim. "Ve ben sadece

bu kütüphanede kalabilir misin?"

"Mantığınız sizi tamamen terk etmiş ve beni kesin olarak *reddetmiş* olsanız bile, benim değilsiniz. Sosyal etkinlikler için istediğin zaman buradan ayrılabilirsin. Askerler seni koruyacak. Kararların ne kadar zayıf olursa olsun ve evliliğimiz ne kadar sahte olursa olsun, karımın ölmesine izin vermeyeceğim." Benden uzaklaşıp kapıya doğru yöneliyor.

Kapı arkasından kapanır, ses büyük salonda yankılanır.

Vay anasını. Gerçeğe çok yakın. Çok keskin. Ve eğer hızlı hareket etmezsem, bütün sırları açığa çıkaracak.

BÖLÜM 12

I Nivene ile konuşma fırsatı bulmam uzun sürmedi. Kapımda belirdi, etrafı kendi muhafızlarıyla çevriliydi.

Şimdi kütüphanedeki şöminenin önünde oturmuş, çayımızı yudumluyor ve bir hizmetçinin bana bıraktığı mürver çiçeği ballı keklerden yiyoruz. Dışarıda kar pencereleri kırbaçlıyor.

Fincanının kenarından bana bakıyor. "Gölgeli Çalılık'la olan durumu benim halletmeme izin verdin. Etrafta dolaşmak için senden daha fazla özgürlüğüm var."

"Kendi askerleriniz etrafınızı sarıyor. Gerçekten özgürlüğünüz var mı?"

Ateş ışığı kızıl saçlarını sıcak tonlarla tutuşturuyor. "Senden daha fazla. Kimse prensesin kız kardeşinin her adımını izlemiyor. Onlar *seni* izliyor."

çay fincanımı tutuyorum, sıcaklığını
içinden hissediyorum.

Porselen. "Talan'ın hain avının meyvelerini vermesi uzun sürmeyecek."

"Durum sandığınız kadar kötü değil," diyor Nivene. "Perillos'un kuvvetlerinde bir bölünme var. Bazıları Auberon'a, bazıları Talan'a sadık ve kimse kime güveneceğini bilmiyor. Birbirlerini gözetlemek için çok çaba harcıyorlar ve bu onları yavaşlatıyor ve karışıklığa yol açıyor."

"Peki, sahip olduğumuz zamanla ne yapacağız?"

Yüz ifadesi kararıyor, sesi fısıltıya dönüşüyor. "Öncelikle Brados, Mariadec ve diğerlerinin Gölge Çalılık'tan uzak durmasını sağlamalıyız. Talan'ın tavernanın adını öğrenmesi an meselesi."

Düşünerek başımı sallıyorum. "Doğru. Ve Fey askerleri arasına sahte ipuçları yerleştirebilirim. Talan'ın araştırmasını boşa çıkarır ve hangi ipucunu takip edeceğini bilemez hale gelene kadar sahte bilgi yaymak için elimden geleni yaparım."

"Mükemmel. Ağımızı sıkılaştıracamız. Elimizde yazılı olan her şeyi yakacağız. Lauron'a zaten ajanlar gönderdik, ama yeni tehdit hakkında bilgilendirildiklerinden emin olacağız. Yüksek alarmda çalışacaklar. Talan'ın hareketleri için her an tetikte olacak bir gözetleme noktası kurmaları ve yeni tehditlerle başa çıkmaları gerekecek. Ve eğer en kötüsü olursa..." Alevlere bakarak tereddüt ediyor. "Baldıran otu taşıyacağız. Gerçek sorgulama başlamadan önce her şeyi sona erdirebilirsek daha iyi olur."

Kelimeler aramızdaki havada asılı kalıyor, ateş usulca çıtırdıyor.

Sonunda sessizliği bozuyorum. "Tamam. En kısa zamanda sahte dedikodular yayacağım."

"Ve Talan'ın sana aşık olmasını sağlamaya çalış. Gerekirse onu baştan çıkar. Senden hoşlandığı ya da seni arzuladığı sürece, senden şüphelenmesi daha az olası olacaktır. Erkekler penisleriyle düşünür, biliyorsun değil mi?"

Midem bulanıyor. "Bu biraz sorun olabilir." "Tam olarak neden?"

I temiz benim Boğaz. "I açıkça
reddedildi onu ve ona tüm bunların sahte olduğunu hatırlattım."

O bakar at Ben üzerinde onu Çay fincanı, onu
yüz ifadesi sertleşiyor. "Peki bunu neden yaptın?"

"Beni öpecek sandım."

Gözleri keskinleşiyor. "Ve? Sen onun karısısın. Bunda sorun var? Onun dışında herkese karşı kibarsın. Yapabilir misin?"

Kendini açıklar mısın lütfen? Ona her zamankinden daha yakın olmana ihtiyacımız varken hedefini kendinden uzaklaştıracak kadar kafanda ne yanlış gidiyor? Senden nefret ediyorsa sana güvenmeye devam etmeyeceği gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Sen yetenekli bir casussun. O yüzden bana beş yaşındaymışım gibi anlat Nia. Bana bir kez olsun gerçek Nia'yı anlat. Neden onu reddettiğini söyledin?"

Ona doğru eğildim. "Benim işim onu öldürmek. Ve eğer ona yaklaşırsam bunu yapamam, değil mi? Eğer ona yaklaşırsam, onu öldürmek *istemeyeceğim*. Kendimi tehlikeye atarım."

"Ve yakınlık numarası yapamazsınız çünkü...?"

"Çünkü insanların kafasına giriyor."

Kaşlarını çatıyor. "Ama seninki değil. Kendini korumayı başardın."

İç çektim. "Gerçekten demek istemedim."

"Ne düşündüğünü söyleyemiyor olman çok yazık, ama bildiğimden eminim." Bir kaşını kaldırıyor. "Onu baştan çıkarıcı buluyorsun. Numara yapamıyorsun çünkü onu istiyorsun ve onu çok fazla istersen öldürmek yerine onu korumak zorunda kalacağından korkuyorsun. Hepsi bu, değil mi?"

Çay fincanıma vuruyorum. "Gerçekten kulağa pek hoş gelmiyor. Bunu yüksek sesle söylemek istemememin bir nedeni var. Düşmanı becermekten çok hoşlanacağımdan ve tüm görevi mahvedeceğimden korkuyorum." Başını sallıyor, gözlerini ateşe dikeyor. "Sanırım metaforik penisleriyle düşünenler sadece erkekler değil, ama ilk adım bir sorunun olduğunu kabul etmek. Bundan sonra yapman gereken şey şu. Onunla yatma. Arkadaşı olun. Fikrinizi değiştirecek zamanınız olduğunu düşünmesi için ona bir iki gün verin. O yalnız. Senden başka herkes ondan korkuyor ve eminim ki başka bir kadından çok arkadaşlığa ihtiyacı var. Ondan çok var. O yüzden birkaç gün içinde oraya git Nia. tekrar yan tarafa."

* * *

PELERİNİMİ etrafıma sararak, ayaklarım karda çtırtıdayarak yürüyorum.

Askerler kocamı doğu kapısında bulabileceğimi söylediler.

Karda onun ayak izlerini takip ediyorum. Onlar da beni takip ediyor, ayak uydurmak için uzun adımlar atıyorlar.

Buraya gelirken, onların yumuşak zihinlerine bazı tohumlar ekmeyi başardım, direniş ve monarşi karşıtı casuslar hakkında kesin yalanlar. Bildikleri kadarıyla bu işin içinde Lumos var, Klarven Markisi'nin ta kendisi. Kralın yeğeni *olan* Lumos tahtı kendisi için istemektedir ve bunu gerçekleştirmek için Arwenna'nın babasıyla birlikte çalışmakta, Val Sans Retour adlı bir kalede faaliyet göstermektedir. Kraliyetin askeri çabalarını baltalamak için çalışıyor. İskoçya'daki istihbarat sızıntısının sorumlusu biri varsa, o da Lumos'tur.

Kale kapılarından Corbinelle'in karlı, Arnavut kaldırımli yollarına geçiyorum; evler tutmuş ağaçların altında şekerli pastalar gibi yayılıyor.

Talan'ı gördüğüm an kalbim küt atmaya başlıyor. İlerideki patıkada yürüyor, siyah pelerini rüzgârda arkasından süzülüyor. Kılıcını çekmiş, kıpkırmızı damlalar kılıcın metal parlaklığını gölgeliyor. Ayak seslerimi duymuş olmalı çünkü dönüyor ve olduğu yerde duruyor. Beni görünce kanlı kılıcını beyaz karlara silerek pembeleştiriyor, sonra da kınına sokuyor.

"Günaydın," diyorum parlak bir gülümsemeyle.

Bakışları bir tehdidi ya da belki başka bir ilgiyi değerlendiriyormuş gibi üzerimde geziniyor. "Beni bulmak için soğuğa göğüs geriyorsun. Şimdiden arkadaşlığım için bu kadar çaresiz misin?"

Sesimi alçaltarak yaklaşıyorum. "Belki de söylediklerimi biraz gözden geçirmişimdir. Arkadaş olmamamız için hiçbir neden yok, değil mi?"

"Arkadaşlar. Ne kadar heyecan verici. Daha sonra kart oynayacağımızı hayal ediyor musun?"

"Belki *de* bazı ortak noktalarımız vardır. Acımasızca kibirli olsan ve beni kendi ihtiyaçların doğrultusunda istediğin her şeyi yapmaya zorlamak gibi kötü bir alışkanlığın bile."

Dilini dudağının üzerinde gezdirip beni inceliyor. "Çoğu kadın kontrolü ele aldığımda şikayet etmez." Karanlık bir gülümseme. "Benimle geliyor musun?" Dönüyor ve ben de onu takip ediyorum. "Ara sıra benimle görünmen muhtemelen daha iyi olur. İnsanlar bu evliliği ne kadar ciddiye alırsa, sen de o kadar güvende olursun. Ama şu anda gittiğimiz yerde, incinmemek için tam olarak söylediklerimi yapmalısın."

Kaşlarım kalkıyor. "Neden yaralanayım ki?"

"Kayıp Saray'a gidiyorum."

"Korkarım bu her neyse Lauron'a ulaşmamış. Ne oldu?"

"eski kalesi, Brocéliande'ın ilk yıllarından .
Bu diyarın ilk yaratıldığı zamandan beri."

"Peki bunun tam olarak tehlikeli olan yanı nedir?" Ben soruyorum.

"Perillos'un etrafında dolanıp herkes gibi benim hakkımda dedikodu dinlemediğini mi söylüyorsun? İlgisizliğinden neredeyse rahatsız olacağım." Rüzgâr siyah saçlarıyla oynuyor. "Ama sanırım bunu bir sürpriz olarak bırakacağım. Sadece sana söylediklerimi aynen yapmayı unutma."

"Evet, anlıyorum. Genel olarak tavrınız bu."

Talan arkamıza bakma zahmetine katlanmadan parmaklarını arkamızdaki muhafızlara doğru hareket ettiriyor. "Gidebilirsiniz."

Beni dolambaçlı bir orman yoluna götürüyor. Kanla kaplı kılıca rağmen, burası harika bir şekilde huzurlu. Her karlı adımda, kadim bir Fey geçmişine yürüyormuşum gibi hissediyorum. Çam ve gümüş huş ağaçlarının kokusunu içime çekiyorum. Yosunlu gövdelerin arasından sis dalgalanıyor ve yakut meyveleri karla kaplanmış çalıların arasında kayboluyor. soğuk hava

kar taneleri yanaklarımda erimek için aşağıya süzülürken tenimi öpüyor.

Talan'a dikkatle bakıyorum. "Kılıcında kimin kanı var?"

"Birisi sabrımı sınamak gibi bir hata yaptı.

İnsanların şimdiye kadar öğrenmiş olması gerekirdi." Belirsiz. Can sıkıcı bir şekilde.

"Başka bir hain mi?"

Bana sert bir bakış attı. "Kimsenin yoluma çıkmasına izin vermeyeceğim."

Karın üzerinde yürürken omurgamda bir ürperti dalgalanıyor.

Orman bir açıklığa, antik heykeller ve soluk mor çitlerle kaplı bir patikaya açılana kadar hava ağırlaşıyor ve uhrevileşiyor gibi görünüyor. Yolun uzak ucunda Kayıp Saray, kıvrımlar ve kıvrımlardan oluşan unutulmaz bir yapı olarak kış ormanından ortaya çıkar. Buz ve kar, soluk ışıktaki parıldayan taşları sırlıyor. Sis, funda ve çıplak porsuklardan oluşan donmuş bir bahçenin etrafında dalgalanıyor. Güveler etrafımızda çırpınıyor - metalik değil, parlak mavi olan gerçek güveler. Corbinelle güveleri. Bakması güzel ama zehirli. Talan gibi, gerçekten.

Taş kemerler, ortası sivri, oyma meşeden kapıyı çerçeveliyor. Yaklaştıkça bakışlarım heykellere kayıyor. İçlerinden birine bakmak için duruyorum; uzun saçları cübbesinin üzerine dökülen, taçlı, yüksek bir kraliçe. Bakışlarım bileklerindeki sembollere kayıyor ve zihnimde bir tanıma kıvılcımı çakıyor. Etrafı çevrili üçlü spiraller bana Nimuë'nin kulesinde gördüklerimi hatırlatıyor ve küvette bir an için bileklerimde gördüklerime tıpatıp benziyor. Onlara bakarken, soğuk büyü bileklerimin üzerinde kayıyor.

Talan bakışlarımı takip ediyor. "Bu Nimuë. Bu sarayı uzun zaman önce inşa etti. Aslında burada gömülü. Gölün Leydisi olmadan önce büyükannemin bu rolü üstlendiğini biliyor muydun? Kraliçe olmadan önce."

Üçlü spirallere tekrar bakıyorum. Gölün Üç . "Kraliçe Morgan."

Eski tanrılara şükürler olsun ki gerçekte aynı büyükanneye sahip değiliz, onun hakkında sahip olduğum bazı iğrenç düşünceler göz önüne alındığında.

Titrek bir nefes alıyorum. "Nimuë nasıl öldü?"

Kapıya doğru yürüyor. "Bilmiyorum ama Pendragon savaşından kısa bir süre sonra öldü." Tekrar bana baktı. "Tahmin etmem gerekirse, onu babam öldürdü. Brocéliande'li Merlin ve babamın yarattığını söylüyorlar ama bence Nimuë yaptı. Babam güçlü insanların yolundan çekilmesini istedi."

Tabii ki onun yolundan çekilmesini istiyordu. O gerçeği biliyordu. Auberon'un ilk etapta tahta ait olmadığını biliyordu.

Mordred'in sözleri aklımda çınlıyor: *Feyleri Auberon'un gerçek kralları olduğuna inandırarak kandırdılar ve şimdi Auberon kendi sahte krallığında bir gaspçı olarak hüküm sürüyor.* Nimuë'yi kandırmanın o kadar kolay olmadığını düşünüyorum. Auberon onu yolundan çekmeliydi.

Talan'ın aile dramını çözmek neredeyse imkânsız. "Bana Mordred'in annenin sevgilisi olduğunu söylemiştin ama hiç çocukları olmadı. Ve Mordred aynı zamanda...?"

"Büyükbabam. Evet, babam Mordred onu lanetleyip öldükten sonra kendi babasının sevgilisini çaldı. Ben de oradan geliyorum. Oldukça karışık, gerçekten, ama teknik olarak ensest yok. Eski dedikoduların peşindesin, değil mi?"

Omuz silkiyorum. "Alabileceğim her dedikoduyu alırım. Peki Mordred'e ne oldu? Nasıl öldü?"

"Sadece söylentileri biliyorum. Bazı nedenlerden dolayı, onunla ilgili tüm referanslar çıkarıldı, kayıtlardan yakıldı, ama Morgan'la savaşta öldüğünü varsayıyorum." Kapıyı açarken bana bir bakış attı. "Büyükbabama ne olduğunu gerçekten öğrenmeliyim."

Saraya adım midem bulanıyor ve eski, yosunlu taş kokusu beni sarıyor. Burada bedenimi şarj eden kadim bir güç hissediyorum. Sarmaşıklar duvarlara tırmanıyor ve ben de yüksek bir tavana bakıyorum.

sis. Çatlak bir mozaik zeminin üzerinden geçiyorum. Işık mavi ve beyaz pencerelerden süzülüyor, her biri o dönen desenlerle işaretlenmiş, bazıları üçlü spiraller.

"Bu tasarım nedir?" Pencereleri gösteriyorum. "Nimuë'nin heykelindeki mi?"

"Yaşam, ölüm, yeniden doğuş. Kendi içinde dönüp duran ebedi bir döngü, yıkım ve yeniden yaratım." Derin sesi taşlarda .

"Sembolünüz Ouroboros gibi."

"Aynen öyle."

Beni bir zamanlar Morgan'ın ziyafet salonu olabilecek, onlarca metre yüksekliğindeki sütunların uzandığı boş salona götürüyor. Salonun uzak tarafındaki bir kapıya doğru ilerliyor ve kapıdan geçerek sülfür ve duman kokan karanlık bir odaya giriyor.

"Tarasque," diyor Talan, derin sesi karanlıkta yankılanarak. "Hadi sana bir bakalım."

Gölgelerde bir şey hareket ediyor, sonra ışığa doğru kayıyor ve nefesim ciğerlerimi terk ediyor. Üzerimizde bir ejderha beliriyor, gözleri karanlıkta parlıyor. Talan benimle canavarın arasına giriyor. Ziyafet salonundan süzülen ışık ejderhanın kırmızı pullarına vuruyor.

Ateşten gözleri üzerime dikiliyor ve tıslıyor, kükürt kokusu havaya yayılıyor.

"Kalbinin hızla attığını duyabiliyorum," diye mırıldanıyor Talan. "Kaçmamalısın. Tarasque iyi eğitilmiştir ama kaçan avın cazibesine karşı koyamayacaktır."

"Neden buradayız?" Fısıldıyorum.

Tarasque'a yaklaşıyor ve Tarasque başını eğiyor. Adam onun pullu yüzünü okşarken kalbim çarpıyor. Şaşkınlıkla başını eğiyor ve onun dokunuşundan zevk alarak gözlerini kısıyor. Bana neredeyse bir kediye hatırlatıyor ve korkularımın bir kısmı erimeye başlıyor.

"Senden hoşlanıyor," diyorum.

"Beni iyi tanıyor. Onu ben eğittim. Ejderhalarımızın çoğunu ben eğittim."

"Hiçbir fikrim yoktu."

"Ejderhaların Prensi-Ustası olarak bu benim resmi görevlerimden biri. Ben küçük bir çocukken, babam onu ateşe vermeden önce annem bana onlara binmeyi öğretti." Durakladı. "Biliyor musunuz? Bazen ailemin biraz işlevsiz olabileceğini düşünüyorum."

Onu daha önce bir ejderhaya binerken görmüştüm ama tüm insan müttefiklerimi katletmeden önce onu durdurmayı başarmıştım.

Tekrar bana baktı. "Hatırlar mısın bilmiyorum ama konsey toplantısı sırasında insan üslerinden birine saldırmaları için üç ejderha göndermeye karar vermiştik."

Omuz silkiyorum. "Ejderhalar hakkında konuşulduğunu hatırlıyorum ama detayları tam olarak anlayamadım."

"Her kelimeme takılmıyor musun? Hayal kırıklığına uğradım. Her halükarda, *birileri* insanları önceden uyardı, böylece ejderha öldüren silahlarını hazırlayabildiler. Symacho'yu öldürdüler ve Tarasque'ı yaraladılar. Öyle değil mi?" diye soruyor ejderhaya, sanki bir evcil hayvanıyla konuşuyormuş gibi.

Umutsuzca tüm bunlardaki rolümü gizlemeye çalışarak yüzümü donuk tutuyorum. "Symacho'yu da sen mi eğittin?"

"Symacho neredeyse benim bir parçamdı." Sesi alçalıyor, acıya bulanıyor. "O benim kanatlarımdı, ortağımdı, savaş alanındaki silah arkadaşımdı. Annemin ölmeden önce bana verdiği son hediye idi. Ve şimdi o gitti - insanlar tarafından gökyüzünden vuruldu."

Göğsümde kılcal çatlakların en küçüğü açılıyor. "Annen hayattayken ona biner miydi?"

"Evet. Bir keresinde Shalott'tan beri onundu ve kendimi yine onunla birliktymişim gibi hissettirdi. Ona her gün binerdim. Savaşta ölümcüldü... ama aynı zamanda eğlenceliydi. Bazen, sadece ben ve o olduğumuzda, fırtınaların içinden geçerdik."

"Özür dilerim."

Adam kızın boynunu okşarken kızın gözleri kapanıyor ve neredeyse mırıltıya benzer bir ses çıkarıyor.

"Ejderhalar Fey'lerden bile daha uzun yaşarlar ama ölümsüz değillerdir." Yanlarını kontrol etmek için etrafından dolaşıyor. "Onu çok uzun süre uyanık tutmamalıyım. Ejderhalar kış uykusuyla iyileşir ve onun da uykuya ihtiyacı var. Ama sadece düzgün iyileştiğinden emin olmak istedim. Umduğumdan daha iyi görünüyor."

Bana yaklaşıyor ve kapıya doğru başını sallıyor. Eski ziyafet salonuna geri dönüyoruz, ayak sesleri tavanda yankılanıyor. Çok çarpıcı bir figür; sisin içinde uzun bir silüet, pelerininin içinde güzel bir vampir gibi.

Annemin ölmeden önce bana verdiği son hediye.

Suçluluk duygusu göğsümde düğümleniyor. Bir an için çok savunmasız görünüyordum.

Onun kim olduğunu hatırlamak için kendimi zorluyorum: Brittany Kasabı. On beş yıl önceki ilk Fey istilasası sırasında sokakları insan cesetleriyle kan içinde bırakmıştı. Ve eğer onu durdurmasaydım İskoçya'da da aynı şeyi yapacaktı. Tüm Birleşik Krallık'ı ve ötesini işgal etmeye kararlı.

Kapıyı iterek açıyor ve içeri dolan kar yanaklarımı yakıyor.

Talan'ın arkasında yürürken kendime sessiz bir söz fısıldıyorum.

Onun için
düşmeyeceğim. Onun
yasını tutmayacağım.

Ve zamanı geldiğinde, beni kıracak olsa bile onu öldürmeye yardım edeceğim.

BÖLÜM 13

WNivene nihayet beni yazılı bir davetiyeyle çağırdığında, onu karşılamak için acele ettim. Pelerinimi kaptığım gibi kütüphane dışarı uçuyorum, askerler arkamdan geliyor.

Ben.

Onunla konuşmayalı beş gün oldu ve aynı şey Talan için de geçerli. Nivene İskoçya'ya rapor vermek için kaçtı ve Talan da kim bilir ne yapıyordu.

Avalon'la iletişim kurmak zorlu ve hayati tehlikesi olan bir süreçtir. Uzak bir Fey portalına karda iki günlük bir yürüyüş, ardından portaldan İskoçya'ya bir sıçrama. Raporu bir şövalye tarafından Batı Yakası'ndaki komutanlığımıza iletilecek ve Camelot'tan güncellenmiş emirleri almış olacaktı. Ardından, beş günlük bir yolculukla geri dönecek ve bu süre boyunca insanlar onun yokluğunu merak edecekti.

Aceleyle avluya çıkarken nabzım hızla atıyor. Nivene yokken, beş günümü rol yaparak geçirdim - ipekler ve mücevherlerle bezenmiş, başımda narin bir taçla parlayan, yeni evli bir prenses. Her sözüme yaltaklanan baroneslerle çay içtim. Soylu kadınlarla lezzetli yemekler yedim, etrafım askerlerle çevriliydi.

kekler, böğürtlenli tartlar, karahindiba salataları ve çiy damlası bal likörü.

Ama asıl ihtiyacım olan şey Avalon Kulesi'nin rehberliği. Talan ve Auberon'a ne *zaman* suikast yapmayı planladıklarını ve benim ne yapmam gerektiğini bilmem gerekiyor.

Nivene'yi bana olacağını söylediği heykel bahçesinde buluyorum, kızıl saçları beyaz karın üzerinde parlak bir alev gibi. Adımlarımı hızlandırıyorum ve nefesim başımın etrafında buğulanıyor.

Bahçe garip ve güzel bir yerdir; buzlu mermerden heykeller karların arasından çıkmaktadır - bir geyik, bir yılan ve kıvrılan yapraklardan oluşan bir yüzü olan bir adam.

Omzumun üzerinden, bana yetişmek için neredeyse topuklarına basarak yürüyen askerlere bir bakış atıyorum. Çenemi kaldırarak buyurgan bir tavırla, "Kız kardeşim ve ben sizin gibi avamdan uzakta biraz yalnız kalabilir miyiz? Bana ya da Leydi Nivene'e bu kadar yakın olmanızı istemiyorum. Aslında, havamızı solumanızı bile istemiyorum." Onlara bir el salladım. "Beni uzaktan koruyabilirsiniz."

Askerler başlarını sallıyor ve ben yürümeye devam ediyorum, ayaklarım karlı çakıl taşlarının üzerinde çıtırdıyor.

Nivene beni selamlamak için dönüyor, yanakları soğuktan pembeleşmiş. "Selam kardeşim," diye mırıldanıyorum.

Yanına sokulduğumda, yeterince olduklarından emin olmak için askerlere bakıyor. Düşen kar taneleri kirpiklerine konuyor. Yakınıma eğilip fısıldıyor, "İskoçya'dan yeni döndüm."

Dudaklarımı okuyamamaları için gardiyanlara sırtımı dönüyorum. "Biliyorum. Ne dediler?"

"Avalon Kulesi'ne gitmelisin."

Midem bulanıyor. Avalon Kulesi mi? Mümkün değil. "Kulağa hoş geliyor. Keşke Sör Kay'le şahsen konuşabilseydim ama belli ki böyle bir şey ." Sıkı korunan ley portalına doğru başımı sallıyorum.

"Hayır, yani gitmek zorundasın," diyor. "Son aldığımız emirler böyle diyor. Avalon Kulesi komutanlığı sizi şahsen bilgilendirmeden suikast planını ilerletmeyecek."

"Ne?" Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Bu çılgınlık. Ben gidemem. Hala ley portalını koruyan bir düzine asker var. Ve diğerine de gidemem. Nereye gidersem gideyim izleniyorum ve Talan iki gün içinde evde olacak. Ortalıkta olmadığımı hemen anlayacaktır."

"Bunu biliyorum."

"Peki, neden bana gitmem gerektiğini söylüyorsun?"

Nivene nefes veriyor, dudaklarından soluk bir sis bulutu yükseliyor. "Onlara zaten bildikleri şeyi söyledim; senin artık prensle evli olduğunu ve geçidin korunduğunu. Benim bile izlendiğimi söyledim. Döndüğümde bir grup saray hanımefendisi küçük ziyafetlerine ve etkinliklerine neden katılmadığımı sordular ve tek yapabildiğim taşradan bir lordla ilişkim olduğunu ima etmek oldu. Görünüşe göre, iki maskeli balo, bir nişan partisi ve gerçek bir seks partisi olduğundan şüphelendiğim bir ziyafeti kaçırmışım ve hepsi bunun nedenini bilmek istiyor."

"Neden sizinle birlikte bir mesaj iletemediler?"

"Viviane hâlâ hayatta olsaydı, bize göz kulak olurdu," diyor Nivene karanlık bir sesle. "Ama o gittiğinden beri sadece Wrythe, Sör Kay ve Amon kararları veriyor ve buradaki konumumuzu gerçekten anladıklarını sanmıyorum."

"Peki ya Raphael? Eminim o onların mantıklı düşünmesini sağlayabilir."

"Raphael'in görüşü Brocéliande'dan defolup gitmen gerektiği yönünde," diyor Nivene. "Camelot'a dönmeni ve bir daha asla ayrılmamanı istiyor."

Başımı salladım. Bana bunu defalarca söylediğini düşünürsek, bu tanıdık geliyor.

"Düşünmem için bana bir saniye ver." Kaşlarımı çatıyorum, daha sıkı sarıyorum. Bakışlarım korunan yere doğru kayıyor.

Portal. "Buradaki geçitten geçmek zorundayım. Aynı gece içinde Avalon Kulesi'ne gidip dönebilmemin tek yolu bu."

Nivene başını sallar. "Peki muhafızları ne yapacağız?"

"Hiçbiri *neden* bir geçidi koruduğunu bilmiyor," diyorum. "Talan bu sırrı kendine saklıyor. Aşkımızın anısına bir ağacı koruduklarını sanıyorlar. Eğer onlara yeterince iyi bir sebep sunarsak, görev yerlerini terk edeceklerdir. Bir gecede Avalon Kulesi'ne gidip döneceğim."

"Neden zihinlerini kontrol etmeyelim?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum. "Çok dağınık. Talan benim yaptığımı hemen anlayacaktır. Ve onlardan çok fazla var. Hayır, onları görev yerlerinden uzaklaştıracak bir şey olmalı. Bunu bu gece, Talan dönmeden önce yapmalıyız. Birkaç saat içinde dikkat dağıtıcı bir şey organize edebilir misin?"

* * *

Mum ışığının titrek, altın varaklı kitap sırtlarının üzerinde dalgalandığı yeni kütüphane odamda BEKLİYORUM. Pencereye dönerek Nivene'den iz arıyorum ve tüm vücudum gerginlikle uğulduyor. Casus müttefiklerimden henüz tek bir işaret bile görmedim.

Nivene dikkat dağıtıcı şeyleri organize ederken, ben de diğer günler gibi bir gün geçirdiğimi göstermeye çalıştım. Büyük Salon'da yirmi soylu hanımla birlikte öğle yemeği yedim. Benimle daha önce hiç konuşmamış olan bir düşes bana elmas bir broş hediye etti. Öğleden sonra çay içmek için bir grup hanımefendiye katıldım ve hepimiz Kayıp Saray'daki ejderha hakkında dedikodu yaptık. Lord Kahedin adında, Çapa Vebası yüzünden yatalak olan bir soylu hakkında *her şeyi* duydum. Akşam, Fey sarayında sık sık yapıldığı gibi çaydan bal likörüne geçtik. Onlardan daha fazla içmişim gibi görünmeye özen gösterdim, sadece yudumluyormuş gibi yapsam bile sonunda kelimelerimi geveledim. Tüm yanlışlar hakkında dillerin dolaşmasını da sağlayabilirdim.

Bırakalım da aptal olduğumu düşünsünler. Bu sarhoş küçük prenesten krallığa tehdit gelmez.

Bir işaret beklerken pencereden karanlık avluya bakıyor, ay ışığıyla aydınlanmış karda hareket olup olmadığını araştırıyorum. Direniş ne zaman harekete geçecek? Kaybettiğimiz her dakika, benim için bir dakika daha az-

Sessiz gecenin içinden bir çığlık yükseliyor.

Uzaktaki bir duvarın tepesinde ışıklar beliriyor, saraya doğru fırlayan alevli oklar. Fey okçularının becerisi insanların asla başaramayacağı bir şeydir ve oklar yüzlerce metre yükselir. Ateşli bir ok büyük kapının yanındaki çalılara düşerek yaprakları tutuşturur. Başka bir ok birkaç kule ötedeki bir pencereye çarpıyor. Buradan bile çığlıkların çıktığını duyuyorum ve kırılan pencereden dumanlar yükselmeye başlamış bile.

Nefesim hızlanıyor ve sinirlerim çatırdıyor. Avuç içlerimi cama bastırarak, anahtar kapının olduğu yönden avluya koşuşturan muhafızların kale duvarına doğru ilerleyişini izliyorum. Ateşli bir ok yağmuru altında kapılara yöneliyorlar, bir tanesi hedefini vuruyor. Askerin pelerini tutuşuyor ve uzaktan bakıldığında bir kibritin dans eden alevi gibi görünüyor. Çığlıkları gecenin içinde çınlarken, bu görev için kaç kişinin öleceğini merak ediyorum, hepsi de Wrythe benimle yüz yüze konuşmakta ısrar ettiği için.

Peki *neden* bu konuda bu kadar kararlıydı? Belki de benim gibi melezlerden nefret ettiği içindir. Wrythe savaşı tamamen insan bir Pendragon'un bitirmesini, kahraman olmasını istiyor. Muhtemelen yolculuk sırasında öleceğimi ya da dönüş yolunda yakalanacağımı umuyor.

Ama o ruhsuz heriften ne kadar nefret ettiğimi düşünecek zamanım yok. Bu benim için tek şansım, ama önce halletmem gereken bir yarım kalmış iş daha var. Aceleyle yatak odasının kapısına gidip çekerek açıyorum. İki asker nöbet tutuyor ve yüzlerini bana dönüyorlar. Bir elbise giymiştim.

transparan bir gecelik, ayaklarım çıplak, saçlarım dağınık. Gardiyanlardan birinin bakışları duraksıyor, aşağıya doğru kayıyor - tam da planladığım gibi. Geceliğimin ince kumaşına bastıran meme uçlarımı görünce boğazının düğümlendiğini görüyorum.

"Neler oluyor?" Sarhoşça geveliyorum. "Bu gürültü de ne?"

"Bir saldırı, Majesteleri," diyor içlerinden biri telaşla. "En iyisi odanızda kalın. Pencerenizin kilitli olduğundan emin olun. Kapıyı kilitli tutun."

Dışarı çıkmaya çalışıyorum ama yolu kapatıyorlar. "Ekselansları, gerçekten içerde kalmanız gerekiyor."

Ayaklarımın üzerinde dengesizce sallanıyorum. "Tamam," diyorum sonunda, geri adım atarak. "Pencereyi kilitleyeceğim ve kapıyı kapatacağım. Siz beni güvende tutacaksınız, değil mi? Ben uyuyacağım." Bir parmağımı dudaklarıma götürdüm. "Şşş."

"Kesinlikle, Majesteleri."

"Prens'e güvenliğime olan bağlılığınızı anlatacağım." Onlara göz kırpıyorum, ağzım aralık, gözlerim odaklanmamış ve kapıyı kapatıp sürgülüyorum.

Artık kimse içeri adım atamayacak ve beni cevap vermezsem, duyamayacak kadar sarhoş olduğumu düşünecekler.

Gitme zamanı.

Çabucak av kıyafetimi giyiyor, üç bıçağımı deri tozluklarıma yerleştiriyorum. Siyah pelerinimi bir kancadan çekip çıkarıyorum ve sıcaklığıyla sarınıyorum. Yatağımın yanına çömelip gizli bir ipi çıkarıyorum ve atıyorum.

Pencereye doğru ilerlerken uzaktan bağırışlar duyuyorum. Kırılan pencereden çıkan alevler yayılıyor ve yanan odun kokusu havaya karışıyor. Dışarıda karanlık hüküm sürüyor ve alevli oklar durmuş.

Şimdiye kadar Nivene ve direnişçiler at sırtında ormana doğru kaçıyor olmalılar. Buradan ley portalının unutulmuş ve terk edilmiş olduğunu görebiliyorum.

Bir kolu çevirip pencereyi vinçle açıyorum. Tam olarak açılmıyor ve kışımı sıkarak dışarı çıkmam gerekecek.

Dar bir alan ama başarabileceğime eminim. Çeneyi karyola direğine sabitliyorum, sağlam durduğundan emin olmak için iki kez test ettikten sonra pencereden dışarı sarkıtıyorum. Karanlık avlu kilometrelerce uzakta görünüyor, yükselen dumanın altında kar var. Kalbim gümbürdeyerek dışarı çıkıyorum, önce bacaklarım, ayaklarım duvardaki dar taş dayanakları arıyor, soğuk botlarımın ince derisini ısıyor.

Vücudumu bükerek kalçalarımı açıklığa doğru itiyorum, pencere çerçevesi iki yanımdan bana baskı yapıyor. Açıklıktan geçerken, pelerinin pencere mandalının sivri bir metal parçasına takılıyor ve neredeyse tutuşumu kaybediyorum. Parmaklarım ipi sıkıca kavırıyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, pürüzle uğraşırken. Lanet olası şeyi gevşetemiyorum. Düşüncelerimin kenarında panik titreşiyor. Burada, kığım saray ateşinin üzerinde pencereden sarkarken yakalanacak mıyım?

Yünü yırtan keskin bir çekişle pelerini yırtıp atıyorum ve neredeyse dengemi kaybediyorum. Tekrar bir dayanak buluyorum. İp şimdiden parmaklarımı yakmaya başladı. Sonunda pencereden kurtulup kendimi soğuk havaya bırakıyorum. Nefesim yüzümde buğulanıyor ve olabildiğince hızlı hareket etmeye çalışıyorum.

Aşağı inerek birkaç saniye içinde yere ulaşıyorum ve donmuş karın üzerine iniyorum. Halat elimdeyken, tıpkı Avalon Kulesi'nde pratik yaptığım gibi, kısaç serbest kalana kadar farklı açılardan keskin bir şekilde çekiyorum. Birkaç metre ötedeki kara çarpıyor ve etrafın temiz olup olmadığını kontrol etmeden önce ipi hızla omzuma geçiriyorum.

Avludaki karanlık köşemden, yolum kutsanmış bir şekilde açık. Duvara yakın hızlı adımlarla ilerliyorum. Gölgelelerin arasından ağlayan söğüde doğru ilerlerken parmaklarım ve yanaklarım donmuş gibi hissediyor, soğuk rüzgâr tenimi siliyor.

Sonunda onu gördüm. Şimdi, taşların ortasından küçük bir porsuk ağacı büyüyor, ama bunun bir önemi yok. Geçit kayaların içinden geçiyor, ortasından değil. Doğruca ona doğru atılıyorum, bunu yaparken de Nöbetçi güçlerimi çekiştiriyorum.

Parmaklarımı uzatarak ileri atıyorum ve geçide doğru
çılgınca bir sıçrayış yapıyorum.

BÖLÜM 14

I Ellerimin ve dizlerimin üzerine sertçe iniyorum, sarp toprak avuçlarımı ısıyor. Rüzgar etrafımda uğulduyor. Burada kar yok, ama donmuş toprak sokuyor benim

Parmaklar.

Brocéliande'ın dumanlı, soğuk havası yerine, Mordred'in kalesinin kalıntılarının dışındayım. Bir geçitten atladığımda her zaman olduğu gibi başım dönüyor. Yavaşça ayağa kalkıyorum ve kayalık bir dolmene yaslanıyorum, ta ki yeryüzü ayaklarımın altında ileri geri sallanıyormuş gibi hissetmeyene kadar.

Tekrar başımı kaldırdığımda yalnız olmadığımı fark ediyorum. Babam Mordred karşımda yıkık bir sütunun üzerinde oturuyor, elinde bir kadeh şarap var. Rüzgâr siyah saçlarıyla oynuyor ve eğlenen bir gülümsemeyle beni inceliyor. Endişe verici bir şekilde gözleri soluk maviden altın rengine kayıyor.

"sahte saldırısı iyi çalıştı," diyor . "Güzel plan. Acımasız, gerçekten. Görüyorum ki kararlısınız."

"Her şeyi izledin mi?" Nefesimi tutarak soruyorum.

"Açık ve kapalı. Biliyorsunuz, bu geceki tuzak saldırınız sırasında şu ana kadar toplam yedi kişi öldü. İki asker ve beş direniş üyesi. Onları görüp görmediğinizden emin değildim.

"Hepsi senin olduğun yerden. Ama sen kızım, en az benim kadar acımasızsın ve neredeyse benim kadar güzelsin."

Kıllandım. "Ben sadece yapmam gerekeni yaptım."

Bir kaşını kaldırıyor. "mi? Sanırım sen de güzel yüzlü yakışıklı prensle evlenmek *zorunda* ?"

"Başka seçeneğim yoktu."

Şarabından bir yudum alır. "Her zaman bir seçenek vardır. Elbette, onun hiçbir fikri olmasa bile, iki eski savaşıan aileyi birleştirdiniz. Tahtta iki taraftan da hak iddia ediyorsunuz. Tüm bunları daha sonra tartışabiliriz. Şu anda, kıymetli Camelot'una acele etmelisin. Yuvarlak Masa'nın kendini beğenmiş şövalyeleri bir toplantının ortasındalar. Acele edersen, onlar uyumadan önce onları yakalayabilirsin."

"Şu anda onların toplantısını mı dinliyorsun?" Midem bulanıyor. Avalon Kulesi'ndeki her şeyi duymasını ve görmesini sağlayan gümüş güvesini yerleştiren bendim.

Durumumla ilgili en kötü şey şu: Sırlarımın ortaya çıkmasından korktuğum tek yer Brocéliande değil. Gerçeğin *hiçbir yerde* ortaya çıkmasına izin veremem.

Aslında, benim hakkımdaki gerçeği bilen tek kişi Şu anda önümde şarabını yudumlayan, dengesiz, ahlaki açıdan sorgulanabilir babam.

"Evet, toplantı sıkıcı bir iş olsa da. O piç Wrythe kendi sesini duymayı çok seviyor, değil mi?" Elini sallıyor. "Hadi git kızım. Dönüş yolunda konuşabiliriz."

Bana *kızım* dediği için göğsüm sıkışıyor. Çünkü gerçekten, bu ittifak devam edemez. Söz verdiğim şeyi yapmayacağım. Onunla birlikte dikenli çalıların arasında kaldım ve dikenler çok derine batmadan önce kendimi sarmaşıkların arasından geçirmeliyim. Kılıcımı keskin tutmalıyım.

Terk edilmiş kalede yürürken, onu düşünmemeye çalışıyorum burada yalnız . yürüyorum geçiyorum onun ışıltılı

Ziyafet, çimenli zeminler üzerinde, onun için üzölmeyi reddederek. Hayatımda buna yer yok ama göğsüm ağrıyor. Yarı yıkık kemerlerden dolambaçlı bir taş patikadan göle iniyorum ve kürekli kayığı hâlâ kıyıda, sadık bir köpek yavrusu gibi beni beklerken buluyorum. Kayığı hızla bağlandığı yerden çözüp suya itiyorum, sonra içine atlayıp kürekleri tutuyorum. Kürekleri suya sokup çekerek Avalon Gölü'nün sisli sularında kürek çekiyorum. Konu Mordred olunca, kalbimi taş a çevirmem gerekiyor.

* * *

Avalon Kulesi'ni oluşturan altın taş kemerler ve kehribar kulelerden oluşan ağa girdiğimde, arkadaşlarımı görmek için eski odama dalmaktan, birkaç saatliğine yatağımdaki battaniyelerin altına kıvrılmaktan başka bir şey istemiyorum.

Ama şövalyeler şimdi toplanıyor. Doğruca Merlin'in Kulesi'ne geldim. Beyaz taşları gecenin içinde parıldıyor, gümüş ay ışığı altında yıkanıyor.

Kapıyı çekip açıyorum ve evin rahatlatıcı kokusu yüzüme çarpıyor. Özenle cilalanmış zeminler, cilalı taş duvarlar, baharatlı böğürtlenli turtaların ve kızarmış geyik etinin kokusu. Mumlar apliklerinde ışıll ışıll yanıyor ve davetkâr bir atmosfer yaratıyor. Yemek salonuna gitmemek için büyük bir çaba sarf ediyorum ve bunun yerine kendimi dolambaçlı bir merdivenden çıkmaya zorluyorum.

Şövalyelerle yüz yüze konuşmak için daha iyi bir fırsat bulamayacağım. Wrythe'ı görmekten ne kadar nefret etsem de, bunu yapmamın tek nedeni bu, ama şimdiden kendimi Pendragon klanının küçümsemesine, Fey kanıma yönelik imalarına karşı hazırlıyorum. Avalon Çelik torcumu almak için odama gitmediğime yarı yarıya pişmanım.

Merdivenlerin başına geldiğimde nefes nefese . heybetli setine demir çivili kapılara ulaşıyorum.

Kılıçlar ve sarmaşıklardan oluşan eski ahşap oymalarla çevrili. Derin bir nefes alıyorum ve içeriden bir tartışma sesi duyuyorum. Wrythe'ın keskin, soğuk sesinin birinin sözünü kestiğini ve Raphael'in cevap olarak bir şeyler söylediğini fark ediyorum. Kelimeleri yakalamaya çalışıyorum ama kalın kapılar sesleri boğuyor. Silahla ilgili bir şey...? Ve son çare hakkında?

Sonra Wrythe'ın ismimle alay ettiğini duydum.

Belki de kendim için konuşmanın zamanı gelmiştir.

Kapıyı iterek açtığımda kapı inliyor ve konuşmalar sessizleşiyor. Ay ışığının yüksek pencerelerden büyük yuvarlak bir masanın üzerine süzüldüğü büyük salona geçiyorum. Elli şövalye cilalı ahşabın etrafında oturuyor, düzinelerce göz bana kilitlenmiş.

Birkaç Pendragon yüzü tanıdım. Bunların başında Wrythe geliyor elbette. Bana bariz bir küçümsemeyle bakıyor. Yeğeni Genivieve onun yanında oturuyor, sarı saçları sarmal örgüler halinde taranmış. Sör Kay masanın başında oturuyor, uzun gri sakalı zincir zırhının üzerine dökülmüş. Buradaki herkes arasında en dost canlısı yüz Raphael'e ait. Yüzünde acı çeken bir ifade var ve bitkin görünüyor.

"Dame Nia," diyor Sör Kay, dudakları hafifçe titreyerek. Sesi boğuk. "Geldiniz."

Demir Lejyon rozetleri takmış altı nöbetçinin salonun duvarlarına dayanmış olduğunu şokla fark ediyorum. Eskiden odanın *içinde* hiç nöbetçi olmazdı.

Bir adım daha atıyorum. "Bana gelmem gerektiği söylendi şahsen. Benim gelebilmem için bazı müttefiklerimiz dikkat dağıtmak amacıyla öldü, o yüzden buna değsin."

"Gerçekten." Wrythe dudaklarını büzüyor. "Müttefik diyorsun ama *Fey* demek istiyorsun, değil mi? Brocéliande'daki Feyler ne şekilde bizim müttefikimiz?" Demir Birliği adamlarına bakıyor ve ikisi bana doğru yaklaşıyor. Ürkek görünüyorlar, saldırmak üzereler.

"Auberon'u devirmeye çalışan insanlardan bahsediyorum," diyorum, sesim yorgun "Onlar bizim müttefikimiz, ister

Fey ya da insan."

Wrythe kıkırdar. "Korkarım bu işi bizim kadar uzun zamandır yapmıyorsunuz ve kahramanları canavarlardan ayırt edemiyorsunuz."

"Lütfen köpeklerinizi geri çeker misiniz?" Arkamdaki Demir Birliği adamlarına bakıyorum.

Genivieve ayağa kalkar. "Demir Lejyon muhafızları sadece ani bir hain saldırı ihtimaline karşı bizi korumak için buradalar. Ne de olsa Feyler kurnazdır ve bildiğimiz kadarıyla saflarımızda bir köstebekleri var. Belki de onlarla çok zaman geçiren biri."

"Burada onlara gerek yok," diyor Raphael sertçe. "Biz Camelot'un en güçlü şövalyeleriyiz. Bu genç çocuklara ihtiyacımız yok."

"Yarı-Fey şövalyelerimizden bazıları uzun süredir yalnızca Fey etkisi altında," diye tıslıyor Wrythe. "Yeğenimin de dediği gibi, bu bizim güvenliğimiz için."

Sör Kay elini kaldırıyor. "Geri çekilin, Demir Lejyon." Sesi derinleşir, olduğu adam gibi konuşur. "Dame Nia bir Avalon Çelik Şövalyesi. Daha birkaç hafta önce yaptıklarıyla bir *insan* ordusunu kurtardı. Sadakatini tekrar tekrar kanıtlamasına gerek yok."

İki adam benden uzaklaştı.

"Ama sadakatini kanıtlaması gerekiyor," diyor Genivieve ipeksi bir sesle. "Onu buraya çağırmamızın nedeni bu değil mi? İnsanlığın en büyük düşmanı ile neden evlendiğini açıklayabilsin diye mi?"

"Nivene aracılığıyla zaten açıkladım," diyorum soğukkanlılıkla. "Bu konuda başka seçeneğim yoktu. Gizliliğim bu teklifi kabul etmeme bağlıydı. Bu tam olarak bir aşk evliliği değil."

"Elbette biraz zaman kazanabilirdiniz," diyor Wrythe. "Rüya Avcısı'nın yatağına pervasızca atlamadan önce komutanlarınıza danışın-"

"Çeneni kapatmaya ne dersin, Wrythe?" diye bağıyor Raphael.

"Hadi ama Raphael," diye Genivieve. "Konu güçlü, muhteşem, siyah saçlı Fey olunca Nia'nın muhakeme yeteneğinin zayıfladığını en iyi sen biliyorsun, değil mi?"

Pendragon'larla tartışmanın bir anlamı olmadığını bilerek Sör Kay'e dönüyorum ama içimi bir hüsrana kaplıyor. "Avalon Kulesi'ne danışacak vaktim olmadı. Nivene'nin daha önce açıkladığı gibi, Rüya Avcısı başka bir evlilikten kaçınmak için benimle hemen evlenmek istedi. Bana planı anlattıktan bir saat sonra bir basiliskten kaçıyordum. Dinle, bunca zamandır Avalon Kulesi'nin direktiflerine uyuyordum. Rüya Avcısı'na yaklaş, bana güvenmesini sağla, ona ve babasına suikast planlanmasına yardım et. Bana sorman *gereken* şey, kralın etrafını sürekli saran muhafızların sayısı."

Raphael'in solgun gözleri bana kilitleniyor. "Nia, bu bir pervasız bir karar," diyor yumuşak bir sesle.

"Bir kez olsun aynı fikirdeyiz," diye araya giriyor Wrythe. "Ve bu sözde suikast planı - Brocéliande'lı Fey'e mi güvenmemiz gerekiyor? Ve sadakati şüpheli bir yarı-Fey'e mi? Bu umutlarımızı bağlayabileceğimiz bir şey değil."

"Aynı fikirde *değiliz*," diye hırlıyor Raphael. "Nia'ya hayatım pahasına . Ama Rüya Avcısı acımasız bir katil ve onu orada tutmak hayatını riske atıyor. Zindanlarında benim yaşadıklarımı yaşamasına izin vermeyeceğim."

"Ne önerirsiniz?" Sir Kay yorgun bir ses tonuyla soruyor ve ben bu tartışmanın defalarca tekrarlandığını fark ediyorum.

Raphael kollarını kavuşturur. "Söylediğim gibi, büyüyen ittifaklarımızla ve Fey ordusu dağılmışken, şövalyelerimizi Brocéliande'dan çekebilir, sonra da bir karşı saldırı başlatabiliriz."

Sör Kay başını sallar. "Fey'in Almanya ve İspanya'ya ilerlediğine dair elimizde raporlar var. Auberon'un ordusu Fransa'daki toprakları geri alıyor. Bu savaş bu diyarda kazanılmayacak. Brocéliande'da kazanılacak. Geri kalanıyla birlikte

Dame Nivene'den aldığımız bilgilerle, Auberon'un kale güvenliğiyle ilgili ihtiyacımız olan istihbaratın çoğuna sahibiz. Ama önce Nia, orada neler olduğunu iyice anlamamız gerekiyor. Raphael'in dediği gibi, ben de sana tamamen güveniyorum. Ama Rüya Avcısı'nın hedeflerini rüyalarından etkilediği biliniyor. Senin kararlarını etkilemediğinden emin olmamız gerekiyor."

Başımı sallıyorum. "Zihnime giremez. Kalkanım var. Onu dışarıda tutabilirim."

"Evet!" Wrythe hemen atılır. "Zihnindeki perdeyi büyüleyerek. Anladığım kadarıyla sana diğer Nöbetçi tarafından öğretilmiş bir teknik. Ancak... daha önce Brocéliande'a geçmiş ve Rüya Avcısı'yla tanışmıştın. O zamanlar zihnine girmediğinden emin misin?"

Gerçeği söyleyemeyeceğimi bildiğim için yüzümü donuk tutuyorum - o zaman bile Talan'ı nasıl engelleyeceğimi biliyordum çünkü Mordred bana bunu öğretmişti. Bunun yerine, yüz hatlarımı düzenliyorum. "Eğer durum böyle olsaydı, ejderha saldırısını öğrenmeme izin verir miydi? Ve insan müttefikler için kurduğu tuzağı?"

Sör Kay ellerini kaldırır. "Sizi buraya getirdik ki son iki hafta içinde olan biten her şey hakkında bizi iyice bilgilendirebilesiniz. Bu şekilde sorularımızı yanıtlayabilir ve endişelerimizi giderebilirsiniz. En başından başlayalım."

Ben de onun dediğini yaptım. Brocéliande'a döndüğüm andan itibaren onlara kapsamlı bir briefing veriyorum. Sör Kay'ın sorduğu birkaç soruyu ve Wrythe ile Genivieve'in bitmek bilmeyen soru ve suçlamalarını yanıtlıyorum. Saatler sürüyor ama günler gibi geliyor.

Sonunda Sör Kay sandalyesini geriye iter ve ayağa kalkar. "Bu kadar yeter. Bayan Nia her şeyi çok tatmin edici bir şekilde cevapladı. Nia, Kral Auberon ve Rüya Avcısı'na suikast düzenlemek için sadece bir şansımız olacak. Büyük olasılıkla, suikast için senin aktif yardımın gerekecek. Ancak sizden şüphelenirlerse bunu yapamazlar. Ne kadar eminsin

Kimliğini gizliyor musun? Senden şüphelenen var mı? İkisini de yakında ortadan kaldırmak istiyoruz."

Yakında.

Düşüncelerim dikenli bir şeye takılıyor, adını koymak istemediğim üzücü bir , düşüncelerimin çalılıklarına dolanmış, farkındalığıma batan bir çalı. Orada değilmiş gibi davranıyorum, dikenleri hissetmiyorum.

Boğazımı temizliyorum. "Kimse casus olduğumdan şüphelenmiyor. En azından hala hayatta olan kimse. Orada kraliyete yükselmiş bir halktan biri olarak benden nefret eden çok sayıda insan var. Kral Auberon ölmemi istiyor ve sanırım Kontes Arwenna da istiyor ama Talan'ı doğrudan karşılarına almak istemiyorlar. Ben tamamen güvendeyim. Her zaman çok sıkı korunuyorum. Talan söz konusu olduğunda, sadece sahte bir ilişkimiz var, daha fazlası değil. Bana *tamamen* güvendiğini söyleyemem ama bana ihtiyacı var. İsteddiği zihin kontrol güçlerine sahibim ve beni bir tehdit olarak görmüyor."

Sör Kay başını sallar. "Güzel."

"Ama suikastçılara yardım etmek için planın ayrıntılarını bilmem gerekiyor. Ne zaman ve nasıl olacak? Ve işin içinde kimler var?"

Salonu keskin bir sessizlik kaplar ve ardından Sör Kay boğazını temizler. "Bu konu hâlâ tartışılıyor. Karara bağlandığında bilmeniz gereken her şeyi size göndereceğiz."

Sör Kay yıllardır komutanlık yapıyor ve inandırıcı bir şekilde yalan söyleyemeden bir casus örgütüne komuta ed. Ama odada pek çok insan var ve bana söylediklerinin saçmalık olduğunu anlayacak kadar bakışlar görüyorum.

Bir planları var, ya da en azından bir parçası. Ama bunu benimle paylaşmayacaklar.

Wrythe, "Bu durum güven verici olmaktan çok uzak," diyor. "Ben, kendi adıma, daha önce sahip olduğumdan daha fazla soruyla baş başa kaldım. Nia Melisande'ye güvenilemeyeceğine dair endişelerim var. Ve de

buna devam etmek için bir neden yok. Çok daha güvenilir bir çözüm varken-"

"Yeter!" Sör Kay masaya vurur. "Bunu defalarca tartıştık. Sizin sözde çözümünüz bir seçenek değil." O bağırırken, Demir Lejyon muhafızları bir adım öne çıkıyor. Bir için, üzerime saldırıp saldırmayacaklarını merak ettim. Efendim Kay.Ben değil ve sadece bir kim BİLDİRİMLER onların hareketi-Raphael'in el vardiyalar için onun Kabza, gözleme en yakın muhafız. Gizlice bıçağıma uzandım.

Tayt.

Ama Wrythe başını hafifçe sallar ve muhafızlar geri çekilir.

"Bunu bir daha tartışmayacağım Seneschal," diyor Sör Kay. Bana dönüyor. "Nia, sana henüz tam olarak güvenmediğini söylemiştin. Sana tamamen güvenmesini *sağlayabilir* misin?"

İşte o yine , o dikenler benim düşünceler yüzeyin altından. Nefesim daralıyor ve endişeyi uzaklaştırmaya çalışıyorum. "Biraz zamana ihtiyacım var ama sanırım yapabilirim."

"O halde planımıza devam ediyoruz," diyor Sir Kay. "Teşekkür ederim, Nia. Sen gerçekten de bizim en büyük umudumuzsun."

Eğer gerçekten en büyük umutları bensem, plan konusunda bana güvenmeliler.

Boğazım düğümleniyor. Neden kendimi bir şövalyeden çok kurbanlık koyun gibi hissediyorum?

BÖLÜM 15

I Lothian Kulesi'nin kapısını kalbim küt küt atarak açtım ve babamın yüzyıllar önce öldürmek için buraya girdiğinde çıktığı tırmandım.

Bir kral.

Ama ben? Ben sadece odama gitmek istiyorum. Ve şu anda, söğüt köklerinin suya ihtiyacı olduğu gibi arkadaşlarımı görmeye ihtiyacım var.

Zaman benden yana değil ve uzun süre kalamam. Nivene geçidi gecenin büyük korumasız tutacağına söz verdi ama burada şansımı yirmi dakikadan fazla zorlayamam.

Kulenin pencerelerinden birinin önünden geçerken tiz bir çığlık beni donduruyor. Tanıdığımın soğuk ve yavaş dehşetiyle kalbim yerinden fırlıyor. Bu çığlığı biliyorum. O gün bugündür kâbuslarıma giriyor ve beni soğuk terler dökerek uyandırıyor.

Annemin sesi, sarhoş.

Merdiven boşluğunun ok yarığından dışarı bakıyorum ve midem bulanıyor. Annem elinde bir şişe şarapla avluda dolambaçlı bir yoldan sendeleyerek ilerliyor.

Tam onun peşinden koşacakken, Raphael gölgelerin arasından beliriyor. Ona doğru koşuyor, onu sabitliyor.

Şu toza dönüşebilmeyi dileyerek gözlerimi kapatıyorum. Tekrar açtığımda, ona yaslanmıştı. Çok yakın.

Çok dağınık.

Yine on beş yaşımdayım, annemin cam masaya çarpmasını izliyorum, Agnetha ve Frida pikapta "Dancing Queen" şarkısını söylerken histerik bir şekilde gülüyorum. Yine on beş yaşımdayım, sınıfımdaki kızlar kıkırdarken dehşet içinde donup kalmışım - sevinçten, skandalıdan.

Yine on altı yaşımdayım, annemin şatoda sendeleyerek dolaşmasını, Raphael'in sosyetik arkadaşlarına bakmasını izliyorum.

On dört yaşımdayım, kapımıza gelen bir polisi çılgınlıkların sadece bir oyun olduğuna ikna etmeye çalışıyorum.

Midem sıkışıyor ve merdivenlerden aşağı fırlıyorum. Çılgınca kapıyı itip açıyorum ve avluya koşuyorum.

Raphael'i tutuyor, boynundan nefes alıyor. Bu dayanılmaz bir şey, sanki onu öpmek üzereymiş gibi. Adam ondan uzaklaşıyor, yüz ifadesi dehşet içinde. Kız onun tiksintisini fark etmemiş gibi görünüyor. Bugüne kadar her erkeğin ona aşık olduğunu düşündü.

Aceleyle onlara yaklaşıyorum, yanaklarım yanıyor. "Anne," diye sesleniyorum, sesimi sabit tutmak için mücadele ediyorum.

Beni duymuyor gibi görünüyor ama Raphael'in gümüş gözleri benimkilere kilitleniyor. Oradaki acımayı okuyabiliyorum, bu da tüm bunları çok daha kötü hale getiriyor.

Aramızdaki mesafeyi kapatırken göğsümde öfke kabarıyor. Yavaşça annemin kolunu tutuyorum.

Şaşırmış bir şekilde bana göz kırpmıyor. Saç kökleri uzamış, koyu gri sarıya kayıyor. Kırmızı ruju dudaklarının sınırlarını tamamen hiçe sayarak çenesinde geziniyor. "Nia! Nereden çıktın sen? Az önce hoş bir genç adamla tanıştım," diye mırıldanıyor hafifçe sallanarak. "Beni dışarı çıkaracak."

Tanrı aşkına. Bu onunla ilk karşılaşması bile değil.

Raphael bana neden bahsettiğine dair hiçbir fikri olmadığını belli eden bir bakış fırlatıyor. "Yardıma ihtiyacı var gibi görünüyordu."

"Yardıma ihtiyacım yok. O ve ben bir şeyler içmeye gidiyoruz. Sen de gelmek ister misin?" diye soruyor.

"Onunla bir şeyler içmeye gitmiyorsun," diyorum elimden sakın bir şekilde. "Yatağa gitmen gerek."

"Ama ben de tam ona içki teklif etmek üzereydim," itiraz ediyor kıkırdayarak. "Sanırım benden hoşlanıyor. Kıskançlık yapma, Nia. Yakışmıyor."

Yerin beni bütünüyle yutmasını istiyorum. "Anne, hayır. Senin suya ihtiyacın var. Uykuya ve bol suya ihtiyacın var."

Tekrar sallanıyor, göz kapakları düşüyor.

Onunla kaç kez aynı durumda kaldığımı sayamadım, tekrar eden bir kayıt. Hâlâ Raphael'e doğru yığılıyor. Onun göz alıcı olduğunu düşündüğüm bir zamanı hatırlamak zor.

"Raphael," diyorum ona dönerek, "onu hana götürebilir misin? Kasabada Bran'ın ya da belki Bronwyn'in hanında kalıyor."

Omuz silkiyor. "Bu gece benim odamda uyuyabilir. Ben ona göz kulak olurum. Ama bana bir söz vermeni istiyorum, Nia. Eğer o şeytani yere geri dönmekte ısrar edersen, Avalon Kulesi'nin sana emir vermesini bekleme. Rüya Avcısı söz konusu olduğunda, şansını yakaladığında kullan. Onu öldürebildiğin an öldür, sonra da oradan siktir olup git. Anladın mı? Auberon için endişelenme."

"Şu anda bunun hakkında konuşamam," diye tıslıyorum.

"Dışarı çıkmak istiyorum," diye mırıldanıyor annem, kolunu benden çekerek.

Göğsümde bir fırtına kopuyor ama azgın denizleri sakinleştirmeye çalışıyorum. "Suya ve uykuya ihtiyacın var anne," diyorum yavaşça. "Yatmana yardım edecek birine ihtiyacın var. Anne mi? Yatağa gitmen gerek. Artık içemezsin. Bu zehir. Kendini zehirliyorsun."

Bana bakmadan Raphael'i işaret ediyor. "Beni yatağa götüreceksin. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Ondan hoşlanıyorum. Bunu."

İçimde bir şeyler kopuyor. Fırtına patlıyor, şimşekler kaburgalarımın çarpıyor, bulutlar çalkalanıyor.

"Kapa şu lanet çeneni!" Bağırıyorum. "Seni yatağa götürmüyor. Uyumanı sağlıyor çünkü kendine bakamıyorsun. Elli yaşındasın. *Büyümen* gerek."

Ağzı açık bana bakıyor ve sonra yüz ifadesi değişiyor. buruşur. Odaklanamayan gözlerinden yaşlar dökülüyor. "Kimse beni sevmiyor."

Vücudum adrenalinle titriyor, savaşın sıcaklığında bile hissetmediğim türden. Ejderhalar, oklar ve bir kulenin penceresinden kaçmak bunun yanında hiçbir şey. Raphael'in onu odasına geri götürme düşüncesi, muhtemelen yatağına girmeye çalışacağını bilerek, vücudumu titreten bir öfkeyi körüklüyor. Ona bağırmaya devam etmek ve asla durmamak, öfkemin her zerresinin dökülmesine izin vermek istiyorum, ama demir gibi bir iradeyle onu bastırıyorum.

"Özür dilerim anne. Seni seviyorum. Ama gecen sona erdi." Raphael'e baktım. "Onu benim odama götürelim. Benim yatağımda kalabilir. Bu gece ona Tana bakacak."

Annem Raphael'e yaslanmış, "Şimdi dışarı mı çıkıyoruz?" diye mırıldanıyor.

"Evet," diyor Raphael sessizce. "Güzel bir yere gidiyoruz." Kız ona doğru eğilirken, Raphael başının üzerinden bana bakıyor, bakışları sabit. "Ve sen, Nia, burada kalmalısın. İkiniz de gecenin ne zaman bittiğini bilmelisiniz."

Çenem sıkıştı. "Bir kez olsun bana biraz güvenir misin?" Diyorum, sesim gergin. "Çocukluğumdan beri başkalarının pisliğini temizliyorum."

BÖLÜM 16

Serana, Tana ve Darius beni Nimuë'nin Kulesi'ne giden köprüden geçiriyor, tekne sisin içinde beni bekliyor.

Ayak seslerimiz yankılanıyor ve su köprüye karşı. Soğuk, sisli gecede içime bir huzursuzluk çöktü. Artık Camelot'ta dolaşırken hepimiz tamamen silahlıyız. Demir Lejyon yüzünden, evim dediğim yer bile artık güvenli değil.

Burada istediğim kadar zamanım olmadı - bir fincan çayla kendi yatağıma kıvrılıp onlarla hasret giderecek zamanım olmadı.

İçimi çektim. "Raphael'i annemle yalnız bırakmalı mıydım emin değilim."

"O sert bir piç," diyor Serana. "Annenle başa çıkabileceğine eminim. En azından ben öyle düşünüyorum."

"Şövalyeler sana tam olarak ne söyledi?" diye soruyor Darius. Toplantıda hissettiğim güvensizlik boğazıma düğümleniyor.

"Özellikle yardımcı olan bir şey yoktu. Benden onlara doğru tek yönlü bir bilgilendirme seansı gibiydi."

Onlarla bu yürüyüşün sonsuza dek sürmesini istiyorum ama çoktan Nimuë'nin Kulesi'ne, ay ışığının eski sunağa ve tozlu kitaplara vurduğu yuvarlak odaya geçtik bile.

Serana öksürüyor. "Tana, kaba olmaya çalışmıyorum ama şu yeni tütsün lağım gibi kokuyor ve tüm kıyafetlerimize yapışıyor."

"Evet, erkek arkadaşım sürekli şikayet ediyor," diye ekliyor Darius. Merdivenlerden inerken Tana bir iç çekiyor. "İyi, ama bunun tek nedeni kartlarımın bir fuckboy olduğunu göstermediği ilk erkekle çıkmış olman."

Darius yüzünü buruşturur. "deme. Biliyorsun fuckboylar benim tipim."

"Bu adamla ne zaman tanışacağım?" Ben soruyorum.

Merdivenlerin dibindeki tekneye ulaştığımızda Serana boğazını temizliyor ve Tana ile Darius sessizleşiyor. Dalgalar tekneye hafifçe vuruyor ve etrafımızda sis dalgalanıyor.

"Ne?" Yüzümde hâlâ bir gülümseme varken soruyorum. "Sikişmeyen çocuk hakkında daha fazla şey duyamayacak mıyım?"

"Pekala," diyor Serana, "gitmeden önce Mordred hakkında konuşmalıyız."

Damarlarımdan buz akıyor. Tek bir kelime bile söylemeye cesaret edemiyorum.

"Bir şey söylemek ya da başını sallamak zorunda değilsin," diye devam ediyor Serana. "Sadece dinlemen gerekiyor. Bir süre önce ortaya çıktınız ve bizi Demir Lejyonu'nun saldırısı konusunda uyardınız."

Tana, "Uyarınız ve yardımınız muhtemelen hayatımızı kurtardı," diyor.

"Ama Brocéliande'daki saldırıyı duymuş olmanıza imkân yok," diyor Serana. "Avalon Kulesi'ne daha yakın bir kaynağınız olmalıydı."

"Sonra Tana bize Mordred'le ilk karşılaşmanızdan pek bahsetmediğinizi *söyledi*," diyor Darius, "ama avucunuzdaki bir yara izini hatırlıyor."

Refleks olarak avucuma baktım ve soluk beyaz yara izini gördüm.
deriyi geçen.

"Bu bir Baldıran Yemini izi," diyor Tana. "Artık pek kullanılmıyor. Bu eski bir ritüeli. The Fey

muhtemelen asırlık olurdu. Mordred gibi." "Yeminin bir parçası olarak, Mordred hakkında konuşamayacağınızı varsayıyoruz.

yemin ederim," diyor Serana.

"Bundan kimseye bahsetmedik," diye ekliyor Darius aceleyle. "Ne Sör Kay'e, ne Raphael'e, ne de başka birine."

"Ama sana onunla bir tür anlaşma yaptığını bildiğimizi ve muhtemelen bu konuda konuşamayacağını söylemek istedik," diyor Tana yumuşak bir sesle. "Daha da önemlisi, Mordred'le her ne yapıyorsan, bunun gerekli olduğuna inanıyoruz."

Gözlerim buğulanıyor. Bir şey söylemek yeminin beni öldürmesine neden olur mu bilmiyorum, bu yüzden sessiz kalıyorum. Emin bile değilim

eğer kafa sallamak beni öldürtecekse.

"Senin için buradayız, tamam mı?" Serana diyor ki. "Bizden *ne* istersen. İstedğin şey bizim için bir anlam ifade etmese bile, bunu yapacağız."

Tanrıya şükür bu konuşmayı kalenin dışında, Mordred'in duyamayacağı bir yerde yapıyoruz. Arkadaşlarımla gereksiz bir risk olduğuna karar vermesini istemiyorum.

Gümüş rengi sisin camsı yüzeyin üzerinde dalgalandığı göle bakıyorum.

"Gitme vaktim geldi," diyorum sesim kısık bir şekilde.

Serana bana sarılıyor, sonra Darius ve son olarak da Tana. Kollarımı onun minik bedenine doladığımda aniden sertleşiyor.

"Bir şey geliyor," diye fısıldıyor hepimize. "Tehlike. Gecenin içindeki gölgeler. Kalplerinde cinayet. Gitmeniz gerek!"

Beni tekneye doğru itiyor ve ben de tahtaya takılıp teknenin nemli tabanına düşüyorum. Tekne sarhoşça sallanırken, Tana diğerlerine köprüye geri koşmaları için bağırıyor. Gölge hareket ediyor, silahlarını çekmişler. Kalbim hızlanıyor. Demir Lejyonu'nun üç üyesi bize doğru koşuyor.

Belki Tana bana siktir olup gitmemi söyledi ama arkadaşlarımla onlarla tek başlarına savaşmaları için bırakmayacağım. Tekneden çıkıyorum ve merdivenleri koşarak çıkıyorum.

Köprüye ulaştığımda Serana'nın devasa kılıcını kınından çıkardığını ve önünde tuttuğunu görüyorum. Kemerimden iki bıçak çıkarıyorum. Darius yayını omuzlarından indirdi ve bir ok attı.

Üç adam sisin içinde kayarak durdu.

"Daha fazla yaklaşmayın," diye bağıyorum silüetlere. "Zarar görmeden geri dönebilirsiniz ve bu unutulur."

"Hiçbir şeyi unutmayacağım," diyor Serana, çenesi sıkılmış bir halde.

"Mongrel pisliği," diye tıslıyor figürlerden biri.

Ve sonra sisin içinden bize saldırmak için koşuyorlar.

Darius bir ok fırlatıyor ve Serana kılıcını savurarak ileri atılıyor. O sırada figürlerden biri bana devasa bir balta savuruyor. Eğildim, hançerimi saplamaya başlamıştım bile ve baltayı onun böğrüne sapladım. Bir çığlık attı, sonra göğsüme tekme attı. geri çekildim ve taş duvara çarptım. Dişlerim bir sarsıntıyla birbirine çarpıyor. Acıyla yan tarafını kavrayarak sendeleyerek uzaklaşıyor.

Serana dönüyor ve saldırgana çarpıyor. Adam gürleyerek köprünün kenarından yuvarlanıyor.

Şimdi sadece bir kişi kaldı, sisin içinde uzun, ince bir silüet.

Diğer bıçağımı fırlatıyorum ve o da adamın kalçasında yerini buluyor. Adam tiz bir çığlık atıyor ve yüzünü tanıyorum. Bu Tarquin, yüz hatları acıyla buruşmuş.

Kaçmaya başladı bile.

Peşinden gitmek için botumdan bir bıçak daha çekiyorum ama Tana kolumu tutuyor.

"Yapmayın! Onların bizden çok daha fazla müttefiki var," tıslıyor. "Buradan çıkmalısın, Nia. Bunu hemen yapmalısın."

Nefesimi tutuyorum. "Köprüden kimin düştüğüne dair bir fikrin var mı?" "Sanırım Percival'dı." Serana köprünün üzerinden bakıyor.

"O öldü."

Köprüye yaslanmış olan Darius'a dönüyorum. "Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim." Sesi gergin ve kanayan kolunu sıkıyor. "O şerefsizler beni ikinci kez yakaladı. Tana haklı. Gitmek zorundasın. Onların hedefi , biz değil."

Ağzım kurudu. "Neden?"

Tana başını sallar. "Demir Lejyonu suikastın gerçekleşmesini istemiyor. Onların farklı bir planı var ve biz de onların yolunda duruyoruz. Bence savaşın bitmesini istemiyorlar çünkü bu onları iktidarda tutuyor. Ama aynı zamanda demi-Fey'lerin kahraman olmasını istemediklerinden de eminim."

"Alternatif planları tam olarak nedir?" Ben soruyorum.

Serana omuzlarımı kavırıyor ve beni tekrar merdivenlere doğru döndürüyor. "Bilmiyoruz ve bunu konuşacak zamanımız yok! Gitmelisin."

Beni merdivenlerden inmeye zorluyor ve diğerleri de onu takip ediyor.

"Wrythe bunu bir şekilde kullanacaktır," diyor Darius. "Bunu Fey'in insanlara karşı bir saldırısı olarak gösterecek. Nia, eğer şimdi gitmezsen başka bir şansın olmayacak. Brocéliande'a git ve bu savaş sona erdirmenin bir yolunu bulmamıza yardım et."

"Ve Nia," diyor Tana usulca, "bu iş bitene kadar uzak dur. Burası senin için güvenli değil."

Merdivenlerin dibinde tekrar kayığa tırmanıyorum ve kürek çekmeye başlıyorum. Sis sarmaladığı üç arkadaşım birlikte durmuş, birbirimizi göremez hale gelene kadar beni izliyorlar.

Tana haklı. Burası benim için güvenli değil. Evim gibi hissettiğim yeri kaybettim.

Ama asıl nefret ettiğim şey, bundan sonra ne yapmam gerektiği.

* * *

Mordred'in soluk taşan şatosuna giriyorum, yıkık dökük merdivenleri tırmanırken titriyorum. Ziyafet masasındaki şamdanlarda alevler yanıyor ve boş kristal bardakların üzerinde gölgeler dans ediyor. Harabelerin içinde bakışlarım

Bu yerin garip güzelliği -yerden büyüyen kır çiçekleri, yüzyıllardır terk edilmiş tabaklar. Ay ışığı sivri kale pencerelerinden ve eski taş oymalardan süzülüyor.

Kalbimde bir sızı var. Bu noktada Mordred, bağlamam gereken yarım kalmış bir iş. Arkadaşlarımın sırrımı saklayacağını biliyorum ama *Wrythe* gerçeği öğrenirse ne olur?

O bir sorumluluk.

Mordred'i öldürürsem, casus güvelerinin keşfedilip benimle bağlantı kurma riskini ortadan kaldırmış olurum. Üstelik o aradan çıkınca, anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirmediğimde ne tür bir intikam alabileceği konusunda endişelenmeme de gerek kalmaz.

Mordred kürklü bir mantoyla örtülü gölgelerin arasından çıkıyor. Boğazımda bir yumru oluşuyor.

Parmaklarında yüzükler parıltıyor ve keskin çivili tacını takıyor. Bazen mavi bazen altın sarısı değişken gözleri üzerime dikildiğinde derin bir nefes alıyor. "Ne oldu? İnsan kanı gibi kokuyorsun."

Fey koku alma duyusu hiçbir şeyi kaçırmaz... Bu da Perillos'ta bir kez daha ortaya çıkmadan önce kandan kurtulmam gerektiğini bana hatırlattı.

"Büyü sihrin kokularda da işe yarıyor mu?" Ben soruyorum. "*Büyü* mü?" O bir kaşını kaldırıyor.

"İnsanların

Kaliforniya'da yıkamaya karşı bir şey mi var?"

"Zamanım yok." Tarquin ve arkadaşlarıyla yaptığım son savaştan sonra sinirli ve endişeliyim. "Auberon'un sarayındaki insanların üzerimde insan kanı koklamasına izin veremem."

Başını eğiyor ve tacı siyah saçlarının üzerinden biraz aşağı kayıyor. "Evet, bunu yapabilirim. Ama önce bana ne olduğunu anlat."

"Sihirli casus güve ile beni takip etmedin mi?"

"Sadece kalede, kızım. Bunu bilmiyor musun? Güvem duvarların ötesinde ne olduğunu göremez."

"Pendragonlar tarafından saldırıya uğradım. Demir Lejyonu."

"Demir mi kullanmışlar?" diye soruyor sertçe, gözleri parlayarak. "Bunu iyileştirmenin bir yolunu biliyorum. Nimuë bana birkaç yıl önce öğretti." "Ben bir demi-Fey'im. Demir hakkında endişelenmeme gerek yok. kadar."

Burnu kırışır. "Evet. Doğru." Yavaş, keskin bir gülümseme dudaklarını kıvrıyor. "Ama sana söylemedim mi? Pendragonlar senin gerçek düşmanın. Benim yardımımla hepsini öldüreceğiz, tıpkı birkaç yıl önce yapmayı planladığım gibi."

Kaşlarını kalkıyor. "Birkaç yıl önce mi?"

"Kraliçe Morgan ile."

Bu adamın zaman kavramı yoktu. "Doğru. Tabii ki."

"Pendragonların yaşamasına izin veremezsiniz. Düşmanlarınızı ezme ihtiyacını anladığınızı biliyorum." Pelerinine başını salladı. "Tıpkı senin düşmanlarının kanını taşıdığı gibi. Öldüler mi?"

"Bir . Diğerleri kaçtı."

"Daha sonra ölecekler." Kaşlarını çatarak bana doğru yaklaştı. "Kulaklarının da bakıma ihtiyacı var. Yine deforme görünmenin eşiğindeler. *İnsan* gibi."

"Sanırım sosyal becerilerini çok fazla pratik edemiyorsun. Burada, harabeler adasında, değil mi?"

Kaşlarını çatarak parmağının ucunu kulaklarının üzerinde gezdiriyor, sonra pelerinin yakasına değdiriyor. Büyüsü üzerimde karıncalanıyor. "Bu daha iyi. Şimdi, yakında partim için hazır olacaksın. Bunun için en iyi içkiyi bulmama yardım etmelisin, biliyorsun. Shalott'un yabanmersini likörü."

Sertçe yutkunuyorum. "Tabii ki."

Meşale ışığı solgun teninin üzerinde süzülüyor. "Demek zayıf Sör Kay ve diğer şövalyelerle görüştün. Biliyor musun, bana senden çekiniyorlarmış gibi geldi. Planlarını paylaşmakla pek ilgilenmiyor gibiydiler, değil mi?"

"Bu sadece güvenlik nedeniyle," diyorum ters bir şekilde. "Birinin tutuklanıp sorgulanması ihtimaline karşı, ilgili ajanların tüm detayları bilmesini istemiyorlar."

"Tabii ki. Sadece güvenlik nedeniyle." Gözlerinde eğlence titreşimleri. "Buna gerçekten inanmıyorsun, değil mi?"

Kalbim çırpınıyor. "Neden? Bir şey biliyor musun?"

"Ne düşündüğünü merak ediyorum, Nia. Gerçekten neden görevin tam ayrıntılarını sana vermemeye karar verdiklerini düşünüyorsun?"

Onun bildiklerini bilmem gerek. Ama Mordred'in yardımının bir bedeli var. "Sanırım Talan'la evlendiğim için artık bana tam olarak güvenmiyorlar. Sadakatimin tehlikede olduğundan şüpheleniyorlar ve bazıları Fey'in bir kısmına asla güvenmeyecek."

"Evet." Mordred başını sallar. "Ve bir bakıma haklılar, değil mi? Ne de olsa buradasın. Benimle konuşuyorsun, krallarını öldürmek için Camelot'a giren adamlar. Haklı oldukları bir nokta var, gerçekten."

Çenem gerildi. "gerekeni yaptım."

"İşte yine o cümle. *Yapmak zorunda olduğum şeyi yaptım*. İstediğin her şeyi yapmak için ne kadar da özlü bir gerekçe." Bir kaşını kaldırıyor. "Hep kader seni zorluyormuş gibi davranıyorsun. Kararlarına sahip çık. *İstediğin* şeyi yaptın kızım, yapman gerektiği gibi. Kadere ya da Avalon Kulesi'ndeki o aptallara hesap vermiyorsun. Sen onlardan daha iyisin. Sen Morgan Hanesi'nin bir prensesisin, gerçek Fey tahtının varisisin. Ve kendinden başka kimseye hesap vermiyorsun. Ne olduğun ya da ne yaptığın için kendini suçlu hissetme."

"Konuşmalarını dinliyorsun. Sence bana güvenmedikleri doğru mu?"

"O güzel gümüş gözlü adam seni körü körüne aya kadar takip ederdi." Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Aynı şey yakın arkadaşların için de geçerli. Ama şu Amon denen adam kurnazdır. O bilge yaşlı adama, Sör Kay'e, emin olmak için bazı görev detaylarının sizden gizli kalmasının daha iyi olacağını söylediğini duydum. Elbette Pendragonlar yulaf lapalarını yapman için sana güvenmezler ama bu yeni bir şey değil."

Yani, Amon artık bana güvenmiyor. Ve büyük ihtimalle Sör Kay de güvenmiyor.

"Bu Talan'la sahte bir ittifak," diyorum, ona değil de kendime. "Endişelenecek bir şeyleri yok."

"Sen nasıl istersen prenses." Gözleri hınzırca parlıyor. "Önemli olan şu ki, Avalon Kulesi'ni yıktığımızda altın çağımız bir kez daha geri dönecek!" Sesi yüksek tavanda yankılanıyor.

"Doğru," diyorum içi boş bir şekilde. Buğulu nefesim yüzümün etrafında bulutlanıyor.

Yapmam gerekeni yapıyorum.

Bu ittifakı, uzun zaman önce yaptığımız bu anlaşmayı bitirmeliyim. Mordred'i öldürmeliyim. Zihnine girip onu etkisiz hale getirmeli, boğazına bir bıçak saplayıp her şeyi bitirmeliyim. Parmaklarım gizli hançerimi almak için kaşınıyor.

Bu an uzun zamandır geliyordu ve artık bana karşı bir kozu kalmadı. Eminim bunu anlamıştır. Aslında, beni başka bir Hemlock Yemini için kandırmamasına şaşırdım. Anlaşmamı yerine getirmek için bir yemin talep etmemesi onun karakterine aykırı görünüyor. Ondan kimseye bahsetmeyeceğime yemin ettim. Bunun ötesinde istediklerini yapacağıma söz vermedim.

Altın rengi gözleri meşale ışığında parlıyor, kederli.

Bir şey gözüme çarpıyor. Titreyen mumlar, masadaki kristal kadehlerin üzerinde parıldayan ay ışığı. Bakışlarım eski ziyafetin üzerinde gezinirken, göğsümün çatladığını hissediyorum. Bu adam annesiyle birlikte planladığı parti için yüzyıllardır bekliyordu. Ve şu anda, kimsenin katılmadığı bir parti için doğum günü masasında bekleyen küçük bir çocuğu hatırlıyorum. Derinlerde bir yerde, annesini ne kadar özlediğini hissediyorum. Bu *onun* için planladığı bir şeydi.

Sikeyim.

Daha da ötesi, benim ve muhtemelen arkadaşlarımın hayatını kurtardı. Raphael'i geri getirdi.

Ve gerçekten... annemden daha iyi bir ebeveyn.

Gözlerim buğulanıyor. "Mordred, yapmak istediğin şey için sana yardım edebileceğimi sanmıyorum."

Şaşkınlıkla bir kaşını kaldırıyor. "Oh?"

"İnsanların şu anda Avalon Kulesi'ne ihtiyacı var. Eğer onu yok ederseniz, insanlığın sonu gelir."

Bakışları daralıyor. "O zaman bunu bana neden anlatıyorsun, Nia? Sana *hiçbir şey* öğretmedim mi? Neden elini bu kadar açıkça gösteriyorsun? Beni öldürmeye bile *çalışmadın*."

"Bunu düşündüm."

Omuz silkiyor. "Bu da bir şeydir."

"Seninle yaptığım anlaşmayı bozacağımı *biliyordun*, değil mi?"

"Elbette bekledim. Beklemediğim şey ise bana anlaşmayı bozduğunu *söylemedi*. Bu ancak aptal bir insanın yapabileceği bir şey."

"Öyle mi? Belki babamı öldürmek istemiyorumdur ve belki de herkese yalan söylemekten bıkmışımdır. Ve sen ..." Tereddüt ediyorum.

Yüz ifadesi keskinleşir. "Ne?"

"Hiçbir şey."

Yalnız görünüyor ve aynı zamanda benim hakkımdaki gerçeği bilen tek insanlardan biri.

Pelerinimi sıkıca kapatıyorum. "Buraya tekrar geleceğim ama birbirimize karşı dürüst olmamızı istiyorum. Biz bir aileyiz."

A hat formlar arasında onun Kaşlar.

"Aptalca bir duygusallık. Bu senin insan yarının konuşması."

"Belki de." Omuz silkiyorum. "Ama belki de benim daha iyi olan yarım." "Bekle," diyor.

"Sana yardım etmeyeceğim Mordred," diyorum dönmeden.

"Biliyorum. Bu bir uyarı. Brocéliande'a geri dönüyorsun. Tehlike seni orada bekliyor. Gardını asla düşürme. Hata yapma, orası senin evin değil. Burası, burası, senin evin."

Haklı olduğunu bilerek geçide adım atıyorum. Brocéliande benim evim değil ama artık Avalon Kulesi de değil.

BÖLÜM 17

T Babamı neredeyse öldürdükten iki hafta sonra, Talan'la birlikte bir ziyafete doğru at sürüyorum, sırf altın ipekten bir elbise giymişim. Bugün, ayazın öptüğü kırlarda atların üzerinde, onu gördüğüm ilk biri işaret ediyor Avalon Kulesi'nden döndüğümünden beri.

Atlarımız bizi Lord Aedan'ın kalesine yaklaştıırken dizginleri sıkıca kavıyorum, güneşe rağmen soğuk ipek eldivenlerimi ısıtıyor. Pelerininin altında çırılçıplak olmamın da bir faydası yok. Bu sabah Jasper bana o kadar narin bir elbise ki sisten bile yapılmış olabilirdi.

Yanımda, Talan siyah atı Maponos'a biniyor, efendisi kadar yasaklayıcı ve güçlü bir yaratık. Koyu renk saçları ve gece mavisi kıyafetiyle Talan'ın geniş formu ışığı yutuyor. Havadaki dondurucu soğuğa rağmen, o soğuğu hissetmiyor gibi görünüyor.

Toynakları karda çıtırdarken Clover'ın nefesinde buhar buharlaşıyor.

"Lord Aedan hakkında ne bilmem gerekiyor?" Ben soruyorum.

Talan bana bakıyor ve rüzgâr siyah saçlarıyla oynuyor. "Toprakları Brocéliande'ın en zenginleri arasında ve askerleri tüm Fey ordusunun yaklaşık dörtte birini sağlıyor."

"Onu hatırlıyorum." Perillos Kalesi'ne döndüğünde, sert ve sessiz görünüyordu.

"Tahmin edilemezliğiyle gurur duyuyor. Buna inanmasına izin veriyorum, bu sayede ondan önde kalıyorum." Dudakları yarım bir gülümsemeyle titriyor. "Üç metresini, iki karısını ve komşu bir lordu tüm ailesiyle birlikte zehirledi."

"Çok fazla zehir var." "Adam zehirlerini seviyor."

Bakışlarını havada yay çizerek alçaktan uçan bir şahini takip ediyor. "Peki partileri nasıldı?"

Talan'ın parmakları dalgınca Maponos'un yelesini okşuyor. "Yılda yaklaşık bir kez büyük, gösterişli bir ziyafet verir. Ben genellikle bundan kaçınmak için bir bahane bulurum."

"Zehirlenmek istemediğin için mi?"

"Hayır, açıkçası, sözde av fetihleri hakkında gevezelik etmeye başladığında zehir bir merhamet olacaktır. Cinayete olan tutkusunu takdir edebilirim ve rüyaları da son derece ahlaksızca ama konuşma becerileri tam anlamıyla işkence. Yine de söylentilere göre partilerinde ortalığı canlandırmak için büyülü bir afrodizyak yakmaya başlamış. Zevk tanrılarının hüküm sürdüğü Avalon'un eski günlerindeki gibi partiler vermeyi hayal ediyor."

"Hoşuna gidecek bir şeye benziyor."

"Aedan'dan nefret etmem dışında," diye ekliyor Talan, sesi alçalarak.

"Hadi o zaman. Artık kraliyet ailesindenim ve tüm dedikoduları bana talep ediyorum."

O bana bakıyor yine ile en zayıf parıltı Gözlerinde kırılmanlık vardı ama aynı hızla o bakış kayboldu. "Zindanlarda geçirdiğim yıllardan hiç bahsetmiş miydin?"

Şaşkınlık göğsümde titreşiyor. "Hayır, bundan bahsetmeyi unuttunuz."

"Aslında iki kez. Ama ilk seferinde işin içinde Aedan vardı. O zamanlar oldukça gençtim, sadece yirmi altı yaşındaydım ve onun rüyalarından birine girmiştim. Daha seks rüyalarından birine. Kadınları tercih eder ama bu seferki kralla ilgiliydi. Babam bir sütçü kız gibi giyinmişti. Bir boğa ve bir inekle uzlaşmacı bir pozisyondaydı ve tüm rüya bana kendi hafızamı silebilecek sihirli bir yeteneğe sahip olmayı diletirdi."

Çenem düştü. "Babanı bir daha asla aynı şekilde göremeyeceğim."

"Gençtim ve henüz sağduyunun değerini öğrenmemiştim. Aedan rüyasını ziyaret ettiğimi çabucak öğrendi. Hayvanların eklenmesi ve babamla yaptıkları şey, rüyanın ihanet sınırında olduğu anlamına geliyordu ve Aedan beni sonsuza dek susturmak istedi. Beni, kralı uzaktan öldürmesi için bir ölüm dokumacısı tutmakla suçladı. Aedan kanıtları bile yerleştirdi. Sahte mektuplar yazdı. İtiraf etmesi için bir kadın buldu, işkence ettiği zavallı bir köylü. Bu benim kaderimi belirledi ve zindana bu şekilde düştüm. En azından ilk seferinde."

"Ve babanız sahte kanıtlara inandı mı?" diye sordum.

"Onu ikna etmek için fazla bir şey gerekmedi. O her zaman kardeşimi tercih etti. Lothyr'in annesi babamı severdi, babam ondan bıkmış olsa da. Annem ona hiç aşık olmadı. Beni sevdi, onu değil. Ve bunu fark ettiğinde, bu bilgi damarlarında bir zehir gibi dolaştı."

Bir insan Auberon'u nasıl sevebilir bilmiyorum. "Peki ya bir dahaki sefere hapse girdiğinde?"

"Birisi beni kralın gözde metresini becermekle suçladı."

"Başka bir sahte suçlama mı?"

"Oh, bu bir kesinlikle doğrudu-birçok kez . Babam bu işi düzgün yapmıyordu."

Dudaklarımdan bir kahkaha kaçıyor. "Tabii ki."

"Bu yüzden tekrar zindana atıldım ve unutuldum. Ama Lothyr sivil ayaklanmada öldü ve beni serbest bırakmaktan başka çareleri kalmadı. O zaman hapishaneden çıktığımda, aptal olduğum için, neşeyi hayal etmişim, beş metrelik bir hücrede uzun süre aç kaldıktan sonra özgürlüğün cennet gibi görüneceğini hayal etmişim. Yıllarımı benimde güneş ışığını, ciğerlerimde ormanın meşemsi kokusunu, ayaklarımın altında yumuşak yosunları ve kadınların keyifli inlemelerini hayal ederek geçirmişim. Ama zindandan dışarı adımımı attığımda..." Kendini yakalar gibi olur ve ifadesi kapanır. Kolay gülümsemesi tekrar yerine oturuyor. "Her neyse, işte buradayım. Ayakta kalan son prens."

"İç savaştan sonra ne oldu?" Brocéliande'daki herkes savaştan sonraki dehşet için onu suçladı. Ama Talan bir keresinde bana babasının Lothyr öldükten sonra aklını yitirdiğini ve ejderhalarını "hainler" üzerinde kullandığını söylemişti.

Uzaklara doğru bakıyor. "Biliyor musun, bu çok uzun zaman önceydi."

"Kardeşinle yakın mıydınız?"

"Evet. Sanırım zindandan ilk kez çıkmamın tek sebebi Lothyr. Eğer Lothyr olmasaydı, aklımı kaçırırdım." Karanlık bir gülümseme. "Çoktan kaybetmediğimi varsayıyorum."

"Diğer herkesle aynı hapishanelerde mi tutuluyordunuz?" diye sordum. "Yoksa hapishanenin kraliyet versiyonuna mı sahiptiniz?"

"Küçük, karanlık bir hücre." Sesi sessizleşiyor, çelik gibi keskinleşiyor. "Benden önce annemi tuttukları hücrenin aynısı. Her zaman onun kaderini paylaşacağıma inandım çünkü onun ölümü benim için en canlı şeydi. En net hatıram. Ejderha ateşi. Yutan alevler, yakan, yakan... Bunun benim kaderim olduğunu düşündüm. Her zaman genç öleceğimi düşünürken buraya kadar gelebilmem çok garip."

Dikenler kaburgalarımı tırmalıyor ve göğsümün çatladığını hissediyorum. "Peki, neden nefret ettiğin bir adamı görmeye gidiyoruz?"

Bana doğru bakıyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Bu sefer daveti seni ona yaklaştırmak için bir bahane olarak kabul ettim."

Zaten tahmin etmiştim. "Onun üzerinde biraz kontrol sahibi olmak isteyeceğini düşünmüştüm. Ona rüyaları aracılığıyla ulaşamadın mı?"

"Hayır. Sütçü kız rüyasına girdiğimden beri zihni bir kaleye dönüştü. Hâlâ rüyalarına bir göz atabiliyorum ama onları şekillendiremiyorum ya da net olarak göremiyorum. Bu da senin daha agresif yaklaşımını gerektiriyor."

"Plan nedir?"

"Aedan'ın sancaktarları arasında özel bir gruptan söz ediliyor," diyor Talan. "Sadece ona sadık, emir komuta zincirini yıkmak için eğitilmiş gizli bir grup asker."

"Auberon'un ordusunun askeri darbesinden bahsediyorsun," diyorum şaşkınlıkla. Parmaklarım dizginleri sıkıyor. Eğer bu doğruysa, bu bilgiyi derhal Avalon Kulesi'ne ulaştırmam gerekiyor.

"Sadece söylentiler, belki de." Talan'ın ifadesi kapanıyor. "Ama içinde bir gerçeklik payı olmalı. Ve Aedan'ın bana söylemesini istiyorum."

"Yani bu Ker-Ys'in tekrarı gibi bir şey. Sana özel olarak itiraf etmesini mi sağlayacağım?"

"Aynen öyle. Ziyafetin belli bir noktasında, onun odasına giden yolu bulacağız. Bu sizin için bir fırsat olacak."

"Peki benim bundan kazancım ne olacak?" Ben soruyorum. "Şimdi pazarlık mı yapıyoruz?"

"Ben bir prensesim. Bir keresinde şöyle bir şey dediğini hatırlıyorum: 'Ne istersem onu yaparım aşkım ve bir gün öldüğümde pişmanlık duymayacağım. Bu ben olmanın ayrıcalığı.' Sesimi onun derin tonuna indiriyorum.

Dudakları kalbimi hoplatan hınzır bir sırıtışla kıvrılıyor. "Eğer benim taklidimi yapacaksan, en azından doğru yap. Nabzını hızlandıracak kadar çekici olduğum kısmı unutmuşsun."

"Peki, ben olma ayrıcalığı karşılığında ne alacağım?" "Ne istersiniz, Prenses?"

"Birini idamdan affetme yetkisi istiyorum. Zindandan çıkarıldığınızda cehenneme gittiğinizi söylemişsiniz. Ama hepimiz söylentileri duyduk - cinayet çılgınlığına başladığınızı, özgür kaldığınız anda herkesi katlettiğinizi. Aynı şeyi tekrar yapmayacağını nereden bileyim?"

Gözleri kısıldı. "Oh, pekala olabilir. Ama endişelenmeyin Prenses. Ben seçici bir sadistim. Eğer bir işkence partisi düzenlemeye karar verirsem, bu sadece en seçkin konuklar için olacaktır."

"Bana *hayır mı* diyorsun?" İç çekiyorum. "Korkarım güçlerim bugün o kadar iyi çalışmıyor olabilir."

Sesi boğuk bir mırıltıya dönüşür. "Ben merhamet etmem. Ama senin için, Nia? Belki bunu düşünebilirim. Eğer *çok* nazikçe, doğru şekilde sorarsan."

Derin sesi içime işliyor ve bakışlarımı ondan çekiyorum.

"Güzel." Saray şimdi ileride, parlak mavi gökyüzüne karşı parıldayan beyaz kulelerden oluşan bir kale. Neredeyse göz kamaştırıcı. Bu sarayın etrafında duvar yok, sadece ön girişe giden meşe kaplı bir yol var.

"bilmem gereken başka bir şey var mı?" Ben soruyorum.

"Oradayken korumam gereken bir itibarım olacak. Sıra dışı davranarak şüpheleri üzerime çekemem."

"Peki bu tam olarak nedir?"

Bu adamın ağzının kusursuz olduğunu bana hatırlatan yarım bir gülümseme. "Oradaki atmosfer, ne alışık olduğun taşra tarzı ne de sarayın resmiyeti ve kraliyet kısıtlaması olacak. Kale duvarlarının ötesinde mi?" Gözleri günahkâr bir cazibeyle parlıyor. "Benim gerçekte ne olduğumu biliyorlar - sınırsız yaşayan bir adam. Anlıyor musun? Omzuna dolanacak bir kol, iffetli bir öpücük, yeni geliniyle doymak bilmez bir çapkın prens için yeterli olmayacaktır."

Dudaklarımı yalıyorum, sesinin derin tınısının tenimi ne kadar ısıttığını görmezden gelmeye çalışıyorum.

BÖLÜM 18

Tİçeri girdiğimizde hava baş döndürücü bir parfümle doluydu. Bir hizmetçi pelerinimi sıyrıyor ve o anda onu hissediyorum - afrodizyak çoktan

Kanımdaki büyü.

Etrafıma baktığımda, Aeden'in sıkıcı partilere ev sahipliği yaptığına dair söylentilerin son derece yanlış olduğunu fark ediyorum. Burası, ortasında ısıtılmış bir havuz bulunan, sefahate batmış bir ziyafet sofrası. Güzel, çıplak Feyler suyun içinde kıvranıyor, durgun ritimlerle birbirlerini öpüyor ve okşuyorlar. Sıcak, nemli hava şeffaf elbisemden tenimi okşuyor.

Aynada bir an kendimi görüyorum ve göz kırpıyorum. Şaşırtıcı derecede Fey gibi görünüyorum. Saçlarım mücevherli bir broşla geriye doğru toplanmış ve vücudum Jasper'ın bir başka şaheseri olan transparan elbisenin içinden görünüyor. Görünüşte şeffaf ama zekice tasarlanmış olan elbise, talep ettiğim ceplerle tamamlanmış.

Biri bana bir bardak bal likörü uzatırken, tüm gözlerin benim, yeni prensesin üzerinde olduğunu görmezden gelmeye çalışıyorum. Bakışlarım yemyeşil yastıkların, gizli oyukların ve birbirlerine sarılmış yarı çıplak Fey'lerin olduğu bir odaya kayıyor.

Saray yemeklerinin katı resmiyeti beni buna hazırlamamıştı.

"Bu Lord Aedan," diyor Talan alçak bir sesle. Havuzun uzak tarafındaki büyük masaya doğru ilerlerken eli hafifçe benimkini okşuyor.

Elinde bir kadeh bal likörü tutan Aedan, memnun bir gülümsemeyle odayı inceliyor. Yanında genç bir kadın oturuyor, solgun, daralmış bakışları doğrudan bana sabitlenmiş. Siyah saçları şeffaf altın rengi elbisesinin üzerine dökülüyor. Çok güzel ve kin dolu ifadesine bakılırsa benden nefret ediyor.

"O kim?" Talan'a soruyorum.

"Bu Eithne, onun kızı. Bir süre benim sevgilimdi. Auberon'un evlenebileceğimi umduğu bir başkası çünkü neredeyse Arwenna kadar zengin."

Elindeki oyma bıçağını öyle sıkı kavriyor ki parmak eklemleri beyazlaşıyor ve beni izlerken dudakları kıvrılıyor.

"İçimde seni unutamadığına dair bir his var," diye fısıldıyorum. Gülüşü yumuşak bir okşayış gibi. "O artık tarih oldu."

Bir şey dikkatini çekiyor ve bakışları kararıyor, vücudundan soğuk bir büyü titreşimi yayılıyor. "Ah. Lumos burada. Ve sana bakıyor." Sesinin kadifemsi tınısını keskin bir kenar kesiyor.

Acaba Lumos'un Val Sans Retour'da gizli bir casus ağı kurduğuna dair yaydığım söylentileri duymuş mudur?

Lumos'un koyu renk saçları geriye taranmış ve her zamanki gibi tamamen dağılmış görünüyor. Bana Talan'ın ucuz bir taklidini hatırlatıyor. Giydiği kıyafetlerden parmağındaki yüzüklere kadar yüzeysel benzerlikler göze çarpıyor ama Talan'ın en çarpıcı özelliğinden yoksun; nefes kesen ve düşünmeyi zorlaştıran, yürek parçalayıcı, doğaüstü bir güzelliği var.

"Hadi gel." Talan'ın sesi şehvetli bir fısıltı. "Eğleniyormuş gibi görünelim."

Elini sırtımın altından geçiriyor, avuç içi elbisemin narin kumaşının arasından beni ısıtıyor ve beni minderlerin yığılı olduğu bir oyuğa götürüyor.

tezgah. Baharatlı şarap ve tütsünün baş döndürücü kokusu etrafımı sarıyor ve büyüünün lezzetli uğultusu havada titreşiyor.

Talan beni kucağına çekiyor, bir kolunu belime doluyor ve ben de onun sıcak, kaslı göğsüne sokuluyorum. Adamın ince oyulmuş vücudunda sıkı sıkıya sarılmış çok fazla güç var ve gücü üzerime güneş gibi yayılıyor.

"Nia," diye mırıldanıyor, "birbirimize aşık olmamız gerekiyor. Gözlerimin içine bak."

Bakışlarıyla karşılaşıyorum ve bir an için diğer her şey kayboluyor - müzik, sohbet. Sadece o var, Rüya Avcısı, karanlık, için için yanan bakışları kanımı ısıtıyor. Dudaklarımı yalıyorum.

Odaklan, Nia.

Buraya onu öldürmeye geldim ama önce rolümü oynamalıyım.

Düşüncelerim bulanıklaşıyor. Bu kadar mükemmel, inanılmaz derecede güzel birine bu kadar yakinken doğru düşünmek zor.

Boğazıma uzanıyor ve başparmağını yavaşça köprücük kemiğimde gezdirerek damarlarıma erimiş bir sıcaklık gönderiyor. Parmaklarının her dokunuşunda mantıklı düşüncelerim biraz daha buharlaşıyor.

Yakındayız, beden bedene ve onun bazı düşünceleri zihnime sızıyor. *Tenin her santimini öpmek, seni dilimle okşamak istiyorum. Seni tatmak, enfes bir çiçeğin nektarını yudumlamak olurdu...*

"Sanırım eninde sonunda bana teslim olacaksın," diye mırıldanıyor,

Sırtımda yavaşça bir daire çiziyor. "Ve yaptığında, düşüncelerinde başka kimse olmayacak. Artık olmayacak. Çünkü bazen bana baktığında, elbiseni yırtıp atmamı ve seni öyle bir becermemi istiyorsun ki, adımları haykırarak ölümleri uyandıracaksın."

Göğüslerimin üzerinde sıcak bir kızarıklık yayılıyor. Ben onun için bir oyun muyum, fethetmesi gereken bir meydan okuma mıyım, *hayır* diyen tek kişi miyim?

Ondan korkmalıyım. Ondan nefret etmeliyim ama düşüncelerimin bir kısmı onun büyüğü altında. "Çok acımasızca kendinden emin."

Sağ eli enseme dolaşıyor, sonra saçlarıma giriyor ve buklelerime dolanıyor. Gözlerini kapatarak dudaklarını nazikçe dudaklarıma değdiriyor, sorguluyor, nefesi benimkine karışıyor.

Hafif bir dokunuşla kanıma ateş düşüyor ve kalbim hızla çarpıyor. Ağzımı keşfediyor, dudakları yavaş, şehvetli bir yoğunlukla hareket ediyor. Ellerimi göğsünde gezdiriyorum, yumuşak kumaşın altındaki sert düzlemleri hissediyorum. Öpücüğü derinleştiriyor, dili benimkini buluyor. Tadı karanfilli bal gibi.

Saçlarımin arkasını kavırıyor ve beni daha sert öpüyor, beni sahipleniyor, dili benimkini okşuyor. Erimiş sıcaklık vücuduma yayılıyor. Sol eli kıkımı avuçlamak için kayıyor. Elbisenin narin kumaşı altında meme uçları geriliyor, ağrıyor. İnce, ipeksi malzeme tenime işkence ediyor.

Dudaklarının dudaklarıma değmesi bir fırtına kadar güçlü bir his. Oh, *Tanrım*. Kalçalarımin oynatıyorum, içimde bir sızı oluşuyor.

Sessiz bir iniltiyle öpüşmeyi keserken, saçlarımin biraz daha geriye çekerek boğazımı ortaya çıkarıyor. Ağzı boğazıma sahip çıkıyor, dili kanımın nabzının attığı yerlerde sıcak izlerle beni işaretliyor. İçimde kontrol edilemez derecede ateşli bir ihtiyaç oluşuyor ve tek düşünebildiğim elini elbisemin eteğinden yukarı kaydırıp sıcaktan kayganlaşan yerime dokunması. İhtiyacım olan yerde onun ellerini üzerimde hissetmenin ne kadar harika bir duygu olduğunu *çok* iyi biliyorum.

Başını kaldırıyor, bakışlarımla buluştuğunda gözleri ağır ağır kapanıyor. Hızlı hızlı nefes alıyorum, göğsüm kızarıyor ve kalbim hızla çarpıyor. Ne kadar tahrik olduğumu *biliyor*. Kalp atışlarımin duyabiliyor, tenimin kızardığını görebiliyor. Gerçek acı verecek kadar açık.

Parmaklarımin gömleğinin yumuşak kumaşını kavradığını ancak şimdi fark ediyorum.

Talan dudaklarını yalıyor, bakışları omzumun üzerinden kayıyor.

"Sanırım şimdi bizim zamanımız," diye fısıldıyor kulağıma, nefesi tenime değıyor. "Aedan izliyor."

Görevimiz.

Tabii ki.

Sertçe nefes alıyorum, kendimi arzusun derinliklerinden geri çekiyorum.

Ondan uzaklaşıyorum ve ayağı kalkıyorum. Göğüs uçlarım şeffaf elbisemin kumaşında sertleşiyor, ama bir Fey bu konuda bir an bile utanç duymaz, bu yüzden ben de bunu düşünmemeye çalışıyorum.

Talan elini benimkinin içine sokarak beni Lord Aedan'ın masasına götürüyor. Lord biz yaklaşırken ayağı kalkıyor. "Ekselansları," diyor bir kadeh bal likörünü bize doğru kaldırarak. "Bu hafta sizi burada ağırlamaktan onur duyuyorum."

Eithne ayağı kalkmıyor. "Merhaba," diyor soğukkanlılıkla, bana hançer gibi bakarak.

Talan elini sırtımın alt kısmına koyuyor. "Lord Aedan, size eşim Prenses Nia de Morgan'ı takdim edebilir miyim?"

"Prens Nia, hakkınızda çok şey duydum ve şimdi kendi gözlerimle gördüm - krallıkta bir prensi gerçekten gülümsetebilen tek kadın." Elimi tuttu ve soğuk dudaklarını elime bastırdı.

"Büyülendim." Parmakları benimkilere dokunurken, güçlerimi serbest bırakıyorum.

Acı kafatasıma vuruyor, neredeyse beni kör ediyor, ama dişlerimi sıkıyorum ve Lord Aedan'ın zihnine dalarak güç veriyorum.

Ve neredeyse kendimi içinde kaybediyordum.

Aedan kadimdir ve zihni diğerlerinden çok daha karmaşıktır, beni labirentinin derinliklerine çeker. Bu bana daha önce de olmuştu, uzun zaman önce, bir Fey büyücüsü olan Caradoc'un zihnine dokunduğumda. O zaman beni hazırlıksız yakalamıştı ve çıkış yolunu bulamamıştım. Ama bu kez, kafa karıştırıcı düşünceler, duygular ve fanteziler girdabına direniyorum. Kenarlardan geçerek, bir çıkış yolu bulmaya çalışıyorum.

ama bu karşıdan gelen bir okyanus dalgasını itmeye çalışmak gibi. Kavrayabileceğim ve kullanabileceğim hiçbir şey yok. Fark edebildiğim tek net ihtiyaç, Aedan'ın oldukça yorgun olduğu ve yüzyıllardır iyi uyumadığı. Ama daha derin bir şey aradığımda, düşüncelerinin tehlikeli girdap ve kıvrımlarına çekiliyorum. Bunu yapamam. Onu kontrol edemiyorum.

Sihrimi geri çekiyorum, zor nefes alıyorum, başım zonkluyor.

"İyi misiniz, Prenses?" Aedan bana kaşlarını çatıyor.

Elini elime aldığımı ve onu ezdiğimi fark ediyorum.

"Evet, sadece biraz başım dönüyor." Narin bir kahkaha attım. "Bu

Buradaki bal likörü alışık olduğumdan çok daha sert. Beni sakınleştirdiğiniz için teşekkür ederim."

Aedan göğsünü şişirerek Talan'a bakıyor. "Babana yıllardır söylüyorum. Eğer benim tedarik etmeme izin verseydi saraydaki bal likörü çok daha iyi ."

Talan ona çekici bir gülümseme gönderir. "Ah, Aedan. Bal likrnz elbette olağanüstü ama Perillos'ta damak tadımız incedir ve kadınlarımızı hoşnut etmek için güçlü bir bal likörüne ihtiyaç duymayız." Kadehini şerefe kaldırıyor. "Bazılarımız cazibeye güvenir, ama elbette senin her zaman sıra dışı zevklerin vardı, değil mi? Tercihleriniz daha fazla ikna gerektirebilir."

Aedan ağzı açık bir şekilde bize bakarken, Talan elini belime dayayarak beni tekrar uzaklaştırıyor.

Sessiz bir köşeye ulaştığımızda yüzümü ona dönüyorum, kollarımı geniş omuzlarına doluyor ve parmaklarımla ensesini okşuyorum Fısıldaşan açıklar gibi grnmeliyiz.

Ağzlarımız birbirinden birkaç santim uzaklaşana kadar başını eğiyor. "Ne oldu?"

elik gibi göğsüne sıkıca bastırılmış, kalp atışlarını kıyafetlerinin arasından hissediyorum. Yüzümü ona doğru çeviriyorum. "Ona bunu yaptıramadım. Aslında, onun kalbini bile okuyamadım.

Zihin. Çok karmaşık. Onu motive etmenin bir yolunu bulamıyorum."

"Onu motive etmek mi?" Eli yavaş bir okşayışla omurgamdan aşağı kayıyor. "Nia, senin bir soyluya tüm kirli sırlarını itiraf ettirdiğini gördüm. Aedan'ın nesi bu kadar karmaşık?"

Kaslı vücudunun sıcaklığı üzerime çöküyor. "Ker- Ys basitti. Onu zorlamak için senden duyduğu korkuyu kullandım ve senin zaten her şeyi bildiğini düşünmesini sağladığım için itiraf etti. İtiraf etmenin tek seçeneği olduğunu düşündü ama Lord Aedan... Onun düşüncelerini etkileyecek kadar anlayamıyorum. Tek söyleyebileceğim kötü uyuduğu. Yüzyıllardır iyi uyuduğunu sanmıyorum, bunun da senin yüzünden olduğunu tahmin ediyorum. Ama bu sana itiraf etmesi için bir sebep değil. Üzgünüm, Talan. Yapabileceğim pek bir şey olduğundan emin değilim."

"O olmadan ilerleyemem." Talan'ın kasları bana karşı geriliyor. "Tekrar denemek zorunda kalacaksın."

Başımı yukarı eğiyorum, dudaklarım güçlü çene hattında geziniyor.

Sessiz bir iç çekiş yapar.

"Bunun bir faydası olmaz," diye fısıldıyorum, "ve bu benim onun düşünceleri tarafından yutulmamla, kalıcı olarak delirmemle sonuçlanabilir. Lord Aedan'a karının ona dokunduktan sonra neden saçmalamaya başladığını gerçekten açıklamak istiyor musun?"

"Düşünmeme izin ver." Eli aşağıya doğru hareket ediyor. Başparmağı kalça kemiğimin üzerinde geziniyor, vücudumu ısıtan ürpertiler gönderiyor, her tembel vuruşta şeffaf elbisemin altındaki hassas teni sıyrıyor. "Yorgun olduğunu söyledin, yani canının çektiği bir şeyi biliyorsun. Onu uyutabilir misin?"

Düşünerek dudağımı ısırıyorum ve bakışları ağzıma düşüyor, gözleri tehlikeli bir şekilde kararıyor.

"Sanırım," diye fısıldadım, "ama aniden bayılırsa şüpheli görünmez mi?"

"Burada olmaz." Talan'ın kalçamdaki sıcak eli vücudumu yalayarak dikkat dağıtıcı bir sıcaklık gönderiyor. "Onu odasında şaşırtacağız. Sen onu derin bir uykuya daldır ve

Savunmalar. Sonra, senin yardımınla, onun rüyalarına gireceğim. Yeterince yakın durursam, onun rüyalarını kullanabilirim. Ve bunu bir kez başardığımda, gelecekte bunu tekrar yapabilmem için kalıcı bir yol açabileceğim. Bu şekilde onu yavaş yavaş etkim altına alabilirim."

Cevap vermiyorum. Talan'ın omzunun üzerinden iki figürün salona adım attığını görüyorum, pelerinleri loş ışıklı alanda kan kırmızısı kesikler oluşturuyor. Kanım donuyor. Bunlar Maertisa ve Vidal, krallıkta beni tanıyabilecek tek iki kişi

soğuk bir korku çöküyor. *Beni göremezler.* Onlar Auberón'un ordusundaki en tehlikeli iki kaptan. Benimle daha önce karşılaştılar ve Avalon Şövalyesi olduğumu biliyorlar. Raphael'i yakaladıklarında hemen yanında duruyordum.

Asıl soru şu: Benimle ilgili gerçeği Talan ne yapar?

Talan şimdi bana bir şeyler fısıldıyor ama düşüncelerim panik içinde ve sözlerine odaklanamıyorum.

Pazusunun arkasından bakıyorum, ikizlerin bize yaklaşmasını izliyorum. Kalbim kaburgalarımın çarpıyor.

Yüzümü saklamam *gerek.*

"Nia? Bunu yapmaya hazır mısın?" Talan sorar.

Karanlık gözlerinin içine bakıyorum ve onu bir oyuna oturur pozisyona itiyorum, sonra da üzerine çıkıyorum.

Bir kaşını kaldırıyor. "Daha önce yeterince almadın, değil mi?"

Aramızdaki hava boğucu bir hal alıyor, girdaplanıyor. Yüzünü kavrayıp onu öpücük için kendime çekiyorum. Dudakları benimkilerle buluşuyor ve beni göğsünün sert çeliğine bastırıyor. Elleri yavaşça omurgamı okşuyor.

Beni şiddetle öpüyor, beni sahipleniyor ve ben kollarımı boynuna doluyorum. Dilinin her darbesinde daha da ısınıyorum, arzularım daha da sıkılaşıyor. Hafifçe inliyorum.

Kalçalarımı ona doğru kaydırıyorum ve sıvı arzu karnıma dalıyor. Lezzetli sıcaklığından ve vücudunun benimkine sürtünmesinden çok .

Yavaşça öpücükten uzaklaşıyorum, hızla nefes alıyorum. Şimdi yüzümün yan tarafını kavırıyor, başparmağı yanağımı okşuyor. Aç bir ifadeyle gözlerimin içine bakıyor ve gözleri dudaklarıma iniyor. Çenesinde bir kas kıpırdıyor ve onun da en az benim kadar kendini tutmaya çalıştığını hissediyorum.

"Rolünü gerçekten iyi , değil mi Prenses?" diye fısıldıyor.

Dudaklarımı yalıyorum. "Sadece anlaşılanın bana düşen kısmını yerine getiriyorum." "Çok iyisin," diye mırıldanıyor, "ikna edici olmakta."

Sertçe yutkunuyorum ve etrafıma bakıyorum. İkizler partinin başka bir bölümüne gitmişlerdi.

Gitme vaktimiz geldi.

"Aedan'ın dikkati başka yerde," diye fısıldıyorum. "Şimdi buradan çıkalım ve onu odasında bekleyelim."

Kucağından kayıyorum ve düşüncelerimi toparlamaya çalışarak elbisemi düzeltiyorum.

"Ve tam da ilginçleşmeye başlamışken." Elimden tutup beni tekrar uzaklaştırdı.

Öpücüğünün anısı dudaklarıma kazınıyor ve onları birbirine bastırıyorum. Havadaki afrodizyaktan mı yoksa öpücüğünün büyüünden mi, bilemiyorum. Ama bir şey açık: onun cazibesi sadece bir dikkat dağıtıcı değil. Bu bir bağımlılık.

Ve bu işten nasıl sıyrılacağıma dair hiçbir fikrim yok.
o.

BÖLÜM 19

T Alan beni elimden tutup Aedan'ın sarayına götürdü. hanımeli germek yukarı için a yüksek tavan. Fildişi mermer, sıcak meşale ışığını yansıtıyor. Dışarıda, dönen kar kış güneşini yakalıyor. Cennet gibi Burada.

"Yatak odasına gideceğini nereden biliyorsun?" Ben soruyorum.

"Bu ziyafetler sırasında yeni bağlantılar ve anlaşmalar yapıyor ve etkinlik boyunca her zaman odasında iş mektupları yazmak için birkaç kez ayrılıyor. Mutlaka gelecektir."

Sarayda istediğimiz yere yürüyebileceğimizden şüpheliyim ama bu Talanı durdurmayacak. sahibiymiş gibi sinsice ilerliyor. İki kez saray çalışanlarının yanından geçiyoruz ve onlar da gözlerini kaçırıp tek kelime etmeden kaçıyorlar. Talan onları fark etmemiş gibi görünüyor.

"Aedan'ı habersiz yakalamayı umuyorum," diye fısıldıyorum. "Sence karşılaştığımız hizmetçiler ona odasına doğru gittiğimizi söyler mi?"

"Benim hakkımda rapor vermeyecekler," diyor Talan sessizce. "Benden Aedan'dan korktuklarından daha çok korkuyorlar."

"Tamam. Odasına gittiğimizde orada saklanmak ve arkasından gizlice yaklaşmak istiyorum."

"Saklanmak mı?" Şaşkın bir kaşını kaldırıyor. "Ben pek saklanan biri değilim."

"Ama sihrimin nasıl çalıştığı konusunda uzman olan benim ve onu şaşırtmam gerekiyor."

"Tamam." Dönüyor ve yukarı doğru geniş bir kavis çizen cilalı soluk taş merdivenleri tırmanıyor.

Tam nereye gideceğini nereden bildiğini soracakken, daha önce buraya geldiğini ve Eithne'nin odasını ziyaret ettiğini fark ediyorum. Bu düşünceyle içimi bir kıskançlık duygusu kaplıyor ama bu tabii ki çok saçma.

İkinci kata ulaşıyoruz. Burada hava daha serin ve hafif parfümlü. Talan beni çıplak kadın heykellerinin üzerinde mum ışığının titreştiği, mermer vücutları sarmaşıklarla örtülü geniş bir koridora götürüyor. Sonunda oymalı meşe bir kapının önünde duruyor ve kolu deniyor.

"Kilitli." Kaşlarını çatıyor, düşünceli bir şekilde parmaklarını metalin üzerinde gezdiriyor. "Muhtemelen içeri girebilirim ama Aedan buraya geldiğinde fark edecektir."

"Bekle." Saçlarıma uzanıp mücevherli broşu buklelerimin arasından çıkarıyorum ve omuzlarıma izin veriyorum. İğneyi çevirmeye başladım ve kaşlarımı çattım. "Hançeriniz var mı?"

Bir bıçak çıkardı ve kabzasından tutup bana uzattı.

"Küçük bir hırsız." Alaycılığının altında belli belirsiz bir sevinç var. "Elbette, nasıl unutabilirim ki? Seninle ilk tanıştığımda evime giriyordun."

Kilidin yanında diz çöküp parmaklarımın mekanizmanın üzerinde gezinmesine izin veriyorum. Basit bir kilit, on saniyede açabilirim ama beceriksizliğimi gösteriyorum. Düşmanımın tüm numaralarını bilmesine izin veremem.

"Peki kilit açmayı nerede öğrendin?" diye soruyor alçak bir sesle.

"Babam kapımızı kilitler ve anahtarları kaybederdi. Bu her zaman olurdu." Bu doğruydu, annem olması dışında. "Ya da kendini içeri kilitler ve uyumaya giderdi, kız kardeşimle benim hâlâ dışarıda olduğumuzu unuturdu." Bu da doğru. Ve annem kapıyı açmadığında, hayatta mı yoksa ölü mü olduğunu asla bilemezdim, bu yüzden içeri girmeye çalışırken her zaman yoğun bir panik duygusu yaşırdım. Uyuşturucudan bayılmış bir halde küvette boğulduğunu hayal ettiğimde ellerim titrerdi.

"Sorun mu var?" Rahatça duvara yaslanıp çırpınışımı izliyor.

"Bir saniye daha."

Bıçakla baskı uygulayarak pimleri itiyorum ve kilit klik sesi çıkarıyor. "Oh, vay canına, işte. Sanırım başardım."

Kapı açılıyor ve Talan'la birlikte kıvrımlı kitap rafları ve yüksek pencereleri olan geniş, yuvarlak bir odaya giriyoruz. Buradan, altımızda uzanan karlı dağları görebiliyoruz. Pencerelerden birinin altında kağıtlarla dolu uzun bir meşe masa duruyor.

Bakışlarım odanın ve ortadaki yeşil ipek çarşafarla özenle yapılmış büyük yuvarlak yatağın üzerinde geziniyor.

"Bakalım yedek anahtarı var mı?" Masaya doğru ilerliyorum. "Buraya geldiğinde kapının kilitli olmasını bekliyor olacak."

Talan elleri cebinde Lord Aedan'ın portresine bakıyor. "Elbette."

Masanın çekmecesini açıp karıştırıyorum. Parmaklarım, her biri titiz Fey yazısıyla etiketlenmiş çeşitli sıvılarla dolu küçük cam şişeler bulduklarında duraklıyorlar. *Nightshade. Akonit. Belladonna. Baldıran otu.* Ölüm, bir düzine narin şişede.

Adam zehirlerini seviyor. "Bir şey var mı?" Talan soruyor.

"Sanırım Aedan'ın zehirlerini buldum." Üzerinde *Aconite* yazan şişeyi elime alıyorum ve bakışlarım bir anahtarlığa takılıyor. "Ve

anahtarlar."

Cebime bir şişe akonit koyuyorum, sonra kapıya doğru yürüyorum ve doğru anahtarı bulup klik sesi gelene kadar kilidin içinde çeviriyorum. "İşte oldu."

Talan kapı ile kitaplık arasında duruyor. Beni çağırıyor. "Görünmek istemiyorsan yaklaş."

Yanındaki boşluğa kayıyorum, sırtım vücuduna yaslanıyor. Güçlü kolu belime dolanıyor ve beni sıkıca içine çekiyor. Başımı göğsüne yasladığımda kalbinin düzenli atışını duyuyorum. Başparmağı kalça kemiğimin üzerinde kasıtlı ve durgun bir şekilde gezinirken nefesim kesiliyor. Talan'ın ham gücü tenimde titreşirken, nabzım daha hızlı atıyor.

Talan bunu korku olarak yorumluyor olmalı, çünkü kulağıma fısıldamak için eğiliyor. "Nefes al," diye mırıldanıyor, sessiz sesi bedenimdeki gerilimi ılık bir su gibi temizliyor. "Ben buradayken kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Gözlerimi kapatıyorum, onun içinde eriyorum. Doğruyu söylediğinden hiç şüphem yok ama sözleri ona tam tersini yapmak için burada olduğumu hatırlatıyor. Onu incitecek olan *benim*.

Ayak sesleri kapının dışında yankılanıyor. Kilit takırdayıp tıkırdarken nefesimi tutuyorum. Kapı açılıyor ve Aedan odaya giriyor.

Saklandığım yerden çıkıyorum ve sürünerek ilerliyorum. Hızla ensesine dokunuyor ve güçlerimle onu yere seriyorum.

Uyu, fısıldıyorum zihnine. *Çok yorgunsun. Uyu.* Büyümün mor ve kırmızı iplikleri zihnine kayarken, kafatasım acıyla zonklamaya başlıyor. Yine de *. Uyumayı o kadar çok, o kadar çaresizce istiyorsun ki. Gerçek, derin bir uyku. Sadece on dakika. Düzgün bir dinlenmenin zararı olmaz. Uyu.*

Sendeliyor, tökezleyerek odanın ortasındaki yatağa doğru gidiyor.

ve yeşil ipeğin üzerine yığılır. Çoktan horlamaya başlamıştır, sesi odanın içinde yankılanmaktadır.

Talan ona doğru ilerler. "Ne kadar zamanım var?"

"Dürüst olmak gerekirse, sanırım saatlerce uyuyabilir." Acının zonklamasını hafifletmek için alnımın ortasına masaj yapıyorum. "Çok yorulmuştu. Yakın zamanda uyanmayacak."

Talan elini Aedan'alnına koyar ve gözlerini kapatır. Birkaç dakika boyunca hiçbir şey olmaz. Talan kaşlarını çatar ve gözlerini tekrar açar. "Hâlâ oraya giremiyorum. Çok fazla savunması var."

Uyuyan lordu inceliyorum. Talan'ın güçlerine karşı savunmamı sürdürmek zorunda olduğumda uykunun ne kadar tatmin edici olmadığını tecrübelerimden biliyorum. "Bir bakayım. Belki bu konuda bir şeyler yapabilirim."

Aedan'ın yatağının kenarına oturarak Aedan'ın yanağına dokunuyorum ve güçlerimin çözülmesine izin veriyorum. Kafatasımdaki bir sarsıntıyla acı dolu bir tıslamayı bastırıyorum. Aedan'ın düşüncelerine dokunduğumda, artık onları daha net görebiliyorum. Zihninin bir kısmı hâlâ uyanık ve savunmada. Bir saldırıyı engellemeye çalışıyor ve bunu sürekli yapmaktan çok *yorulmuş*. Umutsuzca teslim olmak, kendini yüzeyin bırakmak istiyor.

Duvarı korumana gerek yok, diye fısıldıyorum zihnine. Bırak , sadece birkaç dakikalığına. Sonra çok daha iyi hissedeceksin. Gerçek uykuya teslim ol.

Aedan'ın savunması çöküyor ve zihni rahatlıyor. Talan benim bir şey söylememe ihtiyacı yok. Gücünün Aedan'ın zihnine aktığını hissedebiliyorum, benim büyümle çarpışan ve beni neredeyse yataktan aşağı iten bir enerji akımı.

Talan'ın karanlık gözleri Aedan'a kilitleniyor ve çenesi geriliyor. Etrafımızdaki hava onun büyüyle yoğunlaşıyor, duman gibi kıvrılıyor. "Neredeyse geldik," diyor sessizce. "Bana birkaç dakika ver."

Talan gözlerini kapatır, dikkatle konsantre olur.

Raphael'in sözleri düşüncelerimde uçuşuyor. *Avalon Kulesi'nin sana emir vermesini bekleme. Rüya Avcısı söz konusu olduğunda, şansını yakalayabildiğin zaman kullanırsın.*

Raphael benim ne biliyor?

Talan'ın dikkati Aedan'ın üzerinde. Şu anda tamamen benim merhametime kalmış durumda. Bir tutam siyah saçı gözlerine düşüyor ve büyüsunü örerken dövmeleeri hafif bir sihirle parlıyor. Kalın kirpikleri tenine gölge düşürüyor, odağını tamamen büyüsunün hassas sanatına vermiş durumda. Rüyalarında o kadar kaybolmuş ki ilk defa tamamen dokunulmaz görünmüyor.

Şimdi saldırırsam fark etmez. Zehirli bir bıçakla, onun kadar güçlü biri bile ölecek. İnsanlığın en büyük tehditlerinden biri benim elimde ölmüş olacak. Görevimin yarısı tamamlanmış olacak. Ve Talan olmadan, belki de Fey'in savaş makinesi durur. Ne de olsa, her şeyin arkasındaki gerçek beynin o olduğuna inanıyorum.

Titreyen ellerimle cebimden zehir şişesini çıkarıyorum. Kapağını açarken kafamın içinde korkunç bir düşünce fısıldıyor. *Şu anda ne yaptığımı biliyor mu? Bu bir test mi?*

Bıçağına zehir döküyorum, umuyorum ki bu kadar keskin ve
O kadar hesaplı ki, beni fark edemeyecek kadar rüyaların içinde kaybolmuş. Gözleri yine kapalı, sanki bana güveniyor. **Neden** bana güveniyor?

Zehirli bıçağı kavrarırken, zehirin içime yayıldığını ve beni içten dışa çürüttüğünü hissediyorum.

Mordred onu Camelot'un kulesine hapsettiğinde, Shalott'taki söğütlerin kederden bembeyaz kesildiği söylenir.

Sertçe yutkunuyorum, sinirlerim adrenalinle çatırdıyor. A Kaburgalarımın arasına keskin bir yalnızlık sarmalı dolanıyor ve ellerim donuyor.

Bu benim görevim bile değil. Raphael neden onu öldürmemi söyledi bilmiyorum ama bu benim resmi emrim değil. Benim görevim Talan'a yaklaşmak, onun güvenini kazanmak ve kralın suikastını koordine etmek. Eğer onu şimdi öldürürsem, kimliğim açığa çıkar.

Ve eğer şansımı denemememin başka nedenleri varsa... şu anda onlarla yüzleşmeye hazır değilim.

İç çekerek gözlerimi kapatıyorum. Akonitin kapağını geri kapatıyorum ve cebime sokuyorum. Kapıya gidip açıyorum ve görmek istediğim son kişiyle yüz yüze -daha doğrusu göğüs göğüse- geliyorum.

Maertisa üzerimde yükseliyor, kızıl saçları siyah zırhının üzerine dökülüyor.

Gözleri şaşkınlıkla açılıyor ve beni tanıdığını anlıyorum.

BÖLÜM 20

DOnu gördüğümde içim içime sığmıyor. Zaman yavaşlıyor ve derin bir nefes alıyorum. Kapı yankılanan bir klik sesiyle arkamdan kapanıyor ve kabzayı bıçağımı ceplerimden birine soktum.

Ona bakmak için boynumu eğdiğimde Maertisa bakışlarımı tutuyor. Yüz ifadesi değişiyor ve Raphael'i yakaladığında takındığı aynı kurnaz gülümsemeye dönüşüyor.

"Vidal'e tanıdık geldiğini *söyledim*," diye bağıyor. "Kraliyet prensinin gelini, bir insan ajan. Arwenna senin hakkında haklıymış."

Titreyen ellerimi arkama saklıyorum. Sesimi sakinleştirerek ona "Yanlışı anladın," diyorum. "Ben bir casusum. Bu doğru. Ama Kral'ın Gözcüleri'nde Auberon için çalışıyorum. Avalon Kulesi'nde onun için casusluk yapıyorum. Şimdi de onun için Kraliyet Prensi'ne casusluk yapıyorum. Ben bir *insan ajanı* değilim, seni aptal."

"Sen, Kral'ın Gözcüleri'nin bir üyesi misin?" Eğlenen bir kahkaha attı. "Bu zengin bir hikâye."

Başımı yavaşça sallıyorum. "Hangisi daha olası Maertisa? Bir insan ajanın Brocéliande'a gitmesi ve bir şekilde prensle evlenmeyi başarması mı, yoksa kralın gizli ajanının bir işi bitirip başka bir işe atanması mı? Hayatında bir kez olsun bunu düşün. Auberon

Kral'ın Nöbeti'ne bulaşanlardan hoşlanmayacaktır."

Gözlerinde bir tereddüt görüyorum ama o kadar kolay ikna edilemeyecek kadar zeki. Birkaç saniye içinde tüm açıları inceleyecek ve az önce söylediklerimdeki boşlukları bulacaktır. Şimdiden gözleri hançerimin saklı olduğu yere doğru kayıyor. Beklemeyi göze alamam.

İleri atılıyorum ve zaman yavaşlıyor, kadim bir güç kaslarımda ve kanımda dolaşıyor. Tam ben saldırırken, o da bana karşılık veriyor. O Maertisa, var olan en ölümcül Fey kaptanlarından biri ve şimşek kadar hızlı.

Kavisli bıçağı saldırımı engelliyor. Bıçaklar birbirine çarpıyor ve benim hamlem sadece parmaklarını kesiyor. Tıslıyor ve geri saldırıyor, bıçağı kolumu derinlemesine kesiyor. Bir homurtu çıkardım ama tutunmayı başardım. Yaralı elini tutarak kamburlaştığında, ona kafa atıyorum ve tatmin edici bir çığırıyla burnuna çarpıyorum. Tökezleyerek geri çekildi, çenesinden kan akıyordu.

Onun yanından geçip koridorda hızla ilerliyorum, her zamankinden daha hızlı hareket ediyorum, bileklerim soğuk büyüyle karıncalanıyor. Maertisa yardım için bağırırsa, mahvolurum. Kardeşini bulmak için koşarsa, benim de işim biter.

Omzumun üzerinden bakıyorum. Peşimden geliyor, yüzü öfkeyle çarpılmış. Onu ziyafetten uzaklaştırıyorum. Tek ihtiyacım olan biraz zaman kazanmak.

Adrenalin içimde dalgalanıyor, merdivenleri hızla çıkarken beni daha hızlı, daha sert itiyor. Umarım sarayın en üst katında personel ve muhafızlar yoktur. Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum ve geriye dönüp merdivenin tepesine bakıyorum. İçim daralıyor. Kırık burnuna rağmen hızla yetişiyor ve şimdi sadece birkaç adım ötemde.

Yakındaki bir kapıdan içeri dalıyorum ve hizmetlilerin odalarından birine benzeyen bir odaya giriyorum. Odanın kenarına doğru aceleyle koşarak, onunla yüzleşmek için dönüyorum. Sırtım duvara dönük, bıçağımı önümde tutarak nefesimi tutuyorum.

Maertisa odaya giriyor, gözleri parlıyor. Yüzüne kan bulaşmış, dişlerini hırıltıyla açmış. Kesinlikle dehşet verici görünüyor. "Şimdi." Yere kan tükürüyor. "Biraz eğleneceğiz, sen ve ben. O narin küçük parmaklarından birkaçını kıracağım. Belki de kulaklarını kesip sahte olup olmadıklarına bakarım. Ve sonra..." Çenesi gevşiyor ve başını sallıyor. "Ve sonra..." Bakışları odaklanmamış bir halde yatak direğine doğru tökezliyor.

"Bir sorun mu var Maertisa?" diye sordum.

"Kulaklarını keseceğim." Yere yığılır, yüz hatları gevşer.

"Bunu zaten söyledin." Dudaklarımda yavaş bir gülümseme beliriyor ve onu kestiğim yerden hâlâ kanlı olan bıçağımı kaldırıyorum. "Hiç akonit diye bir şey duydun mu? Hem insanlar hem de Feyler için ölümcül bir zehirdir. Ve şu anda kanında dolaşıyor."

Gözleri büyür ve yüzündeki kan çekilir. "Seni kaltak."

"Son görüştüğümüzde Raphael'i götürmüştünüz. Aylarca hapsedildi ve işkence gördü."

Artık beni duyup duymadığını bile bilmiyorum. Düşmek üzere gibi görünüyor. Elindeki bıçak yere çarpıyor.

"Bu onun için." Öne atıldım ve hançerimi karnına saplayarak onu döndürdüm.

Bana bakıyor, yüz hatları dehşetle buruşmuş. Çenesi düştü ve kamburlaşarak yırtılmış karnını tuttu. Dudaklarından kıpkırmızı bir damla kan dökülüyor.

"Vidal," diye fısıldıyor. Kasları gevşeyerek yere yığılıyor.

Titreyen bir nefes verdim, bıçağımdan onun kanı damlıyordu ve kalp atışlarım kulaklarımda uğulduyordu.

Nefesimi tutarak kapıya doğru dönüyorum.

Talan kapının pervazına yaslanmış, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş. Bana bakarken kara gözleri erimiş bakır halkalarla yanıyor.

BÖLÜM 21

H Odaya sinsice giriyor, bakışları Maertisa'nın bedeninden bana doğru kayıyor.

"Burada ne oldu?" Alçak sesinde bir parça çelik var.

"Arwenna bir suikastçı gönderdi," diyorum. "Eminim Eithne beni bulmasına yardım etmiştir. Seni unutamadığını söylemiştim. İkisi de değil. Bu krallığın her yerinde takıntılı eski sevgililerin var."

Talan tekrar cesede bakıyor ve sonra bakışları benimkilerle buluşuyor. "Seni iki dakika yalnız bırakıyorum ve sen gidip savaşçıları öldürmeye başlıyorsun."

Omuz silkiyorum. "Görünüşe göre çok fazla düşmanım var."

"Maertisa krallığımızdaki en güçlü savaşçılardan biridir. Yalnız geldiği için şanslısın. Genelde kardeşinden ayrılmaz. Onu öldürmeyi tam olarak nasıl başardın?"

Gözleri kısılıyor ve akonitin kokusunu aldığından şüpheleniyorum. Fey duyuları benimkilerden daha keskin ve beni bir yalanın içinde yakalamaya çalışıyor.

İçimi çektim. "Perillos'ta bana verdiğin tüm korumalara sahip değildim ve sen büyünle meşgulken beni koruyamayacağını biliyordum. Bu yüzden ayrılmadan önce

hançeri Aedan'ın zehirlerinden birine sapladım. Eithne'nin bana bakışını görünce ona ihtiyacım olabileceğini düşündüm. Görünüşe göre haklıymışım."

Bakışları kolumda keskinleşiyor. "İşte bıçaklarla oynamanın seni getirdiği yer burası. Sen de yaralısın."

Adrenalin azalırken, neredeyse kendi yaramı unutuyordum. Kolumdaki bir yaradan akan kan, narin elbisemi lekeliyor. Ona baktığım anda, acı keskin ve hızlı bir şekilde vuruyor. "Evet, beni oldukça kötü kesmeyi başardı."

"Seni iyileştirmeme izin ver."

"Burada olmaz," diyorum. "Beni eve geri götür. Burada kendimi güvende hissetmiyorum." Kardeşi beni tanımadan önce buradan gitmek istiyorum. "Lord Aedan'la ne oldu? Bitirdin mi?"

Başını sallıyor. "Tamamdır. Onun rüyalarına girdim ve kendime açık bir yol çizdim. Artık ne zaman istersem geri dönebilirim."

"Güzel." Ona doğru yürümeye başladığımda oda eğiliyor. Görüşüm dönüyor ama ben yere düşmeden önce Talan'ın kolları meşe dalları gibi güçlü bir şekilde bana sarılıyor. "Sanırım düşündüğümde daha fazla kan kaybetmişim," diye mırıldanıyorum.

Şimdi beni kucağına almış, kaslı kolunu sırtıma dolamış. Başım dönerek kolumu ağzına götürmesini izliyorum. Elbisemin ince kolunu kaldırarak tenimdeki kesiğe uzun bir öpücük konduruyor, iyileştirici dili çoktan iş başında.

Dili yaralı kolumda gezinirken erimiş sıcaklık karnıma doğru . Ağzı yavaşça tenimin üzerinde geziniyor ve acı çözülerek yerini tehlikeli, cinsel bir ihtiyaca bırakıyor. Her vuruşunda, kısıtlanmışlığımla alay ediyor. Şehvetli bir arzu çekirdeğimi sıkıyor.

Odağım ağzının tenimdeki hissine daralırken, burada ne yaptığımı unutmaya başlıyorum ve başım geriye eğiliyor. Nefesim kesiliyor ve sıcaklık kalçalarımın arasında alçaktan ve derinden kıvrılıyor. Düşüncelerim, ağzının aşağıya doğru hareket ettiği, beni öptüğü ve yaladığı görüntülerle dönüyor.

En çok ona ihtiyacım var, parmakları içime girip çıkıyor. Meme uçlarım sertleşiyor, elbisenin ince kumaşına sürtünüyor.

Dudağımı ısıyorum, onun karanlık cazibesiyle savaşıyorum. Arzularımı bastırarak kolumu geri çekiyorum. "Sanırım artık sorun yok."

Kara kirpiklerini kaldırıyor, nefes almayı zorlaştıran bir yoğunlukla bana bakıyor. Gözlerinin derinliklerinde bakır rengi parlıyor ve ağzı benimkine yakın duruyor.

"Ah, işte orada." Derin sesi tenimi bir sevgilinin okşaması gibi okşuyor. "Her zaman yapmak için çok çabalıyorsun."

Dudaklarımı onunkilere yaklaşıtıyorum, neredeyse dokunuyorum. "Bu ülkenin tarzı değil. Dediğin gibi biz zevkten nefret ederiz. Şimdi beni eve götür, olur mu?"

* * *

PENCEREMDEN DIŞARI BAKIYORUM, yabani havuç, ısırgan otu, sarımsak ve bol tereyağıyla yapılmış küçük bir börek yiyorum. Dışarıda kış biraz çözülmeye başladı ve eriyen buz sarkıtlarından su damlıyor, damlacıklar batan güneş tarafından gülle tutuşturuluyor.

Bir hafta oldu ve Talan'ın iyileştirici büyüsüne ve bol bol dinlenmeme rağmen kolumda hâlâ garip sancılar hissediyorum. Maertisa'nın bıçağı bir tür derin kas ve sinir hasarı yaptı ve kolum hala acıyla zonkluyor.

Turtayı bitirdiğimde kütüphanenin kapısı açılıyor ve Aisling'in telaşla odaya girdiğini görüyorum.

"Yataktan kalkmış ne yapıyorsun?" diye soruyor, sesi yüksek tavanda yankılanıyor.

"Aisling, ben iyiyim. Neredeyse bir hafta oldu ve yaralanalı çok uzun zaman bile olmadı. Talan hemen iyileştirdi."

Aslında bu doğru değil.

Başını eğiyor. "Sihirli diliyle, değil mi? Eğer yaralanırsam, acaba o da... her neyse. Bence tamamen iyileşmek için bir ay dinlenmen gerekiyor."

"Bak!" Kolumu ileri geri sallıyorum, sonra boynumun arkasına doluyorum. Kaslarımdan acı fışkırıyor ama görmezden geliyorum. "Acımıyor, biraz bile."

Gerçek şu ki, buradan gitmem gerek. Dün Nivene kapının altından şifreli bir mesaj attı ve onunla tam olarak öğlen buluşmam gerekiyordu.

Mesaj çok detaylı değildi ama görünüşe göre Feyler İskoçya'da daha yoğun bir şekilde savaşıyorlardı. Daha fazla ejderha saldırısı insan ordusunu kuzeye doğru geri çekilmeye zorlamış. Ama en endişe verici olanı, Talan'ın direnişin üzerindeki ilmiği sıkılaştırması. Saklanan iki monarşi karşıtı ajan daha bulmayı başardı, ancak onlardan bir şey öğrenemedi kendilerini zehirlediler. Yine de tüm ağın çözülmesi an meselesi, ben de dahil.

Zamanımız tükeniyor. Dün geceyi küçük kütüphane dönüp durarak geçirdim ve neredeyse hiç uyumadım.

Aisling hasarlı kaslar hakkında saçmalıyor ve ben bakışlarımı elmas pencere camlarından aşağı damlayan yağmur damlalarından ayırıyorum. "Amcam bir keresinde odun keserken bacağını incitmişti," diyor. "O sırada sarhoşmuş, bu da teyzemi çok kızdırmış. Her zaman içkinin onun sonu olacağını söylerdi. İyileşmesine izin vermedi ve şimdi ne zaman yağmur yağmaya başlasa bacağı ağrıyor. Onu haklı çıkardı, değil mi? Aslında bu bir nimete dönüştü, çünkü çiftçilere söyleyebildi ve onlar da tarlaları hazırlayabildiler. Ama mesele bu değil. Mesele şu ki-"

"-eğer dinlenmeye devam etmezsem, kolum hava tahmini özellikleri geliştirecek." Sesim donuk ve uzak geliyor.

"Şimdi de sözlerimi çarpıtıyorsunuz leydim. Ben sadece sizin iyiliğinizi düşünüyorum."

"Ve bunu takdir ediyorum." Pencereden çıkıp pelerinimi askıdan alıyorum. "Ama ben tamamen iyileştim ve biraz temiz hava almazsam aklımı kaybedeceğim ve o zaman prene ne faydam olacak? Biraz dışarı çıkacağım ve döndüğümde

kaslarımı rahatlatmak için ılık bir banyo yapacağım. Senin için sorun olur mu?"

"Benim ne düşündüğümün bir önemi olduğunu sanmıyorum." Aisling burnunu çeker.

"İlgin için teşekkürler, Aisling." Pelerinime ve salona adım atıyorum.

Kaçınılmaz olarak peşime askerlere rağmen, odamdan çıkmak inanılmaz derecede ferahlatıcı. Sarayın koridorlarında dolaşıyorum.

Eğer ejderhalar savaş alanında tekrar kullanılmaya başlarsa, Talan'ı nerede bulacağıma dair iyi bir fikrim var. Dışarıdaki sert havaya adım atıyorum ve Nimuë'nin inşa ettiği Kayıp Saray'a gidiyorum.

Dışarısı hâlâ buz gibi olsa da, güneş karın parıldıyor. Doğu kapılarından çıkarken ayaklarım çatırdıyor, muhafızlarım arkamdan geliyor. Karlı, Arnavut kaldırımlı yollardan geçerken İskoçya'daki savaş ve Avalon Kulesi'nden haber alınamaması beni endişelendiriyor. Karla kaplı evlerin yanından aceleyle geçerken göğsüm sıkışıyor. Yavaş yavaş evler seyreliyor ve etrafım puslu gümüş huş ağaçları ve çamlarla çevriliyor. Heykellerle kaplı bir patika ormanın içinden dolanıyor. Patikanın sonunda Kayıp Saray, sarmaşıklarla kaplı duvarlarından buz parıldayan kış bahçesinin üzerinde yükseliyor. Yanından geçerken bakışlarım Nimuë'nin mermer formuna kayıyor ve dövmelerinin işaretli olduğu yerde bileklerimin karıncalandığını hissediyorum.

Kapıya yaklaştığımda derin, boğuk bir ses ahşabı deliyor. Diğer tarafta biri yatıştırıcı tonlarda konuşuyor. Kalbim bir çentik atıyor. Talan kiminle konuşuyor? Onu dinlemek için yanıp tutuşuyorum.

Eski kapıya geldiğimde, yaklaşıp dinliyorum.

İlk başta . Sesi çok yumuşak, bir aşığın mırıltısı gibi. Ancak kulağımı kapıya dayadığımda onu daha net duyabiliyorum.

"Oh, çok güzelsin," diye mırıldandı Talan. "Seni özlüyordum."

"Daha aşağı," diyor Talan. "Aferin kızıma."

Kaşlarım kalktı. Orada tam olarak ne oluyor?

BÖLÜM 22

"Good," Talan diyor. "Stretch senin Boyun, Tarasque. Güzelce iyileşiyorsun."

Uzun, yavaş bir nefes aldım.

Yavaşça, salona açılan kapıyı açıyorum. Mavi ve beyaz ışık Tarasque'in üzerinden akıyor. Talan onu ana salona taşıdı ve bir an için bakışlarımı ayıramıyorum. Huşu ve korku içinde donup kaldım.

Başını mozaik zemine yasladığında daha da sakinleşiyorum. Talan ellerini onun pullarının üzerinde gezdiriyor. Gözleri kapalı ve hafif bir ses çıkarıyor, neredeyse bir mırıltı gibi.

"Nia." Koridora adım attığımda dönüp bana bakmıyor ama yine de ben olduğumu biliyor.

Tarasque'in burun delikleri alevlendi ve gözleri açıldı. Başını bana doğru çeviriyor, boğazından alçak bir gümbürtü çıkıyor ve ben kapıya doğru bir adım geri atıyorum. Artık kesinlikle mırıldamıyor.

"Şşş..." Talan elini tekrar onun pullarının üzerinde gezdiriyor. "O benim karım, Tarasque. O bir tehdit değil."

Sertçe yutkunuyorum, nabzım kulaklarımda atıyor. Buna hâlâ inanıyor mu?

Talan'ın bakışları benimkilerle buluşuyor ve onun ilgisinin sıcaklığını tenimde güneş ışığı gibi hissediyorum. "Kolun nasıl?"

"Daha iyiyim. Peki geçen hafta ne yaptın?" Bir elini siyah saçlarının arasında gezdiriyor. "Uyumuyorum."

Onu tanıdığımndan beri yeni bir şey olan yorgunluğu güzel yüz hatlarında okuyabiliyorum. "Neden? Hâlâ saraya yapılan saldırı için mi endişeleniyorsun? İsyancılardan birini bulabildin mi?"

"Henüz değil, ama zamanları tüketiyor. Onlar hakkında bir şey duydun mu?"

Omuz silkiyorum. "Sadece asker dedikodusu. Saçmalık, gerçekten. Birisi Lumos'un... boş ver, çok saçma olduğunu düşünmüş."

Aramızda ağır bir gerilim var, karanlık ve keskin kenarlı.

Talan o kadar yaklaşıyor ki ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum. Bir kalp atışı için, ifadesini tekrar kontrol edene kadar gözlerinde ham bir şey titriyor - acı, keder.

"Seninle ilk tanıştığım zamanı unutmadım, kaleme zorla girdiğin zamanı. Soğuk ve çaresizdin.

Lumos'tu."

"Merak ettim. O olması mümkün değil, değil mi? Yani, tüm o alevli oklar saraya doğru uçarken ben de oradaydım. Tam bir gösteriydi. O asla..." Cümlemin uzayıp gitmesine izin verdim.

"Söylentileri iyice araştırdım. Arwenna'nın babasının kalesi Val Sans Retour'."

"Arwenna ile mi?"

Başını iki yana sallar. "Hayır, nerede olduğunu bilmiyorum ve benden saklandığından şüpheleniyorum. Maertisa'yı senin için gönderdikten sonra onu hapse atacağımı biliyor."

Eğer kayıpsa ya da saklanıyorsa, nedeni bu değil. "Yani Lumos hakkındaki söylentiler yanlış mıydı?"

"Tahtı gasp etmek gibi bir planı yok. Sadece boş dedikodular." Boğazımı temizliyorum. "Peki ya şu insan ülkesi... İskoçya?"

"Kazanıyoruz ama birkaç günlüğüne Brocéliande'dan ayrılmak zorundayım." Uzun bir süre beni inceledi. "Gitmeden önce, bir gezinti için bana katılmak ister misin?"

Kazandığımızı söylediğimde kalbim sıkışıyor. "Tamam. Clover'ı getireyim. Sanırım şu anda ahırda, değil mi?"

Ağzının bir köşesi kalktı. "Evet, ama ata binmeyi kastetmemiştim."

Elimi göğsüme bastırıyorum. "Efsanevi baştan çıkarıcı gerçekten böyle mi seks teklif ediyor?"

Yavaş, sinsi gülümsemesi tüylerimi diken ediyor. "Aklının oraya gitmesine bayıldım ama Tarasque'ı kastetmiştim. Benimle bir ejderhaya binmek ister misin?"

"*Ejderhanın* üzerinde mi?" Aklını mı kaçırdı? "Ama sadece ejderha binicilerinin binmesine izin var. Ayrıca, ."

"Ben gelmiş geçmiş en iyi ejderha binicisiyim ve seni yanımda tutacağım. Zaten bana nasıl tutunmak istediğini biliyorum. Kaymayacaksın."

Kalbim tehlikeli ve kesinlikle yapmamam gereken bir şeyi yapmanın cazibesiyle çarpıyor. Ve yine de... bir daha ne zaman ejderhaya binme şansım olacak? Muhtemelen asla. "Hadi yapalım şunu."

Hayranlık duyduğunu öğrendiğim kaşları kalkıyor. "Güzel. Benimle Kayıp Saray'ın diğer tarafında buluş. Onu ancak o şekilde çıkarabilirim."

Dışarıda ısırın havaya adımımı atıp eski sarayın etrafındaki patikadan aşağıya doğru dolanırken nabzım hızla atıyor. Gargoylelerden buz sarkıtları damlıyor ve taş oymalarda dişleri olan insan başları ve kanatlarını baykuşlar var. Karlı porsuk dalları üzerime eğiliyor.

Yürürken, açılan kapıların gıcırtısını ve iniltisini duyuyorum. Sarayın etrafındaki patikayı takip ediyorum ve Tarasque'ın kapılardan geçip bahçeye girdiğini görüyorum. Talan onun önünde, canavarıyla tamamen rahat bir şekilde duruyor. Nefesimi kesen sessiz bir güven ve güç yayıyor. "Gidelim, Tarasque."

Devasa ejderha sürünerek ilerliyor ve açık alana doğru ilerlerken toprağın kemiklerimi titrettiğini hissedebiliyorum. Dışarı çıkar çıkmaz geriniyor, başı

üzerimizde yükseliyor. Huşu içimde alevleniyor. Büyüklüğü nefes kesici.

Talan'ın emriyle çömeliyor, sıvı gümüş gözleriyle bana bakıyor. Korkunç bir hata yapıp yapmadığımı merak etmeye başlıyorum.

Elimi tutarak beni ejderhaya yaklaştırıyor ve boğazını işaret ediyor. "Buraya. Oraya çıkmalı ve binmelisin. Kendinden emin davran. Ejderhalar zayıf binicilere sabırsız olurlar."

Bacaklarım olsa bile neden kendime güveniyormuş gibi davranmayayım? Diğer her şeyde numara yapıyorum.

Talan çarpan kalbimi hissetmiş olacak ki bir adım daha yaklaşıyor ve belli belirsiz, çarpık bir gülümsemeyle bana bakıyor. Çenemin altına uzanıyor ve nazikçe kaldırıyor. "Elbette toprak ölen ejderha binicilerinin kemikleriyle dolu ama ben yüzyıllardır bu işi yapıyorum ve bir kez bile yaralanmadım. Ve gerçekten karımın düşüp ölmesine izin vereceğimi mi sanıyorsun? Yeni bir tane bulmak yorucu bir zahmet olurdu."

Kaşımı kaldırıyorum. "Yani, Auberon'dan bile daha mı iyisin?"

Gözlerinde eğlence dans ediyor. "Korkarım yaşlı kral işi sağlama alıyor."

Ejderhaya binmek için kendime güvenerek ondan uzaklaşıyorum. Nabzım hızla atarken onun yanına geçiyorum, pelerinimi kaldırıyorum ve boynuna biniyorum. Kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes alıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, Tarasque'ın pullarının üst katmanı neredeyse yumuşak, ancak bu pulların altındaki ikinci bir katman soğuk ve sert hissettiriyor. Boynundan yükselen sivri uçlar bana tutunacak bir şey veriyor. Kalçalarımı onun etrafında sıkıyorum, nasıl kalacağımı merak ediyorum. Nefesimi sabit kalmaya zorluyorum. Ne yazık ki, bir sinek kuşununki gibi pıtır pıtır atan kalp atışlarım için pek bir şey yapamıyorum.

Tarasque bir of çekiyor, burun delikleri havaya buhar salıyor ve Talan hemen arkamda kayıyor. Sıcaklığı ve kaslarının sağlamlığı beni demirleyip sabitliyor.

Güçlü göğsüne yaslanıyorum. Kollarından biri, kendimi güvende hissetmemi sağlayan siper gibi bir kavrayışla belime dolanıyor.

Talan kulağıma mırıldanıyor, "Sizi güvende tutacağım Prenses," sonra dik oturuyor ve "Tarasque, kalk!" diye emrediyor.

Tarasque boynunu kaldırarak beni Talan'a yaslanmaya zorluyor. Dünya tehlikeli bir şekilde uzaklaşıyor ve içgüdülerim devreye giriyor. Eğiliyorum, dikenlerinin kavriyorum, parmak eklemlerim beyazlaşıyor, uyluklarım boynunun etrafında kenetleniyor. Devasa kanatları bir, iki kez çarpıyor ve havaya yükselirken rüzgâr üzerime hücum ediyor.

Gökyüzüne doğru yükselirken kalbim yüzlerce metre geride kalıyor. Bir süreliğine nefes almayı unutuyorum. Rüzgâr saçlarımı yoldukça ejderhanın sivri uçlarını kavriyorum.

"Çok güzel değil mi?" Talan'ın bedeni arkamda mermer gibi sağlam duruyor ve ben onun gücüne yaslanıyorum. "Gözlerini aç."

Kapalı olduklarını fark etmemiştim bile. Gözlerimi rüzgâra karşı kısarak onları açtım ve dünya altımda, kış güneşinde büyümlü bir güzellikle parlayarak açıldı. Yer çok altımızda, beyaz tarlalar ve kış ormanlarından oluşan yamalı bir örtü. Altın pencereleri ve tüten bacalarıyla şirin köylerin üzerinden süzülürken göğsüm kabarıyor ve bir rüyaya adım atmış gibi hissediyorum. Rahatlıyorum ve Tarasque'ın çivilerini tutuşumu biraz gevşetiyorum. Neşelendim, bir kahkaha attım.

Tarasque, karınca kadar küçük atlıların üzerinden uçuyor ve onları saniyeler içinde geride bırakıyoruz.

"Saraya bak." Talan'ın ağzı yanağıma yakın, nefesi kulağımın kabuğunu ısıtıyor.

Prensin mesafeli dış görünüşünün altında evini sevdiğini fark ettim.

İşaret ettiği yere bakıyorum. Saray buradan muhteşem görünüyor, kuleleri parapetlerin üzerinde.

"Buluttaki şu boşluğu görüyor musun?" Talan soruyor. Yukarı baktım. "Evet, sanırım öyle..."

"Sence içinden uçabilir ?"

Midem bulanıyor.

Tarasque, Talan'ın görünmez bir emriyle yukarı doğru eğiliyor. Karnım zonkluyor ve yerçekimi tarafından çekilerek ve rüzgâr tarafından savrulularak devrilmek üzere olduğumdan eminim ama Talan'ın güçlü kolları sarıyor. Bir şekilde ejderhayı sıkıca kavırıyor, sanki onun bir parçasıymış gibi. Gösterdiği boşluktan geçiyoruz ve Tarasque kanatlarını tembelce çırparak kendini sabitliyor. Şimdi altımızda topraktan yamalı bir örtü yerine sadece beyaz bulutlar var.

"Ona ne yapması gerektiğini nasıl söylüyorsun?" Nefesimi kontrol altına aldığım anda soruyorum.

"Doğru yöne eğilirim ve boynunun belirli yerlerine dokunurum. Çoğunlukla, bu kişisel bir iletişim şekli. İki ejderha birbirine benzemez." Elimi tutuyor ve Tarasque'ın pullarına bastırıyor. "Bunu hissediyor musun?"

"Pullarının altında bir tür şişkinlik mi var?"

"Evet. Hafifçe bastırın ve sağınıza eğilin."

İtaat ediyorum, yer değiştirirken kaslarım geriliyor. Tarasque emrimi yerine getiriyor, güçlü bir zarafetle sağa dönüyor, kanatları havayı yarıyor. İçimden bir kahkaha kaçıyor. Daha önce hiç bu kadar özgür ve evcilleşmemiş bir güç duygusu hissetmemiştim.

Tarasque bulutları yararak tekrar dalışa geçiyor. Corbinelle şehrinin üzerinde alçalıyoruz, Arnavut kaldırımli yollar boyunca dizilmiş ve kıvrımlı nehri takip eden kümelenmiş evlerin üzerinde süzülürken rüzgâr saçlarımı yırtıyor.

Kayıp Saray'a geri dönüyoruz ve yolculuğun heyecanının sona erdiğini biliyorum. Sonsuza kadar burada, zihnimin karanlık dehlizlerinde kalmak istesem de, bunun uzun sürmeyeceğini biliyorum.

Ve indiğimiz anda, Talan'dan önce müttefiklerimi bulmalıyım.

BÖLÜM 23

I sarayın taş bahçesinde bir ileri bir geri yürüyorum. Bakım için tutmak benim ifade dingin meditasyon yapıyorum ve içimdeki kargaşayı saklıyorum. Muhafızlar her hareketimi izliyor ve onların beni görmesini istemiyorum.

Prenses endişelendi.

Nivene toplantımıza geç kaldı, bu da düşüncelerimi hızlandırıyor. İsteddiği gibi tam öğlen geldim ve o hiç geç kalmazdı. Kadının dakiklik konusunda tuhaf bir fetişi var ama daha da kötüsü, şifreli mesajındaki bir şey, mesajın kısalığı, keskin, çılgınca vuruşlar paniğe işaret ediyordu.

Şimdi de zihnimde korkunç görüntüler canlanıyor: Nivene, Talan'ın güçleri tarafından casusluk yaparken yakalanmış, çoktan zindana sürüklenmiş, bir tür askıya bağlanmış. Belki de durduğum yerden çok uzakta değil, her sırrını haykırıyor. Midem bulanıyor. Ya çoktan öldüyse? Taştan bir güneş saatinin üzerindeki gölgelere bakıyorum. Öğlen yarısı olmuş bile. Yarım saat. *Hiç* bu kadar geç kalmazdı.

"Nia!"

I girdap için bkz. onu çalışan doğru Ben,onu kırmızı saçları yeşil bir pelerinin üzerine dökülüyor. Bana gülümsüyor, ama

sırıtişında sahte bir şeyler var. Yüzündeki ince gerginliği okuyabilecek kadar iyi tanıyorum onu.

Nefes nefese bana katıldı, "Üzgünüm geciktim. Marketteydim ve saati fark etmedim. Sabah yürüyüşümüz için bize güzel elmalar aldım."

Ondan parlak kırmızı bir elma alıyorum ve muhafızların çok yakınımda durmadığından emin olmak için omzumun üzerinden bakıyorum. "Neler oluyor?" Yüzümü ifadesiz tutmaya özen göstererek fısıldıyorum.

Bir kolunu omuzlarıma doluyor ve şefkatli bir jest gibi görünmesi gereken bir hareketle başını benimkine yaslıyor. "Meriadec'e ulaşamıyorum," diye fısıldıyor. "Kimse nerede olduğunu bilmiyor."

Midemde soğuk bir düğüm sıkılaşıyor. "Belki bir şey oldu ve saklanmak zorunda kaldı."

"*Kesinlikle* bir şey oldu. Çiftlikten kayboldu ama Meriadec planlanmış olsaydı bir mesaj bırakırdı ve hiçbir şey yok. Son zamanlarda Talan'ın onlara yaklaşmasından dolayı endişeliydi. Direnişin içinde bir köstebek olabileceğini düşünüyordu."

Bu düşünce karşısında irkildim. "Eğer bu doğruysa, ikimiz de sıçtık demektir."

Başını iki yana sallıyor. "Kim olduğumuzu sadece Meriadec ve Brados biliyor," diyor Nivene, Gölge Çalılık'ın sahibinin adını vererek. "Direniş içinde başka kimse bilmiyor. Onları uyardığımızdan beri Brados'un tavernasından uzak durdular ama Talan bu noktada bağlantıyı çözmüş olabilir."

"Peki köstebek hakkında ne biliyorsun?"

"Meriadec kaybolmadan önce bunu araştırıyordu," diyor Nivene, "ama bunun Talan'ın avıyla ilgili olduğunu düşünmüyordu. Köstebeğin kralla birlikte çalıştığını da düşünmüyordu."

Kaşlarımı çattım. "Kim o zaman?"

Elmasından bir ısırık alıyor ve arkasına bakıyor. "Arwenna'yı düşündü."

Yüz ifademi bakanlardan saklamak için yere bakıyorum. "Lanet olsun. Talan onun da son zamanlarda kayıp olduğunu söyledi. Maertisa da onun adından bahsetti, benim hakkımda haklıymış."

"Eğer Meriadec Arwenna'nın elindeyse, muhtemelen onu babasının şatolarından birine götürmüştür," diyor Nivene. "Marquis de Bosclair krallığın en zengin adamlarından biri. Diğer marki Talan'ın kuzeni Lumos'un yakın müttefiki. Eminim kendi konumunu korumak için direniş liderini ele geçirmek isteyecektir. Ve açıkçası, isyancıları size bağlamak için bir şans varsa, bunu kullanacaklardır."

"Val Sans Retour'da değil ama onu şatolarından birine götüreceğinden emin değilim," diyorum yavaşça. "Bu onun tarzı değil."

"Birdenbire Arwenna'nın tarzı konusunda uzman mı oldun?" Nivene bir kaşını kaldırır.

"Bunu bir düşünün. Beni zehirlemeye çalıştı ve sonra da demir uçlu bir okla vurmaya çalıştı. Bunu kendi başına yaptı. Yardım için babama gitmedi. Dürtüsel ve dengesiz ama aynı zamanda acımasızca bağımsız."

Nivene, "O zaman belki de annesine ait olan malikane," diyor.

Dehşet omurgamda dalgalanıyor. "Nivene, eğer bir köstebek varsa, bir tuzağa adım atıyor olabilirsin."

Elmasından bir ısırık daha alır. "Başka bir seçenek . Meriadec'i bulmak zorundayız. Ve eğer Arwenna onu gerçekten ele geçirdiyse, gerçeği ona işkence ederek söylemediğinden emin olmalıyız." Elindeki elma çekirdeğini ormanın kenarına doğru fırlatarak iç geçiriyor. "kısa zamanda sizi bilgilendireceğim."

Rahat bir el sallayışla uzaklaşıyor, muhafızlara karşı kaygısız görünüyor.

Yenmemiş elmama bakıyorum ama hiç iştahım yok.
o.

Gerginlik göğsümü sarıyor. Burada beklemekten *bıktım*.

Dönüyorum ve saraya geri dönüyorum, ayaklarım karda yürümekten üşüyor.

"Mordred," diye mırıldandım, "eğer izliyorsan, benimle kalman gerek."

Gerçekten izleyip izlemediğini bilmemin bir yolu yok ama babamın Nivene ile yaptığım tüm konuşmaları dinlediğinden şüpheleniyorum. Ve şu anda, her yerde gözü ve kulağı olan birine ihtiyacım var.

Muhafızlarım beni saygıdeğer bir mesafeden takip ederken saraya adım atıyorum ve koridorlardan geçerek kralın büyük kütüphanesine doğru ilerliyorum. Talan'ın gizli sığınağında aradığım şey . İçeri adımımı attığımda deri ciltli kitapların kokusu etrafımı sarıyor. Eski kitaplarla tıka basa dolu uzun raflar zeminden tonozlu tavana kadar uzanıyor.

Beyaz saçlı güzel bir kütüphaneci yığın cildi spiral bir merdivenden yukarı taşıyor. Kütüphanenin ortasında, üç kütüphaneci daha mum ışığıyla aydınlatılmış uzun meşe bir masada hararetle çalışıyor, kalemleri parşömenleri çiziyor. Ben yaklaştıkça gözlerini kaldırıyorlar ve kalemleri hareketsizleşiyor.

"Ekselansları. Ne hoş bir sürpriz," diye kekeliyor içlerinden biri.

Üçü de ayağa kalkıp eğiliyor, içlerinden biri bu sırada elindeki siyah mürekkebi masaya döküyor.

"Zahmet etmeyin," diyorum küçük bir gülümsemeyle. "Ama prensle birlikte bir av gezisine çıkmayı düşünüyorum. Birkaç günlüğüne kafasını devlet işlerinden uzaklaştırır. Buralardaki toprakların bir haritası var mı?"

"Elbette , ama neden bu konuda prensin kendisine danışmıyorsunuz?" diye cevap verir birinci kütüphaneci. "Avlanmak için en iyi toprakları o bilir-"

"Sürpriz olmasını tercih ederim." Dudaklarımı görkemli bir hoşnutsuzlukla büzerek ona soğuk bir bakış fırlatıyorum.

" ki, tabii ki! Harita mı dediniz?" Parşömenlerle dolu bir köşeye yürüyüp onlardan birini alıyor ve küçük bir masanın üzerine açarak muhteşem bir harita ortaya çıkarıyor. "Bunlar buradan beş günlük mesafedeki topraklar."

"Harika." Görünürdeki dehşetine rağmen parşömeni kaptım. "Bunu nerede özel olarak çalışabilirim?"

Beni kütüphanenin arka tarafındaki başka bir köşeye götürüyor. Muhafızlarım kapıda duruyor, yüzlerinde can sıkıntısı var. Masaya oturduğumda, kâtibe karanlık bir bakış atıyorum ve o da kaçıyor. O gidince haritayı açıp ona bakıyorum.

"Tamam, Mordred," diye mırıldandım. "Arwenna'yı takip ediyordun." Takip ettiğini biliyorum çünkü beni onun zehirli keki hakkında uyarmıştı. Onun çok şey hakkında konuştuğunu duymuş olmalı. "Meriadec elinde olsaydı onu götürebileceği özel bir yer var mı?" Fısıldıyorum.

Bekliyorum, yavaş yavaş kendimi gülünç hissetmeye başlıyorum. Bildiğim kadarıyla kendi kendime konuşuyorum.

"Aklına gelen herhangi bir yer?" Umutsuzca devam ediyorum. "Övündüğü bir yazlık ev mi? İlişki yaşamak için gittiği bir yer? Bir şeyler olmalı. Eğer Meriadec onun elindeyse, beni öğrenecektir. Beni öldürecekler. Auberon'dan intikamını asla alamayacaksın. Ve beni bir daha asla göremezsin."

Tırnaklarımı içlerime gömerek bekliyorum. , *Mordred. Dinliyor olmalısın. Hadi amına koyayım.*

Bir çırpınış. Mordred'in gümüş güvesi cisimleşiyor, dönüyor etrafımdaki hava. Haritada kanat çırpıyor, gümüş kanadı Val Sans Retour'a değiyor, sonra kayıyor ve haritanın doğu kenarındaki yeşil bir alana yerleşiyor. Haritada ormanın adının *Vorgium* olduğu yazıyor ve kaleden çok uzakta değil.

Nefes veriyorum. Haritanın ölçeği çok büyük. Güve yaklaşık yirmi millik bir alanı kaplıyor ve daha fazla ayrıntıya ihtiyacım var.

"Burada bekle," diye fısıldıyorum güveye. Haritayı yavaşça kaldırdığımda, küçük gümüş casus kanat çırparak uzaklaşıyor ve yakındaki bir rafa konuyor.

Kâtibin yanına gidip Vorgium Ormanı'nın ayrıntılı bir haritasını istiyorum ve çok geçmeden tekrar masanın başına geçip masanın üzerine serilmiş yeni haritayı inceliyorum.

Güveye bakıyorum. *Nereye?* Ağzımı açıyorum.

Güve tekrar çırpınır, sonra ormanın Gorre adlı bir gölün kıyısına yakın bir bölümüne konar.

"Burası mı?" Fısıldayarak işaret ediyorum. "Emin misin?"

Onaylamak için kanatlarını bir kez kaldırıyor, sanırım metalik bir güve omuz silkmeye en yakın şekilde.

"Doğru," diye mırıldandım.

Şimdi tek yapmam gereken maiyetimdeki muhafızları kaybetmek, kapılardan birinden tek başıma çıkmak ve tek bir kişi bile fark etmeden Vorgium'a kadar gitmek.

BÖLÜM 24

T Ertesi sabah, gizli hançerlerle kaplı bir pelerinle sıcacık giyinmiş bir halde kale koridorlarında hızla ilerliyorum. Aklımda çılgınca bir fikir çiçek açıyor.

Beni öldürtebilecek bir plan ama vazgeçemeyeceğim bir plan. Direnişteki *herkes* hayatını riske atmıyor mu? Meriadec şu anda hayatını riske atmıyor mu? Tüm müttefiklerim ölürken devasa bir kraliyet kütüphanesinde sonsuza kadar bekleyecek değilim.

Omzumun üzerinden beni takip eden muhafızlara bakıyorum ve onlara sakın bir gülümseme gönderiyorum. Talan'la evlendiğimden beri beni takip eden muhafızların sayısı neredeyse dört katına . Gerçi hepsi Talan'a bağlı değil. Bazıları Kral'ın Gözcüleri'nin üyeleri. Beni korumaktan çok hakkımda rapor vermek için buradalar.

Zihinlerini kontrol edemeyeceğim kadar çoklar. Bir kişiyi kontrol etmek bile zihnimi paramparça edecekmiş gibi hissettiriyor ve şansımı bundan daha fazlasıyla denemek istemiyorum. Kışlık pelerininin ağırlığı altında yumruklarımı sıkıyor, yüzümdeki gerginliği göstermeyi reddediyorum.

Onları eski atlatmam gerekecek. Genelde hava kararana kadar bekler, sonra da daha önce yaptığım gibi pencereden çıkıp giderdim. Ama o geceden beri

alevli oklar, gece devriyeleri ekstra uyanık oldu. Ayrıca Vorgium Ormanı alışılmadık bir yer ve oraya gündüz gitmeyi tercih ederim.

Mutfağa yaklaştığımda, kızarmış geyik eti kokusu burun deliklerime ulaşıyor. Geniş taş kemerlerin arasından geçerek yüksek bir ocağın bulunduğu geniş, kiremitli bir salona giriyorum ve bir hizmetçiyle göz göze geliyorum.

"Ekselansları." Reverans yapıyor.

"Bana bir parça geyik eti lazım" dedim. "Ne kadar büyük, o kadar iyi."

Göz kırpıyor. "Bir dilim geyik eti mi?"

"Ben de öyle dedim." Bir kraliyet mensubunun keskin sabırsızlığıyla konuşuyorum.

Aceleyle uzaklaşıyor. Muhafızlarımdan birine dönüp bakıyorum ve bıkkınlığımı onunla paylaşıyormuş gibi gözlerimi deviriyorum. Şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor ama bir şey söylemiyor.

Sunucu kahverengi kağıda sarılı bir paketle geri döner. Paket hafif nemlidir. "Üzgünüm, daha kalın ambalajım yok."

"Ben çiftliklerden geliyorum. Biraz geyik eti beni rahatsız etmez." Paketlenmiş eti ondan aldım. Oldukça ağır. Güzel.

Geyik etiyle dışarı çıktığımda, Kayıp Saray'a giden en hızlı yolu seçiyorum, arka kapıdan çıkıp dolambaçlı patıkaya doğru yürüyorum.

Muhafızlarım nereye gittiğimi fark eder etmez, biri yolumu kesmek için acele ediyor. Yanakları ve burnu soğuktan kızarmış, sarı kaşlarında kar taneleri uçuşuyor. "Üzgünüm Majesteleri ama prens artık ejderhayla birlikte değil. Bugünlük Brocéliande'dan ayrıldı."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Bunu biliyorum. Bu yüzden gidiyorum. Tarasque hâlâ iyileşiyor. Kralın en sevdiği ejderhanın en iyi ete ihtiyacı var." Etrafında dönüp karlı patıkada yürümeye devam ediyorum.

"Ama Majesteleri," diyor peşimden koşarak, "ejderhanın yanına sadece prensin yaklaşmasına izin verilir. Oraya gitmemelisiniz."

onsuz. Bu çok tehlikeli."

"Ben prensin karısıyım," diyorum soğukkanlılıkla. "Aslında, kısa bir süre önce Tarasque'a bindim. Bana güveniyor ve ona kesinlikle bir şeyler atıştırabilirim."

"Belki de böyle bir risk almanıza izin vermeden önce prensle konuşmalıyım."

Başımı eğiyorum. "Prensin İskoçya'daki savaş çabalarını, karısının evcil hayvanını ziyaret edip edemeyeceğini sormak için mi bölmek istiyorsun?"

Yanakları daha da kızarır. "Hayır, sanırım öyle değil. Ama oraya gidersen seni suikast girişimlerinden koruyamayız." Sesi daha da yükseliyor, panikle karışık. "Ejderhanın yanına gidemeyiz."

"Tabii ki ejderhanın yanına gidemezsin." Daha hızlı yürüyorum. "Suikastçılar da öyle. Tarasque ile birlikteyken senin korumana ihtiyacım yok çünkü ihtiyacım olan tek koruma o."

Bu noktada, büyük yapıdan bir düzine adım uzaklaşmıştık. Muhafız kolumu tuttu, parmakları sıkılaştı. "Ekselansları."

Yavaşça dönüyorum ve onunla yüzleşiyorum. "En son bir gardiyan bana elini sürdüğünde ne olduğunu hatırlatmama gerçekten ihtiyacın var mı?"

Gözleri kararınca pazumdaki tutuşunu bırakıyor. Yolun sonundaki saray kapısına doğru yürüyorum ve mozaik çinilerle kaplı salona giriyorum. Vitray pencerelerden ışık süzülüyor. Kolumun altına sıkıştırdığım geyik etiyle Kayıp Saray'a doğru ilerliyorum. Hava yanmış odun ve kömürleşmiş taş kokuyor. Bir sonraki koridorun kapısını yavaşça açıyorum ve gümbürdeyen bir hırıltı kaburgalarımda yankılanıyor. Karanlıkta iki metalik göz beliriyor.

"Tarasque, sana atıştırmalık bir şeyler getirdim." Boğazım kurumuş olsa da sesimi sabit tutmaya çalışıyorum. Zayıflıktan hoşlanmıyor ve *benim atıştırmalık olduğumu* istemiyorum.

Kapı aralığından gelen ışık pullarında parıldıyor. Tıpkı Gözlerim alışıyor, onun tam şeklini alıyorum. Talan burada olmadan,

Daha da korkunç görünüyor. Kaslı, canavar gibi. Bir iğrençlik.

Kalbim küt küt atıyor.

Odadaki taşlar yer yer kömürleşmiş ve hava is kokuyor, dilimde keskin bir tat bırakıyor.

Vücudumu ondan uzak tutuyorum, hala yirmi adım uzaktayım.

Çenesini açıyor ve salonu dumanla dolduran bir kükreme çıkarıyor. Dışarıda bekleyen muhafızlar muhtemelen kalıntıları ne zaman ve nasıl toplayacaklarını merak ediyorlardır.

Paketi açtım ve geyik etini yukarı kaldırdım. "Tarasque, bunu istiyor musun?"

Gözlerini ete dikti. Ona doğru bir adım atıyorum, sonra bir adım daha. Kafası öne doğru fırlıyor. Ani bir hareketle et kayboluyor.

Elimi geri çektim. Isırıp koparmaması bir mucize. Gülümseyerek, tıpkı Talan'ın yaptığı gibi "Aferin kızıma" diyorum.

Gözlerini kırıştırıyor, sonra neredeyse bana ulaşana kadar başını eğiyor. Sabırsızca hırlıyor. Ne istediğini anlamam bir anımı aldı. *anasın1*. Talan'ın yaptığını gördüğüm gibi uzanıp çenesinin altını kaşıyorum. Boğazındaki pulları okşarken zevkle gözlerini kapatıyor, mırıldanıyor.

"Doğru, sen iyi bir kızsın." Gardiyanların beni duyabilmesi için sesimi yükseltiyorum. "Evet. Sadece ilgiye ihtiyacın vardı, değil mi? Merak etme. Ben buradayım. Birkaç dakika seninle kalacağım."

Tamamen rahatladığına karar verene kadar boğazını iyice okşuyorum. Sonra dikkatlice etrafında dönüyorum. Başı beni takip ediyor, ama düşmanca olmaktan çok meraklı görünüyor. Koridorun arka tarafına geçip devasa çift kapıyı buluyorum ve açıyorum. Birini iterek açmaya çalışıyorum. Sadece biraz kıpırdaması gerekiyor.

Talan kolaymış gibi gösterdi ama kapı bir kamyon kadar ağır. Tabii ki, Talan kadar güçlü değilim.

yapar.

Tarasque tembelce kayıyor, kuyruğu kapıya çarpıyor. Kapı gıcırdayarak açılıyor ve ben de içeri süzülüyorum.

"Aferin kızıma." Şaşkınlıkla ona sırtıyorum, sonra da açıklıktan sıkıca çıkıyorum.

Saray benimle muhafızlarımın arasında, bu yüzden beni göremezler. Meşe ve huş ağaçlarının arkasına saklanarak sık ormana giriyorum ve kaleye ve ahırlara geri dönüyorum.

Clover'ı eyerleyerek, kalbim gümbür gümbür atarak onu elimle Haberci Kapısı'na götürüyorum. Eğer biri her zamanki maiyetimin eksik olduğunu fark ederse, planım mahvolur.

Tek yapabildiğim doğal davranmaya çalışmak.

Haberci Kapısı elbette çok sıkı korunuyor. Kaçtığım gece Perillos saldırıya uğradığı için tüm savunmalar güçlendirildi. Ama şanslıyım ki yeni yönergeler her kapıya bir çavuşun komuta etmesini gerektiriyor, bu da herkesin onun emirlerine uyması gerektiği anlamına geliyor. Ve bu benim çalışabileceğim bir şey.

Kapıya yaklaşıyorum ve kızıl saçları güneşte parıldayan çavuş yanıma geliyor. "Ekselansları." Eğildi.

Ona başımı salladım. "İyi günler. Kapıyı açabilir misiniz lütfen?" Omzumun üzerinden bakıyor. "Korumalarınız nerede?"

Kaşlarımı çattım. "Bir dakika önce oradaydılar." Hızla dönüyorum ve bir taşa takılmış gibi yaparak çavuşun kollarına yuvarlanıyorum. Elleri belimi kavradığı anda zihnine dalıyorum.

Şu anda ihtiyacım olan son şey bu. Talan bu çiftlik kızına dokunulduğunda aklını kaybediyor ve adam zaten yeterince dengesiz. Beni ejderhalarına yem edecek. Ve onun geçmesine izin veremem. Korumaları olmadan olmaz. Oldukça aptal görünüyor.

"Geçmeme izin verebilirsin," diye fısıldıyorum zihnine.

Yapabilirim

Direndiğini hissediyorum, bu yüzden sihrimin dallarını daha derine zorluyorum.

...Bu sabahki brifinge geç kalmamalıydım. Kaptanın bana yan gözle baktığını gördüm. Benimle uğraşıyor. Sadece batırmamı bekliyorlar.

"Brifingde önemli bir şeyi atladın." Bu fikri düşüncelerinin derinliklerine yerleştirdim.

Hay sikeyim. Ya o brifingde önemli bir şeyi kaçırdıysam? Kaptan beni suçlar. Talan beni ibret olsun diye canlı canlı derimi yüzdürür.

Acı kafatasımı oyuyor ama görmezden . "Onlar özel izinlerden bahsetmiş olabilir," fikrini zihnimde köklendiriyorum. "Birinin izni varsa ve geçmesine izin vermezseniz, bu sizin için iyi sonuçlanmayacaktır."

Lanet olsun. Bunu dayanamam. İzinleri berbat edemem. Prensın ona yanlış yapanlara ne yaptığını biliyorum.

Çavuştan uzaklaşıyorum ve ona kibarca gülümsüyorum. "İ Gitmek için özel bir iznim var," diyorum hoş bir şekilde, kafamın içindeki korkunç çarpıntıya karşı dişlerimi sıkarak. "Bu sabahki toplantınızda size bundan bahsettiler, değil mi? Talan bana komutanınız tarafından bilgilendirileceğinize dair güvence verdi."

"Elbette..." diyor tereddütle, gözlerinde endişe. "Ama muhafızlarınız..."

Doğruluyorum. "Talan bana özellikle izinle kendi başıma gidebileceğimi söyledi." Konuşurken zihnine eğilip fısıldıyorum: *"İzinle sorun yok. Sadece geçmesine izin ver. Sorun yok.*

"Elbette, Majesteleri. sabah bize bundan bahsettiler," diye ağzından kaçırdı. "Toplantıda. İzinler."

Adamlarına kapıyı açmalarını işaret ediyor. Clover'a biniyorum, kafatasım acıyla yarılıyor ve dörtnala yanlarından geçiyorum. Soğuk rüzgâr tenimi öpüyor ama kendimi özgür hissediyorum. Ne muhafızlar, ne işkence tehditleri, ne de beni tuzağa düşürecek yüksek taş duvarlar.

Ama gardiyanın düşünceleri kafamda çınlıyor.

Prensın ona yanlış yapanlara ne yaptığını biliyorum.

* * *

VORGIUM ORMANI, Perillos Kalesi'nin yaklaşık otuz mil doğusunda. Soğuk bir güneşin altında, Clover'a onu yormadan kadar hızlı biniyorum, kısa, kolay yollarda dörtnala gidiyorum. Zemin zorlaştığında, yavaşlayıp dörtnala gidiyorum.

Uzun bir at yolculuğu düşünmek için çok zaman bırakıyor, çılgınca bir karar verip vermediğimi merak etmek için. Belki de Nivene haklıdır. Meriadec Arwenna tarafından yakalandıysa, belki de onu annesinin malikânesine götürmüştür. Belki de metal bir güvenin belirsiz çırpınışlarından başka hiçbir şeye dayanmadan uzak bir ormana doğru koşma kararım en iyi yaşam seçimi değildir.

Yine de artık geri dönmek için çok geç. Görevime acımasızca bağlı kalarak yoluma devam ediyorum. İçgüdülerim şimdiye kadar güvenilir olduğunu kanıtladı. Bu düşünceye tutunarak zihnimi kemiren şüpheleri susturmaya çalışıyorum.

Bir patika ana yoldan ayrılıyor. *Sanırım* haritada gördüğüm yol bu, Gorre Gölü'nün kıyısına giden yol. Patıkaya girdiğimde, güneş ışığı ağaçların tepelerinden kırılarak toprağı soluk altın rengine boyuyor. Clover'ı yavaşça yürütüyorum, ürkütücü sessizlik sinirlerimi geriyor.

Birkaç dakika sonra patika genişliyor ve donmuş, gümüş gibi parıldayan gölü . Göl kenarında birkaç yüz metre ötede, cephesi meşe kirişlerle çaprazlama kesilmiş, iki katlı, krem rengi bir kulübe duruyor. İlk bakışta zararsız görünüyor - zengin Fey'lerin dinlenmek için çekildiği şirin bir orman sığınağı- ama doğal olmayan bir durgunluk var, uğursuz bir sessizlik, sanki tüm doğa hareketsiz kalmış gibi. Belli belirsiz kan kokusu alıyorum.

Attan inip Clover'ı yakındaki bir ağaca bağlıyorum ve sürünerek ilerliyorum. Soğuk havada nefesim yüzümde buğulanıyor ve pelerinimi etrafıma daha sıkı sarıyorum. Duman görmüyorum bacasından geliyor, olduğunu düşündürüyor.

Yazlık boş ama karda taze toynak izleri var.

Eğilerek bir pencereye yaklaşıyorum ve ahşap panjurdaki bir çatlağın altından bakıyorum. İçerisi karanlık ve bir mezar kadar sessiz. Kapıya doğru sürünüyorum ve botumdan maymuncuklarımı çıkarıyorum. Kilidi açmak kolay olacaktı ama parmaklarım soğuktan uyuştı. takırdıyor ve kilidi açmam birkaç dakikamı alıyor.

Kapıyı açıyorum ve kan kokusu yüzüme çarpıyor. Şöminede hâlâ yanan ateşin kalıntıları odaya sıcak bir parıltı yayıyor.

Gözlerim alışıyor. İçim burkuluyor ve elimi ağzıma kapatıyorum, başım dehşetle dönüyor.

BÖLÜM 25

I Onu tanımakta zorlanıyorum. Bir sandalyeye bağlanmış, yüzü yanmış ve morarmış. Kurumuş kan giysilerini, çıplak göğsünü ve zemini lekeliyor. Gözlerim sis ve nefesim kesiliyor. Yükselen dehşeti yutuyorum.

Meriadec'i çok iyi tanımıyordum ama kimliğimi ortaya çıkarırken onunla birkaç rahat gün geçirmiştım. Kendini zalim bir lideri devirmeye adanmış, sadık ve son derece zeki bir adamdı. Bunu hak etmiyordu. *Kimse* bunu hak etmedi.

Eline dokunuyorum. Soğuk ama dondurucu değil, eti hâlâ yumuşak. Kısa bir süre önce hayattaydı. Ölüm onu daha yeni aldı.

Dönerek, kusmadan ve soğuk havayı içime çekmeden önce kapıdan aceleyle çıkıyorum. Bacaklarım titriyor ve sağlıklı düşünebilmek, bundan sonra ne yapacağıma dair bir plan yapabilmek için çabalıyorum.

Bakışlarım toynak izlerinin üzerinde geziniyor. Ne kadar taze göründüklerine bakılırsa, yakın zamanda ayrılmış olmalı ve Arwenna'nın babasının kalesine doğru gidiyor gibi görünüyorlar.

Eminim bu haberi onunla paylaşmak isteyecektir. *Baba, haberler harika! Bir adamı işkenceyle öldürdüm ve Nia hakkındaki sırları öğrendim.*

Parçalanmış bedeninin görüntüsü zihnimde yanıp sönüyor ve kalbim sıkışıyor. Arwenna'nın ona yaptıklarından hiç kimse konuşmadan, istediği her bilgiyi vermeden kurtulamazdı. Onu sadece incitmekle kalmamış, acele etmemiş, ürkütücü bir şaheser üzerinde çalışan bir heykeltıraş gibi etini oymuştu.

Arwenna Meriadece'e işkence ettiğinde, bu işten zevk aldığı belliydi.

Kalbim kaburgalarımın çarpıyor ve öfke kanımda dolaşıyor. Kimseye söylemeden önce ona yetişmeliyim. Ve fazla zamanım yok.

* * *

Bedenimi Clover'ın boynuna yaslayıp, etrafımdaki dünya beyaz ve gölgeye dönüşene kadar onu daha hızlı itiyorum. Kalçalarımın arasında, Clover'ın kasları sarmal yaylar gibi karın üzerinde patlıyor ve serbest kalıyor. Buz gibi rüzgâr yüzümü kırbaçlıyor ve ben yavaşlamıyorum. Kaybettiğim her saniye beni mutlak felakete daha da yaklaştırıyor.

Öfke sinirlerimi çatırdatıyor. Meriadece'in bedeninin görüntüsü beynime kazındı, düşüncelerime damgasını vurdu.

Mantıklı tarafım Arwenna'ya yetişip sırlarımı ifşa etmesini engellemek için çaresizce çırpınıyor. Ama duygusal tarafım öfkeyle onun kafasını koparmak istiyor.

Alçak bir dal yüzüme çarpıp yanağımı çiziyor. Umurumda değil. Tek umursadığım Arwenna'ya ulaşmak.

Clover'ın toynakları bulanıklaşıyor ve kendi heyecanlı çılgınlığına kapılmış gibi görünüyor, yapabileceğini düşündüğümde daha hızlı gidiyor. Koşarken nefesi etrafını sarıyor.

Patikanın aşağısında, bir anlık bir hareket yakaladım: Arwenna. Parlak kırmızı pelerini rüzgârda arkasından savruluyor ve virajda gözden kayboluyor. Dişlerimi gıcırdatıyorum.

Avın çiğ heyecanı. Köşeyi döndüğümüzde altımızdan kar fışkırıyor. Arkasına bakıyor ve atının üzerine eğilerek onu ileriye doğru itiyor. Benden kaçıyor.

Clover'ın dizginlerini kavrayıp mesafeyi kapatmaya çalışıyorum. Arwenna atını daha hızlı dörtlale koşturuyor. İyi bir binici -benden daha iyi olduğuna eminim- ama atı Talan'dan bana hediye edilen Clover'la kıyaslanamaz bile. Şimdi mesafeyi nefes kesici bir hızla kapatıyoruz ve Arwenna yüzümdeki ifadeyi gördüyse, ölümün onun için geldiğini biliyor.

Arwenna arkasına bakar, yüzü solgundur. Atını durdurmak için çekerken, yüz ifadesi vahşi, paniklemiş bir şeye dönüşüyor. Atından sıçrayarak ağaçların arasına dalıyor.

Korkak. Bir çiftçi kızıdan bu kadar mı korkar?

Clover'ı yavaşlatıp durduruyorum ve attan inip Arwenna'nın peşinden koşuyorum ama o bu ormana aşına, ben değilim. Avantajlı olduğunu düşünüyor.

Yanılıyor.

soğuk büyüyle karıncalanıyor ve sembollerin tenimde kaydığını hissedebiliyorum. Öfke büyümü besliyor, duyularımı keskinleştiriyor. Gölün Leydisi içimde canlanıyor.

Bir kalp atışı duyuyorum, savaş davulu gibi çarpıyor. Sese ve Arwenna'nın ormanda kaçarken kırılan dallara odaklanıyorum. Keskinleşen duyularımla yönünü kolayca tespit edebiliyorum. Kalın köklerin ve kayaların üzerinden atlayarak avını yakalamak üzere olan bir kurt gibi mesafeyi kapatıyorum.

Bir açıklığa ulaşıyorum. Arwenna açıklığın en ucunda duruyor, bana bakıyor. Zor nefes alıyor. Göğsü inip kalkıyor, yüzü yorgunluktan kızarmış. Yavaşça gülümsüyor ve kılıcını çekiyor, uzun bir rapier, cilalı bıçağı pembe güneş ışığında parlıyor.

"Bu çok heyecan vericiydi." Gözleri, sanki bu sefil hayatının son anları değil de bir oyunmuş gibi parlıyor. "I

Sanırım bizim için her şey burada bitiyor."

"Öyle görünüyor." Bir adım daha yaklaşırken parmaklarım seğiriyor. "Zavallı çiftçi kız." Kahkahası çılgıncaydı. "Ne yazık ki sen

silahsız. Talan seni güvende tutacak kadar sevmiyor mu?"

"Talan'ın beni güvende tutmasına gerek yok," diye tükürdüm. "Senin var

Beni çılgınca küçümsedi."

Gülümsemesi vahşi. "Sanırım iki seçeneğin var. Bana doğru koşarsın ve ben de seni şişlerim. Ya da geri dönersin, bu durumda dünyaya senin hakkındaki gerçeği söylerim. Her iki durumda da boku yedin."

"Ben görmüyorum." Bir adım daha yaklaşıyorum, botlarım kara batıyor.

"İlk tanıştığımızda gitmeliydin, Nia. Ben senin düşmanın olmak isteyeceğin biri ."

Botumdan bir bıçak çıkarıyorum. Şık, küçük ve Avalon Kulesi sayesinde ellerimde bir meçten çok daha ölümcül. Gözlerimi ona dikiyorum.

Kısa bir kahkaha atıyor. "O küçücük şeyle beni öldürebileceğini mi sanıyorsun? Yaklaşamazsın bile. Dene bakalım, seni lanet köylü. Beş yaşımdan beri kılıç eğitimi alıyorum. Eskrim öğretmenim Sör Gawain'dir ve ben onun en yetenekli öğrencisiyim."

Bıçağım , havada dönerken ışıkla parlıyor. Hedefini bulup karnına saplanıyor. Gözleri şok içinde açılıyor ve bir iniltiyle dizlerinin üzerine çöküyor. Kan beyaz üzerine kıpkırmızı bir şekilde kara dökülüyor ve meç elinden yuvarlanıyor.

Ona bir adım daha yaklaşıyorum. "Sen asla benim olmadın, Arwenna," diyorum kolumdan ikinci bir bıçak çıkararak. "Gerçek bir düşman bile değildin. Yoluma çıkan bir rahatsızlık, bir baş belasıydın."

Ağzı açılıp kapanıyor ve dudaklarından kara kan damlıyor ama o hatırı sayılır güce sahip bir Fey ve hâlâ hareket ediyor, kılıcına uzanmaya çalışıyor.

Dönüyor, parmakları mızrağına uzanmak için zorlanıyor. Tekmeyle uzaklaştırıyorum ve bileğine basıyorum. "Sadece rakibin bir sandalyeye bağlandığında zorlu oluyorsun. Sanırım Sör Gawain sana gerçekten *dövüşmeyi* hiç öğretmemiş." Karda onun yanında diz çöküyorum. "Sana sadece çit atmayı öğretti. Yine de aynı şey değil, değil mi? Seni aptal, şımarık dangalak."

Çenesi düşer, yüzüne inançsızlığı kazınır.

Yanına çömelip onu dikkatle izliyorum. Yakından. Onun aksine ben rakiplerimi hafife almam. Yenilmiş olsalar bile bazı insanlar tehlikeli olabilir.

"Senden istediğim bir şey daha var," diyorum yüzüne uzanarak.

Homurdanıyor ve bileğimi tutuyor, ki bu iyi bir şey. Sadece ona dokunmam gerekiyor.

Büyümü çekiştiriyorum, telepatimi çağırıyorum ve onun düşüncelerine .

Hayır. Hayır. Hayır, şekilde ölemem. Ölüyor olamam. Birinin bana yardım etmesi gerek.

Acıyı görmezden geliyorum, panik içindeki son düşüncelerini görmezden geliyorum ve anılarının derinliklerine dalıyorum, aradığım şeyi bulmak için onları gözden geçiriyorum. Meriadec hakkında, ona daha fazla bilgi veren köstebek hakkında bir şeyler arıyorum ama onun geçmişinde, yüzyıllar öncesinde, henüz on beş yaşındayken kayboluyorum.

Karanlıkta bir odada kilitliyim. Hava erimiş balmumu ve çiğnenmiş acele kokuyor. Korku kafatasımda o kadar yüksek sesle çınlıyor ki zorlukla düşünebiliyorum. Beni buraya sürükledikleri bileklerim ağrıyor, gardiyanların metal eldivenleri derimi ısırıyor. İçlerinden biri silahını almıştı ve beni bu hücreye atmadan önce çıplak elleriyle her yerimi avuçladı. Tabii ki bir kontesi taciz etmek istemişti. Bütün bunlara köylülerin isyanı sebep oldu.

Burada ölmeyi bekliyorum.

Kale duvarlarının dışında, Prens Talan krallığı parçalara ayırarak hainleri arıyor.

Babamdan isim istemeye geldiler. O da onlara iki isim verdi. Kendisininkini değil elbette. Ama kan istediklerini biliyordu ve annemle ben onun kurbanları olacaktık.

Babam pis bir yalancı olduğumu söyledi. Annem ve ben ormanda köylülerle zina yapıyor, kraliyete karşı isyan komploları kuruyormuşuz. Şimdi, Prens Talan bize işkence ederek öldürmek istiyor.

Annem şu an dışarıda. İdam sehpasında. Ve sıradaki ben olacağım.

Genelde soyluları halkın önünde öldürmezler ama Auberon bir gösteri istiyor. Yavaş ve acılı bir şekilde yapıyor. Köylülerin tarafını tutanlar için köylü ölümleri. Söyledikleri bu. Hepsi yalan olsa da fark etmez.

Hikayeleri duydum. Hainleri canlı canlı doğrayın. Kaburgalarını kırın. Kalabalık çığlıklar atıp tezahürat yaparken, acı içinde ölmeden önce kendi bağırsaklarının taşlara dökülmesini izlesinler.

Acı dolu çığlıklar duvarları yırtıyor. Midem bulanıyor. Bu o mu? Çılgılık atan annem mi?

Kollarımı kavrayıp kendimi soğuk taş duvara bastırıyorum. Çok hızlı nefes alıyorum ama yetmiyor, sanki intihar ediyormuşum gibi hissediyorum. Belki de onlar beni dışarı sürüklemekten önce buna bir son vermeliyim. Kafamı taşa çarparak kendimi öldürebilir miyim?

Kapı gıcırdayarak açıldı.

Ani ışıktaki gözlerimi kırptıştırıyorum, kalbim çarpıyor. Kapıda bir adam duruyor, uzun boylu, güçlü bir adam. Siyah saçları ve gözleriyle hayatımda gördüğüm en güzel insan. Asil, kendinden emin. Kimse ona dokunamazmış gibi görünüyor. İlk başta kim olduğunu çıkaramıyorum ama sonra mührünü görüyorum

-Kendi kendini yiyen yılan. Ama duruşu, sessizliği, sarsılmaz güveni... Mühür olmadan bile bir prensi fark edebilirsiniz.

O bir canavar. Şu anda tüm bunların arkasında o var. Ejderhaları dışarıda, insanları diri diri yakıyor, suçlananları tutuşturuyor.

"Markinin kızı mısınız?" diye soruyor. Başımı salladım.

"Seni buradan çıkaracağım. herkesi çıkaracağım." Koridoru işaret ediyor. "Hadi gidelim."

Ona hayretle bakıyorum. Belki de böyle zamanlarda sadece bir canavar beni güvende tutabilir.

Daha derine inene kadar bu anıları geçmeye . Onun düşünceleri. O artık sadece küçük bir kız.

Babamın önünde en sevdiğim elbisemle duruyorum, bana ne kadar güzel görüldüğümü söylemesini umuyorum. Ama yüzü öfkeden solgun. Onu üzecek bir şey yaptım.

"Beni yine utandırdın!" diye kükrüyor ve kolumu öyle sıkı kavlıyor ki korkuyorum. "Sıradan bir kız gibi mi davranıyorsun? Bir köylü gibi mi? Bana bir hizmetçi kızla oynadığın söylendi. Tüm ailemizin itibarını mahvetmek mi istiyorsun?"

Şimdi titriyorum, düşüncelerim kafa karışıklılığıyla dönüyor. Odaları her zaman çok karanlıktır. Işıktan nefret eder. "Özür dilerim, baba."

Dudakları ince bir çizgiye dönüşüyor. "Kız senin yüzünden öldürüldü. Senin aptallığın yüzünden. Bunu bir daha konuşmayacağız."

Kalp kırıklığı göğsümü çatlatıyor ve gözyaşlarım Gözlerim, ama burada işim bitmedi. İçinde, göğsünü sızlatacak kadar yalnız, sevgiye ve güvenliğe o kadar muhtaç ki...

Saatlerce yatağında uzanıp duvara bakıyor. Takıntılı bir şekilde Talan'ı düşünüyor. Tek düşündüğü o. Uzun zaman önce onu sadece bir kez becermişti. Çarşafı hiç yıkamadı. Yatağa uzandığında hep onu düşünüyor.

Ölmeden önce işe yarar bir şeye ihtiyacım var. Onun karanlık anılarında kaybolup burada çok uzun zaman geçiremem.

Sonunda buldum, Meriadec'i yakaladığı ve onunla teke tek görüşmesi için kandırdığı an. Köstebeğini kullandı. Satın aldığı demirle onu geçmeyi başardı ve demiri yüzüne çarparak onu yaktı. Onu zayıflattı. Tamamen çaresiz kalmıştı.

Anıyı silip atıyorum, onunla bağlantılı diğer anıları araştırıyorum. Meriadec şimdi bir sandalyeye bağlı ve vücudundaki tendonları oyuyor. Bazen Fey'in hayatta kalma yeteneği bir lütuftan çok bir lanettir. Ona istediği tüm bilgileri verdi ama o devam ediyor çünkü onlarca yıldır ilk kez yeni bir şey hissetti. Bir heyecan. Auberon aynısını annesine yaptığında da böyle mi hissetmişti? *Yaşıyor muydu?*

Öğrendiklerini kimseye anlatmadığından emin olmak için zihnini inceliyorum ama hiçbir şey göremiyorum. Şimdi ihtiyacım olan şey köstebek ve onu arıyorum. *İşte Dagonet*. Meriadec'in arkadaşlarından biri. Ona demiri ilk satan oydu. Arwenna onunla flört etti ve seksi, güzel ve zengin bir kadınla ilişkiyi ima etti. Onu döndürmek için tek gereken buydu.

Derin nefes alarak geri çekiliyorum. Arwenna'nın nefesi kesiliyor ve gözleri karlı gökyüzüne dikiliyor.

"Genellikle zihinlerine dokunduğum insanları öldürmekten kaçınmaya çalışırım." Boğazım düğümleniyor "Gerçekten tanıdığın birini öldürmek zordur. Ama senin durumunda, bu bir merhamet cinayeti gibi geliyor."

Pelerinimin kollarını yukarı itiyorum ve bıçağımı kalbine saplıyorum. Gözlerindeki ışık kayboluyor.

Titreyerek duruyorum ve etrafa bakıyorum karlı ormana .

Hiçliğin ortasındayız. Onu burada kimse bulamaz.

Arkamı dönüyorum, ellerimi karda yıkayarak kanının son damlasına kadar temizlemeye çalışıyorum. Eğer üzerimde onun kanı varsa, Perillos'a döndüğümde Fey üzerimdeki kanın kokusunu alacaktır.

Elbisesinin eteğiyle kollarımdaki kanı temizledikten sonra Clover'ın yanına dönüyorum.

Mordred'in bana acımasız dediğini düşünmemek elde değil. Ve Mordred gibi ben de kendimi her zamankinden daha yalnız hissediyorum; kendi yıkık krallığımda bir hükümdar gibi. Baba gibi, kız gibi.

Clover'ı beni beklerken buluyorum ve dizginlere ellerim titriyor, Arwenna'nın anılarının hayaletlerini engellemeye çalışıyorum. Babasının önünde durup onu sevmesini dilediğini düşünmek istemiyorum.

Meriadec'i gömmek istiyorum. Arwenna bile tüm yaptıklarına rağmen düzgün bir cenazeyi hak ediyor. Ama burada çok uzun süre kaldım ve hava kararmadan Perillos'a geri dönmeliyim, yoksa beni aramak için asker gönderecekler. Döndükten sonra başka bir ajandan buraya gelmesini isteyeceğim.

Eyere doğru sallanıyorum, Clover altımda kayıyor ve nefesi onun etrafında yükseliyor. Ben onu nazikçe iterken rüzgârda kar savruluyor ve o da donmuş arazide yürüyor. Kalçalarım ağrıyor ve yorgunluk kaslarıma yayılıyor. Üşüyorum ve bitkinim ama hareket ediyorum.

Bir kez daha yapmam gerekeni yaptım. Kontesi susturdum ve tüm direniş ağını ifşa etmesini engelledim.

Yirmi dakika at sürdükten sonra boğazım kurudu ve acıktım. İç çekerek Clover'ı ormanın kenarında durduruyorum. Yakınlarda akan bir nehir sesi duyuyorum ve ona ulaşmak için karda yürüyorum. Suyun kenarında diz çöküyorum ve eldivenlerimi çıkarıyorum. Ellerimi kavuşturup buz gibi suyu içiyorum. Gözlerimi kaldırdığımda uzakta bir kale görüyorum: Val Sans Retour, Arwenna'nın büyüdüğü yer, karın üzerinde yükselen karanlık kuleler, sıcaklıkla titreyen pencereler. Dudaklarımı yalıyorum, bir an için oradaki mutfaklarda ne pişiriyor olabileceklerini hayal ediyorum.

Arwenna'nın anıları içimde dalgalanıyor, canlı ve akılda kalıcı; çıplak ayakları soğuk taşa basıyor, mutfığa girerken taze pişmiş ekmek kokusu geliyor. Midem gurulduyor.

Güçlü bir el beni arkamdan kavrayıp kendi etrafımda döndürene kadar onun düşüncelerinde kayboluyorum.

İçgüdülerim beni ele geçiriyor ve hançerimi çekiyorum ama bileğimi inatçı bir tutuşa kaptırıyorum. Bıçağı bırakıyorum, kalbim kaburgalarıma çarpıyor ve bakışlarım Talan'ınkilere

muhteşem bir yüz. Güçlü sıcaklık yayılıyor ama ifadesi saf buz.

Bileğimi bırakıyor ve beni belimden kavrayarak bir ağacın sert kabuğuna doğru zorluyor. Vücudu bedenime baskı yapıp beni içine hapsederken nabzım hızla atıyor.

"Ve tam olarak ne," diye , sesi tenimin üzerinde kayan karanlık bir mırıltı, "karım Val Sans Retour'un bu kadar yakınında gizlenerek ne yapıyor?"

BÖLÜM 26

DÖfke ondan duman gibi yayılıyor. Karanlık, için için yanan gözleri benimkilere dikilmiş, cevaplar arıyor. Büyüsü zihnime vuruyor, bariyerleri test ediyor.

Beni kandırarak açmaya ve sırlarımı ortaya dökmeye çalışıyor. Çabayla, onun gücüne direniyorum.

Somurtuyorum, nefesim hızlı ve keskin geliyor. "Her zamanki gibi sıkılmıştım ve yalnızdım. Sen hiç ortalıkta yoksun."

Ölmekte olan güneş ışığı yüksek elmacık kemiklerine gölgeler düşürüyor ve dudakları belli belirsiz, zalim bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Demek kızı seni öldürmeye çalışan bir markinin kalesini ziyaret etmeye karar verdin?" Sesi kontrollü ve sessiz, ama baştan çıkarıcı mırıltısının altında öfkenin soğuk kenarı kesiliyor. Tüylerim diken diken oluyor.

Daha iyi bir bahane ararken düşüncelerim fırtına gibi savruluyor ve çarpışıyor, ama o bir fırtına gibi, tehlikeli derecede güzel bir fırtına ve onun etrafında doğru düşünemiyorum.

Dudağımı ısıırıyorum ve bakışları ağızıma doğru kayıyor.

Göbeğim sıkılaşıyor. Tanrım, bana dokunmadan nasıl bu kadar açıkta hissettiriyor?

"Val Sans Retour'a girmeyecektim. Lumos beni yakınlardaki küçük bir kır evine davet etti. Göl kenarında. Eğlenceli olur diye düşündüm."

Ben tepki veremedenden hareket ediyor ve pelerinimi açıyor. Soğuk hava elbisemin üzerinden tenime çarpıyor. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor ve beni yakından inceliyor. Bakışları içimi delip geçiyor ve eminim her şeyi görüyor, sırlarımı eliyor. Beni teker teker parçalara ayırıyor.

"Lumos," diye tekrarlıyor, sesi yumuşak ve tehlikeli. Parmakları vücudumda bir yol izliyor, belimden göğsüme kadar beni okşuyor ve hafifçe boğazıma dayanıyor. Dokunuşu tüy kadar hafif, nazik ama içindeki kontrolde hata yok. Beni tam olarak istediği yere, vücudu ile sert ağaç kabuğu arasına hapsetmiş durumda. Tamamen onun merhametine kalmış durumdayım.

"Ona eğlence için gidiyorsun." İpeksi sesi tenimin üzerinde dans eden bir heyecan gönderiyor. Başparmağı yavaşça boğazımın çukurunu okşuyor. "Yine de kalbinin benim etrafımda nasıl attığını duyabiliyorum. Bana baktığında göz bebeklerinin büyüdüğünü görebiliyorum. Üzerindeki şehvet parıltısının kokusunu alabiliyorum. Vücudunun bana nasıl tepki verdiğini tam olarak biliyorum. O da senin için aynı şeyi yapıyor mu?" Diğer eli aşağıya iniyor, elbisemin kenarını okşuyor, kumaşı parmaklarının arasında topluyor ama bakışlarında başka bir şey var şimdi, bakırda çiğ, yakıcı bir ihtiyaç. "Beni istiyorsun çünkü sana onun verebileceğinden daha fazla zevk verebileceğimi biliyorsun."

Sesi sahiplenici ve erkeksi arzularla dolu.

Sertçe yutkunuyorum, gözlerimi ondan alamıyorum. "Seni istiyorsam ne olmuş yani?"

Bakır derinliklerde ısı parıldıyor. "Bunu tekrar söylemeni istiyorum, Nia."

"Seni istiyorum," diye fısıldıyorum.

Tenimi hafifçe okşuyor ama sanki o anın tadını çıkarıyormuş, sözlerimin sihirli gücünü içiyormuş gibi duraksıyor. Onlardan besleniyor.

Elbisemi belime dolayarak kalçalarımı soğuk orman havasına maruz bırakıyor. Esinti çıplak tenimi okşuyor ve vücudumdaki her sinir beklentiyle aydınlanıyor.

Onun merhametine kaldım. Ve hoşuma gidiyor.

Uzun eteğini sırtımın arkasına sıkıştırıp ağaçla aramda hapsediyor ve beni açıkta bırakıyor. Eli boğazımda geziniyor, başparmağı hafifçe bastırıyor, kontrolünün nazik, sessiz bir hatırlatıcısı. Serbest eliyle iç çamaşırımın dantel süslemesiyle oynuyor. Bir tüy kadar hafif olan parmak eklemleri, hem kışkırtıcı hem de dayanılmaz darbelerle ipeği sıyrıyor.

Nefesim titriyor ve göğüs uçlarım sıklaşıyor, göğüslerim onun için ağrıyor.

Parmak eklemleri iç çamaşırlarımın arasından üzerinde hafif bir yol izliyor ve ben nefes nefese kalıyorum, parmaklarının her fırçası bacaklarımın arasına yeni ısı dalgaları gönderiyor. Bana neredeyse hiç dokunmadı ve ben külotumu çıkarıp devam etmesi için ona yalvarmaya hazırım. Üzerimde ne kadar kontrolü olduğunu çok iyi biliyor ve verdiğim tepkinin tadını çıkararak bundan zevk alıyor.

Gözlerim kapanıyor ve başımı ağaca yaslıyorum.

"Bana bak Nia," diyor sert bir fısıltıyla.

Ağır ağır nefes alarak gözlerimi açıyorum ve bakır halkalı derinliklerine bakıyorum. Parmakları ipeğin altından kayıyor ve kayganlığımın üzerinde süzülürken yumuşak bir inilti çıkarıyor. Nefesim kesiliyor, zevk içime doluyor, gerilim bir kırılma noktasına ulaşıyor. Kalçalarım onun dokunuşuna karşı hareket ediyor, daha fazlasını arıyor.

İç çamaşırımı kalçalarımın altına kaydırarak beni tamamen ortaya çıkarıyor. "Bana ilk hakaret ettiğin gecedan beri seni soyamak ve boşalmanı izlemek istiyordum, Nia."

Parmaklarını içimde kaydırırken inliyorum ama onun da nefesi kesiliyor. Nefesi yanağımı ısıtıyor ve kokumu içine çekiyor. "Kontrolümü korumamı zorlaştırıyorsun çünkü adımı göklere haykırana kadar seni becermek istiyorum. Ama bana her şeyi anlattığını sanmıyorum, değil mi? Ve bana her şeyi anlatmana ihtiyacım var."

Tanrım, şimdi olmaz. Beni doruğa yaklaştıırken kalçalarım ona karşı hareket ediyor, uçuşumun kenarından geçmeye çok yakın-

Ve sonra durdu. Parmakları içimden kayıyor ve hayal kırıklığıyla inliyorum.

Bakışları keskinleşiyor. "Mesele şu ki, buraya sadece Lumos'la eğlenmek için gelecek kadar aptal olduğuna gerçekten inanmıyorum."

Nefesim düzensiz ve çaresiz, bedenim ihtiyaçla zonkluyor. Boynuna uzanıyorum ve yüzünü kendime yaklaştırıyorum. "Ne istiyorsun?"

Gözleri gözlerimin içine bakıyor ve parmakları sanki içinde bir şeyle savaşıyormuş gibi tenime doğru seğiriyor. Başparmağı alt dudağıma değiyor ve bir anlığına yüz ifadesi neredeyse saygılı bir hal alıyor. Sonra kontrolünü tekrar ele geçiriyor ve kayboluyor.

"Bana yalan söylemeyi bırakmalısın."

Yavaşça nefesimi tutuyorum, saçlarını bırakmak istemiyorum. Bana bakıyor, gözleri ağırlaşmış.

Elini yanağıma götürüyor, yüzünü yüzüme yaklaştıyor. "Senden gerçeğı istiyorum. Senden istediğim tek şey bu değil, yakın bile değil. Ama şimdilik yeterli."

"Sen gerçek bir hıyarsın, bunu biliyor musun?" "Bana öyle söylendi."

"Hakkınızdaki söylentiler doğru. İnsanlara gerçekten işkence ediyorsun, sadece tam olarak söyledikleri gibi değil." Vücuduma sıcak bir kızarıklık yayıldı ve nefesimi tuttum. İç çamaşıyımı yerine çekip elbisemin düşmesine izin veriyorum, neredeyse aklımı kaçırmama neden olduktan sonra kendimi toparlamaya çalışıyorum.

"Farkındayım," diye mırıldanıyor. "Ama başka ne bildiğimi biliyor musun? Korkutucu derecede zekisin ve Arwenna'nın kalesine kadar onca yolu sırf eğlence olsun diye gitmiş olamazsın. Ayrıca açığa vurmak istemediğin bir şey olduğunda dudaklarını birbirine bastırıyorsun. Şimdi söyle bana, burada gerçekten ne halt ediyorsun?"

Bakışları beni bir bıçak gibi delip geçiyor ve sanki ondan hiçbir zaman gerçekten saklanmamışım gibi sırlarımı zaten bildiğinden korkuyorum.

Nabzım kulaklarımda atıyor, vücudum ağrıyor ve zihnim hala sersemlemiş durumda. Bundan sonra nasıl düzgün düşünebilirim ki? Ama eminim buydu.

Dişlerimi sıkıyorum. Meriadec hep derdi, değil mi? Gerçeğe olabildiğince yakın dur, yoksa her şeyi berbat edersin.

Bacaklarım hâlâ titriyor olsa da eteklerimi düzeltiyorum ve her şeyi düzgün bir fiyonkla bağlayacak, gerçeğe yakın bir yalan bulmaya çalışıyorum. "Arwenna babamı kaçırdı." Bunu söylerken sesim titriyor. "Maertisa'nın saldırısı başarısız olunca beni buraya çekmek için onu koz olarak kullanıyordu." Gözlerime gerçek yaşlar doluyor. "Babamı yakaladı ve işkence ederek öldürdü. Cesedini ailesinin göl kulübesinde bulacaksınız. Ben de o kaltağın peşine düştüm ve onu öldürdüm, gerçek bu Talan."

Kaşlarının arasında bir çizgi oluşuyor ve beni dikkatle inceliyor. "Özür dilerim, Nia."

Sertçe yutkunuyorum. "İkisinin de cesedi hâlâ orada. açıklıkta, diğeri de göl evinde."

"Ben halledeceğim. Bunu kimsenin bilmemesi senin için daha iyi olur. Seni eve götüreceğim ve sonra cesetlerle ilgilenmek için geri geleceğim."

Atlara doğru yürürken beni kendine doğru çekiyor.

Suçluluk duygusu göğsümde düğümleniyor. Birinin benim pisliğimi temizlemesi yerine başka birinin temizlemesi ne kadar garip bir duygu.

BÖLÜM 27

I Talan'ın odasına doğru yürüyorum, ayak seslerim kemerlerde yankılanıyor. Askerler iz Arkada, koruma Ben. Sabah ışığı yumuşak bir gül altın renginde. Pencerelelerin elmas camlarından süzülüyor ve kaldırım taşlarında parlıyor. Kış biraz çözülüyor ve buz sarkıtları güneş ışığında damlıyor.

Kalenin cereyanlı havası, parıldayan gümüş rengi yarı saydam elbisemin içinden tenimi öpüyor.

Taş koridorlarda yürürken Talan'ın elindeki notu okuyorum: *Yapacak işlerimiz var.*

Çağrıldım.

Dün gece Talan yine atını sürdü, Vorgium Ormanı'na ve göl kenarındaki küçük kulübeye kadar. Önce Arwenna'yı, sonra da Meriadek'i gömdü; benim için toprağın altında iki ceset. Brocéliande'in korkulan prensinin kendi başına kan ve ceset temizleyerek ellerini kirlettiğini düşünmek garip.

Talan ve benim aramda bir şeyler değişti. Bir savaşta aynı taraftaymışız gibi hissediyorum ama bu sadece geçici bir durum.

O hala *düşman*.

Koridorlarda yürürken, Viviane'in o karlı İskoç yamacında kan kaybından öldüğünü hatırlamak için kendimi zorluyorum.

Talan'ın işi. Bana yardım etti, evet, ama o hâlâ Bretanya Kasabı, şehirleri kana bulayan prens.

Biz müttefik değiliz.

Odasına ulaştım ve kapıyı çaldım. Sesi ahşabı deliyor: "İçeri gel."

Yüksek pencereleri ve yükselen tonozları olan bir odaya giriyorum. Üzerinde yaşam, ölüm ve gücün ebedi döngüsü olan Ouroboros'un işlendiği bir gül pencereden ışık süzülüyor. Işık, budaklı maun ağacından dört direkli bir yatağın üzerine dökülüyor ve hava şöminede yanan sedirin tatlı kokusuyla doluyor. Talan masasının yanında duruyor, önce kendisi için sonra da benim için bir bardak bal likörü dolduruyor. Bakışları benim saflığımda geziniyor.

Elbise, ve onun gözler tanışmak
Benim, için için yanan a

tehlikeli, ateşli bakır.

"Sonunda odamı şerefendiriyor." Bana bir bardak bal likörü uzattı. "Ve tek gereken resmi bir emirdi. Sanırım yeteneğimi kaybediyorum."

Ona nazıkçe gülümsedim. "Tehlikeli olabileceğinize dair söylentiler duydum."

Bir kaşını kaldırıyor. "*Ben* tehlikeli *miyim*? Maertisa'yı öldürdün, sonra da bir kontesi. Arkanda cesetlerden oluşan bir iz bırakıyorsun. Bence insanların etrafında dikkatli olması gereken kişi *sensin*, küçük canavar."

Göğsüm sıkışıyor ama yüz ifademi gizliyorum. "Sadece iki kişi. Ben dışarıda orduları yenmiyorum. Ceset izleri söz konusu olduğunda aynı seviyede değiliz."

"Bence birbirimize itiraf etmek istediğinden daha çok benziyoruz. Yapılması gerekeni yapıyorsun. Yoluna çıkanları susturuyorsun, bu orada burada bir atardamarı kesmek anlamına gelse bile."

Sözleri tekinsiz, ama karanlık ve için için yanan ifadesi karnıma bir sıcaklık yayıyor.

"Benim de sınırlarım var." Ona bu kadar yakinken, güzelliği şok edici ve bir gün öncesini düşünmeden edemiyorum, beni bir ağaca sabitlemesini ve eteklerimi kaldırmasını

Elbise. Bakışlarımdaki bir şey bana onun da aynı şeyi düşündüğünü söylüyor.

Birasının kenarından bana bakıyor. "Ve senin sınırlarının tam olarak ne olduğunu öğrenmek isterim."

Bakışlarını kırıyorum, yoğunluğundan bunalıyorum. "Nasıl gitti? Dün gece Vorgium'da."

"Babanı Kayıp Saray'ın dışındaki bahçelerde bir porsuk ağacının altına gömdüm ve mezarını kutsal bir noktada bir taşla işaretledim. Nimuë'nin hemen yanında. Mezarı ziyaret etmek isteyebileceğini düşündüm."

Ona dik dik bakıyorum. "Cesedini ta Corbinelle'e mi getirdin?"

"Dün gece, karanlıkta. Senin için iyi bir baba olmadığını biliyorum ama yine de Brocéliande prensesinin babası." Duraksadı, yüzüme baktı. "Onurlu ölümler arasına gömülmeyi hak ediyor. Ama onun ölümünü bir sır olarak saklamalıyız. Eğer biri seni Arwenna'nın cinayetiyle ilişkilendirirse, seni Kral'ın Gözcüleri'nden korumakta zorlanırım."

İçimden keskin bir suçluluk duygusu geçiyor ve sertçe yutkunuyorum. Hiçbir kurtarıcı özelliği olmayan düpedüz bir pislik olsaydı işim çok daha kolay olurdu. Ne yazık ki durum böyle değil. "Teşekkür ederim, Talan."

Batan güneş onu kehribar rengine boyuyor. "Seni buraya çağırmamın başka bir nedeni daha var. Aedan'ın malikanesindeyken güçlerini özgürce kullanabiliyor gibiydin. Acı geçti mi?"

"Sihrimi kullandığımda hâlâ başım ağrıyor ama gerekirse bunu görmezden gelebiliyorum."

"Güzel, çünkü çok yakında sihrine tekrar ihtiyacım olacak."

"Hedefiniz kim?" Ben

soruyorum. "Lord

Kahedin."

Kaşlarım havaya kalktı. "Güçlü olduğunu biliyorum ama Çapa Vebası yüzünden yatalak değil mi? Hanımların bundan bahsettiğini duydum. Hizmetkârlarının çoğu ölmüş."

"Evet. Ne yazık ki son derece bulaşıcı ve ölümcül." "Zihin kontrol güçlerim dokunarak çalışır. Büyüleyici Prensim, ne kadar iyi olursanız olun, sizin için acı dolu bir ölümü göze almaya niyetim yok."

Talan hafifçe eğiliyor, vücudunun sıcaklığı üzerime sinecek kadar. "Bu gerçek bir sorun." Gülümsemesi yavaş ve şehvetli. "Ama onun yerine her zaman bana dokunabilirsin. Bunu istediğini zaten biliyorum."

Sıcaklık omurgamı yalıyor. "Ne demek istiyorsun?"

Kadehindeki bal likörünü döndürüyor, bakışları benimkinden hiç ayrılmıyor. Hesaplıyor. Yoğun. "Kahedin'in rüyalarına girebilirim. Ne yazık ki onu orada etkilemekte zorlanıyorum ama seni yanımda götürebilirim. Onu oradan manipüle edebilirsin. Bana dokun, ben de seni rüya dünyasına götüreyim."

Göz kırpıyorum. "Bunu yapabiliyor musun?"

Başını eğiyor, bakışları ağırlaşıyor. "Önce pratik yapman gerekecek. Daha önce kimsenin bir şeyi yapacağını, Nia. Kafamın içini göreceksin."

BÖLÜM 28

B Talan'ı krallığa bakan bir penceresi olan küçük, yuvarlak bodaya kadar takip edin. Güneş alçaldıkça kar ve buz, deniz salyangozu ve şeftali tonlarıyla parlıyor ve şehir duvarlarının hemen üzerinde asılı duruyor. Yastıklar kıvrımlı Ben de pencerelerin yanındaki banklardan birine yerleştim.

Talan apliklerde birkaç mum yakar.

"Peki o güzel kafanın içinde ne bulmayı umuyorum?" diye sordum.

Bana dönüyor, siyah saçlarından bir tutam keskin elmacık kemiklerinin üzerine düşüyor. "Hakkımda öğreneceğin şeylerden korkuyor musun?"

"Hayır."

"Her şey olabilir, Nia. Başkalarının rüyalarını kontrol ediyorum ama kendi rüyalarımı değil. Bazen anıları, bazen korkuları rüyamda görüyorum. Bazen de zevk. Umalım da senin iyiliğin için ikincisi olsun."

"Peki tam olarak ne çalışmam gerekiyor?"

"Rüyalarındaki görevin kim olduğunu hatırlamak. Nia olarak ayrı kimliğinizi hatırlamanız gerekiyor."

Ah. O zaman boku yedim. Bu noktada, aylarca numara yaptıktan sonra, gerçek Nia'nın kim olduğunu kim bilebilir?

"Bilinçaltımda kaybolma," diye uyarıyor. "Kim olduğunu unutma çünkü büyüne ihtiyacın olacak ve

becerileri."

Yanıma oturuyor ve yüzüme dokunuyor. Büyüsü etrafımı sarıyor, karanlık gücün yumuşak okşayışı tenimin üzerinde geziniyor. Kendi korumalarımı yukarıda tutuyorum, onun aklıma girmesine izin vermiyorum ama yine de kendimi onun zihnine düşerken, onun gölgeli derinliklerine dalarken hissediyorum ve korku beni pençeliyor.

* * *

Sıkışık bir alanda kıvrılıp küf ve kir kokusunu içime . Burası bunaltıcı derecede karanlık. Nefes alamıyorum ama kimse bir mezardan nefes almasını beklemez ve ben yıllardır gömülüymüm. Araya girdiklerinde kalbinizin duracağını sanırsınız ama benimki durmayı reddederek kaburgalarımın çarparak atmaya devam ediyor. İnsan olsaydım, uzun zaman önce dururdu. Kırılganlıklarının bir merhamet olduğunun farkındalar mı?

Panik asla geçmiyor, öldükten sonra bile. Bazen hiç var oldum mu, yoksa hep burada, karanlıkta mı kaldım diye merak ediyorum.

Kontrolün bende olmamasından *hep* nefret etmişimdir. Kilit altında.

Ne zaman klostrofobik oldum? Nefesim artık daha hızlı ve kir parçacıklarını içime çekiyorum. Kapana kısılmaktan nefret ediyorum.

Bu ben değilim. Bu Talan. Bunlar onun hisleri. Onun rüyası.

Çıglıklar dışarıdan taş duvarları deliyor. Ya da belki kafatasımın içinden. Uzun zamandır burada boğuluyorum.

Göğsüme derin bir sızı yerleşiyor, terk edilmişlik hissi.

Aslında ölmedim. Zindanlardaki küçük, sıkışık bir hücreye canlı canlı gömüldüm. Feyler o kadar kolay ölmez.

Ben Nia.

Yüzeye doğru tırmanıyorum. Sadece bir rüya olsa bile, bu tabuttan çıkmam gerekiyor. Küçük, karanlık alan çıldırtıcı, o kadar kafa karıştırıcı ki kaslarıma kramp giriyor, sığınmak için garip açılarla bükülüyorum. Panik düşüncelerimi tırmıklıyor ve hala nefes alamıyorum.

Yıllardır, hiç doğmamış olmayı diledim.

Kapı açılıyor ve askerler önümde duruyor. Kendimi hazırlıyorum, beni yakacaklarını biliyorum. Bir hainin kaderi. Bu her zaman benim kaderim olacaktı: bir kazığa bağlanmak, ejderha ateşiyle alev almak, etimin kabarması-

Ama bana *majesteleri* diyorlar. Ne zamandan beri bir mahkum bu saygıyı görüyor?

Işık gözlerimi acıtıyor ve artık ayakta duramıyorum.

* * *

Şimdi yüzeyin üstündeyim, Perillos Kalesi'ndeki bir balkondan dışarı bakıyorum. Altımda, kazıktan alevler yükseliyor. Tarasque bir hainin üzerine bir alev topu daha salıyor ve duman havaya yayılıyor. Çığlıklar yükseliyor.

Her yerde katliam var.

Babam mahkumların bağırsaklarını deşmek için taş levhalar, onları germek için raflar, parçalara ayırmak için atlar ayarladı. Ama hepsinin üstünde benim adım var... Prens Talan.

Bu yüzden beni hapishaneden çıkardı, sadece Lothyr öldüğü için değil. Suçu üstlenmek için buradayım.

Kan ve yanmış et kokusu havaya yayılıyor.

Balkonu sıkıca kavriyorum. Babamın yerine kral olacağım. Sadece doğru anı beklemem gerekiyor.

Çığlıklar çınlıyor, gürültü kafatasımı sarsıyor. Uzun süre sessizlik içinde yaşadım ve şimdi çığlıklar beni sağır ediyor.

Ben prens değilim. Bunlar benim anılarım değil. Bu benim dünyam değil.

Kim olduğumu hatırlamak için çabalayarak yüzeye çıkmaya çalışırken karanlık bir dehşet dalgası üzerime çöküyor.

Ben Nia. Los Angeles'tan.

Şimdi, saray salonlarında bal likörüyle sarhoş şekilde dolaşıyorum. Sarışın, su perisine benzeyen bir kadın yanımda sendeliyor, benden daha sarhoş. Adını hatırlayamıyorum.

Bal likörü düşüncelerimi daha yumuşak, daha donuk hale getiriyor. Boğazımı yakıyor ve dünyanın sesini kısıyor.

Boynuma uzanıp beni kendine çekiyor ve kulağıma fısıldıyor: "Beni burada, koridorda becermeni istiyorum. Bizi kimin gördüğü umurumda değil."

Onu korkutuyorum ve bu onu ediyor.

İnsanların bana nasıl baktığını görüyorum. Katliamın arkasında benim olduğumu düşünüyorlar.

Ve neden onlara aksini söyleyeyim ki? Benden korksunlar daha iyi. Çünkü bir gün kralı alaşağı *edeceğim*. Ve başarılı olmak istiyorsam, benden ondan korktuklarından daha çok korkmaları gerek.

Yine zindanlardayım. Rüyalarda zaman doğrusal değildir ve ben burada bir kez daha kapana kısıldım, canlı canlı gömüldüm. Unutuldum. Açlıktan ölüyorum. Kaburgalarımın derimden dışarı çıktığını hissedebiliyorum, taşa hapsolmuş bir iskelet gibi. Uzun zaman önce öldüğümünden emin değilim ama zihnim bunu yakalayamadı...

Ben Nia, zihnimde çılglık atıyorum. Kaliforniyalıyım. Bu ben değilim.

* * *

Bir çınar ağacının altındaki yatağa uzanmış, dalların esintiyile sallanışını izliyorum. Yeniden bir bütünüm, limon sarısı yaz ışıyla yıkanıyorum.

Zihnimin boşluklarında, son birkaç yıldır bana eşlik eden bir ses duyuyorum. Arkadaşlık için can attığım ses.

Annesi çok fazla içki içerek kendini zehirlemiş.
Onu bir şifacıya götürüyor. Tekrar.
Sadece dinlenmek istiyor.
Sessiz bir odanın, bir yığın kitabın, dünyanın gürültüsünü
bir yolunun özlemini çekiyor.
Ben de ona bunu vermek istiyorum.

* * *

GÖZLERİM ŞİP diye açılıyor ve yine yuvarlak kule odasındayım,
onun gözlerinin içine bakıyorum. Güneş batmış ve dışarıdaki
mor gökyüzünde yıldızlar parıldıyor.

"Bu bir anı mıydı yoksa sadece bir rüya mıydı?"
Nefesimi tutarak soruyorum. "Babanın yaptığı şeyler için
gerçekten suçu üstlendin mi, yoksa gerçek olmasını
istediğin şey bu mu?"

"Kendini rüyalarımından ayırabildin mi?" diye soruyor,
soruyu geçiştirerek.

Başımı salladım. "Biraz. Ama daha fazla pratiğe ihtiyacım
var."

Ve eğer onun kafasında yeterince zaman geçirirsem, belki
sonunda gerçeği öğrenirim.

BÖLÜM 29

A İki gün boyunca Talan'la rüya takibi sonra Nivene'le birlikte Barenton Kulesi'nin balkonundaki kahvaltı masasına oturduk. Aisling bize kahvaltı servisi yaparken, Nivene

ve ben saray dedikoduları hakkında sohbet ediyoruz, iki boş kafalı kız kardeş görüntüsü yakalıyoruz, aklımızda boş gevezelikten başka bir şey yok.

"Barones Gerwilda'ya olanları duydun mu?" Nivene çayından yükselen buharın yüzünü okşadığını söylüyor. "Onu mevkisinin *çok* altında bir adamla başka bir ilişki yaşarken yakalamışlar. Bu sefer sıradan bir askerle. Rütbesi bile yok. Şok edici."

"*Başka bir* ilişki değil!" Gözlerim sahte bir şaşkınlıkla açılıyor. Aisling mümkün olduğunca sığ olduğumuzu düşünsün. "Kocası bu utanca nasıl *dayanıyor*?"

"Sanırım sorun da bu. Gerwilda'nın kocası sarhoş. her zaman. Ayakta durmuyor... ne de bir parçası."

Sanki bu şimdiye kadar duyduğumuz en komik şeymiş gibi kıkırdıyoruz.

Aisling bize biraz daha çay koyuyor. Yağmur krallığın üzerine yağıyor ama eğimli bir çatı masamızı koruyor. Şehir saray duvarlarının ötesine uzanıyor, sis tarafından bulanıklaştırılmış ve yumuşatılmış ve hava burada daha temiz, daha özgür hissediyor. Daha güvenli.

Aisling'in bizi yalnız bırakmasını beklerken, düşüncelerim Talan'ın dünkü rüyalarına geri dönüyor. Tekrar tekrar o hücrede kilitli kaldığını hayal etti, sanki zihninin bir kısmı hâlâ sıkışmış, ruhu taşın altına hapsolmüş gibi ydi.

Ama başka bir rüya daha görmüştüm: Beni bir  ınar ağacına yaslayıp sertçe beceriyordu. Düşüncelerime  ağırmaktan kendimi alamadığım bir hayal. Kendimi onun gözlerinden görüyordum, güzel, narin, tehlikeli bir şekilde arzulanana. Unutamadığı dudaklar. Krallığın  zerine yağan yağmuru izliyorum ve zihnim tekrar yuvarlıyor: bacaklarım beline sarılmış, ağzı meme uçlarımda...

Nivene parmaklarını yüzümün önünde şıklatıyor.

"Alo?" Gözlerimi kırpıştırıyorum. "Evet. Ne?"

"Dedim ki, Gerwilda'nın istediği şey, üzerine basmasına izin verecek bir erkek."

Sahte bir dehşetle çenem düştü. "O asla!"

Aisling bizim için tereyağlı yulaf keki ve yaban  ileği hazırladı. Nihayet ayrıldığında, Nivene ve ben birkaç saniye sessiz kalıyoruz ve sonra kapıya gidip yalnız olup olmadığımızı görmek için bakıyor. Kendinden emin bir şekilde masaya ve  ayına geri döndü. "Tamam," dedi. "Başladık. Sonunda gerçekleşiyor. Suikast ilerliyor."

Boğazımda bir yumru oluşuyor. Sinirlerim geriliyor ama başından beri planladığım şey bu değil miydi? Ve bu bana özgürlük getirecek. Avalon Kulesi'ne dönmek. Ölümün her köşede beklediği bu acımasız risk dolu hayatı sona erdirmek için.

Talan ve Auberon'un ölümleri savaşı sona erdirecekti. Feyler kaosa sürüklenecek ve Avalon Kulesi onların kanıyla barışı satın alacaktı.

Neden suçlu hissediyorsun? Onlar katil. Gerçeği bilselerdi beni hiç düşünmeden öldürürlerdi.

"Tamam." Kaburgalarımın arasında keskin korku sarmalları dolanıyor. "Ne zaman?"

 ne doğru eğilip sesini al altıyor. "Tam olarak bilmiyorum. Bu hafta bir ara."

Kaşlarımı çattım. "Bunu organize eden sen değil misin?"

Tereddüt ediyor, sonra başını sallıyor. "Hayır. Avalon Kulesi planlar hakkında ağzını sıkı tutuyor. Sızıntılardan endişe ediyorlar, özellikle de direnişten biri Meriadec'i öldürdükten sonra. Suikastçıların kim olduğunu bilmiyorum, onlar da benim kim olduğumu bilmiyor. Avalon Kulesi bana mühürlü talimatlar verdi, ben de onları açmadan doğrudan Brados'a verdim. Ben sadece değiş tokuş etmemiz gereken şifreleri biliyorum."

"Emirleri okumadın mı?"

"Hayır." Gizlice etrafına bakınır. "Yeni istihbarata göre, Kral'ın Gözcüleri'nden Auberon'un şüphesi altındayım. Eminim sen de öylesindir. Kralın bizi takip eden adamları var. Her ihtimale karşı planın tamamını bilmemiz çok tehlikeli..." Sözüünü kesiyor ve çayını yudumluyor. "baldıran otu taşımaya başlamalısın. Nia, bu iş biter bitmez buradan gitmemiz gerek. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı." İkimiz de canlı ele geçirilemeyiz. Boğazımı temizliyorum. "Nivene, Talan ve işkence kampanyaları hakkındaki hikâyelerin göründükleri gibi olmayabileceğinden şüphelenmeye başladım. Sanırım babasının yaptığı şeyler için suçu üzerine aldı."

Bir kaşını kaldırıyor. "Tamam ama hâlâ ordumuzu katletmeye ve İngiltere'yi işgal etmeye çalışıyor."

"Doğru. Sadece... o düşündüğümünden daha karmaşık biri."

Aramıza yine sessizlik çöküyor, sadece yağmurun sesi bozuyor. Çayımı içiyorum.

Bir sonra, "Bana başka ne söyleyebilirsiniz? Zamanlama hakkında herhangi bir detayın var mı?"

Omuz silkiyor. "Tek bildiğim Avalon Kulesi'nin bana söyledikleri. Yakında gerçekleşecek. Prens *her* gece odasında olduğundan emin olmanı istiyoruz. Ve suikastçıların içeri girebilmeleri için yatak odasının penceresini açman gerekecek. Bu gece odasını ziyaret et, pencereyi aç."

"Bu bir sorun olmayacak. Odasının yanındaki kulede büyü pratiği yapıyorduk." Avuçlarımı çay fincanının üzerinde ısıtıyorum. "Ama şüpheli görünmeyecek mi? Pencere açmak?"

"Sana güvendiğini sanıyordum." Yutkundum.

"Güveniyor."

Sandalyesinde arkasına yaslanır ve yulaflı kekinden büyük ısırik alır. "O yüzden ikna edici ol. Şu işi bitirelim ve gidelim."

"Auberon hakkında ne ? nasıl onlar onun içine alacaklar?"

"Ben pencereyi açmadan çeyreklik mi?"

"Hiçbir fikrim yok. Sadece konunun ele alındığını söylediler."

Zihnim çalkalanıyor. "Bundan hoşlanmadım, Nivene. Gerekçeyi anlıyorum ama planlamaya dahil edilmemiş olmamız hoşuma gitmiyor."

Dudaklarını büzüyor. "Ben de pek hoşlanmadım. Ama unutmayın ki Raphael, Sör Kay ve Amon, Kule'nin en deneyimli ajanlarından bazılarıyla birlikte bu iş üzerinde çalışıyorlar. Bu operasyonu son derece dikkatli bir şekilde planlıyorlar. Onlara güvenin. Her şey yoluna girecek, bu işi halledecekler. Ayrıntıları bilmemize gerek yok. Avalon Kulesi'ne güvenin."

"İşi hallettikleri sürece," diye yankılıyorum boş boş.

Hallet şu işi. Kralı öldür. Prensi öldür. Krallığı terk et.

BÖLÜM 30

I pencereden ay ışığıyla yıkanan bir krallığa bakıyorum. Gökyüzünde yıldızlar titreşiyor.

Bir saat daha rüya büyüğü üzerinde çalıştık ve kâbuslarının dehşetini görmezden gelemiyorum. Bugünkü rüyasında Brittany'de bir kasabanın sokaklarında dolaşıyorduk ve ölümler her yerde yatıyordu, gözleri gökyüzüne dikilmişti, cesetler katliamdan dolayı çürümüştü.

Onun bu dehşetin efendisi olduğunu söylüyorlar ama ben o kısmı görmedim. Rüyalar bana sadece sonrasını gösterdi.

Bir yudum bal likörü alıp dışarı bakıyorum. "Pencereyi tekrar açmamın bir sakıncası var mı?" Hafifçe söylüyorum. "Bugün hava çok güzel ve buradan manzara çok güzel."

"Aç şunu." Elinde bir kadeh şarapla bir sandalyeye çöküyor, sonra bana bilmiş bir gülümseme fırlatıyor. "Odamda daha uzun süre oyalanmak için güzel bir bahane. Çiftçi kız, sen de bariz olanı kabul edip yatağıma atlayabilirsin."

En azından bu konuda haklı. Onu istiyorum. Ama bana güvenme konusunda yanılıyor. Son üç gecedir, rüya büyüğünü uygulamak için odasına geliyorum ve her seferinde pencereyi açıp birkaç dakika oyalandıktan sonra tekrar çıkıyorum. Bunu hiç sorgulamadı. Bir kere bile.

Pencereyi iterek açıyorum ve gecenin serin havası yüzümü yakıyor. Pişmanlık göğsümde içi boş bir sızı bırakıyor.

Karanlık geceye bakıyorum ve bu plan işe yararsa nasıl hissedeceğimi merak ediyorum. Gözlerim buğulanıyor ve onları temizlemek için gözlerimi kırıştırıyorum.

Dışarıda gümüş bir ışık titriyor, parıldayan gümüş bir güve. I çaresizce istiyorum o olmak a düzenli GÜVE çizilmiş için Ama metalik parıltıyı ve parıldayan kanatları görmemek mümkün değil. Mordred dikkatimi çekmek istiyor.

Küçük güve pencerenin dışında çılgınca bir ileri bir geri çırpınıyor.

Bu bir uyarı. Suikastçılar şimdi mi geliyor? Plan onu uykusunda öldürmeleri idi ama ışıklar hâlâ açık.

Bu kesinlikle o. Bu gece, Talan ve Auberon ölecek.

Düşünceler kafatasımın içinde bir kasırga kadar vahşi bir şekilde yarışıyor.

Haftalar ve haftalar boyunca, tüm bu farklı rolleri ve yalanları sürdürdüm. Buradaki herkese yalan söyledim, onlara sadece bir prenze aşık olan bir çiftçi kızı olduğumu söyledim. Talan'a yalan söyledim, onun ölümünü planlarken Auberon'a karşı onun tarafında olduğumu . Avalon Kulesi'ndeki insanlara yalan söyleyip Mordred'in onları gözetlemesine yardım ediyorum. Yalanları çözmek ve gerçekte kim olduğumu hatırlamak neredeyse imkansız hale geldi.

Ne zaman kendime yalan söylemeye, gerçeği kendi bilincimden saklamaya başladım?

Önemli değil. Şu anda, Talan'ı öldürmelerine izin vermeyeceğim gökteki ay kadar açık.

İçimde bir yerlerde, onun Rüya Avcısı olduğunu ve insan ordusunu yok etmeye çalıştığını hatırlatan soğuk bir yanım var. Onu akşam yemeğinde bir adamın boğazını keserken gördüm. Dover'a yapılan saldırının, İskoçya'daki insan müttefiklerimizi yok etmesi beklenen tuzağın arkasındaki beyindi. Bir kısmı bile

Hakkındaki söylentiler doğru, o bir canavar ve insanlık için en büyük risklerden .

Onun ölümü barış getirebilir.

Ama beynim bana bunları haykırırken bile mantığı göz ardı edeceğimi biliyorum. Onda karanlığı gördüm, ama rüyalarının derinliklerinde ve kimsenin görmediği kırılganlığında saklı bir ışık da var.

Göğsüm sıkışıyor. Ya pencereyi onları dışarıda kapana kısarsam?

İçimden bir ses bunun yeterli olmayacağını söylüyor. Sör Kay tüm planı bana bağlamaz. Benim deşifre olduğumdan şüpheleniyor ve haklı, çünkü öyleyim.

Talan'ı uyarabilirim ama bu çok fazla soruya yol açacaktır. Kimliğimin açığa çıkma riskini göze alamam.

Onu odadan çıkarmalıyım. Bu düşünce beni zehirli bir ok gibi vurdu.

Ona tekrar baktım. Bir sandalyeye uzanmış, tamamen rahatlamış bir şekilde kitap okuyor. Koyu renk saçlarından bir tutam yüzünün önüne düşüyor.

Kitaptan başını kaldırıyor, keskin bakışları beni olduğum yere mıhlıyor. "Nia, neden kalbin sanki biri boğazına bıçak dayamış gibi çarpıyor? Ya bir şey seni aniden korkuttu ya da beni becermeyi düşünüyorsun."

Nefesim boğazımda düğümleniyor. "Bazen endişeleniyorum. Ejderhanı görmek için benimle yürüyüşe çıkmak ister misin? Bu gece hava sıcak."

Başını öne eğiyor. "Endişeli misin?"

Fey dilinde kaygı için bir kelime var ama neredeyse hiç kimse kullanmıyor ve ağzımdan çıktığı anda hatamı anlıyorum. Endişe onlar için neredeyse yabancı bir kavram. Feyler korku hisseder ama bunu nadiren kelimelere dökerler.

Boğazımı temizliyorum. "Biliyor musun, bazen kendimi kapana kısılmış hissediyorum. Hadi gece yürüyüşüne çıkalım. Baharın geldiğini hissedebiliyorum ve sıkıcı muhafızlar yerine beni güvende tutacak senin yanımda olmanı tercih ederim. Onların konuşmaları hiç eğlenceli değil."

Yavaşça kitabını masanın üzerine kaydırıyor. "Bir yürüyüş," diye tekrarlıyor.

Omuz silkiyorum. "Dışarı çıkmak istiyorum ve sen de benimle gelmelisin. Biz Fey'iz, Talan. Vahşi doğaya aitiz, içeride kitaplarla değil. Gerçekten *yaşamamız* gerek."

Hayalet gibi bir gülümseme. "Sonunda hoşlandığını itiraf ediyorsun benim şirketim. Eğer dikkatli olmazsan, Nia, yakında daha fazlası için yalvaracaksın."

Sandalyesinden kalkıyor ve ben de acele etmesini umarak ona doğru uzanıyorum. Elini benimkinin içine sokuyor ve dokunduğumuzda her zamanki gibi sıcaklık alevleniyor, elektriklenmiş bir sarsıntı kolumda hızla .

Onu koridora çıkarırken kalbim küt küt atıyor. Kapıdan birkaç adım ötede, güçlü bir kuvvet ayaklarımı yerden kesip beni taş duvara çarpıyor. Çenem kapandı ve dilimi ısırdım. Ağzıma kan doldu. Kulaklarım çınlıyor ve görüşüm bulanıklaşıyor.

Hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Hâlâ kalenin içinde olmamıza rağmen yıldızlı gece göğünü görüyorum. Duman ve toz etrafımda dönüyor. Yakındaki bir duvarda bir duvar halısı yanıyor, için için yanan korlar havayı yalıyor.

"Talan?" Kulaklarımdaki çınlamayı bastırmaya çalışıyorum. "Ne oldu?"

Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama bedenim hareket etmeyi reddediyor. Aşağı bakıyorum ve midem bulanıyor. Devasa bir taş bacaklarımı sıkıştırıyor ve onları hissedemiyorum. Ezildiler mi? Onları hiç . Kalçalarım kayanın bir kısmının altında sıkışmış. Korku göğsümde düğümleniyor.

"Seni yakaladım." Talan'ın sesi çok geliyor.

Dumanın içinden çıkıp yanımda diz çöktü, çenesi sıkılmıştı. Kayayı iki eliyle kavıyor. Bu canavarı kaldırmasına imkân yok. Çok büyük, çok ağır. Yardıma ihtiyacı var, ama şaşkınlığıma rağmen dev taşı kaldırıyor.

Kendimi kayanın altından sürüklüyorum ve donuk bir acı hissetmeye başlıyorum. Her yerim acıyor ama bacaklarımı hareket ettirebiliyorum. Morarmışlar ama aslında kırılmamışlar. En kısa sürede

Talan kayayı bırakır ve kaya korkunç bir gümbürtüyle yere düşer.

Talan yanımda diz çöküyor ve yanağımı okşuyor. "Bir şeyin yok." Sesi alçak ve sert. "Ama bu bombayı kim patlattıysa iyi olmayacak."

Tekrar yıldızlara bakıyorum. Gözlerimi kırpıştırarak halüsinasyon görmediğimi fark ediyorum. Yıldızları ve ayları gerçekten görebiliyorum çünkü lanet duvar ve Talan'ın yatak odası yok olmuş. Kulenin bir kısmı çökmüş ve Talan'ın yatak odasının bir zamanlar durduğu yerde bir uçurumun kenarındayız.

İçimden şok geçiyor. Avalon Tower benden pencereleri açmamı *istedi*. Pencerenin açılmasının odada olduğu anlamına geldiğini biliyorlardı.

Silahlı muhafızlar koridorda hücum ediyor.

"Ekselansları," diye bağırıyor içlerinden biri. "Tanrılara şükür yaralanmadınız! Bir çeşit saldırı oldu. Büyülü patlayıcılar. Görünüşe göre hedef hem sizin hem de babanızın odasıymış."

"Krala ne oldu?" Talan'ın sesi duvarlarda .

Gardiyan başını sallar. "Neyse ki odasında değil de ktphanedeydi."

"Suikastçılardan bir iz var mı?"

"Çoktan gittiler, Majesteleri. Onları yakalamaları için iz sürücüleri gönderiyoruz."

"Onları canlı bulun. İtiraf etmelerini istiyorum. Çünkü sadece beni öldürmeye çalışmadılar. Karımı da öldürmeye çalıştılar, onları pişman edeceğim bir hata."

Mide bulantısı midemde yükseliyor ve duvara yaslanıyorum, başım çarpıyor ve midem düğümleniyor.

Suikastçıların onları içeri almak için pencereyi açmama hiç ihtiyaçları olmadı.

Pencere, odada onunla birlikte olduğumu gösteren bir işaretti.

BÖLÜM 3 1

I Kütüphanemdeki odamda yatağıma uzandım, başım kalbimle uyum zonkluyordu. *Güm. Güm. Güm.*

Güneş ışığı altın harfli kitapların üzerine dökülür,

Ateşböcekleri gibi parlıyorlar ve bu bile çarpan başım için çok parlak.

Patlamanın üzerinden koca bir gün geçti ama kulaklarım hâlâ çınlıyor.

Bir çekiştirme hissi kaburgalarımı sarıyor ve bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Nivene geliyor. Sentinel bağı gerginleşiyor, onun varlığının gücüyle uğulduyor.

Neden beni neredeyse öldürtecek talimatlar verdi? Umarım bilerek yapmamıştır ama yine de çok öfkeliyim. *Avalon Kulesi'ne güven, dedi. Detayları bilmemize gerek yok, dedi. Her şey yoluna .*

Baş ağrısı kesinlikle ruh halime yardımcı olmuyor.

Yüksek, kadınsı sesler kapıyı deliyor -Nivene, Aisling ile tartışıyor. Baş ağrımı görmezden gelmeye çalışarak kendimi yatakta doğrulmaya zorluyorum.

Kapı çarparak açılır ve Nivene içeri dalar. "Nia!" Sesi rahatlamaktan çatlıyor. "Kız kardeşim! Tanrılara şükür iyisin."

Aisling ellerini ovuşturarak onu takip eder. "Özür dilerim Prenses. Onu durdurmaya çalıştım. Dinlenmeniz gerektiğini söyledim ama ısrar etti."

"Sorun yok, Aisling," diyorum. "Uyanıktım. Hâlâ uyuyamıyorum. Kulaklarımdaki çınlama çok yüksek."

"Bunun inanamıyorum." Nivene'nin yüzü kar gibi solgun ve gözleri yaralarını aramak için üzerimde geziniyor.

"Ben öyle," diyorum. "Ama en azından suikastçılar *son derece beceriksizdi*. Eğer bu kadar beceriksiz olmasalardı, ölmüş olurum."

Aisling ses tonumu fark etmemiş gibi görünüyor ve şiddetle başını sallıyor. "Kardeşi kralın korumalarıyla çalışan arkadaşımın kocası, direnişçiler olduğunu söylüyor. İnsanlar gibi kralların olmadığı bir dünya hakkında garip fikirleri var." Başını tiksintiyle sallıyor.

Gözlerim açıldı. "Direniş mi? Onları hala nasıl ezmedik?"

Nivene sertçe nefes verir. "Biliyor musun? Eminim dışarı çıkarsak kendini daha iyi hissedersin. Biraz temiz hava alırsın."

Ona sahte bir gülümseme gösterdim. "Ah, evet. *Direniş* tarafından neredeyse paramparça edilmek için mükemmel bir tedavi. Temiz hava ve küçük bir gezinti."

"Burada kalmalı leydim," dedi Aisling. "Böyle bir şey için en iyi tedavi yatak ."

"Saçmalık," diyor Nivene, sesi çelik gibi sert. "Çiftlikteyken, Nia hasta olduğunda bile bir gün bile iş kaçırmazdı. Temiz havanın kendisini daha iyi hissettirdiğini söylerdi. Bunu hatırlıyor musun, kardeşim? Ayrıca, bu bana her gün konuşmamız gerektiğini düşündürüyor. Bundan sonra ne olacağını kim bilebilir?"

"Tamam." Ayağa kalkıyorum. "Dışarıda yürüyelim o zaman."

Pelerinimi giyip odadan çıkıyorum, Nivene de peşimden geliyor. Her adımda başım ağrıyor ve kulaklarımdaki lanetli çınlama midemi bulandırıyor ama yavaşlamıyorum.

Dışarı adımımızı atar atmaz dört muhafız bizi takip ediyor.

"Görüyorum ki daha da fazla güvenliğe sahipsin, kardeşim," diyor Nivene. "Elbette. Korkarım Corbinelle pek çok yer gibi engerek yuvası." Muhafızlarla yüzleşmek için dönüyorum. "Buradan izleyebilirsin. Çitlerin ve heykellerin suikastimi planlıyorlar."

"Prenses," diyor muhafızlardan biri endişeyle. "Prens Talan çok açtı-"

"Evet, evet, 'güvende kalın, bıçaklanmayın, patlamayın'. Ama kafam şimdiden yarıyor ve zırhının şangırtısı daha da kötüleştiriyor. Kız kardeşimle ben şuraya gidiyoruz" -işaret ediyorum- "bizi hala görebileceğin bir yere. Eğer bir çuha çiçeği kümesi saldırırsa, yardım için çığlık atacağıma söz veriyorum."

Muhafızlar çaresiz bakışlar atıyor ama geri çekiliyorlar ve Nivene ile ben duyma menzilinden çıkana kadar yürümeye devam ediyoruz. "Tanrılara şükür hayattasın," diye mırıldanıyor, sesi

Sıkı.

"Bana Avalon Kulesi'ne güvenmemi ve ayrıntılar hakkında endişelenmememi söylediğin zamanı hatırlıyor musun?" Tıslıyorum. "Bu noktada senin yargılarına güvendiğimden emin değilim."

"Açıkçası patlayıcıların işin içinde olacağını düşünmemiştim," diye tersliyor. "Bütün mesele suikastçıların içeri sızması için pencereyi açmanızdı."

"Ama ya pencereyi açmamı istemelerinin başka bir nedeni varsa? Talan'la birlikte olduğumu bilmelerini sağlamak için? Ben pencereyi açtıktan *hemen sonra* odayı havaya uçurdular. Birkaç dakika içinde. Ölmemi istemeselerdi, bir süre daha beklerlerdi. Talan uyurken saldırımları gerekiyordu. Eğer baksalardı beni pencereden görebilirlerdi."

Nivene başını sallar. "Avalon Kulesi'nden gelen talimatlar bu olamaz. Kendi Avalon Çelik Şövalyelerini öldürmeyecekler. Direnişle bir iletişimsizlik olmuş olmalı ya da Fey ajanları kendi planlarını yapmaya karar verdiler. Meriadec olmadan

Artık kiminle muhatap olduklarını bile bilmiyorlar. Yeni bağlantıları bir aptal olabilir."

Zihnim hâlâ çalkalanıyor. "Sanki Auberon'un suikastını bilerek berbat etmişler gibi. Bunu fark ettin mi? Talan odasında'ydı, ama kral? Hedefi tamamen ıskaladılar. Onlara Auberon'un her akşam alacakaranlıkta kütüphaneye gittiğini söyledik. Ve işte oradaydı, alacakaranlıkta kütüphanede, söylediğimiz gibi. O zaman neden bombayı odasında patlattılar?"

"Bilmiyorum. Ama eminim ki Sör Kay patlayıcıların *sadece* Auberon'un kamarası için emretmiştir. Son talimatlar karışmış ya da çarpıtılmış olmalı. Camelot'tan gelmediğine eminim."

Başımı salladım. "yatkın olmayan bir şeyler var."

"Sör Kay bu saldırıyı Raphael ve Amon'la birlikte planladı. Raphael'in sizi bilerek böyle bir riske attığına inanıyor musunuz?"

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Hayır ama bu kadar da berbat etmezdi. Raphael her ne planladıysa, direnişçilere ulaşan mesaj bu olmayabilir. Hayatım üzerine bahse girerim ki Wrythe'in bu işte parmağı var."

Nivene'nin çenesi gerilir. "Bunun bir önemi yok. Tek bir şansımız vardı ve şimdi saray güvenliği bir ilmik gibi etrafımızı saracak." Yıkık kuleye bakıyor. "Patlamadan nasıl kurtuldun? Odası tamamen harap olmuş."

"Sadece şans." Parçalanmış kule duvarına, sarayda açılan deliklere bakıyorum. "Nivene, ya Wrythe Auberon'un hayatta kalmasını *istediyse* ve yanlış talimatlar gönderdiyse?"

Nivene'in alnı kırışır. "Komplo bölgesine ve bu hiç mantıklı değil. Her şeyden önce, talimatlar Sör Kay'in mührüyle gönderildi. O bunu kabul etmezdi. İkincisi, Wrythe neden Auberon'un yaşamasını istesin ki? Pisliğin teki ama Fey'den gerçekten nefret ediyor."

Sertçe yutkunuyorum. "Sör Kay doksanlı yaşlarında. Onu son gördüğümde yarı ölü görünüyordu. Belki Wrythe mührünü ele geçirip farklı talimatlar gönderdi ve Kay'ın bundan haberi yoktu. Ya da belki de onu bunu yapmaya ikna etti. Durum ne olursa olsun, planların hangi noktada yanlış gittiğini bilmem gerekiyor - Sör Wrythe mı yoksa Sör Kay mı, yoksa direniş mi değiştirdi? Brocéliande'da bir sonraki hamlemizi yapmadan önce kimin sorumlu olduğunu bilmemiz gerekiyor."

"Bir sonraki hamlemiz?" Nivene bana bakıyor. "Burada işimiz bitti. Her şey bitti. Kralı öldürmeye çalıştıktan sonra düşman topraklarında kalmayacağız. Başarısızlık durumunda emirlerimiz açık. Tetikteler ve Auberon'un ya da Kralın Gözcüleri'nin bunun izini bize kadar sürmesi an meselesi. Eğer burada kalırsak, ölürüz. Sonumuz ejderha ateşiyle yanmak olur. Tarasque bizi yakacak. Avalon Kulesi'ne geri dönüyoruz. Şimdi, eğer yapabilirsek. Yanında getirmek istediğin her şeyi almalısın."

Göğsüm sıkışıyor. "Hâlâ onlara değerli bilgiler sağlayabilecek konumdayım. Bizim bilgilerimize ihtiyaçları var."

"Başka bir plan daha var," diyor Nivene. "Bunun için bize ihtiyaçları yok ve burada çok uzun süredir bıçak sırtında yaşıyoruz."

"Dur tahmin edeyim," diyorum sertçe. "Yeni plan Wrythe'ın mı?"

"Bilmiyorum. Tek bildiğim bunun bir yedek plan olduğu, Fey'i yenmek için bizi içermeyen yeni bir yol olduğu. Bu da buradan ayrılabileceğimiz anlamına geliyor."

Zihnim yuvarlak masanın son toplantısına geri dönüyor. Sör Kay, Wrythe'a *senin sözde çözümünün bir seçenek olmadığını* söylemişti. Yeni plan bu mu?

"Bütün bunları Wrythe ,," diyorum. "Bundan eminim. O istedi

kendi planını uygulayabilmek için hedeflenen suikastın başarısız olmasını istedi. Ve onu tanıdığım kadarıyla, bu muhtemelen korkunç bir plan olacak."

"Bizim ne düşündüğümüz önemli değil, Nia. Ya da senin en iyi tahmininin ne olduğu. Bizim işimiz emirleri uygulamak ve emirlerimiz açık: Avalon Kulesi'ne geri dönmek. Burada kaldığımız her dakika keşfedilme şansımız demek. Zaten senin için fazladan bir gün kaldım. Daha fazla oyalanamam."

"Bensiz geri dön." Bakışlarını tutuyorum. "Ama geri dönmeyeceğim. Wrythe'a güvenmiyorum ve içimden bir ses burada kalmam gerektiğini söylüyor."

Yanakları kızarıyor ve gözlerinde öfke parlıyor. "Her ortaya çıkabilirsin. Seni yakaladıklarında ibret olsun diye cezalandıracaklar. İçgüdülerin yüzünden diri diri yanma riskini almak istiyorsan, aklını kaçırmışsın demektir."

Mordred'in uyarısı düşüncelerimde çınlıyor. *Kadere ya da Avalon Kulesi'ndeki o aptallara cevap veremezsin.*

"Nivene, bunu kendi halledeceğim. Bana sordun Avalon Tower'a güvenmeni istiyorum. Ben sizden bana güvenmenizi istiyorum."

Dönüyor, karda benden uzaklaşıyor ve ben onun gidişini izlerken midem bulanıyor.

Artık resmileşti. Haydut oldum.

BÖLÜM 32

"Nia."

Gözlerim hızla açıldı ve anında uyandım. Bu Gecenin bir yarısı ve ilk başta beni neyin uyandırdığından emin değilim. Kulaklarım herhangi bir tehlike işaretini dinliyor ve zihinsel olarak en iyi çıkışları ve yakındaki silahları bulmaya çalışıyorum. Başka bir bomba patlamış olma ihtimaline karşı duman kokusu alıyorum.

"Nia." Sonra tekrar duyuyorum, Talan'ın baştan çıkarıcı, günahkâr fısıltısında ismimi.

Gözlerim alıştığında onu yatağımın kenarında otururken görüyorum. Ay ışığı onu gölgede bırakıyor ve belli belirsiz yarım bir gülümsemeye beni izliyor.

"Ne oldu?" Hâlâ uykunun sisine hapsolmuş bir halde ağzımdan kaçırıyorum. "Uykunda konuşuyorsun, biliyorsun." Derin mırıltısı omurgamdan aşağı sıcak bir ürperti gönderiyor. Birden çarşafların üzerimden düştüğünü ve üzerimde sadece üst baldırlarımda biten ince ipek bir gecelik olduğunu fark ediyorum.

Çarşafı yukarı çekiyorum, yanaklarım ısınıyor. "Ne dedim ben?"

Erimiş bakır gözleri gölgelerin arasından parıldıyor. "Bir şey nefessiz kalmakla ilgili. Sen çırpınıyordun

Benimle ilgili iğrenç bir rüya hayal edebiliyorum ama yine de ayrıntıları görmek için kafanın içinde dolaşamıyorum. Ne utanç verici."

Yavaşça, rüya geri dönüyor. Talan elbisemin eteklerini yukarı kaldırıyor, beni bir meşe ağacına karşı sertçe becermek üzere...

"Rüyamda seni görmüyordum," diye yalan söyledim. "dev bir güve görüyordum."

Kaşlarını çatıyor. "İşte hiç beklemediğim bir sapkınlık." Başını eğiyor. "Ama hayal etmesi ilginç."

Bir dirseğimin üzerinde yükseliyorum, uykumdan arınıyorum.
düşünceler. "kaç? Burada ne yapıyorsun?" "Bu ve orta
. ve Gece, hakkında dört saatler
kadar
Şafak vakti. Giyin. ."

Tekrar yorganın altına kıvrılmak için çaresizce gözlerimi ovuşturuyorum. "Gidiyor musun? Neden?"

"Bir an önce Lord Kahedin'in rüyalarına girmemizi istiyorum. Planlarımı harekete geçirmek için zamanım azalıyor olabilir."

Esneyerek yataktan kalkıyorum. "Zamanım tükeniyor da ne demek?"

"Suikast girişimi kralın sinirlerini gerdi. Benim gibi o da bu işin arkasındakiler hakkında kapsamlı bir soruşturma başlattı. Ama yeterince derine indiğinde, tam olarak neyin peşinde olduğumu öğrenecek. Onu tahttan indirmeye çalıştığımı anlaması uzun sürmeyebilir."

Yutkunuyorum, düşüncelerim Nivene'nin uyarılarıyla cınlıyor.

Kütüphane köşemin bir köşesinde duran ahşap gardırobu çekip açıyorum ve ince geceliğimin üzerine kalın, sıcak tutan bir elbise geçiriyorum. "Peki Kahedin'le ilgili bu plan seni babandan tam olarak nasıl koruyacak?"

"Lord Kahedin konseyin kontrol etmem gereken son üyesi. Onun yanımda olmasıyla, babamın yönetimini istikrarsızlaştırmak için yeterli güce sahip olacağım." Kaşlarını çatarak botlarımı bana uzatıyor. "Sol botunda hafif bıçak izleri var.

onu. Neden etrafta silahlı bir suikastçı gibi dolaşıyorsun?"

Elinden kaptım. "Sence neden? Bugünlerde bir kadın çok dikkatli olamaz, özellikle de o kadın bensem." Botlarımı giyiyorum, nabzım hızla atıyor. "Peki, neden gitmemiz gerekiyor? Lord Kahedin'in rüyalarına buradan giremez miyiz?"

". Ama sarayından en az yüz metre uzaklaşmadan seni rüyaya götüremem ve Kahedin şu anda uzak kuzeydeki kışlık sarayında karantinada."

Pelerinimi alıp etrafıma sarıyorum. "Uzak kuzey mi? Oraya varmamız *haftalar* sürer."

"O zaman başlasak iyi olur."

Kapıya doğru yürüdü ve çekerek açtı. Hemen onu takip ettim.

"Ekselansları," diyor kapımın önündeki muhafız, eğilerek. "Bir yere mi gidiyorsunuz?"

Talan bir kolunu belime doluyor ve beni doğru çekiyor. "Karım ve ben mehtaplı bir yürüyüşe çıkıyoruz. Onun da söylemeyi sevdiği gibi, Feyler kapalı alanlara ait değildir. Biz vahşi doğaya aitiz."

Asker başını sallar. "Elbette, Majesteleri. Hemen arkasından geleceğiz."

"Burada kalacaksın," diyor Talan, sıkılmış bir ses tonuyla. "Varlığınızın ormanda yapabileceğimiz her şeyi engellemesini istemiyorum. Korkarım askerlerin gözleri için olmayacak."

"Majesteleri, biz geride kalacağız, ancak sizi güvende tutmak için-"

"Bizi güvende tutamayacağımı mı ima ediyorsun?" Talan'ın sesi ölümcül derecede sessiz. "Brittany Kasabı'nın ve veliaht prensin daha güçlü biri tarafından korunması gerektiğini mi? Benden daha güçlü olduğunu mu düşünüyorsun asker?"

Askerin yüzü asılır. "Tabii ki hayır, Majesteleri, ben sadece-"

"Güzel." Dudaklarında rahat bir gülümseme beliriyor. "Biz rahat bir gezintiye çıkarken sen iyi bir asker gibi burada kalacaksın, ben de tam olarak ne zaman dönmek istersem o zaman döneceğim."

Talan döner, askerleri kovar ve uzaklaşır.

Yanına çöküp güzel, kusursuz yüzüne bakıyorum. Öfkesi sadece bir numaraydı. O askerlerle oynamıştı.

"Bilerek kötü adam gibi davrandığını biliyorum," diye mırıldandım. "Sadece istediğin her şeyden kurtulmak için."

"Akıllı kız." Yumuşakça kıkırdıyor. "Ama sırlarımı ifşa etmeye devam edersen, seni cezalandırmaktan başka çarem kalmaz."

Tenimde ılık bir ürperti dolaşıyor.

Sarayın ana kapısından çıkıyoruz ve girişteki muhafızlar şaşkınlıkla bize bakıyor. Sıcaklık daha da düştü ve buz gibi rüzgâr yanaklarımı ısıyor.

Soğuğa rağmen güzel bir gece, sadece gümüş ay dolunay, hava açık ve . Girişten yeterince uzaklaşır uzaklaşmaz, Talan ahırlardan uzaklaşıyor.

"Nereye gidiyoruz?" Ben soruyorum.

"Atları alamayız. Muhafızlar ahırlarda devriye geziyor ve gece yarısı dışarı çıkarsak hemen babama haber verirler."

"Peki, nasıl seyahat edeceğiz?"

Talan bir kaşını kaldırarak bana bakıyor. "Ne düşünüyorsun?"

Kayıp Saray'a doğru yürüdüğümüzü fark ediyorum ve kalbim küt küt atıyor. "Lord Kahedin'in kışlık sarayına gitmek istemezsin."

"Hayır, sizin de belirttiğiniz gibi bu haftalar sürer."

"Uçmak istiyorsun."

"Paranoyak babam bile bu kadar pervasız bir şeyi tahmin etmez."

Pelerinime rağmen dişlerim takırdıyor. "Yukarısı buz gibi olacak."

Dönüp bana bakıyor, kaşlarının arasında bir çizgi oluşuyor ve bir an için kafası tamamen karışmış görünüyor. *Bu* daha önce onda görmediğim bir ifadeydi. Buz gibi rüzgâr saçlarını savuruyor ve soğuk bir yağmur üzerine yağmaya başlıyor.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Tuhaf bir his." Yavaşça pelerinini çözer ve çıkarır.

"Ne garip bir his?"

"Etrafımdaki herhangi birinin üşümesi, aç olması ya da mutsuz olması umurumda bile değil." Pelerinini etrafıma sarıp tokasını sıkarken parmakları köprücük kemiğime değiyor. "Nia, çizmelerinde hançerlerle dolaşan bir kadına göre çok kırılgansın. Bazen neredeyse kırılabilir küçük bir insan gibisin."

Omurgamda bir ürperti dalgalanıyor ve karanlıkta yüz ifademi göremediğine seviniyorum.

"*İnsan*," diye alay ediyorum. "Bazen çok çılgınca şeyler söylüyorsun."

Dönüyor ve beni Kayıp Saray'a giden buzlu taş döşeli patıkaya götürüyor.

"Suikast girişimi bazı şeyleri yeniden düşünmeme neden oldu. Şu ana kadar yaptığım araştırmalar suikastçıların saray hakkında çok kapsamlı planlara uyguladığımız güvenlik rutinleri hakkında titiz bilgilere sahip olduğunu açıkça ortaya koydu" diyor. "Güvenebileceğimi düşündüğüm birkaç adamım vardı ama şimdi bundan emin olamıyorum. Ayrıldığımızı kimse bilmemeli. Senden başka kime güvenebileceğimi bilmiyorum."

Bir suçluluk duygusu kalbimi sızlatıyor. Mordred'in sözleri yine aklımdan çıkmıyor. *Her zaman kader seni zorluyormuş gibi davranıyorsun. Kararlarına sahip çık.*

O zaman doğru olduğumu düşündüğüm şeyi yaptım. Ama şimdi, ben
Artık neyin doğru olduğundan emin değilim.

Kayıp Saray'a ulaştığımızda, Nimuë'nin heykeline bakıyorum ve onun uyuyan gücünün üzerimde dalgalandığını, bileklerimdeki dövmelemlerle şarkı söylediğini hissediyorum.

Talan'ı içeri kadar takip ediyorum. Ay ışığı vitray pencerelerden karo döşeli zemine süzölüyor. İkinci kapıdan Tarasque'ın kocaman kafası karanlığın içinden beliriyor. Ofluyor ve sesi duvarda yankılanıyor. Metalik gözleri gölgelerin arasından parıldıyor ve içimi bir ürperti kaplıyor.

"Hey, benim güzel kızım." Talan çenesinin altını ovuyor. "Bir yolculuğa çıkıyoruz."

Bir gümbürtü çıkarıyor. Talan onu sevgiyle okşuyor, sonra salonun yan tarafına geçip iki deri çanta alıyor.

"Hazırlanıyordun," diyorum.

"Tabii ki." Küçük olanı kaldırdı ve bana fırlattı.

Yakaladım ve beklediğimden daha hafifti. İçine baktığımda sadece giysiler buluyorum. Talan büyük deri çantayı kendi omzunda sallıyor.

Koridorun arka tarafındaki yüksek kapılara doğru ilerler. Kalın, metalle güçlendirilmiş ahşabı ittiğinde kapılar inliyor. Kapılar kayarak açılır ve ay ışığı salona süzölür. Tarasque burun deliklerinden buhar püskürterek karın içine doğru ilerliyor.

Boynunu indiriyor ve ben de kalçalarımı onun pullarının etrafında sıkarak tırmanıyorum. Talan kayıyor ve güçlü kolu belime dolanarak beni yerimde sabitliyor.

"Hazır mısın?" diyor alçak bir sesle. Başımı sallıyorum, kalbim boğazımda.

Tarasque birkaç adım atıp kanatlarını bir, iki kez çırpıyor ve sonra buz gibi havaya yükseliyoruz. Karanlık gökyüzünde süzölürken, karanlık ve karlı köylerin üzerinden geçerken nefesimi tutuyorum. Midem altımızdaki karın içinde bir yerlerde kaldı.

Gece bir ejderhaya binmek gündüzden daha korkunç olabilir çünkü bunu anlamak neredeyse imkansızdır

Ne kadar yüksekte olduğumuzu. Altımızda, krallık boyunca uzanan gümüş bir örtü var.

Bir an için gözlerimi kapatıp Talan'ın sıcak ve sert göğsüne yaslanıyorum. Vücudum ejderha uçuşunun şokuyla gerilirken başparmağı belimi aşağı yukarı okşuyor ve beni rahatlatıyor.

Gözlerimi tekrar açmaya zorluyorum ve Perillos'un küçük ışıklarına bakıyorum. Acaba Kral'ın Gözcüleri'nden biri havalandığımızı görmüş olabilir mi? Yine de, her nasılsa, Talan buradayken, hiç korkmuyorum.

Talan Tarasque'ı birkaç dakika doğuya doğru yönlendiriyor, ejderha Corbinelle şehrinin üzerinde geniş bir çiziyor, sonra bir komut vererek Tarasque'ı boş tarlalar ve ormanlar üzerinden kuzeye yönlendiriyor. Yakınıma eğiliyor ve sesi tenimi titretiyor. "Avlanmak için ona bindiğimde doğuya giderim. Eğer gökyüzüne bakan biri olursa, rapor edecekleri şey budur."

Tarasque aniden yön değiştiriyor ve uçuşunun hızı beni . Sırtındaki pullardan birine sıkıca tutunuyorum ve kalbim yerinden fırlıyor.

Rüzgâr üzerime esiyor, yanaklarımı yakıyor. , pırıl pırıl, buz gibi ormanlar, ay ışığının altında beyaz ve siyahtan oluşan bir bulanıklıkla geçip gidiyor. İçimde vahşi bir özgürlük hissi dalgalanıyor.

Kimse nerede olduğumuzu bilmiyor. Ne Auberon, ne Avalon Kulesi, ne de Nivene.

Ve şu anda, tam da istediğim .

* * *

Üç saatten az bir süre uçuyoruz, gökyüzü menekşe rengi ile çizgili çivit mavisine dönüyor. Alçalırken, altımızdan hızla geçen şafak öpücüğü ormanına bakıyorum. "Saraya yaklaştık mı?"

"Neredeyse," diyor Talan. "Birkaç mil yürümemiz gerekecek. Burada, ormanın içinde iniş yaparsak kimse bizi görmez."

Talan ve pelerini beni her ne kadar sıcak tutmuş olsa da, hâlâ iliklerime kadar üşüyorum ve can havliyle asılı durmaktan kalçalarım ağrıyor.

Talan'ın da belirttiği gibi, *neredeyse* bir insanın zayıf, kırılabilir bedenine sahip gibiyim.

Tarasque yavaşça karlı, mercan rengi toprağa doğru süzülürken, atlamak için yanıp tutuşuyorum.

Yavaşça bir açıklığa iniyor. O kara yerleşirken, ben Tarasque'in boynundan yarı yuvarlanarak yere atlıyorum.

BÖLÜM 33

I Brocéliande'ın kuzey topraklarında kar, Perillos Kalesi'nin çevresindekinden çok daha yoğun ve kış gökyüzünün altında yer bembeyaz parlıyor.

Deri botlarım karın derinliklerine batıyor. Bacaklarım dondu ama buz meşe ağaçlarının çevrelediği küçük, ahşap iskeletli bir kulübeye yaklaşıyoruz. Kulübenin saçaklarından buz sarkıtları sarkıyor.

"Av biri." Talan onaylıyor. "Bunlardan tam olarak kaç tane var?"

"Hiçbir fikrim yok. Düşünecek daha iyi şeylerim var."

"Güve kıvrımları gibi."

Tembel bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Evet, *şimdi* bunu düşünüyorum. Bu görüntü için teşekkürler. Ama bu fikri sevmemin tek nedeni bana bir Corbinelle güvesini hatırlatıyor *olman*."

Kaşlarım havaya kalktı. "Ne şekilde?"

"Görünüşte narin, gizliden gizliye zehirli ve seni yakabilecek şeylere umutsuzca kapılmış," diye mırıldanıyor.

"Peki bu şeyler ne?"

"Cinayetle ün salmış, yıkıcı derecede yakışıklı bir Fey prensi." Karların arasından kulübeye doğru ilerler ve cebinden bir anahtar çıkarır. Anahtarın kilide girmesi birkaç saniye sürüyor ve sonra kapıyı açıyor.

Kendime sarılarak onu içeri kadar takip ediyorum. Dişlerim hâlâ takırdıyor.

Arkamı dönüp rahat mekânı inceliyorum. Boş bir ocağın yanında kaba yontulmuş ahşap bir masa ve sandalyeler var ve pencerenin altındaki bir yatağın üzerine güneş ışığı sızıyor.

Deri çantamı bırakıp ısınmak için yumuşak bir yün battaniyeyi üzerime çekerken Talan şöminenin yanına geçiyor. "Rüya büyüüne ne zaman başlıyoruz?" diye soruyorum.

Kütükleri ocağın içine kaydırmaya başlıyor. "Muhtemelen geceye kadar beklememiz gerekecek, o uyuyana kadar."

"Onu uyanırken rüya görmeye zorlayamaz mısın? Bunu yaptığını gördüm."

Şöminedeki odunları yakar. "Evet, ama ince olmak istiyorum. Onun kafasının içinde olduğumu *bilmesine* ihtiyacım yok. Bunun kendi fikri olduğunu düşünmesi gerekiyor."

"Mantıklı."

Ateş çıtırdamaya başlıyor ve sıcak ışık erkeksi yüz hatlarının üzerinde oynuyor. "Şimdilik, yakındaki köye gidip onun sağlığı hakkında bilgi almanı istiyorum. Bize biraz yiyecek de getirebilirsin."

"Benimle gelmek istemiyor musun?"

"Böyle ücra bir yerde bile köylüler veliaht prenslerini tanıyacaktır. Portrelerim krallığın her yerinde asılı."

"Öyle mi? Bizim çiftlikte sizin portreniz yoktu." "Hayır, ne yazık ki mahrum kaldınız. Gerçekten yürek parçalayıcı."

"Hâlâ o mahrumiyetin dehşetinden kurtulmaya çalışıyorum." I

kollarımı kavuşturdum. "Peki Kahedin'in sağlığı hakkında ne öğrenmemi istiyorsun?"

"Bu hastalıktan kurtulma ihtimali olup olmadığını bilmem gerekiyor. Yarın ölürse çabalarımızı boşa harcamanın bir anlamı yok."

Kendime, gece mavisi ve kiraz kırmızısının canlı tonlarıyla boyanmış pelerinlerime bakıyorum. "Ama *biraz* dikkat çekeceğim. Taşralı gibi giyinmedim."

Omuz silkiyor. "Farklı giyiniyorsun çünkü buralı değilsin. Lord Kahedin için Corbinelle'den gelen bir ziyaretçi şifacısın. Tabii ki bu yüzden onun sağlığı hakkında soru sorman gerekiyor." Elini cebine attı ve bir avuç bakır para çıkardı. "Bu, burada bir prensle birlikte olabileceğinizi düşündürmeden yemek için yeterli olacaktır."

Karnım gurulduyor ve yemek yeme fikrinden *nefret* etmiyorum. Aslında ağzım sulanmaya başladı bile. Yüzüklerimi çıkarıp pencere kenarına koyuyorum ve bulanık camdaki yansımamı kontrol ediyorum. Saçlarımı açıyorum, halktan insanların yaptığı gibi gevşek bırakıyorum. İkinci pelerinimi sandalyenin üzerine asıyorum. "Nasıl görünüyorum?"

Bakışlarıyla beni sabitliyor ve kara kaşları birbirine dolanıyor. "Unutulmaz, ama bir Corbinelle şifacısı olarak geçeceksin. Sadece ne söylediğine dikkat et. Rolünü oynamalısın. Eğer biri şüphelenirse, Kral'ın Gözcüleri'ne rapor edilirsin."

Rolümü ne kadar iyi oynadığım hakkında hiçbir fikri yok.

* * *

Yakındaki köye giden yolda yürürken, patlamada neredeyse öldüğümünden beri ilk kez dışarıda yalnız yürüdüğümü fark ediyorum. Ne muhafızlar, ne saray çalışanları, ne Talan ne de Nivene.

Ormanda dolaşan bir çalikuşunun şarkısının ürkütücü yankısı dışında tamamen yalnız bir şekilde ormanda ilerliyorum. Omuzlarıma bir ağırlık çöküyor, üzerime baskı yapıyor. Soğuk sis ağaç gövdeleri arasında dolaşıyor.

Bunca zamandır neredeyse otomatik olarak davranıyor, insanların benden beklentilerine yanıt veriyor, onlara görmek istedikleri şeyin bir yansımasını gösteriyordum. Çiftlik kızı, prenses ve Avalon ajanı Nia kendisine söyleneni yapıyor.

Evde, insanları memnun eden, bakıcı kız Nia'yım.

Ama ben kimim, gerçekten?

Artık bir evim yok. Wrythe'ın beni Avalon Kulesi'nde öldürmeye çalıştığından şüpheleniyorum ve ben de burada etrafımdakileri öldürmeye çalışıyorum. Annemle birlikte Kaliforniya'ya dönme fikri kusma isteği uyandırıyor.

Bu da bana oynayacak son bir rol bırakıyor.

Şu andan itibaren, kendi seçimlerimi yapacağım. Artık ne Avalon Kulesi'nin emirlerine körü körüne uyacağım ne de Talan'ın entrikalarına tamamen boyun eğeceğim. O hâlâ tehlikeli, kaprisli ve ahlaki açıdan sorgulanabilir. Yine de artık onu öldürmenin yapılacak en doğru şey olduğuna inanmıyorum. Kendisi için olsa bile, önce babasını alaşağı ediyor ve bu onu bir müttefik yapıyor. Ve eğer bu doğruysa, belki fikrini değiştirebilirim. Belki insanları vazgeçilebilir piyonlardan daha fazlası olarak görmesini sağlayabilirim.

Yavaşça, dikkatlice, onunla bir ittifak kurmak istiyorum.

Bunca zamandır burada ne yaptığımı ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum.

Yürürken pelerinimi etrafıma sıkıca sarıyorum. Ormanın kenarında ağaçlar inceliyor. Sisli bir açıklığa geçiyorum ve köye bakan bir tepeye tırmanıyorum. Sislin içinden iyi bir görüntü elde etmek bir dakikamı alıyor, ama sonunda aşağıda bir nehrin yanında toplanmış kulübeleri görüyorum. Eğri büğrü taş duvarlardan sarkan fenerler sisi altın rengine boyuyor. Yaklaştıkça, nehrin kenarında balık tutan birkaç balıkçı ve kasabanın eteklerinde soğuğa karşı sarmalanmış birbirini kovalayan birkaç çocuk görüyorum. Birkaç kadın onlara göz kulak oluyor.

Tepeden doğru yürüyorum, buğulu nefesim sise karışıyor. Bir kulübeden havaya dumanlar yayılıyor ve taze pişmiş ekmek kokusu alıyorum. Karnım gurulduyor.

Açlıktan ölüyorum ve şimdi de eskiden gittiğim bir pizzacıyı düşünmeden edemiyorum. Aylardır kır çiçekleri, somon ve yulaflı kek yiyorum ve canım birkaç dilimden başka bir şey istemiyor

acı pul biberli yağlı pepperoni. Ağzım sulanıyor ve bir an için artık sihir ve büyü istemiyorum. Sadece *bir* insan öğünü için fast food istiyorum.

Tepenin dibindeki parke taşlı yola ulaştığımda Çocukların kahkahaları azalıyor ve dönüp bana bakıyorlar, iri gözlü ve pembe yanaklı, eldivenleri karla kaplı. İçlerinden biri sırtarak dişlerindeki büyük boşluğu gösteriyor. Fey çocukları *çok sevimli*.

Bakışlarımı onları izleyen kadınlara kaydırıyorum. Onların

Boyanmamış yünden kalın sisle karışıyor ve yüz ifadeleri temkinli.

"İyi günler," diyorum. "Sanırım kayboldum. Lord Kahedin'in kalesine çalışıyorum."

İki kadın şaşkın bakışlar atıyor.

"Kesinlikle yanlış yöne gidiyorsun," diyor yaşlı olan. "Geldiğin patikadan geri dönmeli ve kavşaktan kuzeye dönmelisin. Buradan yaklaşık bir günlük yürüyüş mesafesinde."

"Oh." Hayal kırıklığına uğramış bir ifade takınıyorum. "Bir yerde yanlış dönüş yaptığımı biliyordum. Şehirde yiyecek alabileceğim yer var mı? Açlıktan ölüyorum."

Kadın kulübelerden birini başıyla işaret ediyor. "Ol' Dreena'nın orada bir fırını ve biraz eti var. Ama Lord Kahedin'in hasta olduğunu biliyorsun, değil mi? Çok bulaşıcıdır."

Başımı salladım. "Ona yardım etmek için buradayım. Ben bir şifacıyım. İyi dayanıyor mu?"

"Hiçbir fikrim yok," diyor içlerinden biri. "Bildiğim kadarıyla şimdiye kadar ölmüş olabilir. Sonra yeni bir lordumuz olur ve bizim için başka hiçbir şey değişmez, değil mi?"

"Doğru. Tabii ki. Teşekkür ederim." Dönüp Arnavut kaldırımli yolu geçerek önünde boyalı bir tabela asılı olan ve büyük vitrininde ekmek ve turtalarla dolu bir dükkâna giriyorum. Kapıyı itiyorum ve ağzım sulanıyor. Taze , kızarmış etlerin ve tatlıların kokusu tam mideme vuruyor. Her duvarda yiyecekler sıralanıyor.

Bir kadın tezgahın arkasında durmuş hamur yoğuruyor. Sivri Fey kulakları uzun, düz, yeşil saçlarının arasından görünüyor. Arkasındaki raflar buradaki insanların muhtemelen hayatta kalmak için ihtiyaç duydukları tüm malzemelerle dolu: tarım aletleri, un, otlar ve kuru meyveler.

Muhtemelen Dreena olan kadın yoğurmayı bırakıyor ve tezgahın üzerinden bana şüpheyile bakıyor. Kaşlarını çattı. "Kimsin sen?" Taşra aksanıyla daha çok *fahişe* gibi çıkıyor, kelimeler iki hecede birleşiyor.

"Benim adım Reina," diyorum. "Lord'a gidiyorum Kahedin'in kalesi, ama kayboldum. Corbinelle'den buraya kadar geldim ve kesinlikle açlıktan ölüyorum."

"Kahedin'den ne istiyorsun?" diye soruyor. "Corbinelle'den buraya kadar mı?"

"Personelinden biri benim hizmetimi talep eden bir mektup yazmış. Ben bir bitki uzmanı ve şifacıyım. Yardım edebileceğimi düşünmüşler."

"Onun taşakları zaten onda." Göz kırpıyorum.

"Pardon?"

"Onun taşakları zaten onda." "Taşakları... var mı?"

İç çekiyor, bıkkın. "O. Zaten. Var. Herbalist" diyor, her kelimeyi yüksek sesle ve yavaşça telaffuz ederek.

Boğazımı temizliyorum. "Şey, sanmıyorum.

Gerçi buraya gelmem çok uzun sürdü." "Çok geç kaldın. Yatağını ıslatmaya başladı."

Bu kırsal aksanlı cümleyi çözmem biraz zaman alıyor: biraz daha iyiye gidiyor. İşsiz kaldığını yeni fark etmiş, hayal kırıklığına uğramış bir şifacı izlenimi vererek yüksek sesle iç çekiyorum. "Oh... Bu iyi haber. Efendinizin daha iyi olmasına sevindim."

"Ha!" Alaycı bir şekilde sırtıyor.

"Kim bu bitki uzmanı?" diye sordum. "Tanıdığım biri olabilir."

İsmi üç kez tekrar etmesini istiyorum ve üçüncü seferde *Fermat* olduğundan emin oluyorum.

"hiç duymadım. Şey, eğer bana ihtiyaçları yoksa Artık eve dönerken yanımda bol miktarda yiyecek olduğundan emin olmak istiyorum. Biraz ekmek, bir sülün turtası, bir torba incir, bir domuz ve elma turtası, kantal peyniri ve iki şişe bal likörü alabilir miyim?" Bu biraz abartılı oldu ama guruldayan midem beni alt etti.

Ona on altı bakır ödüyorum ve o da benim için yiyeceklerimi paketliyor. Fırından çıkarken ekmek ve peyniri kemirmeye başlamıştım bile, *Tanrım*, çok lezzetliydi. Şimdi hava daha sıcak, hava daha bahar gibi ve ben yürürken ağaçlardan buz damlıyor.

Geldiğim yoldan tepeye tırmanırken köylülerin gözlerinin beni takip ettiğini hissediyorum. Bırak baksınlar. Rolümü mükemmel oynadım.

Elbisemin etekleri eriyen karda sürükleniyor ve sıırıslam oluyor.

Ritmik bir *gümbürtü* duyana kadar, düşüncelere dalmış bir halde yemeye devam ediyorum.

-Av kulübesinin yakınında dikkatimi çekti.

Talan dışarıda duruyor, baltasını güçlü yaylar çizerek sallıyor. Bahar sıcaklığında gömleğini çıkarmış, ben de kaslarının hareketine ve dövmesinin kıvrımlı çizgilerine bakıyorum. Kasları güneş ışığı altında esniyor ve kıvrılıyor. Sadece odun kesmiyor, acımasız bir hassasiyetle odunları cezalandırıyor.

İzlemiyormuş gibi bile yapmıyorum. Gözlerim onun üzerinde geziniyor ve zihnim şehvetli bir pus içinde sürükleniyor. O güçlü Fey ellerinin belimi kavradığını, saçlarımı çektiğini, bana çarparken kırımın kıvrımlarını yakaladığını hayal ediyorum. Yavaş, alaycı bir kısıtlamayla beni inletir miydi? Yoksa iç çamaşırımı yırtıp beni sertçe duvara mı yapıştıracak?

Sanki iğrenç düşüncelerimi sezmiş gibi başını kaldırıp bakıyor. Gözlerimiz kilitleniyor ve yanaklarımdaki sıcaklık artıyor.

Yavaş, bilmiş bir gülümseme dudaklarını büküyor. "Aç mısın?"

Asaletimi korumaya çalışarak dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Pardon?"

Baltasını düşürdü.

O yaklaştıkça, bakışlarım vücudunda geziniyor ve mükemmel bir şekilde oyulmuş her bir kasını inceliyor. Vücudunun gücü ve mükemmelliği bir kadının aklını kaçırmasına neden olabilir.

"Küçük bir orduyu doyuracak kadar yiyecek getirmişsin," diyor usulca.

Bir kaşımı kaldırıyorum, nefesim hızla geliyor. "Ve?"

İfadesi koyulaşıyor, yavaş bir okşayış gibi üzerimden kayıyor. "Ben de sadece bu zevklerden kaçını kocanız için tasarladığınızı merak ediyordum."

"Sana sülün turtası getirdim." Sesimi sabit tutuyorum, parmaklarım çantayı sıkıyor.

Eğiliyor, sesi alçak, hınzır bir mırıltı. "Tatmak istediğim tek şey bu değil."

İçimdeki sıcaklık artıyor ve nabzım onun için atıyor.

Bu kadar yakınken Talan'ın gücü üzerimde dolaşıyor ve kokusu düşüncelerimi umutsuzluğa sürüklüyor. Bu adam isterse bana bir kalp atışında sahip olabilir.

Dudaklarının kıvrımına bakılırsa o da bunu biliyor.

BÖLÜM 34

T Alan ve ben ateşin yanında yumuşak battaniyelerin üzerinde oturuyoruz. parıltı titriyor üzerinde ve yazlık Duvarlar. Ay Işığı akarsular aracılığıyla mullioned pencereler, yere gümüş elmas şekilleri döküyor. Kalın yün elbisemi ateşin yanında kurumaya bırakıyorum, onun yerine sarı ipek bir elbise giyiyorum. Talan'ın benim için hazırladığı elbiseyi.

Gözlerini ateşe dikmiş büyüüne konsantre olmaya çalışırken ona bakıyorum. Gücünün cazibesini tenimde hissedebileceğim kadar yakınımda; tenimde omurganın dikleşmesine ve kollarımda tüylerin diken diken olmasına neden olan şehvetli, boğucu bir dokunuş.

Talan gözlerini kapatıyor ve ateş ışığı güzel yüz hatlarının üzerinde kayıyor.

"Zaten rüya görüyor," diyor sessizce. "Şimdi hissedebiliyorum. Hazır mısın?"

Derin bir nefes alıyorum. "Ben hazırım."

Gözlerini açıyor ve karanlık bakışları bana kayıyor. "Unutma, rüyalar gerçek olmasa bile yine de sana zarar verebilirler. Kurallar asla aynı değildir ve Kahedin'in hasta ve ateşli zihninde ne bulabileceğimiz hakkında hiçbir fikrim yok." Daha yakına eğiliyor ve sıcak ışık elmacık kemiklerini şekillendiriyor.

Dudakları hafifçe kıvrılıyor. "Benimle bir kabusla başa çıkabileceğini düşünüyor musun?"

"Ben iyi olacağım." Talan'ın ne kadar tehlikeli olabileceğini ilk elden biliyorum.

Aylar önce, ben hâlâ Avalon Kulesi'nde bir öğrenciyken, beni uyanıkken gördüğüm bir kâbusun içine hapsetmişti. Beni görmemişti ama zihnimi hissedebiliyordu. Ondan bir harita çaldığını biliyordu ve haritayı benden geri isteyerek beni kâbus dolu bir dünyaya kilitledi. Beni neredeyse boğuyordu. Beni buzlu denizin altında bir girdabın içine sürüklerken bana *küçük telepat* demişti.

Küçük telepat. Seni boğacağım ve ölmüş olmayı dileyeceksin, ama boğulmaya devam edeceksin, nefes alamayacaksın, ciğerlerine su dolacak. Rüyalarda ölüm seni kurtaramaz.

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. O hala benim ne olduğumu bilmiyor.

Harita hırsızı, aradığı telepat. O zamandan beri zihnimi ona karşı koruyorum.

"Seni benimle birlikte rüyasına götürürken," diyor Talan sessizce, "rüyayı normalde yapabildiğim kadar iyi kontrol edemeyeceğim. Onun rüyasına karışmamız ve içinde olup bitenlere uyum sağlamamız gerekecek. Onun kendi anlatısını çok fazla bozamayız. Yaptığınız her hareket durgun bir göle atılan bir taş gibidir, girdaplar ve dalgalanmalar yaratır. Çok fazla rahatsızlığa neden olursa, rüya dengesizleşebilir. Rüya akıntısına karşı savaşmayın. Onunla birlikte hareket etmeye çalışın. Kahedin rüyasında bir kuş olduğunu görürse, biz de kuş oluruz. Kahedin rüyasında bir çayırda ata bindiğini görürse, biz de ata binebiliriz."

"Ya bu bir seks rüyasıysa?" Fısıldıyorum.

Dudaklarının arasından bir gülümseme fısıldıyor. "O zaman zevk almanı sağlayacağım."

"Peki ya sonunda ayrılırsak?"

"Nereye gidersen git seni bulacağım küçük karıcığım. Ama Kahedin'e ulaştığımızda, onun zihnine girmeni ve ona gönderdiğim mektubu kabul etmesi için onu zorlamamı istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

"Bunu rüyada yapabilirim," diyorum, "ama gerçek hayatta bunu yapacağından emin olamam. Gücüm genellikle bağlantıyı sürdürdüğüm sürece işe yarar." "İşe yaramalı," diyor Talan. "Rüyalar güçlüdür. Zihnine gerçekten de bir şeyler yapabileceği fikrini yerleştirdiğin sürece bunu yapmalı, uyandığında yapacaktır. Güven bana."

Başımı salladım. "Tamam. Bunu yapabilirim."

"Güzel. Elimi tut."

Elini elime alıyorum, kalbim hızlanıyor.

"Alevlere dikkat et." Talan'ın sesi alçak ve hipnotik. "Bedeninizin hafiflediğini hayal edin. Sisin içinde srkleniyorsun, Avalon Gölü'nün üzerindeki bulutlarla birlikte szlyorsun."

Ateşe bakıyorum, bir kor yükseliyor. Onu gözlerimle takip ediyorum ve Talan'ın büyüsü etrafımda fısıldayarak tenimi öperken dünya kararıyor. şu anda bile, sezgisel olarak zihnimdeki perdeyi korumaya çalışıyorum, ama o araya girmeye alışmıyor. Bunun yerine beni nazikçe bedenimden rüya dünyasına götürüyor.

* * *

Etrafımdaki dünya netleşiyor. Bir bahedeyim ve ılık güneş tenime yayılıyor. Burada açıkça yaz mevsimi yaşanıyor ve etrafımda devasa gller açmış durumda. Rue ve kadife çiçekleri açmış, alılar ve dut ağaçları beyaz bir saraya giden yolu kaplıyor. Küçük bir gölette balıklar yüzüyor ve su yaz gökyüzünün altında pırıl pırıl parlıyor. Arılar havada uğulduyor ve karatavuklar dallarda cıvıldıyor. Ilık bir esinti çıplak kalçalarımın üzerinden fısıldıyor.

Talan yanımda durup manzarayı seyrediyor. "Kahedin'in böyle bir güzelliği hayal edebileceğini düşünmemiştim. Her zaman ruhsuz bir dangalak gibi görünür."

Talan her zamankinden daha sade giyinmiş, dövmelerini gösteren kısa kollu, dar bir kömür gömlek ve siyah bir pantolon giymiş. Yüzük yok, ta yok, küpe yok.

"Bu bahçe çok güzel," diyorum. "Güneş ve sıcaklık için yanıp tutuşuyordum."

Talan'ın bakışları yavaşça üzerimde geziniyor, gözlerindeki bakır rengi ateşle yanıyor. Yavaşça bir adım daha yaklaşıyor, gözleri benimkileri yakıyor. "Şey," diyor alçak bir sesle, "bu ilginç."

"Ne?" Kendime bakıyorum. Üzerimde kalçalarımın üzerinde duran kısa, sarı bir yazlık elbise var. Yaz sıcağında memlekette giyeceğim türden bir şey; Brocéliande'da hiç giyilmeyen kısa bir tarz.

Kalbim küt küt atıyor. "İlginç olan ne? Elbisem mi?"

Bakışlarını kalçalarımın yüzüme doğru sürüklüyor. Garip bir şekilde hareketsizleşiyor ve gözlerinden gölgeler geçiyor. Karanlık bakışları beni delip geçerken, sanki tam burada sırlarımı açığa çıkarıyormuş gibi hissediyorum.

Talan, "Bir rüyaya girerken, refleks olarak görünüşümüzü kendimizi gördüğümüz şekilde şekillendiririz" diyor. "İnsan aleminden bir şeye benzeyen bir elbise giyiyorsunuz. Ve *sadece* elbise değil."

Biçimli bir şekilde içime çekiyorum ve o bir adım daha yaklaşıyor

Parmak ucunu kulak mememin üzerinde gezdiriyor ve ardından sıcak bir ürperti geliyor.

Dikkatini çeken şeyin tam olarak ne olduğunu anladığımda bana büyük bir hayranlıkla bakıyor.

Oh. *Lanet olsun.*

Hayal dünyasında benim cazibem yok. Nefesim hızlanıyor, nabzım kükrüyor.

Günler önce Talan'ın rüyalarına girdiğimde beni hiç *görmemişti*. Beni hissetti, ama asla bulamadı, ama şimdi beni benim kendimi gördüğüm gibi görüyor - insan olarak.

"Vay, vay, vay." Zengin kadife sesinin keskin bir kenarı var. "Bu kesinlikle ilginç."

Kalbim kontrolden çıkıyor. "Muhtemelen daha önce söylediklerin yüzünden -bir insan kadar kırılabilir olduğum için. Kafama girdi. Muhtemelen-"

"Yalan söylemeyi bırakırsan iyi olur" diyor.

Ağzımı kapatıyorum, beynim bir çıkış yolu arıyor.
Rüyamda beni öldürebilir.

Talan başını eğip beni inceliyor. "Büyü etkileyici, hakkını vermeliyim. Kim dokumuş bunu? İnanılmaz yetenekli biri."

O kadar sert ve hızlı nefes alıyorum ki, nasıl konuşacağımı hatırlayabileceğimden emin değilim. "I..."

Gözleri tam olarak okuyamadığım bir şeyle parlıyor. "Sen demi-Fey'sin. Ciğerlerini merak ediyordum."

"Saçmalama," diyorum, yüzümü ona dönüp kırılmış yaparak. "Demi-Feyler melezdır. Pisliktirler. Ben onlara hiç benzemem. Bunu sen de biliyorsun. Etrafımda yeterince zaman geçirdin. Sana gerçekten-"

"Bana sırları olan biri gibi geliyorsun." Sesi kontrollü ve sessiz, ancak altında bir kenar kayıyor. "Her zaman saklamaya hevesli olduğun sırlar. Fey gibi görünen babanla tanıştım. Ama anneni hiç görmedim."

Kanım kulaklarımda uğulduyor. "Eğer ölmüşse seni onunla tanıştıramam."

"Gerek yok. Ne olduğunuzu kendim görebiliyorum."

Yutuyorum. İşin rengi belli oldu. İnkâr etmeye çalışmak benden daha çok şüphelenmesine neden olur. Hâlâ bana ihtiyacı var, değil mi? Ve kimin için çalıştığımı bilmediği sürece, belki de beni öldürmez. "Ebe beni büyüledi. Gençliğimden beri büyülendim."

Yavaşça omuz silkiyor. "Brocéliande'da çok sayıda gizli demi-Fey var. Babamın onlar hakkındaki inançlarını paylaşmıyorum. Söylediklerine inandığından bile şüpheliyim. Demi-Feyler onun kendi başarısızlıkları için bir günah keçisi. Başka bir şey değil. Vergileriniz çok mu yüksek? Geliriniz çok mu düşük? Yollar çöküyor ve suç sizi evinize hapsediyor mu? Bu kralın suçu değil. Asla kralın suçu değil. Krallığın o sinsi düşmanları, aramızda çok uzun süre yaşamalarına izin verdiğimiz ve bizi içten içe çürüten yarı-Feyler. Bu

Onun için çok uygun bir saptırma, zalim bir hükümdarın ilk propaganda taktiği. Ama bunların herhangi biri gerçek mi? Hayır."

Ona bakarak uzun, yavaş bir nefes aldım. "Tamam."
"Ancak," diyor Talan , " ne kadar etkili olduğu göz önüne alındığında Kahedin'in rüyasında bir demi-Fey'i güven verici bulacağından şüpheliyim."

Bir elini kaldırıyor, parmak uçlarıyla kulak memelerimi tekrar yavaşça okşuyor, sıcaklığı tenimde geziniyor. Hafif dokunuşuyla ürperiyorum ve temasla birlikte karıncalanmalar başlıyor.

Yaptığı işe hayranlıkla bakarken belli belirsiz gülümsüyor.

Onlara dokunuyorum, bir saniye önce orada olmayan sivri uçları hissediyorum.

"Saraya döndüğümüzde, annen hakkında daha fazla ayrıntı vermeni bekliyorum." Başını eğip beni izliyor. Beni çok yakından inceliyor ve bakışlarının sıcaklığı, büyüsunün benimkine değme şekli, pürüzsüz sesinin beni ılık, ballı bal likörü gibi sarhoş etmesi altında kendimi utangaç hissediyorum. "Ve her şey hakkındaki gerçeği. Seninle ilgili her şeyi ortaya çıkarmak istiyorum, Nia."

Sertçe yutkunuyorum. "Kahedin'i alalım. Bu yüzden buradayız, değil mi?"

BÖLÜM 35

W Kahedin'in hayal dünyasının gerçeküstü manzarasında ilerliyoruz. Önümüzde karlar içinde onun sarayı duruyor. Ama bu bir rüya versiyonu, daha büyük ve beyaz.

kemik gibi.

Yaklaştıkça, aslında kemikten *yapılmış* olduğunu görüyorum. Kaleyi dört asker koruyor, zırhları ay ışığında gümüş gibi parlıyor. Başka bir asker ikinci kattaki pencereden bakıyor, elinde bir arbalet var. Tamamen çıplak görünüyor ve göğüsleri sergileniyor. İki muhafız daha villanın etrafında devriye geziyor.

Yavaş yavaş tüm askerlerin aynı kişi olduğunu fark etmeye başlıyorum, kızıl saçlı ve koyu kirpiklerle çerçevelenmiş iri mavi gözleri olan bir kadın.

"Sanırım onu tanıyorum," diyor Talan usulca, ağzının kenarı seğirerek. "Gerçi onu sadece bir kez gördüm. Düşes Arnesta. Kahedin'in ikinci kuzeni."

Biz yaklaştıkça zırhları çözülüyor ve ellerinde kılıçlarla çıplak duruyorlar.

"Burayı en az yedi çıplak Arnesta'nın koruyor olması ne anlama geliyor?" Ben soruyorum.

Talan askerleri ilgiyle izliyor, sonra daha yakına eğiliyor, nefesi kulağımın kabuğunu ısıtıyor. "Ben

ama bence bu, kuzenini gerçekten becermek istediği anlamına geliyor."

Villanın kapısına yaklaştığımızda dizlerinin üzerine çöküyorlar ve Arnesta'ların kılıçlarının bıçak gibi keskin, devasa örgü şişleri olduğunu fark ediyorum.

Talan'ın dudakları bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Brocéliande'ın veliaht prensini işte böyle selamlarsınız."

Kapının iki yanındaki Arnesta'lar yolumuzu kesmek için örgü şişlerini çaprazlıyorlar.

"Efendimizi kimse göremez," diyor sağdaki. "O bizi cezalandırıyor," diye ekliyor soldaki.

"Yaramazlık yaptık," diyor sağdaki. "Beni çıplak yüzerken gördü."

"Çalışmaya çalışırken ona göğüslerimi gösterdim." "Şimdi hepimizi bağladı."

"Popom onun elinden kıpkırmızı oldu."

"Daha fazlasına ihtiyacımız var."

"Sözümüzün kesilmesini istemiyoruz. Onu geri çevirdiğimiz zaman için bize dersimizi veriyor."

"Bazen onun yanında kendimizi kontrol edemiyoruz."

"Şimdi, bizi becermesi için ona yalvarıyoruz."

Dudaklarını yalarlar.

Onlara bakıyorum. "Kuzeni mi dedin?" Talan'a fısıldıyorum.

"İkinci kuzenim," diye mırıldanıyor Talan. Boğazını temizler ve Arnesta'lara, "Onu cezanızdan alıkoymayacağız," der.

Sol tarafta, Arnesta örgü şişini Talan'a doğrultuyor.

"*Kimsenin* içeri girmesine izin yok. Efendimizi başka kimse göremez." Dört Arnesta iğnelerini sallıyor ve elinde

Tatar Yayısı amaçlar at Biz, ama Talan'ın kelimeler görünüyorOnları rahatlatmak için bir adım geri çekildiler, ancak hala

bize şüpheyile yaklaştı.

"Onları öldürebilirim," diye fısıldıyor Talan.

"Dalga yaratmamaya ne oldu?" Ben soruyorum.

"Kahedin'in rüyasının tüm amacının fantezileriyle baş başa kalmış olması düşünüyorum. Bu muhtemelen veba yüzünden inzivaya çekilmesiyle ilgili. Gerçek hayatta yanına kimsenin yaklaşmasına izin verilmiyor ve bu bir şekilde cinsel arzularıyla bağlantılı."

Başımı Arnesta'ya doğru eğiyorum. "İşte bu . Orada bunu görecektir kimse yoksa yalvarmanın ne faydası var? Bence Lord Kahedin tüm dünyanın onu ne kadar çok istediğini bilmesini istiyor. Onu çevirdiğin için ne kadar pişman olduğunu. İnsanların artık tüm gücün *kendisinde* olduğunu görmesini istiyor, değil mi?"

"Evet," diyor yavaşça. "Bizi izlemelisin."

"Onun için ne kadar çaresiz olduğumuzu görmelisiniz," diyor diğeri.

Kenara çekilip bize içeri girmemizi işaret ediyorlar, yanlarından geçerken iğnelerden biri neredeyse bana değiyor.

İçeride saray dökülüyor, boyaları dökülmüş ve duvarları çatlamış, ihtişamı solmuş bir yer. Girişteki vazoda bir buket ölü çiçek var. İleride sadece bir kapı var ve Talan onu açıyor.

Kahedin bir tahtta oturmaktadır ve altı çıplak Arenesta ayaklarının dibinde diz çökmüş, kolları arkadan bağlanmıştır. Diğer Arnesta'lar büyük, döşemeli sandalyelerde birbirlerinin üzerinde kıvranıyor ve Kahedin'in onlara dokunması için inliyorlar. Birbirlerine dokunuyorlar, orgazm olmaya çalışıyorlar ama asla tam olarak ulaşamıyorlar.

Bir keresinde Perillos Kalesi'nde onun bir portresini gördüğümü hatırlıyorum. Uzun, gümüş saçları ve bakımlı sakallarıyla yakışıklı bir Fey'di. Şimdi ise iki katı büyüklükte, saf kastan yapılmış, altın tenli görünüyor. Işıl ışıl bir sağlık tablosu. Rüyalarında, sağlığının bozulduğuna dair tek işaret harap duvarlar ve çatlak mozaik zemin.

"Beni nasıl istediklerini görüyor musun?" Kahedin ışınlara. "İşlerin nasıl tersine döndüğünü görüyor musun?"

"Belli ki seni geri çevirdikleri için çok pişman olmuşlar," diyorum. "Öyle bir güç yayıyorsunuz ki. Elinizi öpebilir miyim?"

Umursamaz bir hareketle kolunu uzatıyor ve ben de çıplak Arnestas'ın etrafından dolaşarak elinin arkasını öpüyorum.

Güçlerimden kaynaklanan her zamanki kör edici acıyı bekliyorum ama sürpriz bir şekilde hiç acı yok. Gerçek hayatta buna neden olan her neyse beni rüya dünyasına kadar takip etmemiş ve Kahedin'in zihnine kolayca sığıyorum.

Onun acısını hemen hissediyorum. Aylardır tek başına, saplantılı bir şekilde Arnesta'yı düşünüyor ama ne Arnesta ne de başka biri ona yaklaşıyor. Birine dokunmak için can atıyor.

Mektup, zihnine fısıldıyorum. Prens Talan'ın sana gönderdiği mektup. Kabul edersen her şey bitecek. İnsanları tekrar görebileceksin. Dışarı adım atabileceksin. Arnesta kendini sana atacak çünkü prens tarafından tercih edileceksin.

Çaresiz ve her şeyi denemeye istekli. Anında teslim olduğunu hissediyorum. Talan'ın mektubunu kabul edecek. Talan haklıydı. Zihin kontrolüm rüya dünyasında daha da güçlü. Buraya yerleştirdiğim herhangi bir fikir Kahedin'in fantezilerinin ayrılmaz bir parçası haline gelir, bilinçaltının köklerinin derinliklerine ekilir. Fikri nereden aldığını bilmeyecek ama büyüyen arzuyu görmezden gelemeyecek.

İşimi çoktan bitirmiştım, hızla nefes alarak ve Talan'a gülümseyerek geri çekiliyorum.

Bir kaşını kaldırıyor. "Bu endişe verici derecede hızlıydı." Omuz silkiyorum. "Bitti. Hadi gidelim buradan."

"Tamam. Geldiğimiz yoldan gidebilmeliyiz-" saray kapı
Flings Açık, ve a BİRLİK . çıplak
Arnestalar ellerinde mızraklarla yürüyorlar. Kafalarından kızıl saç yerine yılanlar kıvranıyor ve dişleri keskin sivri. Ağızlarından kan damlıyor.

"Efendime ne yaptınız?" diye bağılıyor biri.

"Siktir," diyor Talan, elini bileğime kenetleyerek. "İşler çok ilginç hal almak üzere ufaklık. Kal

Bana yakın ol. Senin türünün ne kadar kolay kırıldığını biliyorum." Nefesim kesildi. "Neden? Neler oluyor?"

"Rüya dengesizleşti. Bir kâbusa dönüşüyor ve bunu ne kadar kontrol edebileceğimi bilmiyorum."

Kabus gibi Arnesta'lar saray salonuna girerler, yüzleri korkunç bir şekilde buruşmuş, dişleri parlamaktadır. Arkalarında, gölgeler havada kayarak kapının önünde toplanıyor. Çıkış yolumuzu kapatıyorlar. Arkamızda Kahedin çığlık atmaya başlıyor, tüm cesareti yağmurdaki şeker gibi eriyor.

Talan, rahatsız olduğunu hisseden birinin havasıyla yavaşça nefes verir.

"Bizi buradan çıkaramaz mısınız?" Sessizce sordum.

Talan başını sallar. "Kahedin'in kâbusunda burası bir hapisane. Rüya mantığını biraz eğip bükebiliyorum ama kıramıyorum." Bakır halkalı gözleri benimkilere kayıyor. "Özellikle de sen benimleyken."

Yılan saçlı Arnesta'lar üzerimize saldırıyor ve Talan geçiyor. İçlerinden biri jilet gibi keskin tırnaklarıyla Talan'a saldırıyor. Talan'ın elinde bir kılıç beliriyor ve Talan akıcı, zahmetsiz bir zarafetle saldırıyı savuşturuyor. Ona doğru savruluyor ve boğazını ustalıkla kesiyor. Ama çoktan bir başkası onun yerini almak için hücumu geçmişti bile.

Talan savaşçı moduna geçer, hız ve şiddetli bir güç bulanıklığı. Döne döne kılıcını saldırganlara doğru savuruyor. Hareketleri o kadar mükemmel, o kadar ezici bir *Fey* ki, hem vahşi hem de zarif.

Arnestaların arkasında, gölgeli yaratıklar kıvranıyor, onların

Şekiller sürekli değişiyor; yılanlar, canavarlar ve büyük yırtıcı kuşlar.

"Bana bir kılıç verebilir misin?" Talan'a sesleniyorum.

Ona yardım edebilirim ama kendi silahlarımı cisimleştiremem. Talan dönüyor, dudaklarında karanlık bir gülümseme. "Benim ölümcül karım."

Kılıcını bana fırlattı. Kabzasından yakaladım ve yaklaşan Arnesta'ya doğru döndüm. Kılıcı kalbine sapladım,

sonra tekrar çekiyorum. Bıçağımdan koyu kan damlıyor. Talan'ı görmek için dönüyorum, şimdi iki Arnesta'yla daha savaşıyor. Arkalarında gölgeler beliriyor.

Oda şekil değiştiriyor, duvarlar karanlık ve mürekkepli bir hal alıyor, meşalelerle aydınlatılıyor.

Çılgınca, yeni bir ahşap kapı görene kadar koridoru tarıyorum. Ona doğru koşuyorum. Kapı kolunu denediğimde kilidin açık olduğunu gördüm. "Talan, buradan!"

Talan gölgelerden birine vurup onu ikiye böldükten sonra koşarak yanıma geliyor. Kapıyı arkamızdan çarpıyor ve Kahedin ile canavarları diğer tarafta bırakıyor.

Uzun bir koridorda duruyoruz. Tahtaların arasından Arnestalar Kahedin'e ihtiyaç duyduklarını haykırıyor ve gölgeler inliyor.

Talan elimi tutuyor ve benimle birlikte meşalelerle aydınlatılmış koridorda yürüyor. "Biraz acımasız olsa da rüyasının seks partisi kısmını gerçekten tercih ettim," diye mırıldanıyor. Sonra dönüyor ve ben de arkamızdan gelen gölgeleri görmek için dönüyorum. Her nasılsa, Talan hâlâ etkilenmemiş görünüyor. Neredeyse sıkılmış. "Belki şimdiye kadar öğrenmişlerdir diye düşünmüştüm."

Kılıcı çelikten bir bulanıklık ve onları kesip biçiyor.

"Gidin!" diyor. "Ben onları . Eğer yeterince uzağa koşarsan, çıkış yolunu bulabilirsin."

"Seni burada bırakmamı mı istiyorsun? Ya tuzağa düşersen?"

Karanlık bir kıkırdama. "Bana bir olmaz. Burası benim alanım, Nia. Sadece senden emin değilim." Gölge bir yaratığın kafasını keser ve canavar iki tane daha büyür. "Git, Nia!" Sesi bir emirle cınlıyor.

"Hayır." Ayaklarımı yere basıyorum. "Seninle kalıyorum."

Bakır benekli gözleri bana dikildi. "İyi, ama dehşete düşmek üzeresin, çünkü ben bir kâbusa dönüşeceğim." Sesi derinleşiyor, koyulaşıyor, kadim ormanlardan kopup geliyor, yüzyılların mevsimler gibi dönüşünü izlemiş bir adamın sesi ve yıllar

ayakları alıç yaprakları gibi. "Buradan çıkmanın tek yolu Kahedin'in kendi rüyalarından bile daha korkunç olmam."

"Bana uyar," diye fısıldıyorum.

Gölgeler kıvranıyor ve etrafını sarıyor, azgın bir fırtına gibi vahşi.

Bana baktığında, gözleri alev alev yanan bakıra dönüşüyor ve ilkel dehşet kafatasımı kasıp kavuruyor. Şu anda Talan'a bakmak ölümün kendisine bakmak gibi. Viviane'in parçalanmış bedeninin görüntüsü düşüncelerimin derinliklerinde çiçek açıyor. Küle dönüşüyor ve yattığı yerde yaprakları çoktan solmaya başlamış çuha çiçekleri büyüyor. Dehşet göğsümde açılıyor.

Viviane'in görüntüsü ve ben yine Talan'a bakıyorum, titriyorum.

Bir adım geri atıyorum. Ve bir tane daha.

Talan'ın kıyafetleri değişiyor ve kanla lekelenmiş bir şövalye zırhına dönüşüyor. Bir Fey tablosundan fırlamış gibi görünüyor, unutulmuş ölüm tanrısı. Kılıcı artık daha büyük ve koridorun loş ışığında parlıyor.

Bıçaktan alevler fışkırdı.

"Ben Prens Talan, Rüya Avcısı." Talan'ın gür sesinin altında alçak, yankılanan bir ses var ve içime korku salıyor. "Ben Brittany Kasabı'yım, bir intikam ruhuyum ve ardımda sadece ölüm bırakırım."

Gölgeler alev alırken çılglık atıyor ve koridordan yükseliyor.

"Kahedin!" Talan coos. "Rüya Avcısı senin için geliyor!"

Kapıya doğru adım atıyor ve ben de peşinden koşuyorum. Kabusların geri kalanı şimdi ondan kaçmaya çalışıyor.

Karanlık bir zindana dönüşen salona geri dönüyoruz. Çıplak bir Arnesta kırbaç kullanıyor.

Kız Talan'a doğru koşarken, Talan kılıcını kızın göğsüne saplar. Kılıcından kan damlıyor ve kadın

ince hava.

Talan yavaşça, korkuyla çığlık atan Kahedin'le yüzleşmek için döner.

Talan lorda yaklaşıyor, telaşsız bir tempoyla ilerliyor. Kahedin'in dehşetinin tadını çıkarıyor, onu içine çekiyor, ondan besleniyor gibi görünüyor.

"Nerede olursan ol, seni her zaman bulacağım," diyor Talan ölümcül derecede sessiz bir sesle. "Ben senin *en kötü* kâbusunum."

"Evet." Kahedin korku içinde gözlerini kapatır. "Lütfen, Rüya Stalker... Bırak beni. Ne istersen yapacağım. Mektubunu ediyorum."

Talan bana bakmak için dönüyor ve kafasından çıkan kara boynuzların gölgesini görüyorum. "Ve işte oldu."

Bana yaklaşıyor ve sihir sanki bizi birbirimize bağlıyormuş gibi etrafımızda dönüyor. Ham, manyetik gücü tenimde dolaşıyor ve kalbimi hızlandırıyor.

"Artık gidebiliriz," diye fısıldıyor.

Ama bu güven verici değil. Burada gördüğüm her şeyden sonra bile, şu anda beni en çok korkutan şey, kendi zihnimde *neden* bu kadar tamamen insan gibi göründüğümü bilmek isteyecek olması.

Ve ona ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok.

BÖLÜM 36

I Sıcaklığa uyanıyorum, ona. Rüya kaybolup gidiyor ve ben küçük av kulübesine geri dönüyorum.

Her nasılsa, rüyalar arasında dolaşırken, kendimi Talan'ın üzerine yayılmış, uzuvlarım onunkilere dolanmış halde buldum. Şimdi başım onun güçlü omzunda. Gömleğinden sızan ısı, ince elbisemin içinden kaslarımı ısıtıyor. Nefis kokusu etrafımı sarıyor, nabzımı hızlandırıyor.

Elbette taşınabilirim ama istemiyorum.

Şömine çıtırdıyor. Kuruyan giysilerimin nemi havayı nemli ve boğucu hale getirmiş, kaslarımı Talan'a karşı esnekleştiriyor. Karnımın derinliklerinde yavaş, için için yanan bir sıcaklık birikiyor - ona sarılmış olmanın sıcaklığı. Ve uykunun puslu havasına rağmen kaslarının her bir sert düzleminin farkındayım; Rüya Avcısı'nın baştan çıkarıcı, tehlikeli gücünün.

Hafifçe kayıyorum, bedenim arzusun içimde kıvrılmasına neden olacak şekilde onunkine sürtünüyor. Sonra parmakları üzerimde hareket ediyor, tembel ve alaycı. Yavaşça, sanki dünyadaki tüm zamana sahipmiş gibi omurgamın uzunluğunu izliyorlar.

Beni yakından izlediğini görmek için başımı kaldırıyorum.

Gözleri loş ışıkta parlıyor, bakır kor gibi yanıyor, ağzı hınzır bir gülümsemeyle hafifçe kıvrılmış. İfadesi saf, lezzetli bir günah. "tırmandın, küçük demi-Fey. Umduğın bir şey mi var?"

Küçük demi-Fey. Henüz cevap istiyor gibi görünmüyor ama bu soru aklımızı kurcalıyor.

Yine de şimdi cevap vermek istemiyorum. şu anda kendimi hâlâ hülyalı ve yumuşak hissediyorum ve burada kalmak, hayali dünyamıza biraz daha gömülmek istiyorum. Büyüyü bozmak istemiyorum.

Tüm gerçek ortaya çıkmadan ve her şey yanmaya başlamadan önce.

Parmakları omurgamı okşadıkça tenim ısınıyor, daha fazlasını arzuluyorum. Ondan ama onun üstünde olma hissini seviyorum.

"Büyün uykumu getirdi," diye mırıldanıyorum.

Parmaklarını saçlarımın sokup sıkıyor. Parmaklarının kıvrılışında nazik bir sahiplenme var. "Üzerindeki tek etki bu değıl. Ama tabii ki gerçeğı söylemek konusunda çok isteksizsin."

Erimiş sıcaklık karnıma doğıru kayıyor. Beni bu kadar iyi görmesinden nefret ediyorum ve bakmaya devam etmesini ne kadar çok istiyorum.

Ve sonra, tek bir akıcı hareketle, hareket ediyor ve sırtüstü , beni tam olarak istediğı yere kaydırırken nefesim hızlanıyor, vücudu beni hapsediyor. Bir eli bileklerimi başımın üzerinde tutuyor ve nabzım hızlanıyor.

Diğeri kalçamdan yukarı kayıyor, parmak uçları elbisemin ipeğini dayanılmaz derecede yavaş, alaycı bir vuruşla fırçalıyor.

Ona her zaman teslim olacaktım, değıl mi? Nasıl biteceğini tam olarak bilsem bile, yine de onu istiyorum. İkimiz de küle dönsek bile onunla yanacağım.

Ağzı benimkine yaklaşıyor. "Senden cevap istiyorum, Nia. Ve hepsini bu kadar kolay vereceğini sanmıyorum."

Nabzım hızla atıyor. "Bir keresinde bana sırlarımı saklayabileceğimi söylemiştin."

"Fikrimi değiştirdim. Sırlar kale duvarları inşa eder ve ben seninkinin yanlış tarafında olmak istemiyorum. Seninle ilgili her k şeyi bilmek istiyorum."

Ağzı boğazıma doğru iniyor, dudakları tenimle buluşmadan önce nefesi lezzetli bir his fısıltısına dönüşüyor.

Dudaklarını boğazımda gezdirirken başımı arkaya yatırıyorum. Dilinin tembel vuruşlarıyla beni öpüyor, bu da bedenime zevk dalgaları gönderiyor. Kalalarını ona doğru kaydırıyorum ve o da elini elbisemin eteğinin altından yavaşça, dolambaçlı bir şekilde geçiriyor. Elbisemin ipeksi materyali nefis bir cinsel işkenceyle tenime doğru kayıyor. İhtiyaç karnıma yayılıyor, erimiş bal gibi içime akıyor.

Ama sıcaklığın altında, içimde daha keskin bir şey kıvrılıyor. Suçluluk duygusu. Ona yalan söylüyorum, her zaman.

Talan başını kaldırır. "şimdi, Nia. Bana aileden bahset."

Ellerimi göğsünde ve gömleğinin altında gezdiriyorum. "Havayı bozmanın bir yolu da bu."

Bir yalan. Parmaklarım karın kaslarının yontulmuş çıkıntılarını izlerken her santimim onun dokunuşunu arzuluyor. Kasları dokunuşumun altında esniyor.

Gömleğini çıkartıp ellerimi ince oyulmuş vücudunda gezdiriyorum. Kasları dokunuşumun altında esniyor.

Gözlerinin bakır rengi derinliklerinde sıvı ısı birikiyor. Parmakları kalamda sıkılaşıyor, yukarı doğru hareket ediyor. "Tahmin edilemez ve son derece ekicisin ve bana sarıldığında nasıl hissedeeğin de dahil olmak üzere seninle ilgili her şeyi bilmem gerekiyor."

İçimde ısı titreşiyor ve kalçalarını ona doğru kaydırıyorum. "Korkarım çok sıkıcıyım, bir yarı-Fey olsam bile."

"Bundan şüpheliyim." Bir parmağını elbisemin askısının altına sokuyor, önce bir taraftan, sonra diğer taraftan aşağı çekiyor. Elbisemin st kısmını aşağı çekerken, hava çıplak göğüslerimi öpüyor ve meme uçları sertleşiyor.

Talan'ın bakışları üzerimde geziniyor ve nefesi kesiliyor, gözleri yanıyor. "Lanet olsun. Seni sorgulamak istiyorum." Sesi sert ve aç geliyor. "Ama dikkat dağıtacak kadar seksi görünüyorsun."

"Belki de şimdi konuşmanın zamanı değildir?" Kalbim davul gibi çarpıyor.

Gözleri kararıyor. "O zaman neden bana ne istediğini söylemiyorsun?"

Gülümsemem derinleşiyor. "Sadece sıcak kalmak için." Talan kıkırdıyor, alçak sesle ve hınzırca. "Yalancı."

Eğildi. Ağzı meme ucuma yaklaşıyor ve nefesim kesiliyor. Derin, şehvetli bir sızı kalçalarımı sıkıyor. Parmaklarımı çıplak sırtının kaslarında gezdiriyorum, arzularım içimde birikiyor. Dili dönerek beni tadarken, cinsel zevk içime işliyor.

Bunun olmasına izin vermemeliydim. Onu kendimden uzak tutmalıyım. Bu pervasızca ve lanetli bir şey ama ona karşı koyamıyorum. Kendimi tamamen bırakmak istiyorum, sadece bir kez.

Ağzını göğsümden çekiyor, bakışları benimkine kayıyor. Gözlerinde bakır parlıyor. "İç çamaşırını çıkar ve elbiseni benim için kaldır."

"Çok otoriter. Bana emir verebileceğini nereden çıkardın?"

"Ne istediğini zaten biliyorum, Nia. Sadece sana izin veriyorum." Nefesi göğüslerimi ısıtıyor. "Benden ne istediğini biliyorum. Seni o kadar sert boşaltmamı istiyorsun ki bir daha asla başka bir erkeğe bakamayacaksın."

Parmaklarım saçlarının arasından kayıyor. "Kendine çok güveniyor."

Elbisemin eteklerinin altına uzanıyorum ve iç çamaşırımı ayak bileklerime kadar indirip çıkarıyorum.

Gözleri parlıyor. "İyi kız. Seni boşaltacağım Nia, ama bana tüm sırlarını anlatana kadar seni gerçekten sikmeyeceğim."

Bu yorum dudagımı ısırma neden oldu. Her ne kadar gerçeği ona teslim etmek ve istediğini vermek istesem de, bu şu anda yaşadığım büyüü bozacak.

Yine de elbisemin eteklerini yukarı çekiyorum ve bakışları yavaşça vücudumda geziniyor, gözleri vahşi bir açlıkla kararıyor. Bana kontrolünü tamamen kaybetmek üzereymiş gibi bakması içime karanlık bir heyecan düşürüyor. O çaresiz, mükemmel bir şekilde sakinleşmiş prens önümde çözülüyor ve ben bu anın sonsuza dek sürmesini istiyorum. Yüz ifadesi taparcasına.

Bacaklarımı açıyor ve yüzünü kalçalarımın doğru indiriyor, nefesi tenime değiyor. Dudakları yavaşça iç uyluğumu sıyrıyor, ağzı sıcak ve ıslak. Benim tadıma bakıyor, benimle alay ediyor ve beni onun için acıtıyor. Bacaklarımın arasında sıvı ısı birikiyor.

Parmaklarımı siyah saçlarına dolayarak onu istediğim yere kaydırmaya çalışıyorum.

Uzun, kara kirpiklerinin altından bana bakıyor, gözleri lezzetli bir günahla yanıyor. "Sabırlı ol, benim küçük demi-Fey'im. Senin tadını çıkarıyorum."

Ağzı tenime dönüyor, sıcak, talepkâr, bedenime taparcasına. Benimle alay ediyor, çözülmemi, yalvarmamı sağlamaya çalışıyor. Arzu içimde nabız gibi atıyor.

Sonunda tam ihtiyacım olan yerimi öpmeye ve yalamaya başladı. Dili klitorisimin üzerinde geziniyor, her vuruşu enfes bir zevk işkencesi ve ben bir inilti çıkarıyorum.

Çiğ bir arzu oluşuyor, içimde daha sıkı sarılıyor, kopmanın eşiğinde bir gerilim Vücudum daha sıkı kenetlenirken kalçalarımı ağzına doğru hareket ettiriyorum, uyluklarım başının etrafına bastırıyor. Sıcak zevk içimde dalgalanıyor, sarhoş ediyor, ta ki artık adımın, onun adını ya da gerçeğin ne olduğunu hatırlamayana kadar. Sadece bu var - ağzı bana karşı, parmakları içimde, dokunuşunun baş döndürücü çekiciliği. Tek düşünebildiğim, ağzının bana dokunduğu yerdeki baskın zevk.

Parmakları içimde daha hızlı hareket ederken, sertçe boşalıyorum ve göz kapaklarımın arkasında yıldızlar pathıyor, vücudum zihin parçalayıcı bir serbest bırakma ile sıkılıyor. Etrafında kenetleniyorum ve adını haykırıyorum. bedenim titriyor, sırtım yaylanıyor, ta ki

Kaslarım yavaşça gevşemeye başlıyor, artçı şoklar gök gürültüsü gibi içimde yankılanıyor.

Nefesimi tutuyorum, vücudum ateşin sıcaklığıyla parlıyor ve nemleniyor. Talan beni sıkıca kendine çekiyor, kollarıyla sarıyor. Keşke böyle kalabilseydim, henüz tüm gerçeği öğrenmediği o iki dünya arasındaki yerde.

Dönüp Talan'a bakıyorum, gözlerimin içine bakıyor, yüzünde küçük, tatmin olmuş bir gülümseme. "Senden sırlarını almak istedim Nia," diyor usulca, "ama sen bana hiçbir şey vermedin. Kontrolümü kaybettiğim neredeyse hiç olmaz. Ama seninle tanıştığım andan beri doğru dürüst düşünemiyorum."

Sözleri içimde sıcak, parlayan bir ateş yakıyor. *Bu bizi iki kişi yapar.* "Peki neden?"

O çalışıyor ben ile bir hattı oluşturuyor arasında onun kaşlarını. "Sanki gölgeler ve sislerle dolu bir dünyada yaşıyordum ve sonra sen şatomda ortaya çıktın - vahşi, öfkeli, bana hakaret eden. Ve şafak gibi görünüyordun." Sesi düşüyor. "Gül ve bal. Uzun zaman önce kaybettiğim bir şey gibi hissettim seni. Ve o zamandan beri zihnimi temizleyemiyorum. Sensiz, şimdi, sanırım hava ağaçların arasından geçmeyi bırakmış gibi hissederdim. Güneş hiç doğmayacakmış, nehirler akmayacakmış ve her şey toza dönüşecekmiş gibi hissediyorum."

Kalbim tekliyor ve sözleri gözlerimi buğulandırıyor. Çünkü benim sırlarım aramızda bir tik tak saat , dakikaları geri sayıyorum.

Ve mükemmel şeyler asla uzun sürmez, değil mi?

37. BÖLÜM

Ru sabah güneş ışığı kulübeye vuruyor ve ben rahat yatakta Talan'a yaslanıyorum. Arada sırada wrens ve nightingales şarkı söylüyor, making my göz kapakları çırpınarak açılır.

Şöminedeki ateş gecenin bir vakti söndü ve saatler ilerledikçe kulübeye bir soğukluk yayıldı. Yine de, ateş olmasa bile, Talan'ın vücudundan gelen ısı beni sıcak tutuyor. Kolumu onunkinin üzerine katlayarak ona sokuluyorum. Şafak ışığı kulübenin sıcak sedir tonlarını bal rengi tonlarla yıkıyor. Talan'a sokulurken, zihnim uyku ile uyanıklık arasındaki o sınırdan geziniyor. Düşünceler Avalon Gölü'nün üzerinde sürüklenen sis gibi belirip dağılıyor.

Talan demi-Fey olduğumu biliyor ve umursamıyor. Belki *her şeyi* bilmiyor ama onun kollarında kendimi güvende hissediyorum.

O aslında düşündüğümüz gibi biri değil -Brittany Kasabı, acımasız katil. İnsanların, demi-Feylerin, kral için bir günah keçisinden başka bir şey olmadığını anlıyor.

Eğer haklıysam, savaşı birlikte durdurabiliriz. Sadece ona yavaşça tüm gerçeği söylemenin bir yolunu bulmalıyım.

halıyı çekip almak.

Ve şu anda, bu nefis kozadan gerçekten ayrılmak istemiyorum.

Talan'ın eli karnımın üzerinde kayıyor, parmakları tembelce tenimi okşuyor. "Nia, uyanık mısın?"

"Mmm." Battaniyeleri üzerime çekiyorum ve kışımı ona doğru kaydırıyorum. Onun sert uzunluğunu hissedebiliyorum ve bu içimdeki arzuyu yeniden harekete geçiriyor.

"Perillos'a geri dönmeliyiz," diye mırıldanıyor. "Ama gitmeden önce biraz daha yiyecek avlayacağım ve su bulacağım. Sen biraz daha uyu."

Beni şakağımdan öpüyor ve pantolonunu çekişini hülyalı bir şekilde izliyorum. Ona bakmayı bırakmak çok zor, her bir santimi mükemmel.

Kulübeden ve kapının arkasından kapanışını izliyorum. O çıkarken ayaklarının karı ıtırdatmasını dinliyorum ve bir süre battaniyenin altında keyif yapıyorum.

Talan döndüğünde, onunla savaş hakkında konuşmak istiyorum. Neden İskoçya'yı fethetmeye çalıştığını öğrenmek istiyorum. Babasının insanlara karşı haçlı seferini desteklemiyorsa planı ne?

Uykulu bir şekilde battaniyenin altına kıvrılıyorum, Talan'ın erkeksi kokusu hala etrafımı sarıyor.

* * *

GÖZLERİM ŞIP diye açılıyor, kalbim hızla çarpıyor, düşüncelerime tehlike giriyor. İlk başta beni neyin uyandırdığından emin değilim ama sonra tekrar duyuyorum ve nefesim kesiliyor. Ormandan gelen erkek sesleri ınılıyor. Talan yanında birini mi getirdi?

Yataktan kalkıyorum ve çıplak vücuduma ince ipek bir elbise geçiriyorum. Pencereye doğru ilerliyorum ve kalbim küt atıyor. Camdan uzağı , sonra görünmemeye dikkat ederek tekrar dikkatlice yan tarafa bakıyorum.

Bu Talan değil, Kral'ın Nöbetçileri. En az yirmi asker kulübeye doğru yürüyor, hepsi de kral muhafızlarının işlemeli zırhlarını giymiş. Kılıçlarını çekmişler, keskin ve acımasız görünüyorlar.

Grubun ortasındaki adamı tanıdığım da kanım donuyor. Diğerlerinden daha iri yarı, dudakları tüyler ürpertici bir vahşilikle kıvrılmış. Raphael'i yakaladığında kullandığı devasa büyüklükteki kılıcını sallıyor.

Bu Vidal, Maertisa'nın kardeşi ve yüzündeki ifadeye bakılırsa, sanırım bu görev onun için kişisel. İkizine ne yaptığımı biliyor.

Yavaş yavaş, farkındalık karın toprakta erimesi gibi içine işler.

Talan dün bana kasabada kimsenin yüzümü tanımayacağını söyledi. Ama ya Vidal kız kardeşinin katilini ararken beni burada bulduysa? Muhtemelen Aedan'ın sarayından ayrıldıktan hemen sonra katilin ben olduğumu anlamış olmalı. Ne de olsa kız kardeşi benden şüphelenmişti. Ona bir şeyler fısıldamış olmalı ama Vidal acele etmedi. Perillos'ta bir saldırı aptalca olurdu.

Kaleden ayrıldığım andan beri saldırmak için fırsat kolluyordu. Ve eğer burada olduğumu biliyorsa, günlerini prensin av kulübelerinden birine yakın köylerdeki herkesle konuşarak ve beni görürlerse kendisine haber vermelerini isteyerek geçirdiğini tahmin ediyorum. Dün kasabaya geldiğimde bana bakakalmışlardı. Yüzlerinde tanıma mı vardı yoksa telaş mı?

Belki. Muhtemelen.

Ve ben ayrılır ayrılmaz ona haber göndermişler. İntikam için burada ve eğer beni yakalarsa, ölümümün yavaş ve acı verici olacağına dair korkunç bir his var içimde.

Yavaşça hareket ediyorlar, kulübeye yaklaştıkça yayılıyorlar. Penceredeki hareketi görüp görmediklerini bilmiyorum ama umarım görmemişlerdir. Aceleyle kulübenin diğer tarafına geçiyorum ve botlarımı giyiyorum.

Beni gör. Tekrar pencereden dışarı baktım. Şimdi çok daha yakındalar, birkaç düzine metre ötedeler.

Bileklerim soğuk büyüyle karıncalanıyor ve Nimuë'nin sembollerinin tenimde parıldadığını görmek için aşağı bakıyorum. Kalbim çarparken, içimde bir şeylerin büyüdüğünü hissediyorum, korkuma tepki veren büyü, Brocéliande'a geçtiğim anda kök salan, Nimuë'nin heykelini geçtiğimde ortaya çıkan kadim güç. Vücudum güçle uğulduyor, damarlarımda güç dolaşıyor.

Ama bu güçle silahlanmış olsalar bile beni alt edeceklerinden hiç şüphem yok. Çok kalabalıklar ve hepsi de silahlı. Vidal tek başına saf ölüm ve bu sefer zehir uçlu bir hançerim yok.

Kalbim çarpıyor ve bacaklarım titriyor.

Aceleyle arka pencereye gidip açıyorum ve hareket var mı diye ormanı tarıyorum. Kimse yok.

Pencereden atlayıp ayaklarımın üzerine hafifçe iniyorum. Botlarım kara değdiği anda büyü içimde dalgalanıyor. Sırtımı duvara yaslayarak bir an etrafımı tarıyorum. Bakışlarım Talan'ın dün odun kesmek için kullandığı baltaya kilitlenince parmaklarım seğiriyor. Bir ağaç kütüğünün derinliklerine gömülmüş, hemen ulaşabileceğim bir yerde. İleri atılıp tahta sapını kavriyor ve çekerek kurtarıyorum. Baltayı kuşanmış bir halde ağaçların hizasına doğru hızla koşuyor ve kollarımı pompalıyorum; ince elbisemdeki soğuğu hissetmeyecek kadar hızlı hareket ediyorum. Ormanda hızla ilerlerken rüzgâr kulaklarımda uğulduyor, bedenim büyülü enerjiyle dolup taşıyor.

Ama beni fark ettiler. Arkamda bir yerde alarm sesleri duyuyorum.

Ben koşarken, solumdaki kara iki ok saplanıyor. Hızla önce zig, sonra zag çiziyorum, hareketlerim okların hedefini bulması için çok hızlı. Vidal adamlarına kükrüyor ama ben sadece tek bir şeye odaklanmaya çalışıyorum, hıza. Karın içinden hücum ediyorum.

koşarken karları tekmeliyorum. Daha fazla ok ısılk çalarak yanımdan geçiyor.

Umutsuzca meşe ağaçlarının beni koruyacağını umarak ormanın derinliklerine dalıyorum ama ben koşarken bir ok yakındaki bir ağaca çarpıyor. Bana yaklaşıyorlar.

BÖLÜM 38

Idallar vücudumu ve yüzümü kamçılıyarak ormana doğru koşuyorum. Çıplak ayaklarım kar ve yosunlara çarpıyor, dalları kırıyor. Devrilmiş kocaman bir ağaç önümü kesiyor.

ve ben onun üzerine sıçrayıp havada savruluyorum. Diğer tarafa sarsıcı bir güçle iniyorum, neredeyse buzda kayıyordum.

Kendimi sabitleyip koşmaya devam ediyorum.

Avuçlarım baltanın kabzasında terliyor.

Arkamdan Kral'ın Gözcüleri'nin bağırırları duyuluyor. Taze kardaki ayak izlerimi takip ederek beni kolayca bulabilirler. Muhtemelen atları var ve bazılarının iyi iz sürücüler olduğundan şüpheleniyorum. Düz bir çizgide koşarsam, önümü keserler.

Sola dönüyorum, devam etmek için kollarımı sertçe pompalıyorum. Ne kadar hızlı koşarsam koşayım, ciğerlerimin şu anda bana yaklaşıyor olması gerekirdi, ama yaklaşmıyorlar. Büyümü tam olarak anlamasam bile, bedenime akan bir akıntı gibi, gömülü güçten oluşan gürleyen bir nehir gibi güç akıttığını hissediyorum. Beni daha hızlı, daha hafif yapıyor, sanki toprağa çarpmak yerine onun üzerinde süzülüyormuşum gibi.

Öfkeli bağırırlar havayı deliyor, birkaç yönden geliyor. Beni yakalamak için ayrıldılar.

Bir ok kalçama saplanıyor ve acı içimi parçalıyor, keskin, kör edici. Nefes alamıyorum. Tökezledim, baltayı düşürdüm. Sertçe yüzümü buruşturarak, kanamayı durdurmak için bacağımı kavriyorum. Acı içinde yüzümü buruşturarak ok ucunu çıkardım. Yaradan kan fişkırıyor ve karı boyuyor. Acı içinde homurdanıyorum ama devam etmek zorundayım.

Baltaya tekrar uzandım ve onu .

Acı doğru düşünmemi zorlaştırıyor ve kalbim hızla çarpıyor. Artık koşmaktan çok topallıyorum, titriyorum ve terliyorum. Sesler bana doğru yaklaşıyor. soğuk olmasına rağmen mide bulantısından midem bulanıyor ve ayaklarım kara batarken onları hissedemiyorum.

Meşelerin arasında sinsice ilerleyen bir savaşçı beliriyor. Bir karatavuğu ürkütüp uçurmak için hamle yapıyor, gürültülü çığlığı sessizliği kesiyor.

Vücudumda dolaşan tüm büyülü güç buharlaşmış gibi görünüyor ve ciğerlerim kasılıyor. Hırıltıyla nefes almaya çalışıyorum.

Burada ölürsem ne olur? Cesedimi saklayıp, Arwenna'nınki gibi kara mı gömecekler? İşaret yok, cenaze yok?

Kimsenin beni burada bulamayacağını hayal ediyorum, zamanın içinde kaybolmuş bir gizem, keşfedilmeden yatan ve karın altındaki sonbahar yaprakları gibi çürüyen.

Harekete geçmek için sadece bir saniyem var.

Saldırgan bana doğru koşuyor ve ben daha farkına varmadan baltamı savurmaya başlamışım bile. Bir homurtuyla onu böğründen vurmayı başarıyorum, bıçak etinin derinliklerine batıyor ve karnını oyuyor. Gümüş gözleri şok içinde açılıyor ve sendeleyerek geri çekiliyor.

Kılıcını beceriksizce bana doğru savuruyor. Bu dünya için fazla uzun değil, ama son ana kadar savaşıyor. Eğiliyorum ve kılıcı başımın üstünde vınıyor. Yaralanmamış bacağımla göğsüne bir tekme atıyorum ve tekrar toprağa çarparak kanlar içinde karların üzerine düşüyor.

Arkamda dallar kırılıyor ve ikinci bir saldırganla karşılaşmak için dönüyorum. Kızıl saçları arkasından akıyor, hırlayarak bana doğru koşuyor. Hamlesini savuşturuyorum, sonra öne doğru eğilip çıplak boynuna dokunuyorum ve güçlerimi ona doğru serbest bırakıyorum.

Kaotik bir zihin, şiddet dolu düşüncelerden oluşan bir kasırğa, bana yapmak istediği tüm korkunç şeylerin bir resim gösterisi buluyorum. Sadist ve sapkın düşünceleri önemsiz. Ruhuna bir güç seli salıyorum, kan ve kemik kırma düşüncelerini boğuyorum, duygularını ve anılarını sular altında bırakıyorum. Çenesi gevşedi ve kılıcı elinden yuvarlandı. Karlı zemine yığılıyor, ağzı açık kalıyor.

Kılıcını aldım ve göğsüne sapladım. Dudaklarından son bir nefes, son bir soluk ve artık nefes almıyor.

Acı bir sonraki saniyede zihnimi delip geçiyor ve nefes nefese kalıp bir ağaca yaslanıyorum. Kırmızı damlalar beyaz karın sıcıyor. Burnuma dokunuyorum ve elime kan damlıyor. çok fazla kan var.

Midem bulanarak düşen kılıcı almak için eğildim. Bir ok yanımdaki ağaca çarpıyor. Karda düşüp pes etmeye hazırım ama kendimi devam etmeye zorluyorum.

Kalçam kan pompalarken ormanda sendeleyerek ilerliyorum.

Hayal meyal, eğer şimdi ölürsem anneme ne olacağını merak ediyorum. Camelot'ta evsiz mi kalırdı? Yaşlandıkça, zayıfladıkça, hastalandıkça ona bakacak birini bulur muydu?

Yıllardır düşünmediğim bir anı canlanıyor. Küçükken annem beni evde yalnız bırakmıştı ve hayaletlerle ilgili bir kabustan uyanmıştım. Dehşet içinde onu aradım ama ev karanlık ve boştu. Zemin ayaklarımın altında gıcırdıyordu ve hayaletlerin orada beklediğini . Panikle, alnım yarılana kadar körlemesine koştum.

bir rafın keskin kenarına çarptı. Kendimi tamamen yalnız hissettiğimi hatırlıyorum.

Şimdi de aynı duyguyu yaşıyorum, yaralıyım ve körlemesine tökezliyorum. alıntı kılıcı tutarak devam ediyorum. Başım zonkluyor.

Kayaların baş döndürücü yüksekliklere tırmandığı bir uçuruma ulaşmadan önce fazla uzaklaşmıyorum. Granit duvar üzerimde yükseliyor, her iki yöne de uzanıyor, tırmanılamayacak kadar dik. Birkaç sarmaşık yukarı tırmanıyor, ama beni bir yere götürecektik kadar değil ve kayanın yarısında kopuyorlar.

İki taraftan da sesler duyuyorum. Yaklaşıyorlar, etrafımı sarıyorlar.

Kanım kulaklarımda uğulduyor ve sırtımı uçurumun yüzüne dayayarak dönüyorum.

Gidecek hiçbir yerim yok. Son direnişimi burada yapacağım. Tana'nın yatağında otururken ölüm kartını çevirdiğini hayal ediyorum.

Nefes nefese, kendimi savunmak için kullanabileceğim başka bir şey arıyorum. Etrafımı birkaç kaya sarıyor ama oklara karşı kalkan görevi göremeyecek kadar alçaklar. Elimi yaralı uyluğuma bastırarak aşağı uzanıyorum.

Korku içimde titreşiyor. Dişlerimi sıkıyorum ve sakın kalmaya çalışıyorum.

Gözlerimi kapatarak sihrimi çağırıyorum, göğsümün derinliklerindeki gücüyle rahatlıyorum. Buradan vazgeçmek istemiyorum. altına gömülmek, yıllar tarafından unutulmak istemiyorum. *Yaşamak* istiyorum.

Ve sonra ben bir şey hissediyorum, bir tanıdık, rahatlatıcı

Zihnimdeki varlık, derin, şehvetli bir ses, sanki bilinçaltım onu arıyor, ona karşı diktiğim kalkanları indiriyordu.

Talan'ın sesi düşüncelerime fısıldıyor. Zihnimdeki perde onu hâlâ büyük ölçüde engelliyor ama her zamanki kadar değil. Benim için duyduğu korkuyu hissedebiliyorum. Kulübeye dönmüş olmalı ve onu boş buldu. Muhtemelen tüm gördü.

Av kulübesinin etrafında ayak sesleri yeri dövüyor ve açık pencereyi buluyor. Gücünün karanlık, zengin dokunuşu düşüncelerimi fırçalıyor. Beni bulmak için büyüsünü gönderiyor.

Zihnime giremeyeceğini, kendimi onun güçlerinden her zaman koruduğumu biliyor ama yine de deniyor. Ve eminim ki beni yaya olarak da takip ediyor, gövdeler arasındaki çılgınca zikzaklar çizen ayak seslerimi ve yaralı kalçamdan akan kan izlerini takip etmeye çalışıyor.

"Talan!" Bağırıyorum.

Ama bu sadece saldırganları daha da yaklaştırıyor. Adamlar yerimi fark ettikçe etrafımda çığlıklarını duyuyorum. Bu arada, Talan hala umutsuzca arıyor. Çok uzakta ve beni duymadı.

Yaklaşık kırk metre ötedeki ağaçların arasında birkaç adam belirdi ve beni fark ettiler.

Kılıcı kavrayarak çömeliyorum. Talan beni asla zamanında buraya kadar takip edemez. Tek başımayım.

Ama ona nerede bildirirsenin başka bir yolu daha var.

Brocéliande'a geldiğimden beri ilk kez zihnimdeki perdenin kalkmasına izin verdim.

BÖLÜM 39

Tani ve şaşırtıcı bir etki. Zihnim aniden özgürleşti ve baş ağrım geçti. Şimdiye kadar, perdeyi korumak için ne kadar çaba harcadığımı fark etmemiştim. Bütün gün ve bütün gece, büyüğü gücümü tüketiyordu, ve şimdi, sisi kalktı benim düşünceler.

Uzaklarda bir yerde, Talan'ın büyüğü bana ulaşıyor, farkına varmanın şoku onu çarpıyor.

İşte buradasın. Yumuşak, kadifemsi sesinin altında soğuk bir öfke notası kayıyor.

Onu içeri aldığımından beri hakkımda tam olarak ne keşfetti?

O benim gibi bir telepat değil. Genellikle başkalarının bilinçli düşüncelerini araştıramaz, sadece rüyalarını, gizli arzularını ve korkularını araştırabilir. Yine de yıllardır sesimi, düşüncelerimi duyuyor.

Ona zihinsel olarak bir uçurum tarafından tuzağı düşürüldüğümü haykırırken bu bağlantı için çaresizim. Ve bunun işe yaramaması ihtimaline karşı, uçurumun canlı bir görüntüsünü canlandırıyorum, düşüncelerimi duyamasa bile resmi iletmeye çalışıyorum.

Gerçekten sen misin, küçük telepat? Altı yankılanan kelime, karanlık bir öfkeyle mırıldanıyor ve sonra zihnimden kayboluyor.

Önümü kesti.

Bağlantının kopması, nefesimin ciğerlerimi terk etmesi gibi bir his.

Artık her şeyi biliyor. Château des Rêves'de ondan çaldığımı biliyor. Bunca zamandır ona yalan söylediğimi biliyor.

Göğsümde bir sızı başlıyor, ölmek üzere olduğumu bilmekten daha kötü. Aptalca, gerçeği bilse bile benim için geleceğini ummuştum ama ihanetimin çok derin. Benim gibi bir hainin yaşamasına nasıl izin verebilir?

Keskin bir ısıklık havayı yarıyor ve bir ok başımın üstündeki uçuşunun yamacında parçalanıyor.

Kalbim kaburgalarımın vururken, sivri bir kayanın arkasına saklanıp kendimi olabildiğince küçültüyorum. Kısa, keskin nefesler alırken korku dilimi kaplıyor.

Kimse bana yardım etmeye gelmiyor.

Ama orada çömelmiş, av gibi kıvrılmışken, düşüncelerimde bir şeyler değişiyor. Zihnimdeki yoğun sis dağıldığında, içimden akan sihrin nabzını her zamankinden daha güçlü hissedebiliyorum. Kendimi Talan'dan korumak için kullandığım peçe büyümü emiyor, bunca zamandır güçlerimi boğuyor olmalıydı ama artık yok.

Büyüm yüzeye çıkıyor.

Tana bana Gölün Leydisi olduğumu ilk söylediğinde bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Mordred bu güçlerin Brocéliande'da, büyü dünyasıyla çevrili bir yerde büyüyeceğine söz vermişti. Büyü büyüden beslenir, buradaki büyü toprağından çiçek açar. Ama Gölün Hanımı'nın güçlerinin içimde çağıladığını, bir güç şelalesi oluşturduğunu *ancak şimdi* gerçekten hissedebiliyorum.

Ne de yalnız değilim.

Kadim, kopmaz bir bağ beni benden önce gelen Gölün Hanımları'na bağlıyor; zamanın içinden akan ve Nimuë'nin ruhuyla birleşen büyü bir akım. Burası artık onun evi ve bedeni Brocéliande'ın toprağına gömülü. Büyüsü toprakta yaşıyor. Ruhu ağaçların arasından akıyor ve orman nehirlerinde parıldıyor.

Ama bu Morgan'ın da gücü. Kraliçe olarak hüküm sürmeden önce, Gölün Leydisi'ydi. Şimdi, büyü bedenimde dalgalanıyor.

Üçümüz de -Nimuë, Morgan ve ben- iç içe geçmiş durumdayız, güçlerimiz birbirine karışıyor.

Artık sadece avlanmış ve yalnız Nia Melisande değilim. Ben üç kişilik bir antlaşmayım. Bir kardeşlik. Taşlara oyulmuş üçlü bir sarmal, meşeler kadar güçlü, kayalar kadar eski. Gölün kendisi kadar derinliksiz.

Büyülü akım ruhuma aktıkça, duyularım daha da keskinleşiyor, Fey gibi. Ben Avalon Gölü'nün gücünün yaşayan bekçisiyim.

Vidal ve diğer saldırganların bana doğru sürünerek yaklaştıklarını duyuyorum, kalpleri çarpıyor ve nefesleri kesiliyor. Duyularım her ayrıntıyı içime çekiyor: saç yağlarının yoğun kokusu, derinin belli belirsiz gıcirtısı, nefeslerindeki bal likörü kokusu. Dördünün de yüreğinde cinayet var, avlarını gafil avlamayı düşünüyorlar.

Çömelip onlar yaklaştıkça dinliyorum.

Kalpleri, kendi ölümlerini müjdeleyen savaş davulları gibi gümbürdüyor.

BOOM.

Kılıcımı kavrayıp saklandığım yerden sıçırıyorum.

BOOM.

Bu Fey'ler sanki çamurda ilerliyormuş gibi hareket ediyorlar. Bıçağım ilk adamın boğazına gözünü kırpmadan saplanıyor. Kan fişkırıyor, güneş ışığında parlak kıpkırmızı parıldıyor.

BOOM.

Kılıcım havaya kalkmış bir kolu oyuyor ve askerin gözleri şok içinde açılıyor.

BOOM.

İlk adamın bedenini iki adama doğru tekmeliyorum.

BOOM.

Bir burun kırmak. Gevşek parmaklardan bir kılıç kopar.

BOOM.

Bir bıçağınızla beceriksiz bir hamleyi engelleyin ve diğeriyle onu şişleyin.

BOOM.

Kılıcım kemik ve sinirin arasından kayarak dehşete düşmüş bir adamın kafasını daha çığlık bile atamadan koparıyor.

BOOM.

Sonuncusu kaçmak için dönüyor. Kılıcımı savuruyorum ve bıçak uçtan uca dönerek sırtında hedefini buluyor. Sarsılıyor, sendeliyor, sonra karların üzerine düşüyor.

Sessizlik.

Dört adam ayaklarımın dibinde ölü yatıyor ve ben hâlâ nefes almaya çalışıyorum.

Bir tehlike fısıltısı duyularımın sınırlarını zorluyor ve bir ok yağmuru havada vızıldıyor. Kayaların arkasına sığıyorum ve kayalar granite çarpıp parçalanıyor.

Büyüm zayıflıyor, dağılıyor. Bunu daha fazla sürdüremem. Bedenimi terk ederken, başım dönüyor ve halsiz kalıyorum, tekrar onun arkadaşlığını özleyorum.

"Hepiniz neyi bekliyorsunuz?" Vidal'in bağırdığını duyuyorum. "O Ector, Durnure, Lot, ve Morholt'u öldürdü,"

Birisi dehşet içinde bağırıyor. "Hiç bu kadar hızlı hareket eden birini görmemiştim. Bu da neydi böyle?"

"O sadece bir kadın!" Vidal kükrüyor. "Bizden neredeyse yirmi kişi kaldı. Saldırın ona!"

Sessizlik beni selamlıyor.

"Korkaklar," diye tükürür Vidal. "Size kız kardeşimin katilinin nasıl öldüğünü göstereceğim."

Kayanın yanından dikkatlice bakıyorum. Vidal'in adamları ağaçların arkasına saklanıyor. Sadece Vidal ileri atılıyor.

Yüzü nefretle çarpılmış. Kılıcını sıkıca kavırıyor.

Ayağa kalkıp kılıcımı ona doğrultuyorum. Bu kadar yaklaşmışken Vidal'in adamlarının bana ok atmayacağını umuyorum. "Zaten altı adamını öldürdüm." Sesimi sabit tutmaya çalışıyorum. "Maertisa'yı öldürdüğümü de biliyorsun. Eğer biraz daha yaklaşırsan, sıradaki sen olacaksın."

Vidal'in dudağı kıvrılır. "Maertisa *zehirlendi*. Bir korkağın silahı. Kız kardeşimi adil bir düelloda asla yenemezdin. Ve bugün öldürdüğün altı kişi de zayıf küçük ahmaklardı. İyisin, bunu kabul ediyorum. Ama ben daha iyiyim."

İleri atılıyor.

Vidal'i daha önce Raphael ile düello yaparken görmüştüm. Ve Raphael onu zar zor yenmeyi başarmıştı.

Raphael kadar iyi değilim. Morgan ve Nimuë'nin büyüü olmadan, birkaç dakika içinde ölmüş olurum.

Ona vurmaya çalışıyorum kılıcım bükülüp elimden çekiliyor. Kısa, alaycı bir kahkaha atıyor. "Demek hepinizin korktuğu tehlikeli kadın buymuş-"

Bitirmesine izin vermedim. İçeri girdim, avucunun arkasına dokundum, zihnine sıçradım-

Ve ben dışarı *atıldım*.

Bunu beklemiyordum. Vidal'in zihni bana yönelik nefret ve öfkeyle öylesine dolup taşıyor ki büyüümün onun düşüncelerine girmesine imkân yok. Sanki zihninde bir perde varmış gibi, saf gazaptan oluşan bir perde.

Bana arkadan vurdu, ben de tökezleyerek kayaya çarptım. Ağzımda kan tadı alıyorum.

"Haftalardır bu anı düşünüyordum," diye hırlıyor. Kılıcını başının üzerine kaldırır. "Çabuk olmayacak. Her seferinde bir uzuv."

Ancak kılıcını indiremeden, karanlıktan bir bulanıklık ona çarparak yere düşürür.

Talan yumruğunu Vidal'in kafasına indirip yüzünü darp ederken sersemlemiş bir halde bakakalıyorum. Öfkelenen Vidal, Talan'ın boğazına uzanarak karşılık veriyor. Ama tek gereken bir acımasız yumruk daha ve Vidal'in kafası göçüyor.

Ölmüş. Ezilmiş, yüzü tanınmaz .

Talan ayağa kalkar, deri eldivenlerinden kan damlar ve Kral'ın Nöbetçileri'nin geri kalanıyla yüzleşmek için döner.

Bana bakmadı bile.

"Hepiniz benim kim olduğumu biliyorsunuz." Sesi alçak ve sessiz, öfkesi zar zor dizginleniyor. "Yirmiye kadar sayacağım. Hâlâ burada olan herkes kendini sonsuz kâbusların içinde bulacak, ben boğazını kesene kadar çılgılık atıp ölüm için yalvaracak. Krala bu konuda tek kelime eden herkes daha kötü bir kaderle karşılaşacak."

Kılıçlarını yere bırakırlar. "Bir," diyor Talan, sesi yumuşak. "İki..."

Kralın 'nin adamları kaçmak için çaresizce tökezleyerek koşarlar.

Talan'ın buz gibi gözleri beni olduğum yerde sabitliyor. Kanı, katliamı içine çekiyor. "Yaralandın mı?" Ses tonu çelik gibi.

Kendime, kıyafetlerimi ıslatan kana bakıyorum. Kalçam hâlâ ağrıyor ama yara çoktan iyileşmeye başlamış bile -Nimuë ve Morgan'ın büyüsü işe yarıyor sanırım. "Ciddi bir şey değil," diyorum.

Çenesinde bir kas tiki, küçük bir hareket, ama bana her şeyi anlatıyor. "İyi." Ama bunu söyleme şekli hiç de iyi değil. Keskin ve acımasız, kılıcının ucu gibi. "*Karımın* yaralanmasına izin vermek biraz utanç verici olurdu."

Yutkunuyorum. *Eş* kelimesinden zehir damlıyor ve beni beklediğimden daha sert vuruyor.

Bakışları kayalara tutunmuş sarmaşıklara kayıyor. Sakince bir tanesini koparıyor. Ne için olduğunu anlamaya başladığımda kalbim hızla çarpıyor.

Kalbim yeniden atmaya başladı. Beni , değil mi? Sonra da öleceğim. Tabii ki, neden beni öldürmesin ki?

Bakışları tekrar bana kayıyor, buz gibi. Hiç sıcaklık yok. Sadece inatçı bir karanlık.

"Şimdi, *Nia Vaillancourt*," diyor alçak bir sesle. "Kimsin lan sen, gerçekten?"

Beynim anlarda her zaman yaptığı şeyi yapıyor, ne istediğini hesaplamaya çalışıyor ki ben de ona verebileyim. Hayatta kalma stratejilerini sıralıyor. Konuşarak bundan kurtulabilir miyim? Yalanlar beni kurtarabilir mi? Onu etkilemek için çok mu geç?

Beni öldürecek mi?

Ama hesaplamalarımın hiçbiri tutmuyor ve beynim parçalanıyor gibi hissediyorum.

Ben de ölümcül bir avcıyla asla yapmamanız gereken bir şeyi yaptım.

Koşuyorum.

BÖLÜM 40

I Uzun sürmez.

Ormanda beni köşeye sıkıştırıyor, tıpkı ilk tanıştığımız gün yaptığı gibi yolumu kesiyor.

Ve tıpkı o gün olduğu gibi, gölgeler etrafındaki havayı karartıyor gibi görünüyor. Onun görüntüsü nefesimi kesiyor, güzelliği ve dehşeti her zamanki gibi bunaltıcı.

Gözleri bana kilitleniyor, soğuk ve kesin. "Sorularıma cevap vermeden kaçamayacaksın. Zihninin hissini tanıyorum ama düşüncelerini okuyamıyorum. *Ben* bir telepat değilim. Bu yüzden kendin için yeni bir şey yapacaksın ve bana gerçekten doğruyu söyleyeceksin."

Bir adım geri çekilip Talan'a ihtiyatla bakıyorum. Parmaklarım seğiriyor ve bacaklarım hâlâ titreyerek beni ele veriyor. Tüm bedenim panik ve daha aşındırıcı bir şeyle yüklü. Kalp kırıklığı belki de.

Aylarca süren aldatma, yalan söylemeyi ikinci doğam haline getirdi ve zihnim, koparılmayı bekleyen güzel küçük aldatma çiçekleri olan bütün bir yalan bahçesi sunuyor. Arkamda bir bıçak saklarken ona çürümüş bir çiçek daha mı sunmalıyım?

Asıl soru hangi yalanı seçeceğiniz...

Düşmanları tarafından şantaja uğrayan korkak bir çiftçi kızı mıyım? Kendisini tahta çıkarmak için Fey soylularıyla komplo kuran bir ajan mı? Gözü açık bir masum, boş bir sayfa mıyım? Bir aptal mı?

Belki de bir politikacının numarası - yalan söyleyebilirim, yalan söyleyebilirim, yalan söyleyebilirim, gerçekte uğraşamayacak kadar bitkin düşene kadar onu yalanlara boğabilirim.

Ama yalanlar artık kırılğan, en ufak bir dokunuşa parçalanmaya hazır kurumuş güller gibi geliyor. Kendimi tekrar yalan söylemeye ikna edemiyorum. Ve Talan artık buna kanmayacak.

Bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum, çünkü elimde kalan tek şey sessizlik. Rüzgâr Talan'ın saçlarıyla oynuyor, koyu renk telleri kaldırıyor. "Daha önce zihnine girmiştin." Sesi çok soğuk.

Kış ortası ayazı. "Öyle değil mi, küçük telepat?"

Başımı salladım, sadece bir kez.

Zihnim azgın bir fırtına gibi çılgınca çalkalanıyor.

Ondan çaldığımı biliyor. Sadece nedenini bilmiyor.

Yavaşça yaklaşıyor, sanki beni yok etmek için dünya kadar zamanı varmış gibi. Etrafımızdaki havadan tüm sıcaklık süzülüyor. İnce geceliğimin içinde titriyorum.

"Peki o haritayı benden neden çaldın?"

Zihnim yeniden hesaplamaları gözden geçirmeye başlıyor.

"Dikkatli ol," diye mırıldanıyor ve biliyorum

Sesinin yumuşaklığı. "Bana bir daha yalan söylersen öğrenirim. Şimdi seni yakından izliyorum. Söyle bana küçük telepat, sen? Neden benden çaldın ve neden beni aradın?"

Başımı kaldırdım, sesim ancak fısıltı kadar çıkıyordu. "Farkında olmayabilirsin ama artık senin müttetikinim. Başta değildim ama artık öyleyim."

Belli belirsiz gülümsüyor, dudaklarında koyu bir kıvrım. "sanmıyorum, Nia. Ama numara yapmakta çok iyisin. Bütün bir hayatı taklit etmenin ne kadar kolay olduğunu herkesten iyi bilirim. Peki, gerçek adın ne?"

Boğazımı temizliyorum. "Nia. Bu kısım gerçek. Soyadım değil ama bu önemli değil."

Gözlerini kısar. "Aylar önce, Rêves Şatosu'nda benden bir harita almıştın. Seni tekrar bulacağıma yemin ettim ama izini kaybettim. Bana döndüğünde, zihnini nasıl koruyacağını bulmuştun. Brocéliande'daki kaleme girmenin yolunu buldun. Neyin peşindesin? Neden beni aradın ve seni bulanın ben olduğumu düşünmeme izin verdin?"

"Neden bilmiyorum."

"Yapma. Yalan söyleme." Gözleri kara buz gibi parlıyor, soğuk ve güzel. "Benden bir harita çaldın. Üzerinde önemli bilgiler vardı. Korumaya çalıştığım önemli yerler."

Evet. Fey askeri üsleri. En azından Avalon Kulesi böyle düşünüyordu. "Mavi Ejderha Projesi. Savaş yetimleri için sığınak."

"Çaldığınız harita onların evini belirledi ve değersiz Pendragon müttefikleriniz oraya saldırdı."

Sertçe yutkunuyorum, içimde mide bulandırıcı bir his açılıyor. "O yerle bağlantın nedir?"

Büyüsünün gücü tüylerimi diken diken ediyor. "Onu inşa ettim çünkü onları koruyacak birine ihtiyaçları vardı ve başka kimse bunu yapamazdı. Ama tabii ki Pendragonların doğru bilgi olmadan saldırma gibi acımasız bir eğilimleri var, değil mi? Acımasızca kötüler ama pek zeki değiller."

Nefesim hızlanıyor. "Ben bir Pendragon değilim."

"Tabii ki hayır." Sesinden sessiz bir zehir damlıyor. "Değerli soylarını asla yarı Fey bir melezle lekelemezler. Ama sen Avalon'un bir ajanısın, krallığımızın başına belasın. Başından beri aradığım hain. Öyle değil mi, sevgili *karıncığım*?"

Karım. Kelimeyi keskin bir silah gibi kullanıyor.

"Ben artık bir ajan değilim." Sesim kesiliyor. "En azından ben öyle düşünmüyorum. Doğrudan bir emri reddettim. Nivene bensiz Camelot'a döndü ve şimdi ben de oldum."

Seni onların bombalı saldırısından kurtarmaya çalıştım, biliyorsun. Seni odadan nasıl çıkardığımı hatırlamıyor musun?"

Talan'ın karanlık kahkahası içimi burkuyor.

"Ne kadar vefasız bir sadakat. Ne kadar da insancılsın. Rüzgâra kapılmış bir yaprak kadar tutarlısın."

Çenem gerildi. "İkimiz de babanın ölmesini istiyoruz. İkimiz de Pendragon'lardan nefret ediyoruz. Aynı taraftayız."

Başını eğiyor. "Bence beni hayatta tuttun çünkü bilgi almak için beni araştırmayı bitirmedin ve babamı devirmek için beni kullanabilirdin. Öldürülecek bir hükümdar eksildi."

Boğazım kurudu ve zor yutkunuyorum. "Hayır, öyle olmadı."

Uzun, ıstıraplı bir iç geçirir. "Bilmem gerekirdi. Elbette bazı şüphelerim vardı. Sen ortaya çıktığında zindandan kaybolan mahkûm. Ve o gece yaralandın, gizemli bir şekilde saldırıya uğradın ve iki muhafız kayboldu. Ama sonra Arwenna seni Pendragon müttefiklerinden aldığı demir bir okla vurdu. Ve suikast gecesi. Ve bildiğim o garip his..." Mükemmel yüz hatları tekrar sertleşmeden önce yüz hatlarında kısa bir süreliğine okunamayan bir şey yanıp sönüyor. "Pekala, bitti."

Cebinden bir şey çıkarıyor, bıçak gibi parlayan gümüş bir düdük. Işığı yakalıyor ve beni kör ediyor. İçine üflediğinde, düdük uhrevi bir ses çıkarıyor.

"Bu da ne?" Sesim çok geliyor. "Tarasque'ı çağırıyor."

Panik göğsümü tırmalıyor. "Ejderha hainleri öldürmek için kullanılır." Nefes alıyorum. "Sen öldürmezdin."

Cevap vermiyor.

Yapar ?

"Doğru mu o zaman?" Fısıldıyorum. "Başından beri söyledikleri gibi sen Brittany Kasabı mısın? Belki de kendi

Belki yetimhaneyi önemsiyordunuz ama İskoçya'daki tüm o insanları öldürmek istediniz. Arkadaşım Viviane senin yüzünden öldü."

Karanlık ifadesi omurgamı yalayan soğuk bir ürperti gönderiyor. "Sen de mi oradaydın? O savaşta?"

"Öyleydim." Sesim keskinleşiyor. "Artık kim olduğumu biliyorsun. *Sen* kimsin, Talan?"

Bir kaşını kaldırıyor. "İskoçya. Vay, vay, Nia. Geçitten geçmeyi gerçekten biliyorsun, değil mi? Girip çıkıyorsun. Harita çalmak. Mahkumları serbest bırakmak. Pendragons'a rapor vermek. Yoluna çıkan herkesi öldürmek. Planlarımı mahvediyorsun. Mahvımı planlamak."

"İngiliz ordusunu yok etmeni engellemek istedim. Tabii ki istedim."

Kalbimin parçalandığını hissediyorum, kadar keskin bir şekilde çatlıyor ki, dayanılmaz. Ama her zaman böyle bitecekti, değil mi? Mükemmel, altın bir anımız vardı, aşka yakın bir şey. Karanlıkta sürüklenen parlak, yanan bir köz. Sonra söndü, . Rüzgarda sürüklenen kül.

Boğazımda bir yumru oluşuyor. "Sanırım hiçbir şey sonsuza kadar sürmüyor." Kelimeler kulağa düz ve boş geliyor.

Bana okuyamadığı bir kitapmışım gibi bakıyor. "Sahte olduğunda değil, hayır."

Bu anın beni tam ortadan ikiye böldüğünü hissediyorum.

"Buraya beni öldürmeye geldin." Alçak sesi inançsızlıkla cınlıyor. "Pendragonlar'a tam olarak nereye saldıracağımı söyledin. Brittany Kasabı'nı katletme göreviyle kaleme girdin. Rüya Avcısı. Aylardır yalan söylüyorsun."

"Ben işimi yapıyordum."

Bir elini çenesine götürüyor, gözleri acı ve öfkeyle parlıyor. "Nimuë'nin yanına gömdüğüm o adam kimdi?"

Sertçe yutkunuyorum. Nedense en kötü kısmı bu. Başımı sallıyorum. "Babam değil." Başka bir şey söylemiyorum.

Ona direniş hakkında daha fazla bilgi vermek istemiyorum. Benden işkenceyle almak zorunda kalacak. Aklıma yanımda taşıdığım baldıran otu geliyor ama o da pelerininin içinde, av kulübesinde kalmış. Bu çıkış yolu için çok geç.

Talan bir adım daha yaklaşır. "Buraya bir canavarı öldürmeye geldin. Ama kaç tane öldürdün, Nia? O kadar da masum bir şey , değil mi? Sadece bugün altı ceset. **Çok** etkileyici. Küçük çiftlik kızının pençeleri var."

Panikle nefesim hızlanıyor. Bu *nasıl* bitecek? Kesik bir boğaz mı?

için beklemeyeceğim.

Parmaklarım yumruk şeklinde kıvrılıyor. Yavaşça, gücüm içimde çalkalanmaya başlıyor - daha önce içimde akan enerji kadar değil, ama belki onu şaşırtmaya yetecek kadar. Belki özgürlüğe kaçmaya yetecek kadar.

"Haklısın. Göründüğüm kadar masum değilim. Sen hayatını kötü biri gibi davranarak geçiriyorsun, ben de iyi biri gibi davranarak. İkimiz de yalan söylüyoruz. Yaptığımız şey bu. Ben insanlara istediklerini veriyorum, sen tam tersini yapıyorsun. Peki ya sen? Nefret edilmek istedin. Bunu arzuluyordun ve sana bunu veren tek kişi bendim. Bu sana bir şeyler hissettirdi, değil mi? Ben de sana bunu verdim. Hakaret."

"Ve sen de insanların arzularına tutulan bir aynasın." Sesi kırık cam gibi kesiyor. "İçim boş."

Ona gülümsüyorum. Belki bu eskiden doğruydu. Artık değil. "Kaos ve maceraya aç olduğumu, yangınları söndürdüğümü ama bazen de dünyanın yanışını izlemek istediğimi söylemiştin. Bu konuda da haklıydın. Çoğu insan benim zararsız, küçük bir tatlı olduğumu düşünüyor. Neler hakkında hiçbir fikirleri yok. Ama sen yaklaştın. Neredeyse ne olduğumu görüyordun. Ve ne var biliyor musun? Bütün rollerimi oynamaktan bıktım. Kendin olmak özgürleştirici, Talan. Bırak her şey yansın. Aşağı. Bir gün sen de denemelisin."

Bunun üzerine, üçlünün gücünü çağırıyorum. Bana ,
şiddetli ve dengesiz.

Ona doğru hamle yaptım.

BÖLÜM 41

I Yumruğumu yüzüne çarparak başını sertçe yana savurdum. Zar zor hareket ediyor, mermer gibi boyun eğmiyor ve vuruş şiddetli bir ağrısını içime gönderiyor.

eklemlerim. Acı keskin ve ısırıcı ama hislerimi keskinleştirmek için buna ihtiyacım var. Kalp kırıklığından başka bir şey hissetmeliyim.

Büyü şimdi bana saldırıyor ve yumruğumu ön koluyla engelleyene kadar tekrar tekrar vuruyorum. Dirseğini geriye doğru savurup omzuma indiriyor ve neredeyse beni yere düşürüyor. Acı belli belirsiz hissediliyor ama büyüm hâlâ içime işliyor ve acıyı hafifletiyor.

Tekrar ona doğru koşuyorum.

Öfkeyle, yumrukların girdabında çarpışıyoruz; vuruyor, engelliyor, yumruklar kemik titreten bir güçle çarpıyor. Bu sadece şiddet değil, bir vahiy. Maskelerin altındaki gerçek, ilkel Fey olana kadar soyunuyoruz.

Birbirimizi parçalama, birbirimizi sınama şeklimizde acımasız bir ritim var. Böylesi daha kolay. Az önce yaptığımız dayanılmaz konuşmanın yerine keskin fiziksel acıyı alacağım.

Yumruk yumruğa karşılaşıyoruz, vahşi bir yıkım kasırgası. Ve hala daha güvenli eğer söyleyebiliriz ne

durduk.

Benim nefesim kesik kesik geliyor, onun teni de eforla parlıyor ama ikimiz de yavaşlamıyoruz.

Sonra korkunç bir güçle beni geriye savurdu. Omurgam bir ağaç gövdesiyle buluştuğunda hava ciğerlerimden kopuyor. Acı kafatasımda yankılanıyor.

Beni gövdeye yapıştırırken gözleri kararıyor. O gölgeli derinliklerde bir şeyler titreşiyor, bunca aydan sonra nihayet okuyabildiğim bir duygu. Bedenini incitecek pek bir şey yapmadım ama yine de onu derinden yaraladım.

Koyu renk saçlarından bir tutam elmacık kemiklerine değişiyor ve gözlerinde acı yanıyor. Aslında, bir an için tamamen *eziilmiş* görünüyor. Mahvolmuş. Ve bu beni mahvediyor, parçalıyor. Kalbim sanki kargaların yolması için açıkta bırakılmış gibi hissediyorum.

Şu anda istediğim şey, tüm bunları düzeltmek için beni zamanda geriye götürebilecek bir sihir. Her şeyi değiştirmek istiyorum. Ama bu benim sahip olduğum bir sihir değil.

Şu anda pişmanlık içinde boğuluyorum. Tanrım, ne olacağını sanmıştım? Bunun kan ve kalp kırıklığından başka bir şeyle sonuçlu düşünmüştüm?

"Camelot'a geri döneceğim," diyorum umutsuzca.

Gözleri kısıldı. "Önceden çok kırılığandın. Hırıltılı nefesler, yavaş hareketler. Ama bu da senin oynadığın bir roldü, çünkü artık kırılğan değilsin. Güçlüsün." Başını eğiyor. "Kat kat yalanlar."

"Gücümü açıklayabilirim."

Yüz ifadesi değişiyor, dudaklarına alaycı bir gülümseme yayılıyor. "Ama senin için gerçek, rüzgârdaki kül kadar önemliken konuşmanın ne faydası var?"

Kalbim küt küt atıyor. Ondan uzaklaşıp kaçmaya çalışıyorum ama kolumu tutuyor.

Gökyüzünde gök gürlüyor, sözlerimi bastırıyor ve bir karga sürüsü dallardan fırlayıp . Hissediyorum

Etrafımda bir kaos orkestrası gibi. Bir kalp kırıklığı senfonisi.

Ondan tekrar kaçmaya çalıştığımda, beni omuzlarımdan tutup ağaca doğru itiyor. Rüzgâr ciğerlerimden dışarı fırlıyor. Tepemde çakan şimşek gökyüzünü deliyor ve onun güzel yüzünü aydınlatıyor.

Acı, gözlerinin gölgeli derinliklerinden okunuyor. Bu, kelimelere dökmesi gereken türden bir şey ama asla yapmayacak. Bu onun tarzı değil.

Ona baktığımda, öfkesinden çok daha kötü hissediyorum.

Ve bir sonraki kalp , ifadesini kontrol etmeyi başardı, bakışları kapandı.

Bu ifadenin ne anlama geldiğini artık ben de biliyorum. Demir çivili bir kapı çarparak kapanıyor, sürgüler yerine kilitleniyor. Yakın zamanda tekrar içeri giremeyeceğim.

"Peki nereye gittiğini ?" diye soruyor sessizce. Zor nefes alıyorum.

Ortaya çıkarılacak daha çok sır var, değil mi? Ve aniden, hepsini ortaya dökmek istiyorum.

Bedenimin içinde, üçünün gücü dalgalanıyor. Sihirleri kadim bir nehir gibi içime akıyor. Morgan ve Nimuë'nin melodik sesleri düşüncelerime fısıldıyor. *Göllerin sesiyle konuşuyoruz, karanlık ve derin, ateşin çeliği dövdüğü yüzeyin çok altında.*

İçimde bir kraliçenin gücü kükrüyor. *Bize ait olan tacı al. Senin olanı al.*

Onların büyüyle, onu sertçe itiyorum.

Yüzünde keskin bir gülümsemeyle sendeleyerek geri çekilir. "Biliyor , *karıncığım*? Biri bana gerçekten meydan okumayalı çok uzun zaman oldu. Sanırım bunu özlemeye başlamıştım."

Büyü topraktan içime akıyor ve ona saldırıyorum, ama bu sefer o hazır ve şok edici bir hızla bana doğru ilerliyor.

Bileğimi tutup kolumu arkamdan sertçe büküyor, sonra göğsümü ağaca yaslıyor. İçimdeki her sinir

Vücudum yanıyor. Yüzümü sert ağaç kabuğuna bastırıyorum ve nefesimi tutuyorum.

Yakınıma eğilerek fısıldıyor, nefesi yüzümün yan tarafını ısıtıyor. "Başından beri benimle oynuyordun, küçük yalancı. Ben de senin kurtarılmaya ihtiyacın olduğunu sanıyordum..."

"Seni kafamın dışında tutmak beni zayıf tuttu," diyorum. "Ama artık özgürüm."

Başımı tekrar yüzüne çarparak elini kaybetmesine neden oluyorum. Etrafımda dönüp göğsüne tekme atıyorum, ayağım saf kaya gibi hissettiren bir şeye çarpıyor. Daha da kötüsü, aşağı inerken ayağımı yakalamayı başardı. Karanlık bir gülümsemeyle bacağımı büküyor ve beni yüzüstü çeviriyor. Yere sertçe çarpıyorum, acıdan homurdanıyorum.

Keskin bir nefes alıyorum. Yuvarlanıp kalçasına sert bir tekme atıyorum ve irkiliyor. Şimşek gibi hızlı, şimdi üstümde, eli boğazımda. Sıkmıyor. Sadece beni yerinde tutuyor. Hükmediyor. Bana sahip oluyor.

Merak gözlerinde parıldıyor, karanlıkta bir bakır parıltısı. "Tam olarak nesin sen? Bir yarı-Fey nasıl bu kadar güçlü olabilir?"

Morgan'ın gücü topraktan tekrar içime akıyor. *Kara gözlü gaspçı... yerini bilmen gerek. Kral olmak için burada değilsin. Eş olmak için buradasın.*

"Gerçekten kim olduğumu bilmek istiyor musun?" Sözlerim kesildi

sıkılmış dişlerimin arasından, sesime çoktan gitmiş kadınların yankıları karıştı. "Lanet Fey tahtının gerçek varisi benim. O senin değil. Benim. Ben Gölün Leydisi'yim. Morgan'ın varisiyim."

Dirseğimi ön koluna geçiriyorum, eli yanımdaki toprağa çarparken boğazımdaki tutuşunu kırıyorum. Saçlarından bir tutam yakalayarak kalçalarımı sertçe yukarı doğru itiyorum ve onu benden uzaklaştırıp yere düşürüyorum.

Birdenbire, nefes nefese kucığına oturdum ve yumruğumu tekrar yüzüne indirdim, yanağına vurdukça eklemlerimden acı akıyordu.

Ona tekrar vurmak için geri çekiliyorum ama bu sefer daha fazla dayanamıyor. Parmakları bileğimin etrafında kilitleniyor, kavraması inatçı, acımasız. Artık kısıtlama yok. Sahip olduğu her şeyi bana veriyor.

Güzel dudaklarından kan damlıyor.

"Morgan'ın varisi sen misin?" Karanlık, meydan okuyan bir gülümseme. "Lütfen bana kız kardeşim olduğunu söyleme. Eğer öyleyse, zihnimin ulaştığı enstahlaksızlığın derinliklerini düşünmeye bile başlayamam."

Boştaki eli yavaşça sırtımdan yukarı kayıyor, okşaması o kadar şehvetli ve kavgamızın vahşiliğiyle çelişiyor ki hazırlıksız yakalanıyorum. Dokunuşu ardında bir sıcaklık izi bırakıyor. İpeksi kumaşın üzerinde, eli beni yakıyor.

Daha da yaklaşıyorum. Bunu istememeliyim. Onu istememeliyim. Özellikle de *şimdi*.

Parmakları saçlarımda , beni kendine çekiyor. "Eğer sen Nia, sana yapmayı hayal ettiğim şeylerin beynimden yakılması gerekirdi."

Derin bir nefes. Bir kalp atışı. Dudaklarım onunkinden sadece birkaç santim uzakta ve kaslı vücudu altımda kafeslenmiş yatıyor.

"Ben senin kız kardeşin ya da teyzen değilim," diye fısıldıyorum, "ama senin kraliçenim."

"Bu," diye fısıldıyor, "birinin bana söylediği en seksi şey olabilir."

Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılıyor ve yüzümün yan tarafını kavıyor. Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor ve bir an için beni öpeceğinden ya da öldüreceğinden emin oluyorum. Belki de ikisini de.

Bu sefer saçımdan çekerek beni sırtüstü çevirdi. Başım acıyla yere çarpıyor. Mücadele ediyorum ama vücudumdaki güç hızla tükeniyor. Kolumu tekrar arkamdan büküyor. Tam olarak tepki veremedim, çamurlu karın üzerine yüzüstü düşüyorum. Kar ince ipek tabakayı ıslattıkça vücudum buza dönüşüyor ve dişlerim çılgınca takırdıyor.

"Düşündüğüm kişi değilmişsin," diyor jilet gibi bir soğukkanlılıkla. "Pekala, küçük telepat... bu ikimizi yapar."

İrkildim. "Seni tanıdığımda farklıydın. Haydutluk yapmamın sebebi sendin, özellikle de rüyalarına girip gerçek seni gördükten sonra Talan. Hiç yapmadığın onca şey için suçu nasıl üstlendiğini gördüm. Geri döndüğünde göreceksin ki Nivene onların emriyle çoktan Avalon Kulesi'ne dönmüş. Benim de gitmem gerekiyordu. Ama gitmedim."

Gözlerinde yanan bir kibritin neredeyse tutuşması gibi bir sıcaklık titreşimi var, ama sonra tekrar kayboluyor. Hayal mi ettim?

Beni ejderhaya doğru sürüklüyor. Yaklaştığımızda soğuk kış güneşinin altında başını kaldırıyor, metalik gözleri parlıyor.

Fırtına bulutları tepemde çalkalanıyor. Gökyüzünde şimşekler çakıyor ve yağmur hızlı ve soğuk bir şekilde tenimi dövüyor.

Titriyorum, içim boşalıyor. Tamamen kırıldım. Tüm o kadim güç şimdi bedenimden boşaldı ve kendimi bomboş hissediyorum.

Tarasque başını kaldırıyor ve iliklerime kadar işleyen alçak bir hırıltı çıkarıyor.

Ona bakıyorum ve beni ele geçiren korku hızlı ya da keskin değil. Yavaşça, sürünerek, camın üzerine yayılan buz ağları gibi.

Saatın tik takları durdu. Saat geldi. Ve benim zamanım tükendi.

BÖLÜM 42

I *Bu mu?*
"Size söz verdim güç bir canı bağışlamak için,"

Talan, sesi ormanın sessizliğini geçerek şöyle diyor.
"Sanırım onu şimdi kullanmak istiyorsun."

Gözlerimi kapatıyorum, sessizce tanrılara şükrediyorum. İçimi bir rahatlama kaplıyor, göğsümden sular akıyor. Korkuyu serbest bırakarak titrek bir nefes alıyorum. "Evet, şimdi iyi bir zaman olabilir."

"Ve doğrusunu istersen Nia, burada ölmeni izlemektense bir gün seninle savaş alanında karşılaşmayı tercih ederim. Tarasque'a bin."

Tüm gözyaşlarımı geri kırdığımdan emin olana kadar gözlerimi tekrar açmıyorum.

Sonunda onları açtım. "Yani, buradan gidebilir miyim?"

"Corbinelle'e geri dön. Camelot'a giden yolu bul." Bakışları bir buzulun kenarı kadar keskin ve soğuk. "Pendragon arkadaşlarına onları öldürmeye geldiğimi söyle."

Ejderha başını tekrar eğiyor, uzun boynunu benim için toprağa dayıyor.

Ancak Tarasque'ın üzerine beceriksizce tırmanmaya beni asla yakmayacağını anladım, değil mi? Annesine olanlardan sonra olmazdı. Ateşten herkesten nefret ederdi.

Ve Şimdi, Brittany'nin de onun suçu olmadığından her zamankinden daha eminim.

Talan her zaman yaptığı gibi güzel canavar rolünü oynuyor.

Eğer gerçekten canavar olsaydı her Şeyi çok daha hızlı bir Şekilde bitirebilirdi ve belki de her Şey çok daha kolay olurdu.

Belki de bu daha az acı veren bir Őeçenek olurdu. Bu bütün zaman Biz vardı kavga, o olabilir beynimi bir kabusla çarpıp Şeyi bitirebilirdi. Ama o beni test ediyordu. Gerçeği öğrenmeye çalışıyordu. Ne kadar güçlü olduğumu. Ne kadar . Gerçek Nia'yı bulmaya çalışıyordu.

saçmalığın altında.

Ben de büyümle ona aynısını yapabiliirdim. Zihnini ilk kez işgal edebilirdim. Ama her nasılsa, yumruklarımızı birbirimize çarparken bile, bu geçmek istemediğimiz bir çizgiydi.

Beceriksizce, bileklerim bağlı, pozisyonuma tırmanıyorum. Bacaklarımı ejderhanın pullarının üzerinde kaydırırken, Talan bileklerimdeki sarmaşıkları kesiyor. Keskin bir nefes alarak öne doğru yığılıyorum ve Tarasque'ın sivri uçlarını yakalıyorum.

İçimde zayıf bir umut titreşiyor. "Benimle gelmiyor musun?" Sesim çatlıyor.

"Beni bir daha gördüğünde Nia," diyor, sesi alçak ve yumuşak, "bir kez daha düşman olacağız ve sen benim savaş alanımın yanlış tarafında duruyor olacaksın."

Sözleri göğsümde buz kırılmasına neden oluyor.

Gözlerini bana dikti. "Morgan'ın varisi," diye tekrarlıyor.

Omuz silkiyorum. "Mesele de bu Talan. Sen değilsin. Baban lanet bir yalancı. Krallığı çalmak için senin soyunu uydurdu. Sen Merlin'den geliyorsun." Başımı sallıyorum. "Ama söylediklerimin tek kelimesine bile inanmıyorsan, neden nefesimi boşa harcıyorum?"

Talan artık bana bakmıyor. Benimle işi bitti.

Tarasque'a ejderhanın dilinde bir komut verir ve Tarasque ileri doğru yürümeye başlar.

Sertçe yutkunuyorum, boğazım sıkılıyor. Gözlerim yanıyor, buğulanıyor.

Bu son.

"O ses bendim," diye sesleniyorum. "Bütün o yıllar boyunca. Kafanın içindeki ses. Kavurucu, bunaltıcı güneş, kaldırımlardan akan nehirler. Ben de seni duydum. Avalon Kulesi'ni duymadan çok önce."

Hâlâ bana bakmıyor.

Tarasque güneşin altında parıldayan kanatlarını her zamanki gibi dehşet verici bir şekilde açıyor. Havaya doğru yükselmeye başlıyor ve dünya altımdan kayıp gidiyor.

* * *

Saatler geçiyor, ömürler gibi geliyor. Fırtınalı gökyüzünün altı soğuk. Derin bir soğuk iliklerime kadar işliyor ve eminim hiç gitmeyecek. Uçuş sırasında donarak ölmemi engelleyen tek şey, Tarasque'ın ara sıra etrafımızdaki havayı ısıtan alev fişkirtması. Bir şekilde buna ihtiyacım olduğunu biliyor.

Uçuşun ilk yarısı tam bir kaos içinde geçti. Tarasque'ın dikenlerine tutunuyorum, rüzgârla savruluyorum. Başımın yakınında şimşekler çakıyor ve yağmur beni yandan vuruyor.

Acaba Talan bunu bilerek mi yapıyor?

Uçuşun ikinci yarısında uyuşmuştum, iliklerime kadar donmuştum.

Corbinelle'e, beni eve götürecek geçide yaklaştık. Ama artık evim sayılmaz, değil mi?

Tek düşünebildiğim -çünkü bir ejderhanın sırtında fırtınanın içinden geçerken düşünecek başka ne var ki?

Rüya Avcısı beni kolayca öldürebilirdi ama yapmadı. O yetim çocukların açlıktan ölmesine izin verebilirdi ama yapmadı. O düşündüğüm kişi değil. *Kimsenin* düşündüğü gibi biri değil.

İskoçya için planının ne olduğunu bilmiyorum.
asla unutmak ne oldu için Viviane.
Ama a Küçük,

Pervasız bir yanım *bu* savaşın bile bir nedeni olup olmadığını ve cevapları alıp alamayacağımı merak ediyor.

Muhtemelen onu asla unutamayacağım ve bunun için kendimden nefret ediyorum.

Ama beni nasıl hatırlayacak? Hırsız olarak. Yakalanan suikastçı. Küçük tatlı yalancı.

Tarasque Kayıp Saray'a doğru alçalıyor ve dişlerim çılgınca takırdıyor. Duygusal olarak etrafımızdaki kar kıvrımları gibi dönüyorum. Ve burada, Perillos'ta, hava daha da soğuk.

Geçit muhafızlarını nasıl geçeceğimi henüz bilmiyorum ama Talan'dan daha kolay başa çıkabileceklerini tahmin ediyorum.

Işıltılı Fey şehrine doğru süzölürken nemli kar tenimin üzerinde kayıyor. Oyulmuş her parçam artık buz.

Kar ve karanlıkta şatonun dış hatlarını görmek zor ama pencerelerdeki ışıkları görebiliyorum. Tarasque ne yaptığını biliyor gibi görünüyor ve Kayıp Saray'ın dışına iniyor.

Soğuktan titriyorum ve sersemlemiş bir halde, yara bere içinde ve çamur içinde ondan uzaklaşıyorum. Geçide doğru yürürken kendime sarılıyorum. Her yerim acıyor ve buraya gelirken elbisem neredeyse donmuştu.

Talan beni eve gönderiyor. Ama orası artık benim evim değil. Avalon Kulesi artık Wrythe Pendragon tarafından yönetiliyor. Beni öldürmeye çalıştı. Ve o kelime -ev-kaburgalarımın arasına oyulmuş bir oyuk.

En azından Serana, Tana, Darius var. Raphael var. Aklımı tamamen kaybetmemi engelleyebilecek insanlar.

Yürürken dişlerim çılgınca takırdıyor. Avalon Kulesi'ne cehennem gibi görünerek varacağım ama en azından hayattayım. Yaşamama izin verdi.

İşte bu yüzden onu asla unutamayacağım ve o yanan korun hayaletini kovalamaya devam edeceğim. Beni öldürmeliydi. O bunu biliyor. Ben de biliyorum. Ama bunu yapmaya cesaret edemedi.

Nivene oktan Camelot'a döndü. Onlara ne söyledi bilmiyorum. Belki de gerçeği. ldrmemiz gereken adama aşık olduğumu. Onu korumak istediğimi ve onu geride bırakamayacağımı.

Korunan geçide yaklaşırken düşüncelerimi yeniden odaklamaya çalışıyorum.

Kimliğim çoktan açığa ıktı. Artık rol yapmama gerek yok. Cilve yapmama, flört etmeme ve kollarına düşmeme gerek yok.

Garip bir şekilde özgürleştirici, gerçekten.

Ay ışığı geçidin üzerinden süzülüyor. Karlı toprağı kesiyor, yere keskin kenarlı gölgeler düşürüyor.

Dört muhafız ağacın etrafında duruyor, görev yerlerinde perişan bir şekilde titriyorlar. Ben yaklaşırken dönüp izliyorlar.

Her adımda lnn gücünü çağırıyorum. Büyü topraktan yükseliyor, damarlarıma dolanıyor, kemiklerimde gümbürdüyor. Morgan'ın gücü, Nimu'nin büyüsü içimde dalgalanıyor. Kar kadar soğuk, dövmeler bileklerimde nabız gibi atıyor.

Muhafızlardan biri bana doğru yaklaşıyor. "İyi akşamlar Prenses," dedi. "Siz...? Giyinmemişsiniz, Prenses. Her şey yolunda mı?"

Onları öldürmeme ya da hepsine zarar vermeme gerek yok. Sadece taşa dokunmam gerekiyor.

Bir muhafız yolumu kesmek için elini kaldırıyor. Dudağım kıvrılıyor ve onu en yakındaki askere *sertçe* itiyorum. Birbirlerinin zerine devrildiklerinde homurdanıyorlar, zırhları şingirdiyor.

Sentinel güçlerimi toplayıp sert, soğuk taşa uzanıyorum.

BÖLÜM 43

T Geçitten geçerken sessizlik beni sarıyor, o kadar ani ki başım dönüyor.

Avalon'un sarp topraklarında, sessizlikte nefesimi tutuyorum.

Ejderha uçuşumun tamamında fırtına etrafımda kükrüyordu. Burada ise Mordred'in yüzyıllardır tek yoldaşı olan sessizlik ve boşlukla baş başa kaldım.

Burada hava daha sıcak ve kıyafetlerim hâlâ yarı donmuş olsa da dişlerim takırdamayı bırakıyor. Avalon'a bahar geldi.

Diz çöküp derin bir nefes alıyorum; Avalon'un toprağının, elmalarının ve yakındaki meşe ağaçlarının budaklı köklerinin içime çekiyorum.

Çok yaklaştım. Talan'la birkaç gün daha geçirseydim, belki onu yavaş yavaş gerçeğe alıştırabilirdim. Anlatımı kontrol edebilir, hikayeyi anlatılması gerektiği şekilde anlatabilirdim.

Ama belki de hayal görüyordumdur. Gerçekten, başından beri mahkumdu.

Kendimi geriye itip kırık bir sütuna yaslanıyorum. Mordred'in her zaman olduğu gibi burada olmadığını ancak şimdi fark ediyorum.

Geçitten her geçişimde, gölgelerin arasında beni bekliyordu. Bu sefer yalnızım.

Ayağa kalkıyorum, tozluklarımdaki kiri temizliyorum ve işte o zaman görüyorum - karanlıkta bir hareket, gölgelerde bir değişim. Mordred öne doğru adım atıyor, geceden şekil alıyor. Tacı ay ışığını yakalıyor, çivili gümüşten keskin bir hale.

Kaşlarını çatıyor, beni değerlendiriyor.

"Kızım." Boğazımı temizliyorum.

"Uzun zaman oldu." "Berbat görünüyorsun. Korkunç."

Başımı salladım. "Sağ ol dostum. Kendimi bok gibi hissediyorum."

Kaşları çatıldı. "Ne açıklamak ister misin? Sen ve prens birkaç gün önce ejderhayla yola çıktınız. Sonra geçide girmek için askerlerini itip kaktın ve şimdi buradasın, kan, pislik ve yenilgi kokuyorsun."

Küçük gümüş güvesinin Talan'ın av kulübesinde beni orgazma ulaştırmasını izlemediği için tanrılara şükredebilirdim.

"Talan her şeyi ." "Neyi çözdü?"

"Her şeyi. Avalon Tower için gizli ajan olarak çalıştığımı. Demi-Fey olduğumu." İçimi çektim. "Ve o anın heyecanı, tahtının bana ait olduğundan da bahsetmiş olabilirim."

Gözleri kısıldı. "Her şeyden önce, taht *bana* ait. Henüz ölmedim. Ama evet, eninde *sonunda* varis sensin. Bunun dışında söylediğin hiçbir şey mantıklı değil."

"Tamam, olan buydu. Zihnimdeki perdeyi kaldırmak zorunda kaldım ve o da beni tanıdı. Haritayı ondan çaldığımı biliyordu ve Avalon Kulesi'nin bir ajanı olduğumu fark etti."

"Eğer Rüya Avcısı gerçekten kim olduğunuzu öğrenseydi, bedeninizi lime lime ederdi. , her bir et parçanın derisinin yüzüldüğü bir kâbusun içine hapsedirdi. Ejderhasına seni yavaşça kızarttırdı. Eğer gerçekçi olursak muhtemelen üçünü de yapar."

Sertçe yutkunuyorum, boğazımda bir yumru oluşuyor. "Yapmaz." Belki de ilk kez Talan'dan hiç şüphe duymuyorum. "Bu bir rol. Evet, soğuk ve acımasız olabilir. Akşam yemeğinde bir adamın boğazını kestiğini gördüm. Ama hepsi hesaplanmış. İhtiyacı olmadıkça öldürmez."

Mordred soğuk bir kahkaha attı. "Ama seni öldürmek zorunda kaldı, değil mi? Onun kalelerine sızdın, hem de birden fazla kez. Ondan çaldın. Onu *öldürmek* için oradaydın. Ne yani, öylece gitmene izin mi verdi? Bunu yapmasının tek nedeni amaçlarına uygun olması. Bu bir hile."

"öldürmek istemedi ama orada da tutamadı. Bu yüzden beni eve gönderdi." Neden onca insan arasından Mordred'in bunu duyması gerektiğini düşündüğümü bilmiyorum ama ekliyorum, "Onu gerçekten incittim, biliyor musun?"

Mordred'in altın gözleri şüpheyle parlıyor. "Seni temin ederim, Rüya Avcısı *duygularını incittiğin* için gitmene izin vermedi." Son sözleri tiz ve alaycı bir sesle söylüyor.

Çenemi sıkarak onu yumruklama isteğime direniyorum. "Çok uzun bir gün geçirdim. Başka bir yumruklaşmaya girmeden önce eve gitmek istiyorum."

Kollarını kavuşturarak iç geçiriyor. ". Ben onu izlemeye devam edeceğim ve bu işin aslını öğreneceğim. *Sen* de hemen Avalon Kulesi'ne gidip orada neler olduğunu öğrenmelisin."

"Ne demek istiyorsun? Her zaman izlemiyor ve dinlemiyor musun?"

Kara kaşlarının arasında bir çizgi oluşuyor ve tereddüt ediyor. "Güveme bir şey oldu. Artık orada hiçbir şey göremiyorum."

"Ne? Nasıl?"

"Pendragonlar'ın bir şey üzerinde çalıştığını söylemiştim. Bu savaşı kazanacak bir silah. Ve onu nerede sakladıklarını buldum - Merlin'in Kulesi'nin tepesindeki gizli bir kapının ardında."

Zihnimi Yuvarlak Masa'nın Büyük Salonu'na ilk girdiğim ana götürdüm. Sör Kay, Merlin'in portresinin arkasına gizlenmiş gizli bir kapıdan odaya adım atmıştı.

Başımı salladım. "Sanırım nerede olduğunu biliyorum."

"Birkaç gün önce güvemi kapıdan içeri gönderdim. Kapının ardındaki odayı bir anlığına gördüm ama sonra kayboldu. O kapının ardında ne olduğunu öğrenmeliyim."

"Neyin peşinde olduklarını öğrenmek için neden bu kadar çaresizsin?" "Nia, ben gerçek kralıym Fey'in. Onlar benim

konular. Ve Pendragonlar orada her neye sahipse, güvende tutmakla yükümlü olduğum kişileri öldürmek için tasarlandı."

"Bunun savaşı durduracağını söylediler," diye belirttim. "Eğer oradaysa, Sör Kay'in bundan haberi vardır. Gerçekten korkunç bir şey yapmalarına izin vermez-"

"Gerçekten mi? Emin misin? Ölüm fermanınızı imzalamadı mı?"

Kaşlarım havaya kalktı. Bir saniye sonra soruyorum: "Sör Kay bunu gerçekten imzaladı mı? Wrythe'in onu manipüle ettiğini sanıyordum."

Mordred'in dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Olanları olduğu gibi izliyordum. Doğru, bu fikri ortaya atan Wrythe Pendragon'du. Sonra da gece gündüz Sör Kay'in başının etini yedi. Kulağına pelin otu döküp durdu, düşüncelerini zehirledi. Wrythe, Sör Kay'i bunu yapmak için tek bir şans olduğuna, emin olmaları gerektiğine ikna etti. Senin deşifre olduğunu söyledi. Ve gerçekten de öyleydin, değil mi? Sör Kay yaşlı ve zayıftı, Wrythe ise Avalon Kulesi'nde siyasi güç oluşturunuyordu. Sör Kay teslim olmazsa, elinde tam teşekküllü bir isyan olabileceğini biliyordu. O yüzden kabul etti. Seni kurban ettiler. Sana kimseye güvenmemeni söylemedim mi?"

Yorgunluk iliklerime kadar işliyor. "Çok yalnız bir varoluş, değil mi?"

"Sör Kay emirleri yazan kişiydi, Seneschal kulağına fısıldıyordu. Biri kral, diğeri de oğlu için olmak üzere iki büyülü patlama emri verdi. Sadece

Talan hakkındaki bilgiler doğrudu. Sör Kay sizin de öleceğinizi biliyordu. Bu yüzden güvemi sana gönderdim, hayatının tehlikede olduğu konusunda seni uyarmak için. Ama anlıyor musun kızım, Sör Kay'ın onurlu karakterine neden güvenmeyi reddettiğimi?"

Başım dönüyor. "Yani Avalon Kulesi'nin liderliği bana karşı. Oraya geri dönemem Mordred. Beni öldürmeye çalıştılar."

"Nasıl olsa oraya geri dönecek ve yanına bir güve daha alacaksın," diye devam ediyor Mordred. "O odada ne olduğunu öğrenmemiz gerek-"

"Mordred, ölmemi istiyorlar. Ve bu doğrudan bir emri reddetmemden *önceydi*. Onlara göre ben bir düşmanım. Belki Talan yaşamama izin verir ama Wrythe'ın o kadar merhametli olduğundan emin değilim."

"Anlıyorum," diyor sessizce. "Uzun zaman önce ben de Merlin tarafından ihanete uğradım. Sırtımı derinden kesen bir bıçak. Ve kendimi günlerce yalnızlığa kapattım, tehlikeden saklandım ve tüm bunların adaletsizliği hakkında acı çektim."

"Yaptın mı?"

"Tabii ki hayır!" Gözleri , gümüş ışığın altında erimiş altın gibi. "Neye benziyorum ben? Ben Morgan'ın soyundanım! İhanete uğradığımda, karşılık verdim ve Arthur'la müttefiklerinin yarısını öldürdüm ve neredeyse Merlin'i yok etmeyi başardım. Ben üzülmem, saklanmam ve kızım, *sen* de öyle yapmayacaksın. Doğruca oraya geri dönecek ve onlara gerçekte kim olduğunu göstereceksin! Sana sempati duymuyorum. Sempati zayıf insanlar içindir, ama sen benim kanımdan ve kemiklerimden dövüldün. Bir kralın kızıydın. Avalon Kulesi'ne dön ve güvemi de yanına al. Düşmanlarını ezip geçeceksin."

Gözlerimi dikip ona baktım. "Tamam, oraya geri döneceğim ama lanet güveni alarak," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "İhtiyacın olan her bilgiyi benden alacaksın."

"İşte orada." Yaklaşıyor, gölgesi kırık toprağın üzerinde uzun uzun uzanıyor. "İşte gücün. Beni endişelendirdin."

Şok oldum, beceriksizce bana sarıldı. Yosun ve tatlı menekşe kokuyor.

Kendimi bir saniyeliğine bu sarılmanın içine bırakıyorum. Sonra çekiliyorum. "Hala senin güveni almıyorum. Ama işimiz bittiğinde partine geleceğim."

Gözleri parlıyor. "Tamam. Sadece o odada ne olduğunu öğren."

Ve eğer güve konusunda fikrini değiştirirsen-"

"Değiştirmeyeceğim."

"*Eğer* fikrini değiştirirsen, geri dön. Sana güvemi vereceğim ve onu kaledeki odanda sakladığında, daha önce yaptığım gibi sana göz kulak olabileceğim. Ne de olsa Feyleri korumak benim görevim ve buna sen de dahilsin."

Karnım gurulduyor ve ne kadar aç olduğumu fark ediyorum.

"Yemek yemen lazım kızım. Kuru incir ve pırasam var."

Kuru incir ve pırasa. Mordred'in nasıl beslendiği konusunda endişelenmek için fazla zaman harcamadım ama elbette burada, izole bir adada fazla seçeneği olmazdı.

Başımı salladım. "Camelot'ta yiyeceğim." Kalbim küt küt atarak arkamı dönüyorum. "Güle güle, Mordred."

"Güle güle, Nia. Ve iyi şanslar."

BÖLÜM 44

N kulak Camelot'un kıyısında, göl Nimuë Kulesi'nin taş kaidesine doğru ağır ağır akıyor. Merdivenleri tırmanıp onun mabedine giriyorum, sıkıcı , kaburga derinliğinde zonklaması göğsümde kalp kırıklığı. Talan'ın gerçeği anladığı zamanki acı dolu bakışını düşünmeden edemiyorum.

Başından beri onu öldürmek için orada olduğumu öğrendiğinde.

Onu kollarımla sarmak istiyorum ama bu asla olmayacak.

Ne bekliyordum ki? Oraya onu öldürmeye gelmiştim, bir gülümseme ve bir bardak bal likörüyle halledilebilecek bir şey değil bu.

Köprüyü geçiyorum. Yorgunluk kaslarımı kemiriyor ve keskin bir açlık midemi kemiriyor. Gölün üzerinde sis dalgalanıyor ve tedirginlik tenimi diken diken ediyor.

Avalon Kulesi'nin altın taşlı kuleleri karanlık. Genellikle günün bu saatinde elmas bölmelerden ılık ışık süzülür ama kemerin altından geçerken ürkütücü bir sessizlikle karşılaşıyorum, ortak odalardan müzik sesi gelmiyor ya da açık pencerelerden konuşmalar süzülüyor.

Her şey terk edilmiş gibi.

Eski evimin iskeleti üzerinde yürüyorum ve ben de kendimi bir iskelet gibi hissediyorum; aç, bitkin ve

Kirli, kanlı bir elbise.

Gölgelerin arasından bir figür çıkıyor ve kalbim metalin parıltısıyla sarsılıyor. Donup kaldım, keşke bir silahım olsaydı.

"Nia?"

Nefes veriyorum ve sesi tanıdığımda içimi bir rahatlama kaplıyor. "Serana."

"O haklıydı." Serena ay ışığında bana gülümsüyor. "Görünüşe göre Kova burcundaki Venüs serçelerin önüne geçti."

Ona bakıyorum. "Venüs ne?"

"Ne?" Kaşlarını çatıyor. "Özür dilerim. Tana'nın kehanetleri bu gece döneceğinizi gösteriyordu ama Tana hangi yönden geleceğinizden emin değildi. Kuşlar bir şey söyledi, yıldızlar başka bir şey. Kuşların uçuş düzenine göre, rıhtımdan ve Magpie Lane'den geliyor olabilirsiniz gibi görünüyordu. Yıldızlar ise her zamanki gibi Nimuë'nin Kulesi'nde görüneceğinizi gösteriyordu. Venüs olayı bu. Ayrıca bir çeşit beşli vardı. Yoksa beşli miydi? Bu iyi bir alametti ama kartlar *tam* bir karmaşaydı. Bir falda büyük bir somon tarafından öldürüldüğün yazıyordu."

"Bu çok fazla bilgi."

"Biliyorum, ben sadece... Seni gördüğüme gerçekten çok sevindim." Sesi çatlıyor. "Yine de bok gibi görünüyorsun." Kendini bana doğru fırlatıyor ve beni sıkıca kucaklıyor.

Bu akşam ikinci sarılma. Gerçek ve normal hissettiren tek şey onun sağlamlığı.

"Neden kulenin dışındaki gölgelerde gizleniyorsun?" Sonunda uzaklaşarak soruyorum.

"Sana söyledim. Tana geleceğini söyledi. Darius her ihtimale karşı seni rıhtımda beklemeye gitti."

"Tam olarak ne durumunda?"

Yüz ifadesi kararıyor. "Çünkü avlunun karşısına geçmene izin veremem. Demir Lejyonu orada devriye geziyor olacak. Gizli bir yoldan gitmeliyiz."

Üzerimde bir ürperti dalgalanıyor. "Beni tutuklayacaklar mı?"

Kolunu benimkine doluyor ve beni avludan uzaklaştırıyor. "Her ne hayal ediyorsan, muhtemelen daha kötüdür. Hadi gidelim." Birkaç adım atıyor, sonra bana tuhaf bir ifade takınıyor. "Sormak zorundayım. Neden yarı çıplak ve kanlar içindesin?"

"Kötü bir gün geçirdim." İç çektim. "Burada neler oluyor, Serana?"

"Sör Kay iki gün önce öldü," diye fısıldıyor, "ve Wrythe yönetimdeyken, yarı-Feylerin hiçbirisi artık güvende değil."

* * *

Tükenmiş durumdayım ama görünüşe göre Demir Lejyonu'nu alarma geçirmeden odaya girmenin tek yolu dışarıdan tırmanmak. Pencere ile duvar arasına sıkışıyorum, bir çirkin yaratığa tutunuyorum ki düşüp ölmeyeyim.

Ayrılık sonrası duygusal sarmal için en iyi şeyin ölüme yakın bir deneyim olduğunu düşünüyorum.

Pencereden eski odama girer girmez Tana üzerime atlıyor ve beni kucaklıyor. "Ah," diyor beni sıkıca kucaklayarak, "çay yaprakları şaka yapmıyormuş. Pis olacağını söylediler. Neden her yerin kan içinde?"

"Çoğu benim değil ama çok uzun bir gün oldu. Yemeğiniz yoktur herhalde?"

"Bana bir saniye ver," diyor Tana. "Sana bir şey getireyim."

Kirli kıyafetlerimi çıkarıp yıkanmak için banyoya giriyorum, ağrıyan vücudumdaki kan ve çamuru temizlemek için bir havlu ve ılık su kullanıyorum.

"Bugün ne oldu?" Tana açık kapıdan sesleniyor.

"Biraz kavga ettik." Düşüncelerim tekrar Talan'a kayıyor ve boğazımda bir yumru oluşuyor. "Yakın zamanda Brocéliande'a geri dönemem diyelim. Ya da hiçbir zaman."

Durulanıp havluyla kurulandıktan sonra taytımı ve tişörtümü giyiyorum. Neredeyse yeniden normal hissediyorum, sanki eski hayatıma ve bedenime geri dönmüşüm gibi.

Yatak odasına dönüyorum ve Tana bana bir fincan çay veriyor. Serena yatağımın yanındaki masaya bir tabak dolusu stilton ve ekmek koyuyor.

"Sör Kay'e ne oldu?" Çayı yudumlarken sordum.

"Hastalandı," diyor Tana. "Gerçekten kötü bir grip geçirdi, sonra da zatürre oldu. En azından bize söylenen bu."

"Wrythe onu ölümüne çalıştırdı," diyor Serana, "ya da daha kötüsü. Sona yaklaşırken onu görmeye giden tek kişi Wrythe oldu. O son saatlerde neler olduğunu bilemeyiz."

Ve Sör Kay öldüğünde, güve çoktan gitmişti. Mordred bile ona ne olduğunu bilmiyordu.

Darius pencereden içeri giriyor ve beni korkutuyor. Beni gördüğünde yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor. Odanın öbür ucuna koşarak bana kocaman sarılıyor ve neredeyse çay bardağımı elimden düşürüyordu. "Somondan kurtulmuşsun!"

Beni serbest bırakıyor ve ben de bardağı masaya bırakıp yatağıma geri dönüyorum. "Hepinizi özledim ama burada neler oluyor? Neden her şey çok *garip* geliyor?"

Darius Tana'nın yatağına uzanır. "Geçtiğimiz birkaç hafta bir kabus oldu. Wrythe ve uşakları Avalon Kulesi'ndeki her şeyi kontrol altına aldı. Yeni öğrenciler iki haftada bir Pendragon mirasının ihtişamı hakkında ders almak zorundalar. Artık Camelot'un tarihini eleştiren hiçbir şey söylememize izin verilmiyor ve Fey müttefikleriyle işbirliği yapmamızı öneren herkes uzaklaştırılacak. Muhtemelen de tutuklanacak. Yarı Feyleri sebepsiz yere tutuklamaya başlamadan önce ne kadar zamanımız var bilmiyorum."

Serana iç geçiriyor. "Ve şimdi, tüm demi-Fey'lerin sahaya geri dönmemize izin verilmeden önce üç aylık bir insan sadakat programından geçmesi gerekiyor."

Gözlerim büyüdü. "Burada kalabileceğimizi sanmıyorum."

Tana, "Geçen hafta Pendragonlar arşivlere girdi ve demi-Fey başarılarıyla ilgili belgelerin çoğunu, eğitim kayıtlarını, her şeyi sistematik olarak yok etti," diyor. "Ayrıca, Wrythe'ın Pendragons'a karşı sadakatsiz ya da eleştirel bulduğu her şeyi de."

Yüzümdeki kan çekiliyor. Amon'u sevgili arşivlerini yok ederken hayal ediyorum ve boğazım düğümleniyor. "Peki ya Raphael ve Nivene? Onlar durdurmadı mı?"

"Raphael artık pek ortalıkta görünmüyor. Savaş çabalarımızı koordine ediyor," diyor Serana sert bir şekilde. "Ama demi-Fey'lerin hâlâ burada olmasının tek nedeni o olabilir. Ayrıca, hoşlarına gitmeyen bir tahminde bulunduğunda Tana'nın tutuklanmasını da o engelledi."

"Cidden neredeyse tutuklanıyor muydun?" Gözlerimi kırpıştırıp bunu anlamaya çalışıyorum. "Suçlamalar neydi?"

"İhaneti desteklediğimi söylediler. Auberon'u desteklediğimi. Elbette tamamen saçmalık," diyor Tana, "ama Wrythe yargılamaların ve yasal sürecin artık mümkün olmadığını iddia ediyor. Savaşta olduğumuzu, bu yüzden kuralların geçerli olmadığını söylüyor. İsteddiği zaman istediği kişiyi ortadan kaldırabilir."

"*Magna Carta'nın canı cehenneme* dedi," diye ekliyor Darius.

"Nivene tutuklandı," diye ekliyor Serena, "ama kaçtı." Ona bakıyorum. "Ne oldu?"

Serana yüzünü buruşturuyor. "Demir Lejyonu suikastın başarısızlığını araştırıyordu. Onu sorgulamışlar, iki gece boyunca uyutmamışlar ve görünüşe göre tokat atmışlar. O da sinirlenmiş ve sorgucusunun elini kırmış. Buradan savaşıp çıkmayı başarmış ama şu anda saklanıyor. Onu bulurlarsa hemen tutuklayacaklar."

Mide bulantısı midemde yükseliyor. "Bu çok boktan. Neden çatıdan gizlice girmek zorunda kaldığımızı anlıyorum."

"Suikast gecesi ne oldu?" Darius bana soruyor. "Burada bitmek bilmeyen söylentiler var."

Başımı salladım. "Boktan bir gösteriydi. Auberon'u öldürmek için zamanlamayı tamamen yanlış yaptılar."

Nivene onlara ihtiyaçları olan tüm detayları verdi. Sanki kasıtlı olarak işi berbat etmişler. Ve Talan'ın odasında benimle birlikte bir çeşit bomba patlattılar. Orada olduğumu biliyorlardı -pencereyi açtığımı gördüler- ve bir dakika sonra, BOOM."

Serena başını sallar. "Nivene de aynen böyle söyledi." "Bombadan nasıl kurtuldun?" Tana soruyor.

Boğazımı temizliyorum. "Bir uyarı aldım ve odadan çıktım. Talan'la birlikte."

Sessizlik odayı doldurur.

"Onu neden yanına ?" Serena sonunda sorar.

Çayımдан uzun bir yudum alıp oyalanıyorum. Sonunda, "O da hepimiz gibi bir rol oynuyor," diyorum. O da Auberon'u öldürmeye çalışıyor ama aynı zamanda kötü taklidi yapıyor. O insanlara işkence etmiyor. İnsanlardan ya da demi-Fey'lerden nefret etmiyor. Koruduğı insan ve yarı-Fey çocuklardan oluşan bir yetimhanesi var. On sekizinci yüzyıl devriminden sonra babasının hainleri yakmasının suçunu üstlendi ama onda değildi. Katliamın çoğı sırasında bir zindandaydı."

Serena bana bakıyor. "**Ne?**"

"Çok ciddiylim."

Tana başını sallar. "Bu, ters ay ile birlikte şeytan kartını açıklıyor. O bir müttefik."

Kupama bakıyorum. "Belki de olabilirdi. Onu öldürmek için oraya gönderilmiş bir casus olduğumu aniden öğrendi ve bu pek de hoşuna gitmedi." Onlara bakıyorum. "Gerçek anlamda yumruk yumruğa kavga ettik ve şimdi buraya geri döndüm. Her iki dünyada da düşmanım."

"Sen Gölün Leydisi'sin," diyor Tana kararlılıkla. "Sen dünyalar arasındaki köprüsün. Her ikisine de aitsin ama yine de burada saklanman gerekecek. Belki kasabada bir yerde? Saklan yoksa Nivene'nin gördüğü muamelenin aynısını görürsün."

"Gölün Hanımı olayının bir metafor olduğunu sanıyordum," diyor Serana. "Gerçek bir şey mi?"

"Bu gerçek bir şey," diyorum yorgunca. Günün olayları beni yakalıyor ve vücudum ağırlaşıyor. "Morgan ve Nimuë'den gelen sihirle birlikte geliyor, Rüya Avcısı'na karşı savaşıırken bu sayede kendimi koruyabildim."

Daha uzun bir sessizlik oldu.

"Tamam ama Talan hâlâ tüm Birleşik Krallık'ı ele geçirmeye çalışıyor," diyor Serana. "Biz hâlâ işgalle savaşıyoruz."

Darius, "İşgalle savaşmak ve Avalon Kulesi içinde bir iç savaşla mücadele etmek," diyor. "Her tarafta düşmanlarımız var."

"Savaş nasıl gidiyor?" Ben soruyorum.

"Raphael işlerin iyi gitmediğini söylüyor," diyor Serena. "Ama Wrythe kazanmak için bir yolları olduğunu iddia ediyor. Tabii ki saçmalık. Gücünü korumak için kışından konuşuyor."

İçimde hastalıklı bir his kıvrılıyor. "Ben o kadar emin değilim. Bence doğruyu söylüyor olabilir."

"Ben de öyle düşünüyorum," diyor Tana. "Hiçbir şeyi net olarak göremiyorum... ama bir şey var. Küçük ama aynı zamanda büyük bir şey. Çok tehlikeli bir şey."

Serena iç geçiriyor "İşte yine başlıyoruz. Küçük ama büyük. Geçtiğimiz haftalarda bunu çok duydum ama elimizdeki tek detaylar bunlar."

"Bir şey hem küçük hem de büyük olabilir," diyor Darius. "Bilirsiniz, tatlı ve ekşi gibi."

"Bir savaşı kazanmaktan bahsediyoruz, sos tatlarından değil," diye karşılık veriyor Serena.

"Tamam." Yastıklarına yaslanıyorum, göz kapaklarım ağırlaşıyor. "Birkaç saat gözlerimi kapatmam gerekiyor ve sonra Wrythe'ın tatlı ve ekşi sırrı hakkında daha fazla şey öğrenmemiz gerektiğini düşünüyorum. Fey'lerden patolojik derecede nefret ediyor ve ne planladığını bilmemiz gerekiyor."

"Nereye bakacağımızı bilmiyoruz," diyor Darius.

"İstiyorum." Yorganı yukarı çekiyorum. "Sadece birkaç saate ihtiyacım var. Üçte uyandır beni."

Gözlerim kapandığı anda Talan'ı ormanda tek başına dururken görüyorum, mükemmel ve tamamen perişan görünüyor.

Kadifemsi sesi düşüncelerimde çınılıyor.

Bir yılanın dili ışığımı emiyor.

Kemiklerime musallat oldu ve ben bir taç gibi boş, bomboş yatıyorum.

BÖLÜM 45

A Avalon Kulesi'nde şafaktan önceki saatler en sessiz ve en hareketsiz zamanlardır. Gece geç saatlere kadar kütüphanede çalışan akademisyenler ve haritaları inceleyen şövalyeler uyumaya gitmiştir, ve erkenci kuşlar -kâtipler, mutfak personeli ve eğitmenler- hâlâ yataklarında. Sessizliğin hüküm sürdüğü mavi saat, Merlin'in Kulesi'ni karıştırmak için mükemmel bir zaman.

Dördümüz yıpranmış taş sessizce ilerliyoruz. Hâlâ bitkinim ve yorgunluğum düşman bölgesinde gizlice dolaşmanın verdiği adrenaline karışıyor. Başım dönüyor, midem bulanıyor ve her ses beni zıplatıyor.

Planlandığı gibi, kulenin dibinde sözsüz olarak ayrıldık. Merlin'in Kulesi'ne çıkan üç yol var ve Demir Birliği'nin ortaya çıkması ihtimaline karşı her girişte gözümüz olmalı. Serena, Darius ve Tana nöbet pozisyonu alıyor, ben de merdivenlerden yukarı çıkıyorum.

Merdiven boşluğunda sürünüyorum, kulaklarım herhangi bir ses için zorlanıyor.

-Devriye gezen yalnız bir muhafız ya da Yuvarlak Masa'da savaşı tartışan şövalyeler... Ama kendi ayak seslerimden başka bir şey duymuyorum. En üst kata ulaştığımda koridora çıkıyorum ve kulağımı çift kapıya dayıyorum. Beni sessizlik karşılıyor ve kolu çevirip odaya bakıyorum.

Hiçbir şey, hiçbir hareket ya da yanan mum yok, sadece vitray pencerelerden odanın ortasındaki Yuvarlak Masa'ya ve kaldırım taşı zemine süzülen ay ışığı var.

Sessizce içeri giriyorum. Hava serin ve eski meşe kokusuyla ağırlaşıyor.

Bu eski salonda hiç yalnız kalmamıştım ve bu kadar büyük hissettirmesi beni şaşırttı. Ayak seslerim taş duvarlarda yankılanıyor ve tonozlu tavanlar yükseliyor. Burada tarihin, geçmiş yüzyılların ve şövalye nesillerinin ağırlığını hissediyorum.

Koridoru geçip Merlin'in portresine gidiyorum.

Bu portreyi daha önce hiç yakından incelememiştim. Uzaktan bakıldığında Merlin bilge ve görünüyor. Ama tam önünde durduğumda, farklı görünüyor. Gözlerinde bir kurnazlık gölgesi, gülümsemesinde bir soğukluk var. Yakından bakınca alaycı, tepeden bakan biri gibi görünüyor. Güce aç. Mordred'in ondan nefret etmesine şaşmamalı.

Tamam, seni yaşlı piç, seni nasıl ?

Yan taraftaki gevşek bir tahta parçasını bulana kadar parmaklarımı çerçevenin üzerinde dikkatlice . Bastırıyorum ama yerinden oynamıyor. Çekiştiriyorum ama hiçbir şey olmuyor. Elimi çerçevenin etrafında üç kez gezdiriyorum ve hiçbir şey bulamıyorum. Kalp atışlarım . Yaklaşık yarım saat içinde Avalon Kulesi'nin personeli uyanmaya başlayacak. Birileri odayı o günkü toplantılara hazırlamak, yerleri süpürmek için buraya gelecek.

Fazla zamanım yok.

Portrenin etrafındaki tuğla duvarı kontrol ediyorum, itiyorum ve dürtüyorum. Tuğlalardan biri sallanıyor ama yerinden oynamıyor.

Hayal kırıklığı artıyor, kafatasımda bir baskı oluşuyor.

ama. Lanet olsun, .

Ani önseziyle hareket ederek, sallanan tuğlaya *sertçe* bastırıyorum ve tuğla duvara gömülüyor.

Tavanda bir tıkırtı yankılanıyor ve portre duvardan ayrılıp sallanarak açılıyor. Kasanın içinden üzerime küflü bir hava püskürüyor.

Kısa, karanlık bir koridora giriyorum ve birkaç adım sonra zincir zırhlı bir perde buluyorum. Ona dokunuyorum ve demirin hafif, neredeyse elle tutulamaz tıslamasını tenimde hissediyorum. Bana pek bir yapmıyor ama bu tam kanlı bir Fey'i zehirleyebilir.

Büyülü bir Fey güvesini *de* yok edebilir. Mordred'in küçük casusu buraya uçtu, zincir zırhına sürtündü ve kendi büyüsünü söndürdü.

Zincir zırh perdesini kenara itiyorum ve taş bir odaya giriyorum. Yukarıdan içeriye bir ay ışığı süzülüyor.

Burada ne bulmayı bekliyordum bilmiyorum, belki de Brocéliande'ın üzerinde kırmızı X işaretleri olan bir haritasını ya da sürpriz bir saldırı planını. Tana bunun küçük ama büyük bir şey olacağını söylemişti. Belki güçlü bir kılıç? Excalibur'un kendisi mi?

Beklediğim her ne idiyse, bu değildi: küçük, çorak bir oda ve birkaç gri klasörün bulunduğu bir oyuk. Bir duvarda yıpranmış meşe bir masa duruyor. Başka bir şey yok.

Duvara gömülü küçük, yuvarlak bir kapı var. Aradığım şeyin ötesinde olup olmadığını merak ederek açmaya çalışıyorum. Kapı kilitli.

Cebimden kilit açma kitimi çıkarıyorum, sonra tereddüt ediyorum.

Görünüş aldatıcı olabilir. Önce bu odayı kontrol etmeliyim.

Klasörlerden birini alıp açtım. Bir çeşit hesap defteri. Sayı sütunlarına *Inc.* gibi kelimeler eklenmiş. *Dönem, Risk Faktörü, Sıcaklık. Direnç, Kirlenme İndeksi, Çoğalma Oranı.* Hepsini tarıyorum, sıcaklıklar, kirlenme hakkında bilgi almaya çalışıyorum, ancak gerçekten neye hakkında hiçbir fikrim yok. Sadece önemli göründüğünü biliyorum.

Her satırın altı harfli bir kodu var ve baktığım sayfanın tarihi üç ay öncesine ait. Sayfaları çeviriyorum. Benzer görünüyorlar. Bir sonraki klasörde de aynı var ama daha eski tarihli, yaklaşık iki yıl öncesine ait. Üçüncü klasör

beş yıl geriye gidiyor. Her aynı türden veriler içeren daha fazla klasör var.

Dosyayı yerine geri koyuyorum. Nabzım daha hızlı atıyor. Büyük bir keşfin eşiğindeyim, bunu hissedebiliyorum. Masaya doğru yürüyorum ve büyük bir çekmeceyi açıyorum.

Şok oldum, eski görünümlü masanın içi buz gibiydi. Bu sadece bir masa değil. Gizlenmiş bir buzdolabı.

İçindekilere bakıyorum.

Masanın çekmecelerinde, sıkıca paketlenmiş test tüpü rafları buluyorum. Her bir deney tüpü soluk bir sıvı içeriyor, bir mantarla kapatılmış ve altı harfli bir kodla etiketlenmiş. **AGNU6B** etiketli test tüplerinden birini elime alıp inceliyorum. Neredeyse kirli suya benziyor.

Yerine koydum, her şeyi bir araya getirirken başım dönüyordu. Klasörlerdeki sütunlar. İnkübasyon Süresi, Risk Faktörü, Sıcaklık Dayanımı, Kontaminasyon İndeksi...

Bunlar enfeksiyonları kataloglayan terimlerdir. Virüsler, mikroplar. Küçük ve büyük bir şey.

Wrythe'ın burada sakladığı sır biyolojik bir silah. Bir veba.

Oyuğa dönüp dördüncü dosyayı alıyorum. Tarihi daha da eski. Beşincisi ise on yıl öncesine ait. Son gri klasörü elime alıp ilk sayfadaki tarihi kontrol ediyorum.

On yedi yıl öncesine ait.

On yedi yıldır bunun üzerinde mi çalışıyorlar?

Fey istilasası on beş yıl önceydi. Bu projeye başladıklarında Avrupa risk altında değildi.

Klasörlerin arasına gizlenmiş ince bir not defteri fark ediyorum ve onu alıyorum. Defter daha çok bir günlük gibi. Defteri birden fazla elin içgörülerini, başarılarını ve başarısızlıklarını not ettiğini görüyorum. İyiye okuyamayacak kadar yorgunum ama cümleler gözüme çarpıyor, retinalarımı yakıyor:

Dakikalar içinde ölüm - kullanılamaz çünkü yayılma çok hızlı bir şekilde engellenecektir.

İnsanlar ve Fey için ölümcül: kullanılamaz.

Sadece Fey için ölümcül, insanları zayıflatıyor: daha fazla araştırın. Zayıflatılmış virüs, büyüü hedef alıyor, denekleri zayıflatıyor:

Daha fazla araştır.

Aetherin-X26 konuşlandırıldı-ilk sonuçlar umut verici. Aylar içinde tüm bölgeye yayılacağı varsayılıyor. Büyülü flora ve faunayı hedef alıyor.

Feybane Bulaşıcılığı - tam kanlı Fey'lere bulaşabilir. Demi-Fey ama yayılamaz.

Konuşlandırıldı. Tüm bölgeye yayıldı. Ne bölgesi? Bu cümleye bakıyorum ve tarihi kontrol ediyorum.

On altı yıl önce. Fey istilasından hemen önce. Auberon'un Brocéliande'a yayılan salgın hastalık yüzünden başlattığı istila. Çürümüş ekinler.

*Oh, **lanet** olsun.*

"Büyüleyici bir okuma, değil mi?"

Arkamdaki ses kanımı buza çeviriyor.

Dönüyorum, kalbim güm güm atıyor. Wrythe demir zincir zırhın ötesinde duruyor. Uzun, siyah pelerini yere kadar sarkıyor ve gözleri soluk madeni paralar gibi parlıyor. Arkasında Tarquin, Genivieve ve şimdiye kadar gördüğüm en büyük iki serseri var.

"Yakalayın onu," diyor Wrythe.

Bıçağımı kınından çıkarıyorum ama hareketlerim yavaş ve beceriksizce. Bende bir sorun var. Üçünün gücünü çağırmaya çalışıyorum ama artık onların varlığını hiç hissedemiyorum.

Fedailerden biri bileğimi tutuyor, dokunuşu nemli ve sert. Zihninin kontrolünü ele geçirmeye çalışarak güçlerimi çekiştiriyorum ama boş bir kuyudan su çekmeye çalışıyormuşum gibi. Tozdan başka bir şey yok. Sihir gitti, kurudu. Ben boşum.

Wrythe'ın uşağı elimi büküyor ve ben çılgılık atıp bıçağı bırakıyorum. Bıçak yere çarptı ve diğer muhafız

sol elimi tutuyor. Tarquin ve Genivieve Wrythe'in yanından ayrılmıyor. İki de içinde bulunduğum durum karşısında sevinçten *parlıyorlar*. Kesinlikle schadenfreude tarafından aydınlatıldı.

"Ne?" Ağzım uyuşmuş gibi hissederek söylüyorum. "Bana ne yaptın?"

"Ben hiçbir şey yapmadım," diyor Wrythe kuru bir sesle, "ama birçok deneyin yapıldığı, biyolojik ajanların yetiştirildiği bir odada duruyorsunuz. Büyüye karşı çalışan ajanlar. Bazılarının havada olması kaçınılmaz. Saf insanlar için zararsız elbette. Ama sen insan değilsin, değil mi? Sen lekelenmişsin. Bir melez."

Gözlerimi dikmiş ona bakıyorum. "Bunu neden yapıyorsun?" "Çünkü defalarca söylediğim gibi, Feyler tehlikelidir.

ve yok edilmeleri gerekiyor. Temelli olarak."

"Brocéliande'a kıtlığı *SİZ* yaşattınız. En başta işgal etmelerinin sebebi sizsiniz."

Wrythe iç geçirir. "Keşke bunu söyleyebilseydim. O benim babamdı. Gerçekten çok zeki bir adamdı. Ben sadece onun başlattığı işi bitiriyorum. Ve bunu neredeyse tek başıma yapmadım. Sör Kay ne yaptığımızın çok farkındaydı ve bunu onaylıyordu. Bir dereceye kadar."

". "

"Onu tanı mıydunuz," diyor Wrythe, sesi sert. "O pragmatik biriydi. Feyler bir tehditti ve tehditler çözüm gerektirir."

Tarquin'in sesi o anı böler. "Onu aramalıyız. Bıçakları saklıyor." Hevesle öne doğru adım atar. "Ben yaparım."

"Hayır," diyor Wrythe , gözlerini kısarak. "Genivieve yapacak.

Onun hilelerine daha önce de kanmıştın."

Tarquin'in yanakları renkleniyor ama geri adım atıyor. Genivieve alaycı bir gülümsemeyle bana yaklaşıyor. Elleri üzerimde geziniyor. Kolumdaki bıçağı, botumdaki bıçağı ve maymuncuklarımı buluyor.

"Avalon Steel torcuna layık olmadığını biliyordum," diyor Wrythe. "Değerli bir ajan, tüm bilgilere sahip olduğundan emin olmadan asla iyi korunan bir odaya adım atmaz. Salondaki portreyi açar açmaz alarmı tetikledin."

Tarquin kıkırdar. "Bir de döndüğünü bilmediğimizi sanıyordun. Camelot'a iner inmez gözümüz üzerindeydi. Arkadaşlarını alt kata göz kulak olmaları için göndermen çok hoştu, Pendragon mahallesinden buraya başka bir giriş olduğunu fark etmedin bile."

"Yeter Tarquin," diye mırıldanıyor Wrythe. "Ona her şeyi anlatmak değilsin."

Ama Tarquin kıllanır, dudağı kıvrılır. "Kendinizi akıllı sanıyordunuz ama biz hep bir adım öndeydik."

"Yeter!" Wrythe şaklatır ve kelime havada çatlar.

Orada öylece duruyorum, soğuk farkındalık iliklerime kadar işliyor. Bilmem gerekirdi.

Burası sadece bir akademi değil. Demi-Fey için bir tuzak. Bizi içine çektiler, bizi kullanabilmek için kayıt olmaya davet ettiler, sonra da tutukladılar.

Pendragonlar Brocéliande'da bize yardım etmiyorlardı. Gerçek savaşla hiç ilgilenmediler. Tüm çabaları Avalon Kulesi'ne, Demi-Fey'e yönelikti. *Bizi* gözetliyor, nasıl ele geçireceklerini ve "içlerindeki düşmanı" nasıl ezeceklerini düşünüyorlardı.

"Nedir bu?" Genivieve'in sesi sessizliği yararak botumdan bir şey çıkarıyor. Ay ışığında gümüş parılıyor. Kanatları donuk, hareketsiz bir güve.

"Onu bana ver." Wrythe'ın gözleri midemi bulandıran bir açlıkla parlıyor.

Güveyi alıyor, hayranlıkla çeviriyor. Bakıyorum ve keskin bir korku sarmalı oluşuyor.

Bu o kadar hafif ve düzdü ki, Mordred onu botuma düşürdüğünde hissetmedim ya da elime aldığım da fark etmedim.

tekrar aç.

Bana her zaman kimseye güvenmememi söylerdi.

"Peki," diyor Wrythe, "bu ilginç değil mi? Yeğenim, belki de yeni arkadaşını getirmelisin."

Tarquin kaşlarını çatıyor. "Onu sorgulamak için Pendragon Kulesi'ne götüreceğimizi sanıyordum."

Wrythe gülümser. "Hayır. Bence onu ana adımlardan geçirmeliyiz. Herkes kimin gerçekten yetkili olduğunu ve bize karşı geldiğinizde neler olacağını görsün."

Genivieve tereddüt eder. "Ama efendim, casuslarımız Raphael ve uşaklarının bu sabah toplanacağını söylüyor. Bizi görürlerse-"

"Bizi görmelerini istiyorum." Wrythe'ın gülümsemesi buz gibi soğuk. "Yakında dizginlerin kimin elinde olduğunu anlayacaklar."

BÖLÜM 46

I zorlukla düz yürüyebiliyorum. Wrythe'ın uşakları beni merdivenlerden aşağı indirirken başım dönüyor ve halsizlik bedenimi sarıyor. Tam gelişmiş bir astım geçiriyorum

Saldırı. Beni sürüklüyorlar, parmakları pazularıma sıkıca bastırıyor.

"İnhalerime ihtiyacım var," diye mırıldanıyorum. Wrythe kıkırdıyor.

"Hayatta kalacaksın."

Astımımı tetiklemek için çok az miktarda biyolojik ajan solumam yeterli oldu. Konsantre bir doz bir Fey'e ne yapar?

"Bana da bulaştı mı?" Zayıfça soruyorum. "Bu Feybane mi?"

"Evet, sanırım öylesiniz," diyor Wrythe. "Korkarım çok güçlü bir viral yük değil, ama hafif bir şekilde etkilendiniz, evet. İyileşeceksin ama elbette hayatını sonlandırmak için başka yollarımız da var"

Şu anda tek merhamet okuduğum o küçük not. Demi-Fey ama yayılamaz.

Wrythe yüksek sesle iç geçirir. "Ve Feybane elbette senin büyüün olmadan kim olduğunu ortaya çıkardı. Zayıf. Dağılıyorsun. Kusurlu. Nefes alamayan."

Zayıflamış bir nüfusu hedef alan ölümcül bir virüsü serbest bıraktıklarında ne olacaktı?

Brocéliande'da tanıştığım tüm insanları düşündükçe solunum yollarımın iğne deliği kadar daraldığını hissediyorum. Aisling. Griflet. Bize gerçekten yardım etmeye çalışan bilinmeyen direniş üyeleri. Mavi Ejderha yerleşkesindeki demi-Fey çocuklar - battaniyesine sarılarak uyuyan bukleli küçük sarışın kız.

Kırsalda, nehir kenarında, karlı eldivenleri ve pembe yanaklarıyla Fey çocuklarını ve süt dişlerinin düştüğü yerde büyük bir boşluk olan çocuğu düşünüyorum.

Talan'ın "*Şafak gibi görünüyordun.*" diye mırıldandığını düşünüyorum. Ve şimdi hepsi ölecek.

Ve tabii ki bununla da kalmayacak. Fransa'da ve İngiltere'nin her yerinde bunu yayacak Feyler var. Bizim dünyamızdaki Demi-Fey de kapacak. Hepimiz öleceğiz. Böyle bir silahı kontrol etmek mümkün değil.

Bir şeyler yapmalıyım. İnsanlara haber vermeliyim.

Wrythe beni Avalon Kulesi'nin koridorlarında sürüklerken zihnim bir kasırğa gibi.

Onları gördüğüm anda herkese söylememi engelleyebileceğini mi sanıyor? Buradaki demi-Feyler onu durdurmalı, insanlar da öyle. Hepsi Demir Lejyonu'nun bir parçası değil. Hepsi Fey ölümleri için kana susamış değil.

Tana'nın izlediği merdiven boşluğuna yaklaşıyoruz. Onu göremiyorum, bu iyiye işaret. Belki yardım için kaçmıştır.

"Sör Wrythe," diyor Genivieve, "onu Pendragon kamarasından doğrudan özel sorgulama tesisimize götürebiliriz. Bunu herkesin önünde yapmamız için bir neden yok. Kaosa neden olabilir."

Wrythe, "Artık işleri gölgeler içinde yapmıyoruz," diyor. "Harbiyelilerin ve şövalyelerin bir Seneschal'ın meşru gücünü kısıtlamaya hakkı yok. Sonuçlarından istiyoruz. Böylece itaat etmeyi öğrenecekler."

"Ama onlara biyolojik ajan hakkında bilgi verebilir."

Wrythe alay ediyor. "Bırak anlatsın."

Çenem sıkıştı. Güzel. Kendine güveni onun zayıflığı olacak.

Camelot'un Pendragon kontrolünü devirmenin bir zamanı varsa, o da şimdi.

Ama Merlin Kulesi'nin dibine inerken izlediğimiz yol tuhaf. Wrythe bizi doğrudan ana kapılara götürmüyor. Bunun yerine, sanki herhangi bir incelemeden kaçınmaya çalışıyormuş gibi çeşitli kestirme yollardan ilerliyor. Beni gizlice dışarı çıkarıp sorgu odalarına mı sokacak?

Kısa süre sonra, bizi Lothian Kulesi'ne bağlayacak kapalı bir yoldan gittiğimizi fark ediyorum ki bu hiç mantıklı değil.

Lothian Tower'ın ana koridoruna giriyoruz ve içimi bir rahatlama kaplıyor.

Yol tamamen kapanmış, demi-Fey ve öğrencilerle dolmuştur. Raphael önde duruyor, kollarını kavuşturmuş, çenesini öfkeyle sıkmış. Gözlerim kalabalığın üzerinde geziniyor ama arkadaşlarımı göremiyorum. Yine de tüm bu demi-Feyler benim müttefiklerim.

"Raphael," diyorum zayıfça. "Bir sır var-"

Fedailerden biri karnıma ani bir yumruk indiriyor ve nefesim kesiliyor. Boğuluyormuşum gibi hissediyorum.

Yukarı bakıyorum. Raphael kılıcını kınından çıkarmış, gözleri gümüşle parlıyor ama Wrythe çoktan boğazıma bir hançer dayamış. Bıçak derime saplanıyor.

Raphael'e "Biraz daha yaklaşırsan ölür," der.

"Bu iş bitti, Wrythe," diyor Raphael eşit bir şekilde. "Bırak onu gitsin."

Wrythe birkaç saniye duraklar. "Ben sadece işimi yapıyorum, halkımı tehlikeli bir hainden koruyorum."

"Nia bir Avalon Çelik Şövalyesi. Davamız için hepinizden daha çok şey yaptı-"

"Yeter!" Wrythe sesini yükseltiyor, bıçağı boğazıma saplanıyor. "Bunu burada mı yapmak istiyorsun? Pekâlâ. Değerli Avalon Çelik Şövalyen hakkında konuşalım. Tarquin nerede?"

"Tam burada." Yanıma yaklaştı ve bana küçümseyen bir bakış attı.

Wrythe bıçağı boğazımdan çekiyor ama sırtıma, omurgamın hemen yanına bastırıyor. "Burada konuşma şansın olacak melez," diye tıslıyor kulağıma, "ama ben sözümü bitirmeden sözümü kesmeye kalkarsan bıçağımı kaburgalarına öyle bir saplarım ki tek bir hece bile çıkaramazsın."

Nefret damarlarımda dolaşüyor. Şansımı bekleyeceğim ve sonra Raphael'e ve diğerlerine her şeyi anlatacağım. Gerçeği ortaya çıkarmak için bıçaklanma riskini göze alacağım.

Sonra Tarquin dönüp başka bir kadını öne çıkarmak için kolunu geriye uzatıyor ve kalbim sıkışıyor.

Anne.

Bir kez olsun toparlanmış görünüyor. Saçları sarıya boyanmış, makyajı mükemmel. Birisi ona göz kulak olmuş.

Burada ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok ama iyi bir şey olmadığını biliyorum.

"Bırak gitsin," diye bağırdım. "Onun bununla hiçbir ilgisi yok." "Neyle ilgisi yok?" diye mırıldanıyor annem.

Tabii ki. Düzenli görünümüne rağmen, hala her zamanki gibi dağınık.

"Bilmeyenler için söyleyeyim, bu Brandy Melisande, Nia'nın annesi," diyor Tarquin. "Çok hoş bir kadın ve ünlü bir aktris. Birlikte biraz zaman geçirdik."

Nefes alamıyorum.

Annem gülümsüyor, gülümsemesi pamuk şekeri kadar tatlı. Bu ifade içimde soğuk, ekşi bir hayal kırıklığı yaratıyor.

Bana bakmasını, önce *benim* neye ihtiyacım olduğunu düşünmesini istiyorum. Önündeki yabancı izleyicilere odaklanmayı bırakmasını istiyorum. Ama daha fazlasını yapabilmesini dileyerek yıllarımı geçirdim ve umutlanmaktan daha iyisini biliyorum.

Tarquin'e kirpiklerini kırıştırıyor ve bu onu şimdiye kadar gördüğüm en kötü şey olabilir.

Hayatımda ona hiç bu kadar kızmamıştım, on beşinci yaş günümde masayı parçaladığında bile.

"Birkaç gün önce Brandy'ye etrafı gezdirdim," diye devam ediyor Tarquin, "ve buraya geldiğimizde söyleyecek çok ilginç bir şeyi vardı. Brandy, herkese anlatmak ister misin?"

Farkındalık yavaş yavaş içime doluyor, karanlık ve zehirli, boğazımdan aşığı zehir gibi.

Wrythe'neden buraya geldiğini, bu yüzleşmeyi neden tam olarak burada yapmak istediğini anlıyorum.

O biliyor. Wrythe biliyor.

Ve şimdi Raphael de bilecek.

Buradaki herkesten çok sıkı koruduğum sırrım patlamak üzere.

Wrythe bana biraz daha yaklaşıyor kılıcını gördüğümde emin oluyor. Mesaj açık: Konuşursam beni öldürecek. Anneme yalvaran bir bakış atıyorum, ona daha önce defalarca attığım bir bakış, *"Anne, lütfen yapma"* diyen bir bakış. *çıkarma. Hayatında bir kez olsun, sadece anne ol.*

Etrafına bakıyor ve gözlerimi yakalıyor ve orada bir şey görüyorum, bir bağlantı. Sessiz kalmasını istediğimi biliyor. Nefes alırken çıkardığım ıslık sesini duyabildiğini biliyorum.

Ama sonra bakışları kayar ve tabii ki asla görmezden gelemeyeceği bir şey onu cezbeder. Dikkatli bir kalabalık.

"Şey," diyor gülümseyerek, "genç Tarquin'e buradaki avizeleri gerçekten çok sevdiğimi söyledim, burayı çok görkemli yapıyorlar. Ve tırabzan, tabii ki, kesinlikle-"

Tarquin araya girerek, "Ben tabloyu ," dedi, sesi keskin ve yüksek.

"Oh." Annem gülüyor, arkasını dönüyor ve hepimizin üzerindeki tabloya . Buraya geldiğim ilk gün gördüğüm resme.

Siyahlar giymiş kule gibi yükselen Fey kralı, kılıcını çıplak bir kadının bedenine saplıyor, ayaklarının dibinde bir yığın insan cesedi var. Dudakları çarpık bir gülümsemeyle kıvrılmış.

Mordred, babam.

"Bu gerçekten aptalca." Annem diyor ki. "Az önce genç Tarquin'e resimdeki bu adamın uzun zaman önce Cornwall'da tanıştığım bir adama tıpatıp benzediğini söyledim. O Fey denen adam gerçekten çok hoş biriydi. Resimdeki adam gibi tehlikeli değildi, ama benzerliğin esrarengiz olduğunu düşündüm."

"Kaç yıl önce olduğunu söyleyebilir misiniz?" Tarquin dürtüyor.

"Anne," , "yapma-"

Bıçak sırtıma saplanıyor.

"Uzun zaman oldu, genç adam. Doğduğundan bile şüpheliyim.

Belki yirmi beş...hayır, yirmi yedi yıl." Sessizlik kalabalığa yayılıyor.

Annem, sözlerinin yarattığı şaşkın bakışlardan güç alarak, "Çok garip, gerçekten. *Tıpatıp* aynı görünüyor. Ne inanılmaz bir tesadüf."

"Ne olmuş yani?" Raphael diyor ki. "Mordred'e benzeyen bir adamla tanıştı. Bunun konuyla ne alakası var? O Avalon Savaşı'nda öldü."

"Gerçekten mi?" Wrythe diyor ki. "Hepinize daha önce de söylediğim gibi, yakın zamanda Merlin'in Kulesi'nde büyülmüş bir güve bulduk. Çoğunuzun bildiği gibi, güveler Morgan ve oğlu Mordred'in casuslarıydı. Şimdi de bunu Nia Melisande'nin üzerinde bulduk."

Güveyi herkese göstermek için elini yukarı kaldırır. "Ve sürekli yalan söylüyorsun," diye bağırır Raphael.

"Yapabilirsin

bunu onun üzerine yerleştirdi."

"Nia'nın kendisine soralım," diyor Wrythe, kılıcını hâlâ sırtıma . "Söyle bana kızım, bu güve senin mi?"

Cevap vermek için ağzımı açtığımda avucumda bir acı hissettim. Baldıran Yemini'nin izi. *Kimseye* gerçeği söyleyemem, yoksa yemin devreye girer. Hançerle öldürülmekten daha kötü bir kader.

Bir şekilde, Wrythe bunu anladı. Elimdeki yara izini görmüş ve Tana gibi bunun eski bir bağlama ritüeli olduğunu anlamış olmalıNoktaları birleştirdi.

"Eee?" Wrythe tekrar sorar. "Bu güve mi? Bize onun hakkında bir şey söyleyecek misin? Yoksa sessizliğini söylediklerimin teyidi olarak mı kabul edelim? Baban Mordred ile bir anlaşma yaptın. Öyle mi?"

Hayal kırıklığı içinde dişlerimi gıcırdatıyorum.

Wrythe zafer kazanmış bir edayla, "O halde bunu bir onay olarak kabul ediyorum," dedi.

"Merlin'in Kulesi'nde gizli bir oda var," diyorum hemen. "Ve Pendragonlar geliştirdi-"

"Senin komplo hikâyelerinden bahsetmiyoruz!" Wrythe'ın sesi beni bastırıyor. "Bu güveyi dikmek için buraya geldiğini inkar mı ediyorsun?"

Hançer giysilerimin kumaşına saplanıyor. "Öldürebilecek bir veba-"

"Başka bir şey deneyelim! Sen Kralkatili Mordred'in kızı mısın? Onunla mı çalışıyorsun?"

Artık çaresizim, tenim soğuk terlerle karıncalanıyor. Dizlerimin bağı çözüldü ve titriyorum. Öfkeden mi, kederden mi, yoksa gizli odadaki toksinlerin etkisinden mi bilmiyorum ama kaos göğüs kafesime dikenli çalılar gibi dolanıyor.

"Fey ve demi-Fey, her büyüü varlığı öldürmek istiyorlar-"

"Neden sorulara cevap vermiyorsunuz? Basit bir hayır yeterli olurdu. Bu iddiaları reddedebilir misiniz?"

"Her şeyi yok etmeyi planlıyorlar-"

Şu anda kalabalıktaki herkes mırıldanıyor, salonda yüksek bir uğultu yankılanıyor. Virüs yüzünden zayıflamış olan sesim gürültünün arasından zorlukla duyuluyor. Wrythe sadece bana bağılıyor.

"Gerçeği öğrendiğinizde, bu oldukça açık. Nia Melisande ve Mordred Kralkatili arasındaki benzerlik

hayret verici. Perdelerin içinden geçebilir. Yüzyıllar önce kaybolan Fey'i bulabilir ve buldu da. Babasını buldu. Bunu yüz hatlarında ve büyüündeki ikilikte görebilirsiniz. Hepimiz Mordred'in de diametrik büyüyle lanetlendiğini biliyoruz. Onu delirten de buydu, değil mi? Onu bu kuleye ölümcül bir öfkeyle gönderen şey buydu. Kralkatili. Auberon ve Talan'a suikast düzenleyememenizin nedeni de bu sefil, çürümüş miras. Nia yüzünden başarısız olduk ve askerlerimiz *onun* yüzünden ölmeye devam etti. Ajanımız doğrudan onun akrabası olan Mordred Kralkatili ile çalışıyordu!"

Gürültü bir patırtıya ve bağırışlar tavanda yankılanıyor. Gözlerim Raphael'inkilerle buluşuyor.

Gerçek ortaya çıktıkça gümüş şoku görüyorum. Artık benim gerçekten Mordred'in kızı olduğumu ve bunu ondan sakladığımı biliyor.

Raphael Morgan'ın soyunu yok etmeye yemin etti. Beni öldürmeye yemin etti.

"Nia Melisande'ye güvenilemeyeceğini defalarca söyledim," diye bağılıyor Wrythe. "Ve şimdi, sonunda haklı olduğumu görebilirsiniz. Kendini korumak için her türlü yalanı söyleyecektir. Basit gerçeği görmememiz için ona öğrettiğimiz araçları bize karşı kullanarak manipüle edecek, kandıracak ve yanlış yönlendirecek. O Mordred'in kızı ve babasının izinden gidiyor."

Ve böylece Wrythe'ın uşakları beni uzaklaştırdı. Birkaç kişi onları durdurmak için öne çıktı ama diğerleri araya girerek onları geri çekti. Tartışmalar verdi, yumruklar havada uçuştı.

Umutsuzluk çöktü. Wrythe bir hamlede kendisine karşı çıkan kampı böldü ve aralarına nifak tohumları ekti. Bonus olarak da beni dışlanmış biri haline getirdi.

İşte böyle bitiyor. Savaş davulları ve ölümüne bir dövüşle değil, annemin kalabalığa gülümsemesi ve benim sesimin .

BÖLÜM 47

I Tutsaklarıma karşı çırpınıyorum ama . Zaten mezara giden yolu yarıladım. Nefesim çaresizce küçük soluklarla hırıldıyor, ve hala savaşmaya çalışıyorum

Wrythe'in adamları şansım varmış gibi davranıyor.

İçlerinden biri, genç bir acemi, karnıma bir yumruk daha atıyor. Diğer erin arkaya taranmış kahverengi saçları ve sivilceli adamın aksine sahte olduğunu anlayabileceğiniz havalı bir aksanı var. Sahte havalı herif kolumu omzum patlayacakmış gibi hissedene kadar büküyor. Bundan sonra, en iyi hareket tarzımın gücümü geri kazanana kadar beklemek olduğuna karar verdim.

Eğer o kadar uzun süre hayatta kalırsam. Nefes alamıyorum. Çılgınca öksürüyorum, ciğerlerim hala sıkı ve hırıltılı.

Bu kez izleyecekleri yol bellidir; Avalon Kulesi'ndeki zindanlara giden en kısa yol. Wrythe, yaydığı kaosu düzenlemek ve anlatıyı kontrol etmek için geride kaldı. Yani, sadece ben ve Demir Lejyon.

"Bekle!" diye sesleniyor arkamdan biri.

Demir Lejyon kısa bir süre durur ve dönüp bakar. "Ne oldu?" diyor sivilceli olan.

Genivieve bize yetişti, yanakları pembeleşmiş ve sarı saçları düzgünce arkaya toplanmıştı. Demir'i çağırıyor

Legion onu dar bir koridora kadar takip etti. "Buraya."

"Neden?" diye sorar aynı adam kavgacı bir tavırla. "Burası yol."

"Çünkü ben öyle dedim," diye cevap veriyor Genivieve sıkıca. "Fazla zamanımız yok."

İsteksizce beni de onunla birlikte koridora sürüklüyorlar, ayaklarım kaldırım taşlarının üzerinde gevşekçe kayıyor. Ağzım kuruyor ve midem bulantıyla bulanıyor.

Bu salon çok eski ve dolambaçlı; beni Genivieve'in peşinden, geçitteki bir dönemeçten geçiriyorlar.

"Bu yeterince iyi." Genivieve hançerini kınından çıkarır.

"Ne yapıyorsun?" diye sorar sahte-posh olan.

"Benden kurtuluyor, seni aptal," diye cevap veriyorum belli belirsiz. Genivieve bana gülümsüyor. "Gördün mü? Melez bile anladı."

Yani, bu kadar mı? Birkaç sivilceli çocuk sadist ve basit bir kaltak tarafından süslenen büyük çıkışım mı?

"Ama..." Fake-posh düşünceli bir şekilde şöyle der. "Seneschal dedi ki-"

"Yanılıyor," diye onun sözünü keser. "Raphael'in pes edip eski sevgilisini bir zindanda çürümeye bırakacağına . Ki öyle de yapmalı. Ama hayır, anlaşılan kız ona akıl almaz birkaç oral seks yapmış, çünkü Raphael bu işin peşini bırakmıyor. Şimdiden bizim için etrafı kolaçan ediyor."

İçimde bir umut ışığı yeşeriyor, sonra hızla sönüyor. Raphael beni arıyor olsa bile, Avalon Kulesi'nin dolambaçlı koridorlarından oluşan uçsuz bucaksız ağda bizi asla bulamaz. Bu yüzden Genivieve beni buraya sürükledi.

Genivieve bana doğru bir adım atarak, "Böylesi daha kolay," diyor. "Onlara kaçmaya çalıştığını söyleyeceğiz. Sihri kullandı, yaramaz şey. *Diametrik* büyü. Onu öldürmek zorundaydık, başka yolu yoktu."

Kendimi onların kurtaramıyorum.

"İtiraf etmeliyim ki, bu anın hayalini uzun zamandır kuruyordum, Nia," diyor Genivieve, "ve hayal ettiğim kadar harika hissettiriyor-"

Biri ona çarparak yere düşürdü. Darius'u tanımam bir anımı alıyor, tanrılar onu seviyor ve sonra başka bir devasa figür gölgelerin arasından çıkıyor. Serana iki elinde baltayla insanlara bakıyor.

Uşaklar beni tutmayı bıraktı ve ben yere yığıldım. Başımı kaldırım taşlarına çarptım ve dünya birkaç saniyeliğine karardı. Kendimi bir duvara doğru sürüklüyorum ve metalin metale çarpma seslerini dinliyorum. Çınlayan bıçaklar çığlıklara karışıyor ve havada asılı kalan kan kokusu dilimi kaplıyor.

"Nia?" Serana ellerini bana doladı. "İyi misin?"

Darius kılıcını kınına sokar ve bir şey almak için cebine uzanır.

"Astım," diye mırıldanıyorum.

"Evet, fark ettik." Darius bir inhaleri yüzüme doğru itiyor ve plastik şişeyi dişlerime çarpıyor. "Özür dilerim, özür dilerim." Sesi endişeden çıldırmış gibi geliyor. "Sen iyi misin? Nia. Nefes alabiliyor musun?"

Elini başımın arkasına doluyor ve inhaleri iki kez aşağı doğru bastırıyor. Albuterolü içime çekiyorum, ilaç ciğerlerime dolunca birkaç kez öksürüyorum.

Arkadaşlarım için *tanrılara* şükürler olsun. Eğer hayatta kalırsam, bu onların sayesinde .

"Ben iyiyim," diye . "Teşekkür ."

Serana kolunu belime doluyor ve beni ayağa sürüklüyor.

Hâlâ bok gibi hissediyorum ama en azından tekrar nefes alabiliyorum. Etrafıma bakıyorum. Her yerde kan var, eski taşların üzerinde birikiyor. İki Demir Lejyon cesedi ve Genivieve.

Onların ötesinde, kafası neredeyse vücudundan ayrılmıştı.

Onlardan uzaklaşırken Serana'ya doğru eğildim. "Beni nasıl buldun?"

"Tana söyledi Biz nerede sen vardı."

Serana diyor, "ve Raphael çılgına dönmüştü.

Hepimiz senin hırıltını duyabiliyorduk.

inhalerini alıp peşinden koştı. Raphael de seni arıyor."

"Tana nerede?" Ben soruyorum.

"Bizi rıhtımda bekliyor," diyor Darius. "Camelot'un doğu ucundan geçerseniz Demir Lejyonu'nun bizi bulamayacağını söyledi."

Zihnim dönüyor. "Peki rıhtımdan nereye gidiyoruz?"

"Hiçbir yere gitmiyoruz," diyor Serana. "Diğer demi-Fey'lerin bize burada ihtiyacı var. Ama sen ortadan kaybolmak zorundasın. Tana, Camelot'u bir saat içinde terk etmezseniz öleceğinizi söyledi."

"Ve Avalon Kulesi'nin geri kalanı da onu takip edecek," diye ekliyor Darius. "Sen de burada kalamazsın," diyorum.

"Wrythe mühendisliği
hepimizi öldürecek bir veba."

"Sen neden ?" Darius sorar.

"Bu Merlin'in Kulesi'ndeki silah," diye törpüledim. "Fey ve demi-Fey'leri hedef alan biyolojik bir silah. Pendragonlar hepimizi yok etmek istiyor. Bana şimdiden hafifçe bulaştı ama demi-Feyler yayamaz, yine de biz kapabiliriz. Brocéliande'a, oradan da Avrupa'ya salacak. Tüm büyülü yaratıkları öldürecek. Ufacık bir kokusunu aldım ve kendimi ölüm gibi hissediyorum."

Serana ve Darius sessizliğe gömülür. Sonunda Serana şöyle der: "Raphael ve Amon'a söyleyeceğiz. Nivene'yi bulacağız. Bunu durdurmanın bir yolunu bulacağız. Ama senin buradan defolup gitmen gerek çünkü seni ibret olsun diye cezalandıracaklar."

Bir pencereye ulaşıyoruz ve duvara tırmanmam gerektiğini fark ediyorum. "Tamam." Derin bir nefes alıyorum. "Aşağı iniyoruz."

Önce bacaklarımla dışarı çıkıyorum ve ilk dayanağı buluyorum ama bir soru aklımı kurcalıyor. Hiçbir yere ait değilim, peki nereye gitmem gerekiyor?

* * *

Rıhtıma vardığımızda yine nefes nefese kalmıştım ve inhalerimden iki nefes daha çektim. Bu şey için tanrılara şükürler olsun. Bacaklarım titriyor ve güçsüz hissediyorum.

Güneş yükseliyor, şafağın suyun yüzeyinde altın rengi lekelerle parıldıyor.

Talan'ı düşündüğümde kalbim sıkışıyor. *Gül ve bal.*

Tana küçük bir kayıkla rıhtımda duruyor ve bir çuvalı ahşap gövdeye doğru kaydırıyor. Sürpriz bir şekilde, yanındaki başka bir kadını tanıyorum: Ysolde, Raphael'in Brocéliande'daki gümüş gözlü kız kardeşi.

"," diyor Tana, gülümseyerek.

Ama gülümsemesine rağmen yanakları gözyaşlarıyla ıslanmış, gözleri şişmiş ve kan çanağına dönmüş.

"Sen olmasaydın ölmüş olurdum," diyorum.

Bir adım öne çıktı ve bana sıkıca sarıldı. "Avalon Kulesi lanetli. Ölüm, yayılan bir karanlık gibi üzerinde asılı duruyor."

Sarılmaktan vazgeçiyor.

"Bu bir veba," diyorum. "Bu Pendragonların Feylere karşı gizli silahı."

"Ne?" Ysolde kederli görünüyor.

Tana kaşlarını çatar. "Elbette. Küçük ve büyük bir şey. Kartlar bana defalarca söyledi ama şimdiye kadar anlamamıştım."

"Tarot kartlarına karşı dürüst olmak gerekirse, modern biyolojik silahlar var olmadan önce yapılmışlardı," diyor Serana. "Yani, kılıç altılısı ve Aptal gibi şeylerle aktarılması karmaşık bir fikir, değil mi?"

Darius, "Majör arcana'yı Kötü Bilim İnsanı gibi bir şeyle güncelleselerdi daha faydalı olurdu," diye ekliyor. "Ya da bugünlerde oldukça yaygın olan Güce Aç Savaşçı gibi? Yani, 'Ah, beş sikke ve baş aşağı duran bir sopa. Belki de kulede gizli bir biyolojik silah vardır.'"

Tana bana bakıyor. "Bu ikisi benim falcılığım la dalga geçmeyi asla bırakmayacaklar ama yine de her şey için ona bel bağlıyorlar."

Serana gülümseyerek, "Öldüğümde işlemeyi bırakacağım," diyor.

"Umalım da bugün öyle olmasın," diyor Tana.

"Bu arada," diyor Darius, "Nia'yı buradan çıkaralım ve gidip Raphael'i arayalım."

Serana kayığa binmeme yardım etmek için uzandı.

"Kürek çekebilir misin?"

"Buna ihtiyacı yok. Ben de bu yüzden buradayım," diyor Ysolde. "Onu Avalon'a gönderebilirim."

"Avalon?" Zayıfça sordum.

"Babanı görmek için," diyor Ysolde gülümseyerek.

Tana tekneyi işaret ediyor. "Çantada küçük bir kese yasemin çayı ve birkaç sandviç . Etrafında dolaşan bu hastalığı atlatmanı sağlayacaktır. Camelot'tan uzak dur. Bugün dönersen ölürsün."

İç çekiyorum. "Harika. Anlaşılan Brocéliande'da ben de öleceğim." Tana başını sallıyor. "Hayır, ben görmedim o olanı.

Tehlikenin yattığı yer Camelot. Ama lütfen dikkatli olun ve virüs konusunu bize bırakın."

Avalon'da babamla ne kadar kalacağımı ve onun iki bin yıl önceki ihtişamlı günleri yâd edişini dinleyeceğimi merak ederken boğazımda bir yumru oluşuyor.

Sonunda hepsi geri çekilir. Ysolde gözlerini kapatır ve derin bir nefes alır. Küçük dalgalar teknenin etrafında çalkalanır ve tekne Ysolde'nin büyü lü akıntısıyla kıyıdan uzaklaşır.

Tekne gö lün üzerinde süzülürken, altın şehir küçülüyor, eski bir anı gibi kayboluyor. Bağlantısız, başıboş, köksüz hissediyorum. Ama bu benim için her zaman gerçek olmadı mı?

BÖLÜM 48

I Teknede yere yığıldım ve ateşten titriyorum. Güçsüzce kürekleri suya daldırıp kendimi sivri kayalara yaklaşıtıyorum. Rüzgâr

Beni Camelot'a doğru sürüklemeye çalışıyor ve dalgalar acımasızca yanlara çarpıyor.

Buraya gelmem saatler sürdü. Ysolde'nin büyüü beni sadece yolun yarısına getirdi. Geri kalanı yavaş ve ağır aksaktı. Teknenin kenarına iki kez kustum. En iyi anım değildi ama nihayet kıyıya yaklaşıyordum ve kürek çekerek yaklaştım. Sonunda tekne kayalık kıyıya sürtündü. Sığ suya tökezleyerek giriyorum ve buz gibi su tozluklarımı ısıırıyor. Kendimi dolambaçlı patikadan kaleye doğru sürüklüyorum. Titriyorum, ateşim var ve kemiklerime bir ağrı yerleşti. Tenim acıyor.

Yıkık kale kapılarına ulaşıyorum ve soğuk taşa doğru yığılıyorum. Bir an için gözlerimi kapatıyorum, dişlerim takırdıyor.

Güçlü bir el beni yakalıyor ve gözlerimi açtığında Mordred'in bana baktığını görüyorum.

"Kızım." Sesinde bir panik notası duyuyorum. "Neyin var?"

"Hasta," diye mırıldandım. "Bir Fey vebasası... Pendragonlar. Bulaşıcı değil ama hastayım."

Beni kucağına alıyor ve içerideki ziyafet masasının yüksek arkalıklı sandalyesine taşıyor. Atılmış bir bez bebek gibi koluna yığılıyorum ve kendime sıkıca sarılıyorum.

Mum ışığı eski kristal bardaklarda ve porselen tabaklarda parıltıyor.

"Bu haldeyken gölü geçmemeliydin" diyor.

"Fazla seçeneğim yoktu."

Bir bardak sudan bir yudum alıyorum - ne kadar zamandır orada olduğunu bilmiyorum ama boğazım yanıyor. Yeterince soğuk olsaydı zehir içerdim. "Üzerimde sakladığın güveyi buldular. Beni ihanetle suçlamak için tek ihtiyaçları olan buydu. Bunun için teşekkürler, Peder."

Kollarını kavuşturur. "Pendragonlar'ın kanıta ihtiyacı yok. Güve sadece işi kolaylaştırdı. Zaten seni tutuklayacaklardı."

Ona ters ters baktım. "Kanıt olmasaydı daha zor olurdu ama annemin portreni tanıyıp herkese anlatması da yardımcı olmadı."

"İdeal değil," diye mırıldanıyor, "hiç ideal değil. Uyumaya ihtiyacın var, değil mi? Bana bir dakika ver."

Dönüp uzaklaşıyor ve ben sandalyeye kıvrılıyorum. Rüzgâr duvarlardaki çatlaklardan uğuldayarak tenimi ısıtıyor.

Göz kapaklarım çırpınarak kapanıyor ve uykuya dalmaya başlıyorum.

Bunu yaparken, Talan'ın derin, şehvetli sesinin düşüncelerimin arasından süzüldüğünü duyuyorum.

Ben çözülmüş yatıyorum. Parmaklarım tenini sıyıırıyor, suyun üzerinde kutsal bir rota çizen hacılar gibi. 0 sıcaklık, gölge ve dudaklarımdaki tuzlu renk. Arzum kıpırdanıyor, sonra . Geniş, harap. Deniz kadar derin.

Sarsılarak uyandım ve Mordred beni tekrar kaldırıp Ben. Artık Talan'ın düşüncelerini duyuyor muydum yoksa sadece hayal mi ediyordum emin değilim.

Başımı Mordred'in göğsüne yaslıyorum. Üzerinde orman gibi kokan kalın, koyu bir kürk var. "Nereye gidiyoruz?"

"Senin için üst katta bir yatak odası ayarladım. Dinlenmeye ihtiyacın var."

Beni sarmal merdivenlerden ve karanlık taş koridorlardan yukarı taşırken yarı bilinçliyim, geçerken fener ışığı titriyor. Göle bakan keskin pencereleri olan bir odaya giriyor ve beni bir yatağa yatırıyor. Bitkin bir halde, işlemeli kumaş ve yün battaniyelerin üzerine oturup biraz sallanıyorum. Pencerelerde cam yok, sadece rüzgar var, ama ocakta bir ateş yanıyor ve oda kutsanmış bir şekilde sıcak.

"Dinlen," diyor.

O gidiyor, ben de botlarımı ıslak tozluklarımı çıkarıp yorganın altına giriyorum.

Aynı anda hem sıcak hem de üşüyorum. Titreme durmuyor, düşünceler de durmuyor.

Talan - onun yürek parçalayan mükemmel yüzü, gerçeği öğrendiğinde gözlerindeki o çığ, kırık bakış.

Avalon Tower'daki bazı insanlar, en büyük düşmanlarıyla çalıştığımı fark ettikleri anda bana aynı şok hissiyle baktılar.

Yalanlar içinde boğuluyordum.

Casus olmanın anlamı budur: Akışı hiç durmayan bir aldatma pınarı. Ve ilk yalan sizi yakaladığında, bir başkasını ortaya dökersiniz - eskilerini temizlemek için yeni yalanlardan oluşan bir sel.

Gözlerim kapanıyor ve onu tekrar duyuyorum.

Geniş, harap. Deniz kadar derin.

* * *

GÖZLERİM ÇIRPINARAK AÇILIYOR. Altın rengi ışık viski gibi yerde birikiyor. Bahar çimenlerinin kokusunu içime çekiyorum

ve sedir dumanı ve esintiyle sürüklenen yabancı kiraz ağaçlarının hafif, narin kokusu.

Mordred yatağıma yeni kıyafetler bıraktı ve nereden geldiklerine dair hiçbir fikrim yok. Sanırım sihirle ilgili. Çok güzeller, deniz gibi parıldayan mavi bir elbise ve gece yarısı kadar koyu, kadifemsi bir pelerin.

Doğrulduğumda yatağın yanındaki masanın üzerinde dumanı tüten bir fincan çay görüyorum. Koku etrafımda kıvrılıyor, tanıdık, rahatlatıcı. Tana'nın çayı. Nerede olsa tanırım.

Fincanı kaldırıp bir yudum alıyorum, lezzetli sıcaklık beni rahatlatıyor. Boğazım acıyor ama ateşim düştü. Şimdiden gücüm yerine geliyor.

Görünüşe göre ben ölmeyeceğim ama Fey'in geri kalanı ne olacak? Bu konuda gerçekten bir şeyler yapmam gerek.

Kapı alçak bir iniltiyle açılır ve Mordred içeri girer. "Güzel," diyor, "uyanmışsın."

" kaç?" "Kuşluk vakti." "Oh."

"Ama bir gece, bir gün ve bir gece daha uyudun." Bir yudum daha alıyorum. "Sanırım buna ihtiyacım vardı."

"Teknedeki çantanda çay buldum. Biraz istersin diye düşündüm. Ayrıca tekneni düzgünce demirledim. Sensiz gölde sürüklenip gitmesini istemedim."

"Teşekkürler." I göz onu üzerinde ve jant . ve Çay fincanı. "Mordred, bir plana ihtiyacımız var. Pendragonlar tüm Feyleri öldürecek. O virüse zar zor dokundum ve beni mahvetti."

Bakışları keskinleşir. "Daha fazla uykuya ihtiyacın var. Kendini benim adama sürüklediğinde yarı ölü gibiydin."

Bu endişe garip bir şekilde dokunaklı. Birinin bana göz kulak olmasını dileyerek geçirdiğim onca yıldan sonra, ebeveyn ilgisinin ondan gelmesini hiç beklemiyordum, çoğunlukla katliam yapmakla ve kılıcını çaresiz kadınlara saplamakla tanınan eski bir Fey kralından.

"Ne kadar zamanımız olduğundan emin değilim," diyorum. "Ve senin dediğin gibi, ben senin kanından ve kemiklerinden dövdüm,

Bir kralın kızı. Düşmanlarımı ezip geçeceğimi söylemiştin. Hatırladın mı?"

Yavaşça başını sallıyor, güneş altın gözlerinde parıltıyor. "Peki ne öneriyorsun?"

"Henüz bilmiyorum. Camelot'a geri dönemem. Brocéliande'a gidemem."

Bir adım daha yaklaşıyor, hevesle ilgileniyor. "Ve henüz?"

"Wrythe Feyleri katlederken ben burada çürüyerek oturmayacağım. **Biz** onların koruyucularıyız. Sen onların kralı, ben de Gölün Leydisi'yim."

Bir elini ağzına götürüyor. "Güzel. Güzel. Morgan da boş durmazdı ama ya Brocéliande'a dönersen?"

Kaşlarını kalkıyor. "Geçit muhafızlarını bir kez kandırdım ama bir dahaki sefere hazır olacaklar. Talan kesinlikle herkese casus olduğumu söylemiştir. Şimdi beni arıyor olacaklar. Geçitten çıktığım an beni öldürecekler."

Mordred pencereden göle bakıp derin düşüncelere dalıyor. Başını bir aslan yelesi gibi çevreleyen, gür, siyah kürkle süslenmiş koyu renk bir pelerin giyiyor. "Ley geçidinde hiç muhafız olmadığını bilmek ilgini çekebilir. Kimse sizi öldürmek için orada değil."

Başını eğiyorum, merakım kabarıyor. "Yok mu? Talan'ın geri dönemeyeceğinden emin olduğunu sanıyordum. Neden geçidi korumasın ki?"

Omuz silkiyor. "Brocéliande'da hâlâ bir güvem var. Size *neden* korumasız olduğunu söyleyemem, sadece öyle olduğunu söyleyebilirim."

"Ciddi misin?" ona bakıyorum, ve kalbim çarpıyor.

"Belki direnişten geriye kalanları bulabilirim. Brados hâlâ orada, Gölge Çalılık'tan."

"Direniş seni neredeyse öldürmüyor muydu?"

"Evet, ama şimdi Wrythe'in onlara yanlış bilgi verdiğinden eminim. Ölmemi istiyor. Direnişle bağlantı kurabilirsem, belki bir Fey ekibini

ve Wrythe vebayı salmaya fırsat bulamadan durdurmalıyız."

Mordred bana dönüyor, gözleri parlıyor. "Ve sonra... ziyafet."

Ayağa kalkıyor ve kapıya doğru yürüyor.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor.

Demek buraya kadarmış. Sonunda Talan'ın krallığına geri dönüyorum.

BÖLÜM 49

I Şafak sökmeden Brocéliande'a açılan kapıdan geçerken, yarı şişlenmeyi bekliyordu. Mordred geçidin etrafında muhafız olmayacağını söylemiş olsa ,

Talan'ın bu işin peşini bıraktığını düşünmek zor.

Bir geçitten nasıl geçeceğini bildiğini söyledi, *değil mi?* Ve işte . Krallığın düşmanı Brocéliande'a geri dönüyorum.

Ama beni bekleyen muhafızlar yok, sadece avlu gölgeleri ve sivri kayalar var. Kalenin yedi kulesinden ve aralarındaki çapraz köprülerden ışıklar parıldıyor. Kalbim sıkışıyor. Talan şu anda o kulelerden birinde mi?

Çifte ay, kapı taşlarına ve kale duvarlarına yapışan gece çalılarının üzerine pembe-gümüş ışık saçıyor. Sürekli çiseleyen yağmur pelerinimi ıslatıyor ve etrafım nemli toprak kokuyor. Başımı kuru tutmak için kapüşonumu yukarı çekiyorum.

Yapılacak en akıllıca şey Haberci Kapısı'na yönelmek olurdu. En az korunan yer orası ve muhtemelen oradan geçip Gölge Çalılık'a doğru yol alabilirim. Oradan Brados'u izlemeye çalışabilirim.

Ama kendimi tereddüt ederken buluyorum. Virüs tüm Feyler için yakın bir tehlike. Direniş haber versem bile, Brocéliande'ın tüm halkını koruyamazlar.

Ya Talan bir şey yapabilseydi.

Açıkçası, onunla buluşamam. Bu intihar olur ama ona bir mesaj gönderebilirim. İletmesi için kime güvenebilirim?

Aisling. Ona güveniyorum. Muhtemelen bu saatte mutfaktadır. Talan'a iletmesi için mesajı ona verebilirim.

Devriyelere dikkat ederek ve gölgeler arasında gizlenirken mesafemi koruyarak avluda sürünüyorum. Orta kulenin önünden geçerken bakışlarım taşa oyulmuş sembollere takılıyor; Kraliçe Morgan'ın kuzgun ve ay sembolü. Sessizce, taştan kuzgunların çeşmenin yanından geçip mutfak girişine doğru ilerliyorum.

Köşeden bakarken, kapıyı koruyan silahlı bir asker görüyorum. Hiç şaşırmadım. Suikast girişiminden sonra güvenlik önlemleri sıkılaştırılmıştı.

Güçlerimi çekiştiriyorum, onu zihin kontrolüne almaya hazırlanıyorum. Midem sıkışmış, dövüş hazır bir şekilde yaklaşıyorum, parmaklarım hançerimin kabzasında seğiriyor.

Umarım onu öldürmem gerekmez.

Ama şaşkınlığıma rağmen, yaklaştıkça yüz ifadesi aydınlanıyor. Kılıcını kınında bırakıyor ve gülümsüyor. Gerçekten *bana sırıtıyor*.

"Sizi tekrar aramızda görmek çok güzel Prenses," diyor, Eğilerek.

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Doğru. Dediğin gibi, geri döndüm.

Senin gibi asker."

Kalbim küt küt atıyor. Neler oluyor? Bu çeşit tuzak mı? Yanından geçerken elimin tersiyle koluna dokunuyorum ve telepati gücümü kullanarak zihnine dalıyorum.

Adı Donal ve mesaisi neredeyse sona ermek üzere. Mesainin bitmesini sabırsızlıkla bekliyor ki kitabına geri dönebilsin.

Bir Fey muhafızının yarı-Fey bir katilin izini sürmesini anlatan heyecanlı bir hikâye.

Prensesin aniden ortaya çıkmasına ne anlam vereceğini bilmiyordu. Saray çalışanlarının geri kalanı gibi o da bitmek bilmeyen söylentiler duymuştu. Bazıları Tarasque'ın onu yediğini söylüyordu. Talan'ın ağacının yanındaki muhafızlardan biri prensesin onları alt edip ortadan kaybolduğunda ısrar etmiş ama diğer muhafızlar bunu reddetmişti. Donal *hangisinin* doğru olduğundan emin değildi. Ne de olsa dört eğitilmiş askerin küçük bir prenses tarafından alt edilmesi son derece aşağılayıcı ve kariyerlerini bitirici olurdu. Ve ortadan kaybolmak... Bu hiç mantıklı değildi.

Bir başka söylenti de Rüya Avcısı'nın onu Auberon'dan koruduğudur. Ama Donal, Talan'ın muhtemelen gelininden sıkıldığını düşünüyor. Prens krallıktaki her güzel kadını sikti ve herkes onun kolayca sıkıldığını biliyor. Bu yüzden insanlara bu kadar çok işkence ediyor. Muhtemelen onu öldürdü ve cesedini gömdü. Muhtemelen çoktan yeni bir sevgiliye geçmiştir.

Ama şimdi, burada, bir kuzu kadar sağlıklı.

Elbette bazı söylentiler saçmadır - prensesin aslında prensin gerçeğe dönüştürdüğü bir rüya olduğu. Herkes ortadan kaybolmuş. Ve insanlar için çalışan bir yarı-Fey casusu olduğu, bir kontesi öldürdüğü ve portallar aracılığıyla girip çıktığı gibi saçma hikayeler. Saçmalık.

Ama işin özüne inildiğinde, kraliyet ailesi hakkındaki gerçeği kim bilebilir ki?

Emin tek şey onun öldürülmediği, çünkü burada duruyor.

Ama diğer hikayelere gelince, gerçeği sadece Talan biliyor. Ve Talan kimseye tek kelime etmiyor.

Kafamda zonklamaya başlayan baş ağrısıyla onun düşüncelerinden uzaklaşıyorum. Tüm bunlardan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum. Sırtımda bir hedef olacağını .

Krallıktaki herkes düşman için çalışan bir casus olduğumu bilecekti.

Yine de, saldırdığım askerler bile bunu bir sır olarak saklamıştı.

Talan *neden* krallığının güvenliğini bu şekilde riske atsın ki?

Donal bir haklı. Neler olduğunu sadece prens biliyor.

Nefesim hızlanıyor. *Belki de ona sormalıyım.*

Tabii ki, bu akıl almaz bir fikir.

Brados'u ve direnişi bulmak için buradayım. Talan için . Onu son gördüğümde, birbirimizin ağzını burnunu kırmıştık. Bana açıkça, beni bir daha gördüğünde savaş alanında olacağını söyledi. Biz artık düşmanız.

Peki tam olarak neden savaşı ona getiriyorum?

Aisling ile bir mesaj göndermek en iyi plan.

Ama Donal'ın düşünceleri zihnimde bir ateş yaktı, çünkü Talan geri gelebileceğimi bile bile *neden* krallığı bana karşı korumuyor? Bir geçide girip çıkmanın yolunu kolayca bulabileceğimi bile bile?

Belki de geri dönmemi *istiyordu*. Umut etmek için saçma bir şey ama göğsümde bir kıvılcım çakıyor, bir umut koru.

Kendimi onu için sessiz merdivenleri tırmanırken buluyorum. Camelot'ta bir evim yok. Amerika'ya asla geri dönmeyeceğim. Benim için Brocéliande ve Talan'dan başka *bir şey yok*. Ve eğer Wrythe elde ederse, bu krallıktaki herkes ölmüş olacak.

En azından Talan'ı virüs konusunda bizzat uyaracağım.

Umarım kendimi bir kule zindanında bulmam.

Saray gecenin bu saatinde bir mezar kadar sessiz, saraylılar uyanmadan çok önce ama uykuya daldıktan sonra. Sessizce koridorlarda ilerliyorum. Talan'ın yatak odasına gidemem, çünkü orası yok edildi. Peçeyi kaldırdım.

ve onu kalenin içinde hissedemiyorum. Burada olup olmadığına dair hiçbir fikrim yok, ama burada *olsaydı*, eskiden uyuduğum kütüphane sığınağında olabilirdi.

Dışarıda kuleleri birbirine bağlayan bir köprüden geçiyorum ve soğuk rüzgâr üzerimden hızla geçiyor. Kalenin Bizans dönemeçlerini takip ederek bir sonraki taş koridora giriyorum.

Bir dönüş daha yapmak üzereyken, arkamdan bir el boğazımı sıkıyor, hükmediyor, emrediyor. Beni geri çekiyor ve saf, boyun eğmez kaslarına karşı sıkıca tutuyor.

Talan'ın kokusunu içime çekiyorum, kalbim küt küt atıyor. Vücudundan ısı yayılıyor. Korkmam gerekirdi ama *tanrım*, o çok lezzetli.

Beni döndürüyor ve duvara doğru bastırıyor, darbe vücudumda çınlıyor.

BÖLÜM 50

Fya da bir an ne yapacağımı düşündüm.

Talan'ın kalp kıracak kadar güzel yüzüne bakıyorum. Aklımı kaçıracak kadar korkmuş olmam gerekirken,

Tek düşünebildiğim onu görmeyi ne kadar çok istediğim.

"Nia." Talan'ın sesi sanki günlerdir uyumamış gibi yıkık dökük geliyor. "Geri döndün."

"Artık Camelot'a girmeme izin yok. Hain olduğumu söylüyorlar." Sesim biraz çatlıyor. "Beni tutukladılar. Oraya geri dönemem."

"Seni tutukladılar mı? Durmadan yalan söylediğinizde bunu söylemek zor." Sesi ancak fısıltıya dönüşüyor. "Aileni kandırmışsın. Adınız Vaillancourt değil, değil mi? Ve gömdüğüm adam-"

Sözünü kesip bana bakıyor.

Küle dönüşüğümü hissediyorum. "Direnişin bir . Monarşi karşıtı. Demi-Fey." Sertçe yutkunuyorum. "Ve hayır, sandığın gibi çiftçi bir kız değilim. Ben Nia Melisande, Mordred'in kızıyım. O hâlâ hayatta, Avalon'da."

Hareket etmeden bana bakıyor. Tek bir şeye bile ihanet etmiyor.

"Amerika'da İngilizce konuşarak büyüdüm," diye ekliyorum. "İnsan olduğuma inanarak büyüdüm. Yıllarca düşüncelerimi duydun. Bir keresinde uykunda onları tekrarladığını duydum."

İtirafıma verdiği tek tepki dudaklarının küçük bir seğirmesi oldu. "Gidecek başka bir yerin olmadığı için buradasın."

Umutsuzluk sinirlerimi çatlatıyor. "Seni görmek istedim."

Gözleri esintideki meşaleler gibi parlıyor. "Duymak istiyorum."

Kalbim daha hızlı atıyor. Kanım sertçe pompalanıyor. "Neyi duydun?"

"Sen." İngilizceye geçiyor. "Benimle İngilizce konuş. Sesinizin nasıl çıktığını duymak istiyorum."

Aksanının kalınlığı karşısında irkilerek ona baktım. Daha önce sadece bir kez İngilizce konuştuğunu duymuştum, o da kısa bir süre.

Yutkunarak doğru kelimeleri arıyorum. "Masalların hayat bulduğu yer," diyorum Amerikan aksanımla. "Uykunda böyle dediğini duydum."

taş duvarlar gibi hareketsiz duruyor ama gözleri tam olarak okuyamadığım bir ifadeyle parlıyor.

"Yalan söylediğim için özür dilerim," diye yumuşak bir İngilizceyle devam ettim. "Senin soğuk ve acımasız bir canavar olduğunu düşünmüştüm. Ve dürüst olmak gerekirse? Bu izlenimi bilerek yarattınız, bu yüzden ne beklediğinizi bilmiyorum."

Çenesi esniyor ama sözümü kesmiyor. Sadece beni izliyor, bakışları delici.

"Yıllar boyunca senin düşüncelerini duydum, tıpkı senin benimkileri duyduğun gibi," diyorum İngilizce olarak. "Bir hedonistin bakışlarını gördüm. Savaşırkenki acımasız halini gördüm. Ama gerçek seni tanımak için yeterli değildi. Ta ki rüyalarına girene kadar. Seni orada buldum. Ne şehvet düşkünü, ne sadist, ne de kılıcından kan damlayan bir asker. Sadece... seni." Yaklaşıyorum, nabzım hızlanıyor. "Ve Talan'ı, gerçek Talan'ı gördüğümde, seni bırakamayacağımı biliyordum. Bu yüzden suikast gecesi seni odandan sürükledim. Ve

Bu yüzden Camelot beni geri alsa bile seni bırakamam."

İfadesinde bir şey titriyor, hafif bir yumuşama, ama gözleri-tanrım, gözleri hâlâ beni tüketmek ister gibi bakıyor. Karanlık ve vahşi ve kesinlikle açgözlü, sanki bensiz ölecekmiş gibi.

Onu hiç şimdiki kadar mükemmel bulmamıştım. Bu, yapmacıklığın, soğukkanlı ve kontrollü dış görünüşün altındaki gerçek Talan. Sanırım onu en çok sevdiğim an bu an, çünkü bu Talan benim görebildiğim bir şey. *Bu* Talan sadece benim için.

Adımı söylüyor ve bir iç çekiş gibi geliyor.

Gözlerimiz yoğun bir an için buluşuyor ve sonra eğilip dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. Tek gereken buydu. Bu hafif dokunuş içimde ateş gibi yanıyor ve onu kendime çekip dudaklarımı ayırıyorum. Yavaşça, dili içeri girip benimkini buluyor. Tadı hafifçe bal likörü gibi, tatlı ve hafif baharatlı. Acı verecek kadar lezzetli. Ben onun içinde erirken, parmakları saçlarımin arasına giriyor.

Erimiş sıcaklık vücuduma yayılıyor ve öpücük derinleşiyor. Beni duvara yapııştırıyor, öpücüğü kavuruyor. Beni Fey ormanının evcilleşmemiş gücüyle damgalıyor, kadim taşların etrafına sarılmış gece dikenleri gibi kendisine bağlıyor.

Zihinlerimiz birbirine dolanıyor ve onun düşünceleri benimkilerle yarışıyor - bensiz hissettiği tüm o yalnızlık, bana duyduğu özlem. Özlemi, bana tekrar dokunmak için duyduğu vahşi çaresizlik. Kendimi onun beni gördüğü gibi görüyorum-şafak gibi altınla yıkanmış.

Yavaşça öpücükten geri çekiliyor. Gözleri bir an için benimkilere kilitleniyor, bakır rengi yanıyor. Sonra bakışları bedenimden aşağıya kayıyor ve pelerinin tokasına uzanıyor. Kopçayı açıyor ve pelerin omuzlarımdan kayarak ayaklarımin dibine düşüyor.

Ağzının köşesi hafif şehvetli bir gülümsemeyle kalkıyor. Elini boğazımın arkasına kaydırıyor ve beni tekrar öpüyor - bu sefer daha yavaş, tadıma vararak. Alt dudağıma sıcak bir ısırık atarak geri çekiliyor.

"Seni düşünmekten asla vazgeçmeyeceğim." Sesi düzensiz. "Yıldızlar söndüğünde bile aklımda olacaksın çünkü bana tamamen yalnız olmadığımı hissettiren tek şey sendin."

Sözleri göğsümdeki sıkışıklığı açıyor. "Biliyorum, çünkü sen de benim kafamın içine aitsin. Bu yüzden birbirimizi bulduk, okyanusun ötesinden bile olsa."

Talan elbisemin askılarını indiriyor ve kalenin havası çıplak göğüslerimi öpüp meme uçlarımı sertleştiriyor. Şu anda bir koridorda olmamız, herhangi birinin dışarı çıkıp bizi görebilecek olması umurumda değil. Tek bildiğim ona olan ihtiyacımın çaresizliği.

Nabzım hızla atarken yumuşak, siyah gömleğini çıkarıp pelerininle birlikte ayaklarımızın dibine bırakıyorum. Dudağımı ısırıyorum, ellerimi gezdiriyorum üzerinde onun Göğüs, onun abs. Nazikçe, I kızdırmak at Pantolonunun kemerini sıkıyor ve kasları geriliyor. Keskin bir nefes alıyor ve sonra dudakları hınzır bir gülümsemeye dönüşüyor. Bileklerimi tutuyor ve ellerimi başımın üzerine, soğuk taşa yaslıyor. Şimdi, onun merhametine kaldım. Ve

Talan söz konusu olduğunda, ben de tam olarak seviyorum.

Ellerim bağlıyken, ağzını boğazımın kıvrımına doğru indiriyor. Nefesi tenimi ısıtıyor, sonra yavaşça Fey köpek dişlerini üzerimde gezdiriyor. Bu his alaycı, acı verici derecede hafif, her bir sıyrık omurgamda dans eden sıcak bir ürperti gönderiyor. Bedenimde bembeyaz bir arzu kıvrılıyor. Dili öpücüğünün izini ve bir sıcaklık izi bırakıyor. Dudakları oyalanırken, büyüğü üzerimde dolaşıyor. Beni bir fırtına gibi elektrikliyor.

Başımı arkaya yatırıp boynumu ona gösteriyorum.

Bileklerimi serbest bırakarak yüzünü boğazımdan kaldırıyor ve ağzımı kendi ağzıyla kapatıyor. Beni sertçe öpüyor ve ben

ondan *daha fazla*. Şimdi.

Sanki düşüncelerimi duyuyormuş gibi, Talan elbisemin eteğini kaldırıyor. Yumuşak kumaş kalçalarımın, uyluklarımın üzerinden geçiyor. Aramızdaki son engel olan iç çamaşırımı çıkarıyor ve beni tamamen ortaya çıkarıyor. Uyluklarımın arasında arzu titreşiyor ve göğüslerim onun dokunuşu için ağrıyor. Vücudumdaki her sinir onun için yanıyor.

Bu salonda çıplağım ama umurumda değil. Dünya benim ateşli arzuma, onun bana dokunması için duyduğum çaresizliğe daralıyor. Geriye kalan tek şey, ona duyduğum bu ezici ve acıtıcı ihtiyaç.

"Benim için bacaklarını aç," diye fısıldıyor ve ben de emrettiği gibi yapıyorum. Eli kalçalarımın arasında kayıyor, klitorisimi hafifçe okşuyor ve beni dikkatle izliyor.

Kendini tutması çıldırtıcı. Heyecanımı ateşliyor ve arzu içimde daha sıkı bir şekilde sarılıyor. Ona içimde *ihtiyacım var*. Göğüslerim onun dokunuşu için şişiyor ve ağrıyor. Bütün sinirlerim yanıyor. Ben nerede bittiğimi, o nerede başladığını hatırlayamayana kadar her santimimi sahiplenmesini istiyorum.

Sonunda, daha fazla bekleyemeyeceğim. Kemerine uzanıyorum ve bakışlarını hiç ayırmadan çekip çıkarıyorum. Sonra pantolonunu aşağı kaydırıp onu serbest bırakıyorum.

Tanrılar. *Tanrılar*. O, her yönden harap edici, ilahi bir mükemmelliktir.

Bakışları üzerimde kavruluyor, saf, filtrelenmemiş arzu ondan yayılıyor. İlkel. Sahiplenici. Elbisemin kıvrımlarını belimden kavriyor.

"Beni istediğini söyle." Sesi boğuk, düzensiz, her zamanki kontrolünden yoksun. "Bunu görebiliyorum ve hissedebiliyorum, ama senden duymak istiyorum. Bana İngilizce söyle."

"Sadece seni istemiyorum." Derin bir nefes alıyorum.

"İhtiyacım var"

Sen. Sensiz ben bir bütün değilim."

Bu gece, baraj yıkılıyor. Artık yalan yok. Artık rol yapmak yok. Sadece Talan ve benim aramdaki ham, filtrelenmemiş gerçek. Ve yıllardır ilk kez, sonunda nefes alabiliyorum.

Yüzünü benimkine yaklaştırıyor, gözleri yanıyor. "İşte o, gerçek Nia."

"Bana çok uzun zamandır eziyet ediyorsun, Talan. I sana *ihtiyacım* var."

Göğsünden alçak bir homurtu yükseliyor. Kıçımı tutarak beni kaldırıyor ve duvara yaslıyor. Kalçalarımı beline doluyorum, sırtım taşa yaslanıyor.

Uyarılmışlığı göbeğime baskı yapıyor. Yavaşça içimde kayıyor, beni gererek açıyor, dolduruyor. Merkezden dışarıya, sıcak zevk vücuduma yayılıyor. Omuzlarını kavriyorum ve başımı arkaya yatırıyorum.

Ellerinden biri kıçımı kavriyor, beni istediği yere sabitliyor ve diğeri saçlarımın arasına giriyor. Başımı kendine yaklaştırıyor ve beni tekrar öpüyor.

Dikkatlice, içimde daha derine itiyor. Kendini tuttuğunu söyleyebilirim. Gerginlik ondan yayılıyor. Kalçalarım hafifçe eğilerek onu zorluyor. Biraz inliyor ve daha da derine kayarken ona uyum sağlıyorum.

"Bir daha asla gitmene izin vermeyeceğim," diye homurdanıyor. "Sen ilk ışıksın. Sen her şeyin başlangıcısın."

İlkel, hayvani zevk vücudumda doğru itiyor, şimdi daha hızlı hareket ediyor. Tırnaklarım omuzlarına batıyor. Daha da derine iniyor, acımasızca ve kendimi yarılmış hissediyorum.

"Bana bak, Nia," diye mırıldanıyor.

Gözlerimi açıyorum, kendini içime gömerken bakışlarım ona kilitleniyor. Talan'la seksin harika olacağını biliyordum ama tüm fantezilerimde bile, bu anın mutlak zihin parçalayıcı coşkusunu hayal edemezdim.

Gözlerindeki bakır artık ateş değil. Fırtınada çakan bir şimşek gibi. Hiçbir şeyin sonsuza dek sürmeyeceğini söylediğimi biliyorum ama biz birbirimize sonsuza dek aitiz. Ben onunum, o da benim. Bu hep böyleydi ve hep böyle olacak.

Şimdi daha hızlı hareket ediyor, bana doğru sürüyor.

İçimde bir fırtına kopuyor. Orgazmım zihnimde dalgalanıyor ve sanki gökyüzünün kendisi bedenimin içinde çatlayarak açılıyor.

Onun Öpücük o Çaresiz, Saygılı. As zevk dalgalanır Ben, okapakları benim ağız ile onun, onun Vücudu benimkiyle birlikte titriyor, parmakları beni daha sıkı kavlıyor.

Nefesimi tutuyorum, artçı şoklar onun etrafında kenetlenmeme neden oluyor.

Omuzlarını tutarak, ona karşı eriyorum. Aramızda alacakaranlık kadar büyüğü bir parıltı var.

Bu adam bir bağımlılık, asla vazgeçmeyeceğim bir bağımlılık.

Yavaşça içimden çıkıyor ve ayaklarımın yere düşmesine izin veriyor. Ben kıyafetlerimi düzeltiyorum, o da aynısını yapıyor.

Giyindikten sonra Talan beni kollarına alıyor, ben de kollarımı onun boynuna doluyorum.

Bugünlerde çok fazla taşınıyorum.

"Neden yalan söylediğini anlıyorum," diyor usulca. "Elbette . Dünyanın benim bir canavar olduğumu düşünmesine izin verdim. Dünyanın benim Brittany Kasabı olduğumu düşünmesine izin verdim."

"Ve sen değildin, değil mi?"

Beni kitapların üzerine sıcak bir ışık saçan meşalelerle aydınlatılmış mabedine götürüyor.

"Şimdi," dedim, "sen. Her şeyi anlat."

Yanımda oturuyor, yastıklara yaslanmış, bir kolunu başının arkasında kavuşturmuş. Meşale ışığı üzerinde dalgalanıyor ve kendinden son derece memnun görünüyor. Düşüncelerimde ilk tanıştığım kadife tonlu şehvet düşkününün her santimi.

"Brittany hakkında bir şeyler bilmek ister misin?"

Bunu İngilizce soruyor, bu da beni gülümsetiyor. Aksanlı konuşmasında onu daha genç gösteren bir şey var.

"Evet. Ne oldu?"

Oturuyor, ifadesi kararıyor. Vücudu yine gergin görünüyor. "Fransa'nın işgaline liderlik etmeyi reddettim. Babam komuta etmemi emretti ama bunun bir katliam olacağını biliyordum. Bu yüzden ona itaat etmedim. Babam asla izin vermez.

bir şey gitmedi, bu yüzden bir noktaya değindi. Binlerce kişiyi katletti. Cesetlerini sokaklarda bıraktı. Kan nehirleri. Katliamı göstermek için beni oraya getirdi. "Bu," dedi, "kralının isteklerine itaatsizlik edersen böyle olur. Sonra dünyaya bunu yapanın ben olduğumu söyledi ve ben de ona izin verdim. Bu *benim* kefaretimdi çünkü katliam gerçekten *benim yüzümden* oldu."

Meşalelerden birine bakıyor, büyülenmiş gibi görünüyor. Zor yutkunuyorum.

"Kampanyasına katılmanızı bu şekilde mi sağladı?"

"Bana, ben göreve gelene kadar Avrupa'nın her köşesini kana bulayacağını söyledi. Kimseyi bağışlamayacakmış. Kadınları değil. Ne de çocuklar. Bir adım atıp kontrolü ele almam, savaşı verimli hale getirmem ve çabucak bitirmem gerektiğini fark ettim. Ama o kontrol edilemez. Zorlamaya devam ediyor. Hep daha fazlasını istiyor." Dudakları hafif, acı bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "İşte bu yüzden onu öldüreceğim."

"Sana inancım tam."

"Ama korkarım birkaç gün içinde sizden tekrar ayrılmak zorundayım. Bristol'da işgale karşı bir isyan patlak verdi. Konsey üyeleri üzerindeki tüm kontrolümü Babamın saldırısını geciktirmek için kullandım, ancak patlamasından endişe ediyorum. Şimdiden İngiltere'nin güneyinde portallar açtı. Ortalık yine kan gölüne dönecek, her yönden saldırılar olacak. Tıpkı Fransa'da yaptığı gibi insanları terörize ederek boyun eğdirmeyi planlıyor."

Sertçe yutkunuyorum. "Planı tam olarak nedir?"

"Bir ejderha sürüsü şehrin üzerine çullanacak ve her şeyi yakacak. Sanırım üç ya da dört gün içinde. Şu anda birer birer portallar açıyor ve saldırıya hazırlanıyor."

Parmaklarım çarşafın içine kıvrılıyor. "Talan, karşı karşıya olduğumuz tek tehdit bu değil. Savaş yakında sona erebilir ama bizim izin verebileceğimiz bir şekilde değil. Eğer Wrythe Pendragon'u durdurmazsak, *tüm* Feyler ölecek. Hemen şimdi,

Dünyayı kurtarmak için birkaç arkadaşına güveniyoruz ve onlar senin kadar güçlü değiller. Ve bir ejderhaları da yok."

Bana doğru eğiliyor, kara kaşları birbirine . "Dökül. Her şeyi."

BÖLÜM 5 1

TArasque'ın pullu kanatları havayı hipnotik bir ritimle dövüyor. Kanatlarının her bir darbesi sabah ışığında şeftali altınıyla parlıyor. Güneş onun yanardöner Gökkuşağı renklerinde pullar. Brocéliande'ın üzerinde süzülürken rüzgâra vahşi bir kükreme salıyor.

Tarasque bizi gökyüzüne doğru yükseltirken onun sivri uçlarını kavıyorum, parmaklarım soğuktan uyuşmuş durumda. Talan'ın kolu belime dolanıyor ve o tırmanırken beni sabitliyor. Arkamda, göğsü sıcak ve sert. Ona doğru yaslanıyorum.

Aşağıya bakıyorum. Kar sonunda eriyor ve altındaki zümrütü ortaya çıkarıyor. Bir nehir çimenlerin arasından kıvrılıyor, şafağın ilk güneş ışınlarında parıldıyor. Sanki yeryüzü uyanıyor.

Bir sis kümesini aşarken yüzümü yukarı doğru eğiyorum, bulutlar bizi bütünüyle yutuyor. Yukarı doğru fırladığımızda nefesimi tutuyorum. Her şeyin üzerinde, sisli beyaz bir örtünün üzerinde süzülerek tepeye doğru fırlıyoruz. Heyecan damarlarımda dolaşıyor.

İleride, Fey dünyası ile Cornwall'ın üzerindeki gökyüzü arasında doğal olmayan bir yırtık olan geçit açılıyor.

"Neredeyse geldik," diyor Talan kulağımın dibinde. "Sadece bir dakika daha."

Yaklaştıkça portalın titreşen gücünü hissediyorum, gökyüzünde yüksek bir tıslama yayan bir çatlak. Büyü etrafımızdaki havayı dolduruyor ve tüylerimi diken ediyor.

Kalbim hızlanıyor ve dalıp gidiyoruz. Karnım şişerken, dünya etrafımda dönüyor ve sonra bulutsuz bir gökyüzünde süzülüyoruz.

Aşağıda, engebeli Cornish sahili kayalıklar, kümelenmiş sahil evleri ve dolambaçlı yollar boyunca uzanıyor. Baş döndürücü bir an için, rüzgâr beni koparıp aşağıdaki İngiliz şehrine fırlatacakmış gibi çılgınca yönümü kaybettiğimi hissediyorum.

Rüzgâr üzerimize geliyor ve Talan'ın bana olan tutuşu sıkılaşıyor.

Beni sert göğsüne doğru çekiyor.

Güneydoğuya doğru yay çizerek Camelot'a doğru kıyı boyunca ilerliyor, turkuaz denize ve ilkbahar sahiline doğru yükselen kayalıkların üzerinden geçiyoruz. Yelkenliler suda sallanıyor, güneş ışıyla yıkanıyor.

Dudaklarımdaki tuzu yalıyorum ve Talan'a yaslanıyorum. Bu öyle bir mükemmellik anı ki, savaşa doğru uçtuğumuzu hatırlamak zor.

Ama Camelot'un perdesinin uğultusunu ve vızıltısını hissettiğim anda dikkatim yeniden keskinleşiyor.

Camelot ve Avalon yüzyıllar önce örülmüş büyü bir perdeyle korunuyor. Onu hiç devre dışı bırakmak zorunda kalmadım çünkü gemilerimizin gizli şehrin içinde ve dışında kendi sihirleri var. Karmakarışık enerji örgüsüne uyum sağlıyorum ve güç tenimi titretiyor - o kadar güçlü ki dişlerimi takırdatıyor ve kulaklarımda bir kükreme gibi ses çıkarıyor. Yaklaştıkça, Sentinel güçlerimin kırmızı çiçeklerini çağırıyorum ve büyümü perdeye fırlatıyorum. Büyünün örgüsüne takılıyor ve kulaklarımdaki uğultu kesiliyor.

Avalon Gölü'nü süpürerek geçtik. Cam gibi yüzeyinde sis kıvrılıyor ve ben rahat bir nefes alıyorum. Başardık.

Tarasque gölün üzerinde zarifçe süzülüyor, kanatları aşağıdaki suyun üzerine gölgeler düşürüyor. Talan'ın bir asker gözüyle şehri incelediğinden şüpheleniyorum ama ben onun ışıltılı güzelliğine bakıyorum.

Kehribar taşı gölün sisi arasından yükseliyor, kalenin kuleleri altın asalar gibi gökyüzüne uzanıyor. Kule'nin duvarlarının ötesinde şehir yayılır, dolambaçlı sokaklar sivri çatılar ve ağır cephelerle sıralanır. Kemerli köprüler dar kanallar boyunca uzanır ve çalılar yıllanmış duvarlara tutunur. Yüzyılların keskiyle gölün kıyısına oyulmuş ve sisle sarılmış antik bir şehir. Şehir bir rüya gibi görünüyor.

Ve umarım gün ejderha ateşinden alevler içinde kalmayarak sona erer.

Babamın saldırısının kemiklerimde yankılandığını hissediyorum. Tıpkı benim gibi, o da yüzyıllar önce kılıcını çekerek Camelot'u işgal etti. Tıpkı benim gibi, Fey'i korumak için.

Bir gün belki de Camelot'un resimlerinde, düşman bir ejderhanın sırtında şehre giren kötü kadın olarak yer alacağım.

Tarasque gölün üzerinde yay çizerek tekrar sisin içine giriyor. Planımız Merlin Kulesi'nin balkonuna inmek. Bu inanılmaz derecede zor olacak ama tek yol bu. Eğer başka bir yere inersek, Demir Lejyonu virüslere ulaşmadan bizi durduracaktır.

Bir ejderha tam olarak gizli sayılmaz ama kule dik ve dört kat yüksekliğinde. İndiğimiz andan itibaren, birileri bizi durdurmak için tepeye ulaşmadan önce belki bir ya da iki dakikamız . Balkondan Merlin'in portresinin arkasındaki gizli odaya koşacağız. Orada şişeleri alıp yok edeceğiz, sonra da Tarasque'ın yardımıyla tekrar kaçacağız. Tüm Fey türünü kurtarmak için planımız bu.

Yaklaştıkça kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Biz yaklaştıkça çanlar çalıyor. Alarmlar. Camelot'un çanlarının benim için çalacağını hiç düşünmemiştim.

Dev anti ejderha silahını fark ettim. Shalott Kulesi'nin kulesinden bize , Dover'dakiler gibi eski, bakımsız bir silah değil. *Bu* silah yeni ve sallanarak uçuşumuzu takip ediyor. Bir zamanlar Talan'ın annesinin Mordred tarafından hapsedildiği balkonun hemen üzerinde duruyor.

"Talan!" Bağırıyorum, işaret ediyorum. "Ejderha silahı! Bize doğrultuldu."

Talan'ın vücudu geriliyor ve Tarasque onun endişesini hissetmiş olmalı, çünkü kükreyerek havaya yakıcı bir ateş fıskırtıyor.

İskoçya'daki başarısız ejderha saldırısından bu yana, Avalon Kulesi komutası böyle bir saldırının hedefi olabileceklerini fark etmiş olmalı. Ve hazırlandılar.

Silah sesleri havada yankılanıyor. Bu silah bir ölüm makinesi, Tarasque için bile.

Tarasque'in sol kanadından bir kan sızıyor ve yanlara doğru yuvarlanırken dünya eğiliyor. Dişlerimi sıkıp Talan'a olabildiğince sıkı tutunuyorum. Birkaç saniye boyunca, Tarasque aşağı doğru spiraller çizerken yeryüzü ve gökyüzü etrafımda dönüyor. Sadece Talan'ın boyun eğmeyen gücü, durmak bilmeyen tutuşu sayesinde ejderhanın sırtında kalabiliyorum.

Camelot'un kıyı şeridi hızla yaklaşıyor - rıhtımlar, taş sokaklar. Sonra Tarasque kanatlarını güçlü bir şekilde çırparak son saniyede geri çekilmeyi başarır ve yavaşça yükselir. Silah ateş etmeye devam ediyor. Eğer planladığım gibi mazgallara inerek, bizi yine de vurabilir.

"Avluya!" Rüzgara doğru bağırıyorum.

Talan Tarasque'ı kale duvarlarının üzerinden çeker ve silah seslerinden kaçınmak için onu alçakta tutar.

"Merlin'in Kulesi!" Bir tepenin üzerinde duran, dört katlı, yanında elma ağaçları olan fildişi şatoyu gösteriyorum. "İşte orada. Kulelerden birinde bir balkon var. Görüyor musun? Oraya gitmeliyiz."

"Tarasque için çok dar!" Talan geri bağırır. "Asla sığmaz."

"Atlayacağız."

Nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor.
delilik ama tartışmıyor.

Çanlar hâlâ çalıyor ve aşağıdaki şehirden çığlıklar yükseliyor ama kanımda dolaşan adrenalin onları boğuyor.

Merlin Kulesi'ne doğru hızla ilerliyoruz. Ejderha karşıtı silahtan çıkan bir mermi ısıklık çalarak yanımızdan geçiyor ve Lothian Kulesi yakınlarında patlıyor.

Midem sıkışıyor. Avalon Kulesi'nin avlusunda cesetler var. Camelot'ta iç savaş patlak vermiş ve ölümler her yeri kaplamış.

Artık yeni hedefleri biziz. Şövalyeler bir ok fırtınası başlatıyor; yaylı tüfeklerden fırlatılan demir öfke havada çığlık atıyor. Tarasque'ın pulları dayanıklı ama Talan ve ben değiliz. İyi yerleştirilmiş bir atış ve öldük.

"Onu kalenin uzak tarafına götürün!" Bağırıyorum. "Wrythe'ın kuvvetlerini Merlin'in Kulesi'nden uzaklaştırmak istiyoruz. Kuzeye ineceğimizi düşünmelerini sağlayalım. Bu bize virüsleri ele geçirmek için birkaç dakika daha kazandıracaktır."

Merlin'in Kulesi'nin geçiyoruz ve altımızdaki askerler kulenin dışındaki mevzilerini terk ederek peşimizden hücum ediyor. Tarasque daireler çiziyor, çılgınca kavis çiziyor, rotasını tahmin etmek zor. Mermilerden ustaca kaçıyor.

Yeterince kaos yarattıktan sonra tekrar geri dönüp Merlin'in Kulesi'ne doğru ilerliyoruz.

Taretten ateş açılıyor, her rapor kaosun içinde keskin bir çatlak oluşturuyor. Tarasque vahşi bir rotada uçuyor. Bir ok gözünü sıyrıp geçiyor ve Tarasque kükrüyor, sesi iliklerime kadar işliyor. Sıcak alevlerden oluşan bir seli serbest bırakarak gökyüzünü aydınlatıyor.

Panikleyerek sertçe eğiliyor ve Avalon Kulesi'nin en yüksek kulesinin üzerine yükseliyor. Ani yükseliş midemi bulandırıyor.

Talan bir komut verir ve Tarasque dalarak doğruca Merlin'in Kulesi'ne düşer. Bu delilik. Pervasız, kaotik bir çılgınlık. Tamamen kontrolsüz.

Düşerken rüzgâr yüzümü yırtıyor ve kalçalarım Tarasque'ın boynuna dolanıyor. Kaslarımın her biri geriliyor.

Bu planı yaptığımda, yavaş ve temkinli bir uçuş hayal etmiştim. Yavaşça balkonun yanından süzülüp, kolayca atlamayı.

Ama bu yavaş ya da temkinli bir şey değil.

Fildişi kule çok hızlı bir şekilde bize doğru geliyor. Kalbim patlayacak çünkü ona çarpacağız. Öleceğiz. İşte böyle bitecek, rüzgâr, taş, toz haline gelmiş kemikler ve bir ejderha kükremesiyle.

Ancak bu noktada tereddüt edecek zaman yok.

Balkonun yanından geçerken Talan sığıyor. Yarım kalp atışı sonra ben de onu takip ediyorum ama bir saniye geç kaldım ve vücudumun açısı yanlıştı. Ayağım kayıyor ve korkuluktan geriye doğru düşüyorum, kollarım tutunmak için çırpınıyor. Talan'ın eli koluma kenetleniyor ve yerçekimi beni aşağı çekiyor. Bir ok duvara çarpıyor ama o .

Beni balkona kaldırıyor ve ben de onun üstüne yuvarlanıyorum.

Gülümseyerek ve titreyerek derin bir nefes alıyorum.

Huzur anı uzun sürmüyor. Tepemde, Tarasque'ın kükremesi gökyüzünde gümbürdüyor ve kemiklerime bir ürperti gönderiyor.

"Hadi gidelim." Ayağa fırladım, kapıya doğru uzanmaya başladım bile. "Bir dakikamız var. O kadar."

Balkon kapısının kolunu çeviriyorum. Kımıldamıyor.

"Kilitli," diyorum.

Talan kapıya bir tekme atar ve kapı parçalanarak açılır, bir menteşe tamamen kırılır. "Bir maymuncuktan daha hızlı."

Aceleyle kuleye girip koridoru geçerek Yuvarlak Masa salonuna ulaşıyoruz. Korunmasız olduğunu görünce rahatladım ama bu uzun sürmeyecek. Kapıyı açıp salona giriyorum ve taş zeminde Merlin'in portresine doğru koşuyorum. Çabucak, buluyorum

gizli kapıyı açmak için düğmeye basıyor. Kapı klik sesiyle açılır ve Talan bir adım atmak için hareket eder.

"Bekle!" Dedim. "Demir. Ve virüsler. Zaten bir bağışıklık geliştirdim. Bırak bunu ben yapayım. Sen burada kal ve yaklaşan herkesi öldür."

Demir ağa doğru koşup onu kenara çekiyorum. Gizli odanın içinde masaya geçip virüs şişelerini çıkarıyorum ve dikkatlice yastıklı çantama yerleştiriyorum. Şişeler hâlâ ahşap tutucularında duruyor ve onları birbirlerine çarpmamaya özen göstererek çantama tıktırma dürtüsüyle savaşıyorum. Bu Talan'ı ve buradaki tüm yarı Feyleri öldürür.

Çantayı kapatırken Talan'ın sesini duyuyorum. "Nia, daha hızlı gitmelisin."

Ve yine de, bunlardan biri kırılırsa.

Son şişeyi yavaşça çantaya demir örgü perdeden çıkıyorum.

"Neredeyse geldiler," diyor Talan.

"*Lanet* olsun."

"Buradan çıkmak için savaşmamız gerekebilir."

Yutkunup başımı sallıyorum ama yine de kapıya doğru koşuyoruz. Talan'ın elini tutuyorum ve salona koşarak giriyoruz, bizi eski, dar bir geçide yönlendiriyorum. Eğer biri bizi aramaya gelirse, muhtemelen doğruca Yuvarlak Masa salonuna yöneleceklerdir.

Koridorun kıvrımlarını ve dönüşlerini takip ediyoruz. Çantayı nazikçe kucaklıyorum, her adımda içimi bir rahatlama kaplıyor. Tek yapmamız gereken bu çantayı Tarasque'ın inebileceği bir yere götürmek ve onu yanımıza çağıracağız.

Talan ve ben yüksek taş kemerli bir koridora giriyoruz. Vitray pencerelerden içeri süzülen ışık, kanlı bir kılıç kullanan babamın portresini aydınlatıyor.

"Merhaba baba," diyorum sessizce.

Talan hareketsiz kalır. "Ayak sesleri," diye fısıldıyor. "Biri köşeyi dönmek üzere."

Kınımdan bir hançer çıkarıyorum, gördüğüm kişiye hazırım.

Ama bir sonraki kalp atışında kendimi kanlar içindeki eski erkek arkadaşıma bakarken buluyorum.

BÖLÜM 52

I Talan'a saldırısını durdurması için işaret ver.

"Nia." Raphael bir adım daha yaklaşır, kılıcını çekmiştir. Kafası karışmış görünüyor, kara kaşları çekilmiş

Birlikte. Gümüş gözlerinde belli belirsiz bir acı ifadesi parlıyor. Yutkunuyorum. "Raphael."

Talan kendi kılıcını açıyor, metalin sürtünme sesi gergin sessizliği deliyor.

Elimi tekrar kaldırıyorum. "Yapma, Talan."

"Doğru," diyor Raphael kırık cam gibi sert bir sesle. "Bu yaşayan kâbus için çalışıyorsun."

"Benim *için* çalışmıyor." Talan'ın pürüzsüz, ipeksi sesi yüksek tonozlu tavanda yankılanıyor. "Ben berbat bir patronum, kime sorarsanız sorun. O benim karım. Ama seni tanıyorum. Zindanlarımızdan kaçan Pendragon ajanı. Nia'nın yardımıyla tabii. Sana göz kulak olduğu için çok *şanslısın*."

"Bu mücevherli psikopat senin ribaundun mu, Nia? Gerçekten mi?" Raphael'in sesinden zehir damlıyor. "Senin için ne talihsizlik."

"Bana ondan bahsettin, değil mi Nia?" Talan sessizce söylüyor, gözleri alaycı bir ifadeyle parlıyor. "Bir şeylerden kaçmak gibi kötü bir alışkanlığı olan eski sevgili. Hani şu

senin yerine onun işini seçti. Sanırım kulağa *sıkıcı geldiğini* söylemiştim. Ve itiraf etmeliyim ki güzel gözleri var, ama *çok* gergin. Çok yorucu olmalı."

Raphael'in çenesi gerilir. "Ben bir *Pendragon* ajanı değilim. Ben ordunuzun ölüme terk ettiği, annesinin mutfağında hayatlarımız için yalvarırken öldürdüğü çocuğum. İşte ben buyum."

"Biliyorum." Sesim titriyor. "Ama bu Talan'ın emri değildi. Demi-Fey'i kurtarmaya çalıştı, bunu biliyorsun. Ysolde'a Mavi Ejderha Projesi'ni daha sonra sor, eğer buradan çıkabilirsek. Şu anda bu tartışmaya ayıracak vaktimiz yok."

Kılıcını indirmiyor.

Ona bir adım daha yaklaşıyorum. "Dinle, Pendragonlar tüm Fey ve yarı-Feyleri yok etmek için bir veba yarattılar. Burada çantamda duruyor ve onu yok etmek istiyorum. Talan Feyleri kurtarmamıza yardım etmek için burada. Buna sen de dahilsin, Raphael."

"Vebayı biliyorum," diyor Raphael karanlık bir sesle. "Bu yüzden buradayım. İş bitirmek için. Merlin'in Kulesi'ne girebilmek için dört Demir Lejyonu piçini öldürmek zorunda kaldım ama tabii ki burası günlerdir kan gölüne dönmüş durumda."

İki adam da kılıcını indirmiyor. İçimden gelen çılgılık atma isteğini bastırıyorum. Bu ikisi boynuz tokuşturuyor diye Feyler vebadan ölürse aklımı kaçıracağım.

"Hepimiz aynı sebepten dolayı buradayız," diyorum, "vebayı yok etmek için. Başka bir şey için değil. Yani hepimiz aynı taraftayız. Tamam mı?"

Raphael'in gözleri Talan'a kaydı. "Hapishanede bana işkence edilmesini emreden adamla aynı tarafta mı? Ve sen - Morgan'ın varisi- tam da kehanette söylendiği gibi Avalon Kulesi'ni yerle bir etmeye hazır bir şekilde ortaya çıkıyorsun. Onunla birlikte, başından beri bizi öldürmeye çalışan adamla. Görünüşe göre kehanet doğruymuş."

"*Keşke* işkence emrini ben verseydim," diyor Talan, sesi tamamen sıkılmış gibi çıkıyor bu şimdi, "sadece için suç olmak

sıkıcı, ama o benim babamdı. Durmuş saat ve tüm bunlar."

Şu anda yanım neredeyse şişeleri parçalayıp her şeyi bitirmek istiyor ama kendimi tutuyorum.

"Aman Tanrım," diyorum. "Raphael, ben Avalon Kulesi'ne asla ihanet etmem. Onu yok etmek için burada değilim. *Pendragon*'ları kastediyorum, evet, onlara kahvaltıdan önce on kez ihanet ederim. Bir yangında ölebilirler, umurumda değil, ama sen, Tana, Serana, Darius? Arkadaşlarıma ihanet etmeden önce kendi kalbimi sökerdim. O yüzden ya beni şimdi öldürün ya da bizim tarafımıza geçin."

Koridorda ayak sesleri duyuyorum ve hançerimin kabzasını tekrar kavriyorum ama Tana nefes nefese içeri dalıyor.

"Gördün mü? Haklıymışım," diyor. "Sana burada olacağını *söylemiştim*." Serana, Darius ve Nivene onun ardından koridora dökülürler.

Giysilerine kan sıçramış. Nivene'nin saçları darmadağın ve yanağındaki çirkin yaradan kan akıyor. Tana hariç hepsinin elindeki silahlar kıpkırmızı.

Avalon Kulesi'nde zor bir gün.

Talan'ın vücudu gerginlik yayıyor. Göz ucuyla elinin kılıcının kabzasında sıkılaştığını görüyorum.

Ellerimi kaldırdım. "Hepimiz aynı taraftayız. Tamam mı? Hepimiz vebayı durdurmak için buradayız."

Talan gözlerini kısar. "Merhaba Nivene. Soğan çiftliğinde zor gündü, değil mi? Babanın ölümünün yasını tuttuğunu görebiliyorum."

"Prens Talan, her zamanki gibi bir zevk," diyor soğuk bir şekilde. "Reverans yapmadığım için kusura bakmayın."

"Neden hepimiz silahlarınızı birbirinize doğrultuyorsunuz?" Tana kaşlarını çatarak sinirlendiğini söylüyor. "Bunun için vaktimiz yok. Vebayı yok etmek için buradayız."

"Rüya Avcısı'yla birlikte," diyor Raphael sert bir şekilde. "Ateş püskürten bir ejderhayla Avalon Kulesi'ni işgal edenle mi? Birlikte çalışmamı istediğin kişi bu mu?"

"Yani, ejderha istilası benim fikrimdi," diyorum, "ve Talan gerçekten o kadar da kötü değil."

", " diyor Talan kuru bir sesle. "Gerçekten."

"Peki ya kehanet?" Raphael diyor ki. "Morgan'ın soyundan gelenler Avalon Kulesi'ni yok edecek-"

"Tanrı aşkına," diyor Tana, "bu sadece bir kehanet. Bir kehanet pek çok şekilde yorumlanabilir. Yanlış yönlendirebilir. Avalon Kulesi'ni yıkmanın ne anlama geldiğini kim bilebilir ki? Kaleyi mi kastediyor? Konsept mi?"

"Liderliği mi?" Darius öneriyor.

"Pendragon'ları yok etmek anlamına gelebilir," diyorum Mordred'le yaptığım anlaşmayı düşünerek.

"İşte böyle," diyor Tana. "Kehanet semantiği hakkında tartışacak mıyız yoksa bu veba hakkında bir şeyler yapacak mıyız?"

"Dinleyin." Yatıştırmak için ellerimi kaldırıyorum. "sadece veba değil. Yaklaşık üç gün içinde Auberon bir ejderha lejyonuyla İngiltere'ye saldıracak ve Bristol'u yerle bir edecek, o yüzden gerçek düşmanlarımıza odaklanalım, olur mu?"

Uzun bir süre kimse bir şey söylemez. Sonunda Raphael kılıcını kınına sokar.

Talan da aynı şeyi yapıyor.

Serana iç geçiriyor ve baltasını yere bırakıyor. "Günlerdir Demir Lejyonu'yla savaşıyoruz. Bugüne kadar Merlin'in Kulesi'ne yaklaşamadık."

"Bütün kuleye barikat kurmuşlardı," diye ekliyor Darius, "ama ejderhanız bunu kıracak kadar kaosa neden oldu."

Serana'nın çilli yanakları pembeleşir. "Onların bir kısmı buraya gelene kadar muhtemelen birkaç dakikamız var. O yüzden işimize bakalım, tamam mı?"

"Vebayı nasıl yok etmeyi planlıyordunuz?" Raphael sorar.

"Bu konuda tartışıyorduk," diyor Darius. "Konteynırları gömebileceğimizi düşündüm."

"Göle dökebileceğimizi düşünmüştüm," diye ekliyor Serana.

Göz kırpıyorum. "Camelot'un içme suyuna ölümcül bir veba mı bulaştırmak istedin?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Ben *bilim adamı* değilim, Nia."

"Bulduğum notlara göre," diyorum, "veba yüksek sıcaklıklara duyarlı. Bu sıcaklıkların ne kadar yüksek olması gerektiğinden emin değilim ama ejderha ateşinden daha sıcak bir şey neredeyse yok."

Nivene parlıyor. "İyi plan. Peki, ejderha nerede? Son gördüğümde ateş püskürterek tepemizde daireler çiziyordu. Tarquin'i yakabileceğini umuyordum ama muhtemelen o kadar şanslı değilim."

"Darius, "Ejderha karşıtı silahı ele geçiremezsek karaya çıkamayacak," diyor.

"Siktir," diye fısıldadım.

"Shalott Kulesi'nin tepesindeki topun kontrolünü ele geçirebiliriz," diyor Raphael. "Silahı devre dışı bırakırsak, oradaki tarete inebilir mi?"

Talan kaşlarını çatar. "Evet, eğer kimse ona ateş etmiyorsa, kule Tarasque'ın inebileceği kadar geniş. Onu oraya çağırabilirim."

Yanlışlıkla kırmamaya dikkat ederek şişelerin olduğu torbayı almak için eğiliyorum. Herkes sanki ben de kırabilirmişim gibi beni izliyor.

"Şunlara dikkat et, olur mu?" Nivene diyor ki. "Eğer bir şişe kırılırsa, buradaki herkes ölür."

Yutkunuyorum. "Evet, biliyorum Nivene."

"Bizi Shalott Kulesi'ne götüreceğim," diyor Serana. "Demir Lejyonu'yla karşılaşmayacağımız bir yol biliyorum."

Şişeleri kucaklayarak hızla arkalarından yürüyorum.

Raphael bana dönüyor. "Seni hayatta ve iyi görmek güzel," diyor yumuşak bir sesle.

Başımı salladım ve ona gülümsedim. "Sana da."

Arkamda, Talan kısa bir süreliğine dönüyor ve Raphael'e bir adamı ikiye bölebilecek bir bakış fırlatıyor.

"Müttefikler," diye tısladım.

BÖLÜM 53

A Şatonun koridorunda koşarken, savaş sesleri kurşunlu camları delip geçiyor -metal metale çarpıyor, acı çığlıkları, dişlerinizi diken diken eden türden bir gürültü.

Dışarıda, öğrenciler birbirlerini ve şövalyeler avluda yollarını kesiyor. Anti-ejderha silahı hâlâ ateş ediyor ve ejderhamızın ondan kaçmayı başardığı için tanrılara dua edebilirim.

Nefes nefese ve çaresizce Shalott Kulesi'ne doğru koşuyoruz. Kuleleri birbirine bağlayan taş koridordan geçerken etrafımızı yoğun, keskin bir duman sarıyor. Boğazımın arkasını yakıyor ve ciğerlerime batıyor.

Camelot'ta iç savaş nihayet patlak verdi-demi-Fey ve insan müttefiklerimiz Demir Lejyon'a karşı. Birlik olup Auberon'dan gelecek ejderha saldırısına hazırlanmamız *gerekirdi* ama hayır. Wrythe'ın entrikaları sayesinde birbirimizi öldürmekle meşgulüz.

Sarmal merdivenlere ulaştığımızda, çoktan terden sıırılsıklam olmuşum. Ciğerlerim sıkışıyor, göğsüm ağrıyor.

Serana önde, elinde balta, öfke saçıyor. Talan hemen arkasında, sessizce sinsice ilerliyor. Şişelerle dolu çantayı bebeğimmiş gibi göğsüme bastırarak takip ediyorum.

Biz tırmanırken, Talan fısıldıyor. "Ayak sesleri. Biri aşağı iniyor."

Serana baltasını sıkarak, "Hazır ol," diye mırıldandı.

Talan kılıcını kınından çıkarıyor. Şişeleri Tana'ya uzatıyorum, ellerim titriyor, sonra hançerlerimi çekiyorum.

İlk Demir Lejyon askeri beliriyor, bir elinde kısa kılıcı, diğerinde kalkanyla merdivenlerden aşağı atlıyor. Yüksek yeri kullanarak Serana'ya doğru hamle yapıyor. Serana savuşturuyor ve baltasını hırlayarak yukarı doğru savuruyor. Serana kalkanyla onun saldırısını engelliyor ama baltasının gücü kolunu sertçe büküyor. Kemiklerin kırılma sesini duyuyorum ve bir çığlık atıyor.

Serana tekrar saldırır ve baltayı adamın boğazıyla köprücük kemiği arasına indirir. Kan dökülür ve adam kanlar içinde merdivenlere .

Durmayacağız. Cesedinin üzerinden geçip .

Ama bir başkası bizim için geliyor. Bu sefer, Talan tek kelime etmeden Serana'nın önüne geçerek liderliği ele alıyor. Bıçağı Harbiyelinin göğsünü buluyor ve her şey göz açıp kapayıncaya kadar bitiyor.

Havayı dolduran metalik kan kokusu midemi bulandırıyor. İkinci Harbiyelinin cesedinin üzerinden geçerken boğazım düğümleniyor. Çocuk çok *genç* görünüyor. Bunların hiçbirinin olmasına gerek yoktu. Ama Wrythe bunun olmasını sağladı.

Ciğerlerim sıkışıyor, astımım hırıldamamıza neden oluyor. Merdivenleri çıkarken inhalerimi çıkarıp iki kez üflüyorum.

Önümüzde tonozlu bir salonun açıldığı tepeye ulaşıyoruz. Yükselen kemerlerin altında üç şövalye bekliyor; öğrencilerden daha iri, daha güçlü ve daha iyi eğitilmişler. Diğerleri de onlara katılmak için hücum ediyor, zırhlarının takırtısı tavanda yankılanıyor.

Talan harekete , kılıcı önce bir boğazı, sonra diğerini keser.

Raphael çelikten bir bulanıklıkla merdiven boşluğundan fırlar. O ve Talan aynalı bir öfke gibi hareket ederek

Demir Lejyonu bize saldırırken. Güneş ışığı kanla kaplı silahların üzerinde parıldıyor.

Horatio'nun bize doğru koştuğunu görmek için döndüm. Duruşmada Nolan'ı katleden şövalye kılıcını hazırlamıştı.

Bakışlarımı ona kilitliyorum, zor nefes alıyorum ve bileklerim büyüyle karıncalanıyor. Morgan'ın sesi zihnimin karanlık dehlizlerinde fısıldayarak odağımı keskinleştiriyor.

Hançerimi fırlatıyorum ve Horatio'nun gözüne saplanıyor. Taş zemine düştü. Çığlık atıyor ve sonra çığlıkları bir iniltiye dönüşüyor.

Gözümün ucuyla Serana'nın baltasının havada kıvrıldığını görüyorum.

Nivene ve Darius da kılıçları hazır bir şekilde katılıyor. "Geri çekil, Tana!"
Bağırıyorum.

Kesinlikle merdiven boşluğunda kalmalı, şişeleri güvende tutmalı, yoksa savaş bitecek. Her şey .

Tarquin'in tüm arkadaşları burada gibi görünüyor, bazıları hayatta,

Bazıları ölmüş, bu da beni nerede merak ettiriyor.

Tarquin'in altın çocuklarından biri olan Godfrey, Darius'u geri püskürtüyor. Onu bir duvara sıkıştıran Godfrey, öldürmek için kılıcını kaldırır.

İleri atıldım ve hançerimi Godfrey'in boğazına sapladım. Tekrar koparıyorum ve boynundan kan fışkırıyor.

Serana'nın acı içinde bağırdığını duydum. Dönüp hançerimi ona saldırana fırlatıyorum ve omzuna saplanıyor.

Serana hala devam ediyor. Sertçe savuruyor ve adamın pazusunu koparıyor. Adam çığlık atarak geriye doğru sendeliyor. Bir sonraki darbesini engellemeyi başarıyor ve topuzunu tekrar kaldırıyor. Kadın baltasını adamın kafatasına saplıyor ve tekrar koparıyor.

Gülümseyerek bana dönüyor ve bir anlığına -bir kalp atışı- ben de gülümsüyorum.

Bir sonraki saniyede bir ok her şeyi paramparça ediyor. Keskin ve mide bulandırıcı bir gümbürtü ve bir arbalet oku Serana'nın boğazına saplanıyor. Zaman yavaşlıyor. Korku beni sarıyor,

Beni bir buz fırtınası gibi donduruyor. Düzgün düşünemiyorum. Gördüklerimi kabullenemiyorum. *Böyle bir şey* .

Serana geriye doğru devrildi, gözleri şoktan kocaman olmuştu. I

Onu yakalamak için hamle yaptım, zihnim dehşet içinde çılgılık atıyordu.

Sallanıyor, I yükseltmek benim gözler için bkz.

Tarquin ile Koridordaki yaylı tüfeği, yüzünde öfkeli bir ifadeyle.

"Sizi melez hayvanlar," diye hırılıyor. On adım bir ok daha dolduruyor.

Serana kollarımda yatıyor, ağzı açılıp kapanıyor.

Dudaklarından bir damla kan süzülüyor.

"Dayan Serana," diyorum titreyen bir sesle. "İyi olacaksın.

Ama bu bir yalan. Onun ışığı çoktan sönüyor ve içimdeki bir şey de onunla birlikte ölüyor.

Tarquin yayını tekrar kaldırır, elleri sabittir.

Doğrudan bana nişan alıyor.

Ama ok uçarken, Talan düşündüğümde daha hızlı dönüyor. Kılıcı oku havada parçalıyor, şimşek gibi kırıyor.

Dönerek başka bir kılıç darbesini daha engelliyor.

Tarquin kafatasımdaki öfkeli uğultudan duyamadığım bir şey söylüyor.

Morgan'ın sesi içimde yükseliyor, zehirli ve muhteşem. *Öldür onu.*

Ayağa kalktım ve bir fırtına rüzgarı gibi ona doğru koştum.

üzerinde ve Su. Bu Dünya daraltır için benim Saf, Tarquin'e karşı ölümcül bir nefret duyuyorum ve ona bir gelgit dalgası gibi çarpıyorum.

Yere sertçe düşüyoruz ve bana karşı mücadele ediyor, küfürler savuruyor.

Mongrel. Mongrel. Mongrel.

Saçlarından tutup kafatasını taşa çarpıyorum - bir, iki, üçüncü kez, bir şey tahta çatlaması gibi bir ses çıkarana ve hareketsiz kalana kadar.

Geriye doğru yığıldım, kana bulandım ve bu işe yaramaz, kırık şeye baktım. O her zaman işe yaramaz ve kırıktı,

Yüzeyin altı boştu. Onu doğal haliyle korudum.

Nefesimi tutuyorum ve gözlerim bulanıklaşıyor. Bir daha asla Serana gibi birini bulamayacağım - tanıdığım en , en cesur ruh, bu küçük doğuştan korkak tarafından öldürüldü.

Diğerlerine dönüyorum, tekrar öldürmeye hazırım ama- Bitti.

Talan ve Raphael ayaklarının bir yığın ölü şövalye ve etraflarında kıpkırmızı bir havuzla durmaktadır.

Serana'nın cesedinin yanına çöküyorum, kederim sarp taşlar gibi sivri ve keskin. İçimin oyulduğunu hissediyorum. Tana, Serana'nın elini tutuyor ve hıçkıra hıçkıra ağlıyor.

"Onu gömmeliyiz," diye fısıldadım. "Sessiz bir yere. Güzel bir yere."

"Darius ve ben bunu yapacağız," diyor Tana, sesi kırılarak. "Sen virüsü al. Devam et."

"Orada olmalıyım."

Tana yanağını siler. "Bir uğruna ölmesine izin verme. Buna bir son verin."

Acıyı yutuyorum ve zayıfça başımı sallıyorum.

Serana'yla ilk tanıştığım anı düşünmeden edemiyorum - vahşi gülümsemesi ve olağanüstü güzelliği, *ona gerçekten ne düşündüğünü söylemem için bana haykırışı, Nia.*

Ben onun soğuk , çilli yanağını öperim, kalbim sızlar.

"Güle güle, savaşçı dostum."

Tekrar kafamı kaldırdığımda Talan orada, beni izliyordu. Gözlerinde sempati ve üzüntü parlıyor. Elini uzatıyor, ben de tutuyorum.

Ayağa kalktım, hançerlerimi topladım ve düşmanımın kanını bıçaklardan sildim. "Hadi bitirelim şu işi."

BÖLÜM 54

W Shalott Kulesi'nin tepesine üzereyiz.

Her adımda Serana'nın kederi beni acımasız, amansız bir ağırlıkla çekiyor, tıpkı toprak gibi beni de kendisiyle birlikte aşağı çekmek istiyor.

Üzüntümü bir kenara itip dikkatimi tekrar önümdeki kapıya, Shalott Kulesi'nin kulesine açılan kapıya veriyorum.

Nivene kapıyı açıyor ve bir anlığına güneş ışığı içeri dolup beni kör ediyor.

Gözlerim alıştığında nefesim kesiliyor. Yirmi şövalye buradaki siperlerde durmuş, ejderha karşıtı silahı koruyor. Ve Wrythe duruyor.

Gözleri bize dönüyor ve kılıçlarını kınından çıkarıyorlar.

Yakın dövüşün başlaması uzun sürmez. Nivene, Talan, ve Raphael şiddetle patlak veriyor; kılıçlar çarpışıyor, bıçaklar oyuyor. Şişelerin olduğu çantayı kucaklayarak dikkatlice geri çekiliyorum. Çatışmaya katılmak *istiyorum* ama bu çantayı güvende tutmak her şeyden daha önemli.

Bu sefer Talan dövüşürken kâbus büyüsünü serbest bırakıyor. Tenimin üzerinde karanlık ve soğuk bir şekilde süzüldüğünü hissediyorum ve şövalyelerden birinin kuleden ölüme atlayışını izliyorum.

Bağırışlar ve çarpışan metallerin sesi havayı dolduruyor. Adamlar çılgık atıyor ve Talan'ın etraflarına ördüğü uyanık kâbusun içinde sıkışıp kalmış yüzlerini tırmalıyorlar.

Kargaşanın arasında, silahın yanında duran Wrythe'ı fark ettim.

Gözlerimiz kilitleniyor, onun nefreti benimkini yansıtıyor.

"Kralkatili'nin kızı," diye kükrüyor, beni göstererek. "Mordred'in çocuğu. Kehaneti biliyorsun. Öldürün onu!"

Dikkatlice şişeleri yere bıraktım ve tekrar ayağa kalktım. Hançerlerim. Büyü kanımda dalgalanıyor, göl kadar soğuk ve kadim, uyuyan bir güç uyanıyor. Bıçaklarımdan birini hücum eden bir şövalyeye fırlatıyorum ve boğazına saplanıyor.

Başka bir şövalye kılıcını bana doğru savurdu ama ben eğildim. Yerdeyken elimi uzatıyorum ve ayak bileğine dokunarak büyümlü enerjimi zihnine çarpıyorum.

Cecil korkuyor. Avalon Kulesi'nde bir iç savaş çıkmasını hiç istememiştir ama Wrythe yetkilidir ve Cecil Camelot'ta büyümlüştür.

Pendragons'a hayır demedin. Eğer bir kariyer istiyorsan.

Pendragon'ların her zaman biraz eski moda olduklarını, eski kurallara ve törenlere bağlı kaldıklarını düşünmüştü. Ama asla aptal olduklarını düşünmemiştir. Yine de burada, bir Avalon Çelik Şövalyesi'nin başında durmuş, sırf onlar istedi diye onu öldürmek üzereydi.

Hayır diyebilirdi. Yaşamalarına izin verebilirdi. Ama Pendragonlar'a itaatsizlik mi? Avalon Kulesi'nden atılmak mı? Ailesi onu asla affetmezdi. Bu utanç ailesini sonsuza dek takip ederdi. Bu yüzden, Wrythe bir şövalye arkadaşını öldürmesini söylerse, çenesini kapatıp bunu yapacaktır.

Aklına daha fazla korku salıyorum. Mutlak, iğrenç bir dehşet.

Arkana bak, seni öldürecek! Onun zihninde çılgık atıyorum.

Panikle dönüp yakındaki bir şövalyeye saldırıyor ve kılıcını diğer şövalyenin kafatasına indiriyor. İkinci bıçağımı kaptım ve ayağa fırladım, bıçağımı

Cecil'in boğazı. Gerçekten de içgüdülerini dinlemeliydi.

Yere düştü ve ben de kılıcını çaldım. Döndüğümde Wrythe'ın bana doğru yürüdüğünü görüyorum, yüzü nefret dolu bir maske.

Kılıcını kaldırır. "Seni kendim öldüreceğim."

Kılıcımın kabzasını kavıyorum, gözlerim Wrythe'a kilitlenmiş.

Savurur, saplar, karşılık verir. Kılıç konusunda hançer kadar yetenekli değilim ve Wrythe'ın çok iyi olduğu ortaya çıktı. Hızlı, acımasız, pratik.

Biz savaşırken, aklımın yarısı tüp torbasında. Virüslerin önünde kalıp onları korumak . Wrythe çantayı parçalasa her şeyi *kolayca* bitirebilirdi ama içinde ne olduğunu bildiğini sanmıyorum.

Şimdi beni köşeye sıkıştırıyor. Çelik havada vınlıyor ve kılıçlarımız arasında kıvılcımlar uçuşuyor.

Zihnine girmemi sağlayacak bir açıklık, kısa bir dokunuş arıyorum, ama hiçbir şey yok - sadece yüzü, kılıcını kullanırken ulaşamayacağı bir yerde.

"Sizin gibileri buraya hiç almamalıydık," diye tükürüyor. "Saflarımızdaki düşmanlar. Pendragon mirasımızı içten dışa çürütüyorlar."

Salıncak. İtme. Savuştur. Bu vahşi bir dans ve ben de tempoya ayak uydurmaya çalışıyorum.

"Bize ihtiyacınız vardı," diyorum dişlerimi sıkarak.

"Bir vahşet. Mordred'in kızı Avalon Kulesi'nin salonlarında. Bir hastalık."

"Ve sen de Auberon'u öldürme şansını sabote ettin!"

Bağırıyorum. Hamle. Riposte.

"Diametrik güçler! Çarpık. Yanlış." Thrust. "Ve sana bir *Avalon* verdiler. *Çelik. Torc*. Bir iğrençlik."

Sözlerinin her biri sert bir vuruşla noktalanıyor. beni duvara doğru itiyor.

Bir hamleyi savuşturuyorum ama o keskin ve ani bir hamleyle dönüyor. Kılıcım tuttuğum yerden koptu ve taşa çarptı.

Şimdi kulenin kenarındayım ve dehşet düşüncelerimi sağır ediyor.

Talan bana doğru ilerliyor, başka bir şövalyeye doğru ve benim için duyduğu korku ve paniği hissedebiliyorum.

Wrythe yavaşça kılıcını kaldırıyor, ta ki bıçak boğazımı öpene kadar. Odağım tekrar ona dönüyor, kalbim tekliyor. Eğilerek uzaklaşıyorum, neredeyse korkuluğun kenarından düşüyordum. Korku sinir uçlarımda dolaşüyor.

Sonra Talan'ın kılıcı Wrythe'ın göğsüne arkadan saplanıp kalbini parçalıyor ve Talan bir intikam tanrısı gibi onun üzerinde duruyor.

Wrythe'ın nefesi kesildi, ağzı gevşedi. Geniş, soluk gözleri benimkilere kilitlenip kaybolurken çenesinden kan akıyor.

Talan kılıcını Wrythe'ın sırtından çeker ve Seneschal atılmış bir bez bebek gibi yere yığılır. Dudakları kıvrılmış, Talan ona bakıyor.

Kendimi Talan'a atıyorum ve o da beni göğsüne bastırarak kendine çekiyor. Beni büyümlü bir tılsımmışım, kâbusları uzak tutacak kutsal bir şeymişim gibi tutuyor.

"İyisin," diye saçlarıma doğru nefes alıyor. "İyisin." Sanki kendini ikna etmeye çalışıyor.

Ama sonra keskin bir nefes çeker. Vücudu gerildi ve eli karnına gitti. Yüzünü buruşturdu ve kanaması olduğunu fark ettim.

Dünya altımda eğiliyor. "Ne kadar derin?" Kelimelerim keskin ve panik içinde. Yakından baktığımda ne kadar kötü görüldüğünü görüyorum, tam karnının ortasında bir kesik.

"Demir," diye . "Demir zehirlenmesi."

Onu tutuyorum, aklım başımdan gidiyor. Şövalyelerin çoğu düşmüştü. Raphael yaralı, kanayan başını tutuyor ama başaracak gibi görünüyor.

Ama Talan'ın rengi soldu ve gözlerindeki bakış -acı çekmiş ve uzak, sanki çoktan ölmüş gibi- beni mahvediyor.

Talan korkuluklara yaslanıp karnını tutarken zihinsel olarak çözüyorum. "Nia, vebayı yok etmelisin. Şimdi."

"Onu birlikte yok edeceğiz," diyorum. Sanki doğru olması için yeterince yüksek sesle bağırabilirmişim gibi bir haykırış olarak çıkıyor.

Gözlerini kapatır ve başını sallar.

Panikleyerek bakıyorum. Ölüm, her yerde.

Nivene ayakta kalan son Pendragon'la savaşıyor.

Talan duvara yaslanıyor, gözlerindeki ışık sönüyor.

"Ölmüyorsun," diye bağıyorum, nedense ona çok kızgıyım.

Titreyerek yanına çömeliyorum ve ejderha düdüğünü buluyorum. Onu çıkarıp ciğerlerimdeki tüm havayla üflüyorum ve tiz bir çığlık havayı yırtıyor.

Nivene son şövalyenin işini bitirir ve bunu yaparken ufukta büyük bir kükreme duyulur. Kanatların ritmik havada titreşiyor. Tarasque'ın bize doğru süzüldüğünü görmek için siperin üzerinden bakıyorum. Vücudundan kanlar akıyor ve kanatlarından biri yırtık pırtık.

Bizi asla Brocéliande'a geri taşıyamayacak ama bir gümbürtüyle kuleye iniyor. Sanki tüm kule onun ağırlığı altında sıkışmış gibi hissediyorum.

Talan'ı kendime doğru çekiyorum.

"Yardım edin," diye bağıyorum Nivene'e. "Raphael'in iyileştirici büyüsüne ihtiyacımız var. O ölüyor."

Nivene yanıma koştu. "Raphael kafasından vuruldu -Bir bıçağın düzlüğü kadar ama yine de sert. Tutarsız."

Talan bakışlarımla buluşuyor ve gözlerindeki solgun bakış beni mahvediyor. Nefes alamıyorum. Dünya kararıyor, küle dönüyor.

"Onu ejderhaya götürmeme yardım et." Sesim vahşi ve panik içinde çıkıyor ama aklıma bir fikir geldi. "Talan, yürüyebilir misin?"

"Tabii ki yürüyebilirim," mırıldanıyor ama sesi pek inandırıcı gelmiyor.

Nivene ve ben onu kaldırıyoruz, kollarını omuzlarımıza atıp Tarasque'a doğru yarı taşıyarak götürüyoruz. Daralmış metalik gözlerle bizi izliyor. Şüpheli ama bir süre sonra boynunu onun için eğiyor. Talan onun sırtına tırmanıyor, sallanıyor ve ben de arkasına geçip onu sabitlemek için kollarımı beline doluyorum. Yarasına bastırmamaya özen gösteriyorum.

Biz onun sırtına yerleşirken, Nivene şişeleri çıkarıyor ve dikkatlice bir taş merlonun üzerine koyuyor. Sonra hızla geri çekiliyor ve "Yak , olur mu?" diye .

Raphael'e bakıyorum. Hâlâ başını tutuyor. "Ona iyi bak, olur mu?"

Başını sallıyor. "Tabii ki."

Kalbim küt küt atarken Talan'a doğru eğildim. "Talan? Tarasque'a şişeleri yakmasını söyleyebilir misin?"

Kesik kesik bir nefes veriyor, sonra komutu geveliyor.

Tarasque alçak bir hırıltıyla başını kaldırır. Ateş şişeleri sarar ve sıvıyı birkaç dakikalığına kaynatır. Cam paramparça olur ve sıvı cızırdayarak buharlaşır, tehdidi kavurucu sıcaklığın parlamasıyla söner. Buhar havaya tıslayarak zararsız dallar halinde yükselir.

Rahatlayarak nefes veriyorum ve Talan'a sıkıca sarılıyorum. "Üzerinde kalabilecek misin?" diye soruyorum.

"Evet," diye mırıldandı, "ama Tarasque çok yaralı, Nia. Fazla uzağa gidemez."

Yüzümü sırtına yaslayıp onun güzel, tanıdık kokusunu içime çekiyorum. Sırtından kalbinin atışını duyabiliyorum ve hiç durmasını istemiyorum. "Sorun değil. Uzağa gitmemize gerek yok. Benim bir yerim var. Güvenli bir yer."

Onun emriyle Tarasque havaya yükselir ve Avalon Gölü'nün durgun suları üzerinde süzülür.

Ve Talan bana doğru yığılıp kalırken, zar zor kendime geldiğimde, tek yapabildiğim fırtınalı bir günü onu kendi başıma uçurmayı öğrenerek geçirdiğim için tanrılara şükretmek oluyor.

BÖLÜM 55

T Süzülürken rüzgâr tenime buz gibi ve keskin bir şekilde çarpıyor ama ben onu hissetmiyorum bile. Bizi mistik perdenin içinden Avalon'a doğru yönlendirdim.

Gölgeli kale ilerideki sisin içinden yükseliyor, yarı hatırlanmış bir rüya gibi belirliyor.

Talan önüme yığıldı. Onu dik tutmaya çalışarak sıkıca sarılıyorum. Bilinci gidip geliyor. Baş omzuma yaslanıyor.

"Bir kitap bulmanıza yardımcı olabilir miyim?" diye mırıldanıyor İngilizce, sesi yumuşak.

Eski hayatımdan cümleler yankılanıyor, bu da kalbimin parçalanmasına neden oluyor. Her zaman onun kafasının içindeyim.

Kanı kıyafetlerini ıslatmış. Ellerime sıcacık geliyor ve içimdeki korku keskin ve vahşi, kafatasımın içini tırmalayan dikenler gibi.

İleride, Avalon sisin içinde şekilleniyor ve kalbim hızla çarpıyor.

Tarasque'la son uçtuğumda nereye gideceğimi çok iyi biliyordu. Beni doğruca ait olduğu yere, Kayıp Saray'daki evine götürdü. Ama şimdi Avalon'a gidiyoruz ve bunu ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Gerçek şu ki, ne yaptığımı hiç bilmiyorum.

"Talan," diyorum sesim çatlayarak, "ona Avalon'a kadar rehberlik edebilir misin?"

Hiçbir şey.

Vücudu gevşemiş, kaslarındaki gerginlik azalıyor ve mide bulandırıcı bir kesinlikle biliyorum ki eğer ona hemen yardım getirmezsem ölecek.

Tarasque aniden yön değiştirerek şehirden uzaklaşıyor ve ben hayal kırıklığı içinde dişlerimi sıkıyorum, ellerim titriyor.

"Talan!" Boğazım düğüm düğüm, rüzgâra onun adını haykırıyorum. "Lütfen uyan, benim için. Seni seviyorum."

Hala bir şey yok.

Dünya bulanıklaşana kadar ağladığımın farkında bile değilim. Talan'ın vücudu benimkine karşı titriyor ve zihnim kaos içinde.

-Vahşi, dikenli, panik içinde.

Kükreyen rüzgâr sanki gökyüzü Talan'ın tekrar konuşmasını bekliyormuş gibi sessizliğe gömülüyor.

Başımı Talan'ın sırtına bastırıyorum, sert nefes alıyorum, herhangi bir yaşam belirtisi hissetmeye çalışıyorum. Bundan kurtulması için ona *ihtiyacım var*. Derin bir nefes alarak güçlerimi topluyorum, sihrimi açıyorum ve onun zihnine giriyorum.

Düşünceleri canlı ve güzel, çoğunlukla da benim hakkımda. İşte oradayım, ağlayan bir söğüdün altında yumuşak çimlere uzanmışım, mercan ışığıyla yıkanmışım, dallar üzerimde sallanıyor. Şimdi beni bir kitapçada, aşk romanlarını rafa yerleştirirken hayal ediyor.

Beni görme şeklini seviyorum ama şu anda ihtiyacım olan şey bu değil.

Raphael ve Viviane'nin bir zamanlar bana söylediklerini hatırlıyorum: *Eğer bir telepat dikkatli olmazsa, başkasının zihninde boğulabilir. Kendini kaybedebilir. Kendisinin nerede bittiğini ve diğerinin nerede başladığını unutur.* O zamandan beri hep bir çapa, kendimden bir parça sakladım.

Ama şimdi değil. Şimdi kendimi bırakıyorum ve Talan'ın zihninin derinliklerine dalıp anılarında boğuluyorum.

Zihninde şiddetli bir fırtına ; tecrit yılları, zindanın işkencesi. Onu kucağında tutan annesinin akıldan çıkmayan anıları, sonra ejderha ateşinden acı dolu, dayanılmaz ölümü.

Hatıralar yok oluyor ve o bir nehirde yüzüyor. Düşüncelerinde ilk kez benim sesimi duyuyordu. Annesi öldürüldüğünden beri ilk kez artık yalnız hissetmiyordu. Buzlu nehrin altında yüzüyor, daha fazlasını istiyor.

Ondan çok fazla var. Çok fazla. Bu kadar çalkantılı, güçlü duygulara sahip biri nasıl bu kadar sakin ve soğukkanlı kalabiliyor?

Bir ejderhanın sırtında gökyüzünü yarışıyorum. Yağmur tenime çarpıyor ve ben bundan hoşlanıyorum.

Ona yol gösteriyorum, dönmesi için boğazındaki pullara dokunuyorum. Ejderhalar eskiden beni korkuturdu. Ejderha ateşi annemi öldürmüştü ve bunun dehşeti neredeyse aklımı başımdan alıyordu. Ama şimdi? Yanlış anlaşılan yaratıklar olduklarından eminim ve bu benim çok iyi anladığım bir şey.

Ejderhamın boynuna, sivri uçlarının yanındaki bir ölçeğe dokunarak ona rehberlik ediyorum.

Sonra, aniden, soğuk bir öfke. Her şeyi tüketen. Beni Brittany sokaklarında dolaştırırken babam Auberon'u düşünüyorum. Kendi tebaasını yaktığını, unutulmaları için kavurduğunu düşünüyorum. Babam görevinden ciddi gibi bahseder ama hiçbir kral onun kadar görevini ihmal etmemiştir. Onu öldüreceğim.

Ama bu benim babam değil... Bu benim anım değil.

Sen Nia'sın.

Sen benim aşkımsın.

Acımasız bir güneşin altında sıcak kaldırımda yürüdünüz.

Yangınları söndürdünüz, kırılan camları süpürdünüz, her gece kapıları ve pencereleri kilitlediniz.

Sessiz bir acıyla yaşadın, sana ihtiyacı olan dünya nihayet kadar her şeyi bir arada tuttun ve sen

düştü.

Sanki Talan bilinç denizinden dağılmış her parçamı toplamış, her birini dikkatli ve kararlı ellerle bir araya getirmiş gibi. Teker teker onları bir araya getirerek beni bir bütün haline getiriyor. Ve sonra, nazikçe, onları zihnime yerleştiriyor.

Gözlerim faltaşı gibi açıldı.

Ben üzerinde üst . Tarasque. Talan o
yığıldı, neredeyse baygın bir şekilde önümde
duruyordu.

Ve Şimdi, itibaren onun anılar, I
Biliyorum nasıl için rehber
Tarasque.

Yana *doğru* eğilip boynunun arkasına sola dönmesi gerektiğini anlatıyorum.

Geri dönüp Mordred'in kalesine gidiyoruz.

Sonunda bir sıçramayla suya ve ben uzun, titrek bir iç
çekiyorum.

* * *

BİR KALE YATAK ODASINDA, Mordred Talan'ı yataklardan birine yatırmama yardım ediyor.

Altın rengi gözleri yanarak ona bakıyor. "Her zamanki gibi, kırık dökük eşyalarını sürüklüyorsun. Geçen sefer iki asker cesedi. Bu sefer gaspçı bir prens. Gençken Kraliçe Morgan'ı ziyaret ettiğimde ona çiçek ve bal likörü götürürdüm. Ama bu daha iyi. Çok daha iyi. Hırçın prensesim bir kedi gibi pençelerinde kanla bana hediyeler getirmeye devam ediyor."

Midem sıkışıyor. "Hayır, burada olan şey bu değil. O ölmedi ve bir *hediye* de değil. O benim kocam. Auberon'u tahttan indirip mezara koymamıza yardım edecek olan kişi o. Onu iyileştirmeni istiyorum. Demirle kesilmiş. Onu iyileştirebilir misin? Bana nasıl yapılacağını bildiğini."

Sanki aklımı kaçırmışım gibi bana ters ters bakıyor. "Onu *kurtarmak* mı? Elbette doğa kendi akışına bırakmalı."

"Beni kurtarıırken yaralandı," diyorum sesim çatlayarak.

"Öyle miydi, şimdi?" Sesi hiç etkilenmemiş gibi çıkıyor.

"Mordred!" Telaşla bağıyorum. "Wrythe'ı da o öldürdü. Pendragon. Kalbine bir kılıç sapladı."

Güneş ışığı odanın içine süzülüyor ve sivri uçlu tacını parlatıyor. Bir an düşünüyor, sonra kara kaşlarından biri kalkıyor. "Dinliyorum."

"İstediğinizi yaptık. Wrythe'ı, yeğenini ve en azından birkaç Pendragon'u daha öldürdük."

"*Birkaç tane* mi? Daha açık konuşabilir misiniz? Hepsinin ölmesini istiyorum."

"Rakamları henüz bilmiyorum ama durum onlar için pek iyi görünmüyor. Feylere karşı en büyük silahları devre dışı bırakıldı. Peki ya gaspçı, senin deyimimle? O Auberon. Prens değil. Eğer Talan'ı iyileştirmeme yardım edersen, o gaspçı kral bir sonraki hedefimiz olacak. Ve Talan ziyafette mükemmel bir konuk olacak, söz veriyorum."

Yavaşça başını sallar. "Bunu nasıl tedavi edeceğimi biliyorum. Nimuë bana daha geçen gün öğretti. Bu bilgiyi Brocéliande'daki gaspçılara verdiğinden şüpheliyim."

Nimuë'den bahsedince sertçe yutkundum. "Onun yaptığını sanmıyorum."

"Gömleğini çıkar ve yarasını temizle. Şuradaki dolapta temiz bezler var. Ben de ocakta biraz su kaynatayım."

Ateşin üzerine bir kazan yerleştiriyor ve odadan dışarı çıkıyor. Bıçağımı kınından çıkarıyorum ve Talan'ın zaten parçalanmış gömleğini kesmek için kullanıyorum. Kan lekeli derisine yapışıyor ve şeritler halinde soyarak çıkarıyorum. Yara uzun ve yırtık pırtık, etrafındaki deri şişmiş ve kırmızı.

Dolaba koştum ve çekip açtım. İpeklerle dolu, bazıları değerli taşlarla parıldıyor, her biri muhtemelen bir evden daha değerli. Sihirle yapıldığına şüphe yok.

kumaşın binlerce yıl hayatta kalması ve hala bu kadar mükemmel görünmesi.

Dokusu pürüzsüz ve soğuk olan mavi bir bornoz alıyorum ve sterilize etmek için kaynar suya batırdıktan sonra soğuması için bir kenara koyuyorum. Bez yeterince soğuduğunda onu Talan'ın yanına yarasına hafifçe sürüyorum. Yarayı düzgün bir şekilde temizlemek için kazana birkaç kez gidip gelmem gerekiyor, sonra temiz bir bez parçası alıp suyla ıslatıyorum ve alnına sürüyorum.

Şu anda o kadar durgun görünüyor ki, göğsümün sıkışmasına neden olacak şekilde huzurlu. Koyu renk kirpikleri keskin elmacık kemiklerine yaslanmış, güzel dudakları hafifçe aralanmış. Bir savaşçı ya da Rüya Avcısı, bir katil ya da bir prens gibi görünmüyor. Sadece... kırılabilir görünüyor. Göz kamaştırıcı güzelliği olmasaydı, şu anda neredeyse insan gibi görünebilirdi.

"Beni bırakma," diye fısıldıyorum. "Emin ellerdesin. Nimuë'nin şifa bilgisine sahibiz. Seni kaybetmeyeceğim. Kesinlikle reddediyorum."

"Nia?" diye soruyor, sesi boğuk, gözleri yarı kapalı. "Ben buradayım."

"Nerede?"

"Güvenli bir yerdeyiz."

Gözleri şak diye açıldı. "Veba mı?"

"Yok oldu, aşkım. Onu yaktık."

Tekrar rahatlıyor, gözleri kapanıyor.

Mordred elinde içinde yeşil bir macun olan tahta bir kâseyle odaya dalar. "Bunu yaraya uygulayın. Temizleyin ve her yarım saatte bir yeni bir macun sürün. Ben ejderhayla ilgilenmeye gidiyorum. O da kanıyor, biliyorsun. Sanki ejderha umurunda bile değil."

Suçluluk duygusu göğsümde düğümleniyor. "Doğru. Teşekkürler. Yine de dikkatli ol. Yaralandığında tehlikeli olabilir."

"Ben Mordred, Morgan'ın oğluyum. Ejderhalarla nasıl konuşulacağını bilirim. Sen prensine iyi bak." Koyu renkli, kürklü pelerini arkasından sürüklenerek dışarı çıkar.

Merhemi yavaşça Talan'ın yarasına sürüyorum. Taze toprak ve nane kokuyor ve odaya rahatlatıcı bir koku yayıyor.

Daha geçen gün Nimuë'den aldım. Babamın aslında ikisini de tanınması ne kadar garip - gücümü bütünleyen diğer üçte ikisini.

Talan'ın gözleri açıldı. "Neredeyiz biz? Evimdeymişim gibi hissediyorum."

Ona gülümsüyorum. Buraya daha önce hiç gelmemiş ama yine de hissediyor, Fey'in bu adayla olan bağlantısını. "Avalon. Evindesin."

BÖLÜM 56

"Nia."

Gözlerim çırpınarak açıldı ve uyandığımda kendimi Yumuşak, kadifemsi bir sandalyeye yığılmıştı. Bir gün ve bir geceyi Talan'la ilgilenerek, ateşini düşürerek, merhem sürerek geçirdim. Sonunda yorgunluktan uyuyakalmış olmalıyım.

Şimdi, adım çağırın derin, kadife sesiyle uyanıyorum.

Yatağın kenarında oturuyor, üstsüz ve beni izliyor. Ve şu anda, mutlak mükemmellik gibi görünüyor.

Ona gülümsedim. "Nasıl hissediyorsun?"

"Sanki biri beni ikiye bölmüş gibi, ama aynı zamanda eskisinden çok daha iyi." Komodinden bir bardak su alır ve içer.

Bakışlarım çıplak göğsünü tarıyor. Derisi artık iyileşmiş, korkunç yarasının tek izi karın kaslarının üzerindeki koyu kırmızı kesik. Saf, dizginlenemez bir rahatlama içimde çağlıyor. İyileşiyor.

Gerçekten iyi olacak.

Elindeki su bardağını yere bırakıyor ve kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Neredeyiz biz? Avalon'da olduğumuzu söylediğin çok çılgın bir rüya gördüm."

Gülümsüyorum. "Öyleyiz. Mordred'in kalesinde."

"Ve o yaşıyor. Bunca zamandır." Dik dik bakıyor. "Annemi lanetleyen karanlık prens."

Mordred gözleri ona kilitlenmiş bir şekilde odaya girdi. "Kral, şimdi, aslında. Anneni yakılarak ölüme mahkûm eden de ben değilim. O senin çürümüş babandı, ikiniz de her zaman *benim* olan bir kraliyet soyunu iddia ediyordunuz."

Boğazımı temizliyorum. "Müttefik olduğumuzu unutmayın. *Hepimiz*

Auberon'u tahttan indirmek istiyorum."

Talan yavaşça dönüp babamı izliyor. Yabancıların yanında hiçbir şey belli etmez. Hissettiği her neyse, derinlere gömülü. Mordred'in soğukkanlı, düz ve değerlendirci bakışlarıyla karşılaştığında ifadesi temkinli.

"Bu doğru, değil mi?" diye sorar Talan. "Sen benim büyükbabam değilsin, Auberon'un babası da değilsin. Hepsi bir yalandı."

Mordred omuz silkiyor. "İnanması bu kadar zor mu?"

"Hiç de değil. Yalan söylemek ona nefes almak kadar doğal geliyor."

Mordred bir adım daha yaklaşır. "Sen Merlin'in torunusun. Merlin ve Nimuë, seni kurtaran o merhemi yapan. Harika bir kadın. Kesinlikle çok güzel. Bilge. Ama büyükbaban kendini beğenmiş bir hıyardı. Bir meşenin kalbine hapsoldü, biliyorsun. Bunu büyükannen yaptı. Geçen gün ona dedim ki..." Sözünü kesiyor. "Şey, birkaç yüzyıl önceydi ama Nimuë'nin gazabının acısını hissetmek istemezsin dedim. Biliyor , Merlin'in o meşede hâlâ bilincinin yerinde olduğuna inanıyorum. Bunu hak ediyor."

Boğazımı temizliyorum. "Aile draması için daha sonra bolca vaktimiz olacak. Ejderha saldırısını durdurmak zorundayız. Auberon Bristol'u yakmaya çalışmadan ve Tanrı bilir daha neler yapmadan önce bir günümüz var, belki de daha az."

Mordred tacını düzeltir. "Evet, evet. Bir süredir Castle Perillos'u izliyordum. Peki, ne yapacağız

Bu konuda ne yapacaksın?"

Talan siyah bir gömlek giyer. "Auberon'un saldırıyı bensez başlatacağını sanmıyorum."

Mordred başını sallar. "Küçük casus güvem bana aksini söylüyor. Sen orada olsan da olmasan da ejderhaları yarın göndermeyi planlıyor."

Talan nefesinin altında küfrediyor.

Kalbim küt atıyor. "Emin misin?"

"Emirleri verdiğini bizzat duydum," diyor Mordred. "Auberon'un Perillos Kalesi'nde verdiği her emri görüyor ve duyuyorum."

Talan ürkütücü bir şekilde hareketsiz kalır. "Peki planlarımın ne olduğunu biliyor mu?"

"Seni istediği zaman yanında olmadığın için kızgın. Seni evlatlıktan reddetmiş olabilir. Ama hayır, ondan ne kadar nefret ettiğin hakkında bir fikri olduğunu sanmıyorum."

Talan'ın gözleri kısılr. "Güzel. Bu işimi kolaylaştıracak."

Mordred ellerini birbirine vurur. "Ama korkarım şu anda başka bir acil sorunumuz var."

Zor yetişiyorum. "Ne?"

"Yaklaşan bir tekne var," diyor Mordred, ellerini arkasında kavuşturarak. "İçinde birkaç arkadaşın var."

* * *

Kaleden koşarak çıkıyorum ve eski taş merdivenlerden aşağı iniyorum. Kanadı çoktan iyileşmiş, elma ağaçlarının altında huzur içinde dinlenen Tarasque'ın yanından hızla geçiyorum.

Kıyıya vardığımda, Tana ve Nivene'nin küçük sandalı çoktan kayalıkları aşmaya başlamıştı.

Boğazımda bir yumru oluşuyor ve onları selamlamak için ıslak taşların üzerinden koşuyorum.

Kayaların üzerine çıktığında Tana'yı kucaklıyorum ve o da bana sıkıca sarılıyor.

"Tanrılara şükür hayattasın." Nivene bana beceriksizce sarılıyor ve sırtıma garip ve agresif bir şekilde vuruyor. "O ejderhanın kan kaybından öleceğini ve göle çakılacağını düşünmüştüm."

"Tarasque görüldüğünden çok daha serttir."

Tana ejderhaya bakıyor. "Dürüst olmak gerekirse, oldukça sert görünüyor."

"Darius nerede?" Ben soruyorum. "Ve Raphael?"

"İyiler." Tana pazumu kavrayıp sıkıyor. "Avalon Kulesi'nin kontrolünü yeniden ele geçirmeye çalışıyorlar. Neredeyse tüm Pendragonlar öldü ama hâlâ kaos var. Kulelerin içinde hâlâ bazı Demir Birliği hücreleri var. İçlerinden ikisi bu sabah erken saatlerde Raphael'e suikast düzenlemeye çalıştı."

Kalbim çırpınıyor.

Nivene, "Şimdi de karga yemi oldular," diyor.

Başımı salladım. "Yani şu anda komuta Raphael'de mi?"

"Amon, Avalon Kulesi'ne yeni bir komutan atamak için doğru protokolü bulana kadar."

İki arkadaşım birden ilgiyle omzumun üzerinden bakıyor ve ben de dönüp Mordred'in eski taş basamaklardan aşağıya asil bir şekilde yürüdüğünü görüyorum.

"Lanet olsun," diye geveliyor Nivene. "Mordred. Hay sikeyim. Kaç yaşındasın sen? Kayalar kadar yaşlı olmalısın."

"Arkadaşının bir sorunu mu var?" Mordred sorar.

Nivene boğazını temizler. "Özür dilerim. Sadece... de Avalon Kulesi'ndeki portreye benziyorsun. Bu biraz sarsıcı. Gerçekten çok fazla portre var ve hepsinde insanları öldürüyorsun."

"Ne kadar hoş." Mordred ellerini tekrar arkasında kavuşturarak sallıyor. "Sanırım ressam özümü oldukça iyi yakalamış."

Tana ona utangaç bir gülümseme gönderir. "Sizi kartlarda birçok kez gördüm Sör Mordred."

Sanki bu ifadeden ne anlam çıkaracağını tam olarak bilemiyormuş gibi yavaşça başını sallıyor. "Bu konuda biraz tecrübesizim."

Bu, bilirsin. Gevezelik."

Nivene, " de hiç anlayamadım," diyor. "Her neyse, Pendragonların ölümüyle-"

"Bekle." Mordred bir elini kaldırdı. "Hepsi gerçekten öldü mü?"

"Şey, evet, sanırım ," Nivene diyor. "Çoğu gitti. Öldü ve-"

"Kaç kişi öldü?" Mordred'in altın gözleri hafif fanatik bir parıltıyla yanıyor. "Toplam yüz üç Pendragon var, ve hanedan dışından evlenen kadınların torunları hariç. Hepsi öldü mü?"

Nivene burnunu kırıstırır. "Yani... Ben saymadım."

Mordred bir adım daha yaklaşır. "Peki cesetleri ne yaptınız? Sanırım uzuvlarını kesip korkuluklara astınız? Fey'e saldıracak olanlara bir uyarı olsun diye kafalarını Camelot'taki kapılara mı çiviledin?"

"Onun adına gerçekten özür dilerim," diyorum. "Misafirliğe alışık değil."

"Uzuvlarla pek bir şey yapmadık," diyor Nivene zayıf bir sesle. "Sanırım bu günlerde biraz demode oldu. Bunun bir savaş suçu olduğundan oldukça eminim."

"Bir *savaş suçu*." Mordred kelimeleri dilinin üzerinde yuvarlıyor, onları test ediyor. Sonra dikkati dağılır gibi oluyor. "Pendragonlar. Yüz üç tane. Her biri ölmeli. Kehanet bunu öngörüyor."

"Ölü Pendragon'ların listesini yapmamı gerçekten istiyor musun?" Kızgın bir şekilde soruyorum.

Bana gülümsüyor. "Evet kızım, bu çok hoş olurdu. Teşekkür ."

Midem sıkışıyor. "O konuya sonra geleceğiz. Şu anda Auberon'u durdurmalıyız."

"Biz de bu yüzden buradayız," diye araya giriyor Nivene. "Dediğim gibi, Pendragonlar'ın düşüşüyle birlikte iletişimimizin çoğu

insan müttefiklerle olan ilişkimiz sona erdi. Ordu komutanlarıyla temasa geçmeye çalışıyoruz ama bu çok uzun sürüyor ve onlar Wrythe'a rapor vermeye alışkınlar."

Zihnimde karanlık bir düşünce kök salıyor. "Auberon bilsin ya da bilmesin, bu onun saldırmak için en iyi şansı. Hiç bu kadar zayıf ya da savunmasız olmamıştık."

"Onu gördüm," diyor Tana, sesi perili. "Yukarıdan gelen büyük bir ordu. Gökyüzünden gelen ölüm."

Nivene solgunlaşır. "Avalon Kulesi yerle bir olmuşken, çaresiz durumdayız. Belki Talan babasını oyalayabilir diye umuyordum."

Talan dolambaçlı patikada sağlık saçarak ilerliyor. Yaklaşırken ellerini ceplerine sokuyor. Esinti siyah saçlarıyla oynaşıyor. "Dikkat dağıtmaktan daha iyisini yapabiliriz. Gaspçının ışığını tamamen söndürebiliriz. Benimle Brocéliande'a gel ve tüm planlarımızı harekete geçirelim. Tüm o hayaller, esir aldığınız tüm o zihinler. Vakit geldi ve sahne hazır. Başladığımız işi bitirelim."

BÖLÜM 57

T Arasque'in yolu bu sabah Brocéliande'in nemli, çimenli tarlalarında süzülürken daha yumuşak. Perillos'un kilometrelerce kuzeyindeyiz, Fey ordusuna doğru yarışıyoruz.

ve Auberón'un şehir surlarından uzakta tuttuğu ejderha filosu.

Pırıl pırıl kar gitmiş. çimen uzanıyor, Talan'ın leydi çiçeği dediği soluk gümüş çiçeklerle bezenmiş kadife bir yeşil örtü.

Kırlangıçlar mavi gökyüzünde süzülüyor. Daha birkaç gün önce Brocéliande'da kış hüküm sürüyordu. Şimdi etrafımızda taze yeşil filizler yükseliyor ve alıçlardan minik yeşil tomurcuklar filizleniyor. Çalıkuşu şarkıları havayı dolduruyor.

Aldatıcı derecede sakın bir gün. Korkarım ki gün sona ermeden, krallığın gümüş leydi çoraplarını kan besleyecek.

İleride, gökyüzünde uçan birkaç ejderha görüyorum, birbirlerinin etrafında dönüyorlar. Ateş püskürüyorlar, maviye karşı parlak turuncu akıntılar.

, uçmanın keyfini çıkarıyor gibi görünüyorlar. Ama sonra, biz yaklaştıkça, hepsi dalışa geçiyor ve geniş bir çimenlik alana iniyorlar.

"Niolf adında bir lord ejderha komutasından sorumlu olacak," diyor Talan. "Onu ejderhayı uçurmaya ikna etmem gerekecek."

ejderha filosu portallardan çok uzakta."

"Onu zihin kontrolünden geçirmemi ister misin?"

"Hayır, sanırım başka bir planım var ama Nia, bugün her şey karmakarışık olacak. Buna hazır olduğuna emin misin?"

Onun güçlü göğsüne yaslanıyorum. "Kraliçe Morgan'ın torunu olduğun konusunda babamdan ders almak zorunda bırakma beni."

Ejderhalar ve binicileri alanın üzerinde gelişigüzel bir yarım daire oluşturmuş, prenslerini beklemektedir. Tarasque zarifçe önlerinden süzülür. Boynunu çimlere doğru indiriyor ve Talan kayarak uzaklaşıyor. Demir zehirlenmesinden sonra hâlâ tamamen iyileşmemiştir ama bunu belli etmiyordu. Sanki evindeymiş ve tüm ejderhalar biniciler onun misafiriymiş gibi ilerliyor.

Tarasque'in üzerinden kayıyorum ve çimlerin üzerinde onu takip ediyorum.

"Ekselansları." Siyah zırhlı bir Fey adamı devasa bir siyah ejderhaya biner. Öne doğru yürür ve kısa, yüzeysel bir hareketle kaba bir şekilde eğilir.

Yayının rahatsız etmek için tasarlandığını anlayacak kadar uzun süredir Fey sarayındayım.

Gözleri metalik kırmızıyla parlıyor. "Kral Auberon bize katılmayacağınızı söyledi. Korkarım sizi nerede bulacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Hepimiz merak ediyorduk."

"Ben buradayım." Talan'ın sesi çelik gibi. "O yüzden merak etmeyi bırakabilirsin. Sorumluluğu ben alacağım."

Niolf'un dudakları düzleşir, çenesi bükülür. "Emri birkaç saat içinde almamız gerekiyor. Sonra da İngiltere'nin güneyini yakmak için yola çıkacağız." Tarasque'a sivri bir bakış fırlattı, gözleri lav gibiydi.

"Sanırım bize katılabilirsin ama ejderhan yarı ölü görünüyor. Bizi yavaşlatacaksın. Burada kalman senin için daha iyi olabilir."

Talan'ın öfkesinin vücudundan dalga dalga yayıldığını hissedebiliyorum ve etrafındaki hava ürperiyor. Nemli çimlerin üzerine kırağı yayılıyor.

"Planlar değişti ve yeni emirlerimiz var," diyor Talan, sesi bir bıçak gibi keskin. "Sen ve

tüm ejderha konağı Kerdraig'e uçmalı. Öngörülebilir bir gelecek için orada kalın."

Niolf'un kırmızı gözleri parlar. "Kuzey ejderha kalesi mi? Ama bu iki günlük bir uçuş demek."

Talan bir kaşını kaldırır. "O zaman gitseniz iyi olur."

"İngiltere'ye yapılan saldırı ne olacak?"

"Şimdilik beklemedeyiz."

Niolf'un gözleri kısılır ve bir adım daha yaklaşır. "Baban beni bu konuda uyarmıştı. Eğer uçup gideceğimi ve ejderhaları onun ulaşamayacağı bir yere götüreceğimi sanıyorsan fena halde yanılıyorsun." Ejderhasına doğru dönüyor. "Morennor!"

Talan çok hızlı hareket ediyor. Bir gölge bulanıklığı, bir boyun bükülmesi, keskin bir çatırtı ve Niolf'un devasa bedeni, zırhı parçalanarak buzlu çimlere yığılır.

Talan ona bakıyor. "Gördün mü? Sihrini kullanmana gerek yoktu."

Etrafımızdaki ejderhalar kükremeye başlıyor, altımızdaki zemini titretiyorlar. Birkaçı başını kaldırıp havayı alevlerle yakıyor.

Morennor, Niolf'un kara ejderhası, içlerinde en korkunç olanı. Kemikleri titreten bir kükremeye ileri atılıyor ve Talan'ın sadece birkaç metre ötesinde yere çarpıyor. Çenesini iyice açıyor, sıcak nefesi üzerimize hücum ediyor. Başını geriye atıyor ve üzerimizdeki gökyüzünü ateşle yakıyor.

Kanım kulaklarımda uğulduyor.

Tarasque öne doğru bir adım atıyor ve kanatlarını tehditkâr bir şekilde açarak Morennor' kükrüyor. Talan'ı korumak için Morennor'a saldırmaya istekli olduğundan hiç şüphem yok ama bir dövüşte şansını beğenmiyorum.

Talan Morennora yaklaşır ve elini uzatır. "Geri çekil, Morennor," diye mırıldanıyor. Bir adım daha yaklaşır. Morennor'la ejderha dilinde konuşuyor ve Morennor başını eğiyor.

Saniyeler geçiyor ve alandaki tüm ejderha binicileri Talan'a bakıyor.

Talan bir adım daha atar, hareketleri yavaş ve sakindir. Morennor birkaç santim geri çekiliyor, sonra yumuşak bir onay sesi çıkarıyor.

Arkamda, Tarasque tekrar yerine yerleşiyor ve ben uzun bir nefes alıyorum.

Ejderhalar sakinleşince Talan dönüp ejderha sürücülerini tarar. "Palenor!" diye sesleniyor.

Genç bir adam ejderhasına biner ve tarlayı geçerek Talan.

Sonratanıklık etmek Niolf'un Ölüm, o o Görünürde gergin. selam veriyor. "Evet, ?" diye kekeliyor.

"Seni yeni komutan olarak atıyorum. Alacaksın ve

ejderha ev sahibi için ve kuzey ejderha topraklar Kerdraig'in." Niolf'un cesedine hızlı bir

bakış attı. "Niolf siparişime pek iyi yanıt vermedi. İnaniyorum ki

daha iyi bir karar vermek

için." "Emredersiniz,

Majesteleri."

Talan'a yaklaşıp koluna dokunuyorum. " miyiz?"

Elini sırtımın küçük kısmına koyup beni uzaklaştırıyor.

"Palenor ne emredersen yapmaya istekli gibi görünüyor, sence de öyle değil mi? Ejderhaları savaşın dışına göndermek yerine onları kendi tarafımızda tutmaya ne dersin?"

Nivene'i ve onun görevini düşünüyorum, içimdeki huzursuzluk artıyor. Ejderhaların gücüne ihtiyacımız *olacak*.

Yüzündeki ifade kararır. "Ejderhalar bir kez öldürmeye başladığında,

durmazlar ve dostu düşmanı ayırt edemezler. Savaşta, saf kaosturlar. Auberon'un istediği gibi bir katliam için mükemmeller, ama sivilleri korumaya çalışıyorsak tam bir kabus. Yüzyıllar önceki devrimden sonra krallığı yakıp yıktılar. Bunu şimdi tekrarlamayacağım."

Yutkunuyorum. "Planımızda çok fazla hareketli parça var ve eğer elimizde yeterince koz yoksa, sonunda onların arasında ezilebiliriz." Sesim hissettiğimden daha kararlı çıkıyor.

"Geçmişin hatalarını tekrarlamaktan iyidir." Yeni ejderha komutanına döner. "Git, Palenor. Kerdraig'e uç."

. "Evet, Majesteleri."

Binicilerin ejderhalarına binip gökyüzüne fırlamalarını ve bizden uzaklaşmalarını izliyoruz.

Talan kolunu omzuma dolayarak beni kendine çekiyor.

"Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur," diye mırıldandım.

"Nia, dünyadaki tek bir kişinin bile böyle düşündüğümü bilmesine izin vermeyeceğim ama ben ne yaptığımı neredeyse hiç bilmiyorum. Kendilerinden emin olanlar sadece Wrythe ve Auberon gibi insanlar. Şüphe içinde debeleniyor olmamız doğru tarafta olduğumuz anlamına geliyor, sence de öyle değil mi?"

BÖLÜM 58

I Talan'ın yanında Soylular Konseyi'ne doğru ilerliyorum. Auberon'un koridorda yankılanan sesiyle midem sıkışıyor. Koridorda gürlüyor gök gürültüsü gibi, pencereleri çerçevelerinde sallıyor. Kelimelerin çoğu boğuk, taş duvarların ardında derin bir bas, ama birkaçı araya giriyor. *Zafer. İmha. Düşman.*

Bu öyle bir konuşmadır ki, evi yıkar. güce aç lordlarla dolu bir odada, diğerleri zaferleri için kan dökerken kenardan tezahürat yapacak olan aynı lordlar.

Talan kapıyı çarparak içeri girdiğinde Auberon'un cümlesi kekeleyerek durur. Yirmi kadar soylunun gözleri bize çevriliyor. Auberon masanın başında duruyor, cilalı altın tacı sarı saçlarında parlıyor.

Talan'a kızgınlıkla bakar. "Geç kaldın. Birkaç gün geciktin. Yine sarhoştun, değil mi? Otursana. Saldırıyı tartışıyorduk."

Talan boş olan tek sandalyeye bakıyor. "Sadece bir koltuk var ve Nia da bize katılacak."

"Burası kadınların yeri değil," diye tıslıyor Auberon, gözlerime hiç bakmadan. "Kadınlarımdan hiçbiri konseye adım atmadı, ne metreslerim ne de eşlerim."

"Sizinle geçirdikleri zaman hep kısa sürdü. Hepsini Brocéliande'in toprağı altında yatırdınız, bu yüzden katılmanın oldukça zor olacağını tahmin ediyorum, ama Nia hala nefes alıyor. Her halükarda, ben ayağı kalkacağım. O benim yerime oturabilir."

"Aptal olma!" Auberon'un sesi tavanda . "Alınması gereken kararlar var. Kâhinimiz bize Pendragonların düştüğünü, insanların bize karşı çaresiz olduğunu söylüyor. Şimdi saldırmanın, muhalefeti sonsuza dek yok etmenin tam zamanı."

"Gerçekten mi?" Talan sırtını taş bir sütuna yaslıyor. "Neden casuslara değil de kâhinlere güveniyorsun? Çünkü *casuslarım* Avalon Kulesi'nde dizginleri yeni bir komutanın ele aldığını bildiriyor. Raphael Launcelot adında biri. Eğer doğru hatırlıyorsam, zindanlarınızdan kaçmasına izin vermişsiniz."

Auberon'un ağzının kenarı seğirir. "Ses tonuna dikkat et, evlat. Orada hangi canavarın yetkili olduğunun bir önemi yok. Avalon Kulesi darmadağınık durumda. Zayıflar."

"Ama korkarım ki kendi krallığımızı ihmal ediyorsunuz," diyor Talan. "Kıtlık, yoksulluk. Direniş bizi öldürmeye çalışıyor. Bitmek bilmeyen savaşınızı desteklemek için vergilendirilen halk."

"Kıtlık," diye hırlıyor Auberon, "bu yüzden savaştayız. Kendi krallığımız içinde salgını yayan düşmanlarımız vardı. Şimdi, Fransa bizim ekmek sepetimiz."

Talan kollarını kavuşturarak iç geçiriyor. "Fransa'daki tarım arazilerinin yarısını yakmamış olsaydınız faydası olabilirdi. Elde ettiğimiz azıcık buğday da sizin bitmek bilmeyen toprak kazanma çabalarınız arasında kaybolup gidiyor. Daha geçitlerden geçemeden çürüyor. Tebaamızın çoğu elimizde kalan kırıntıları bile karşılayamıyor. *İşte bu* yüzden baba, krallığımız parçalanıyor."

Bir kapı çarparak açılır ve yüzü platin saçları kadar solgun bir haberci içeri koşar. "Majesteleri."

"Ne?" Auberon gözlerini oğlundan ayırmadan sabırsızca tersler.

"Halkın isyan ettiğine dair çok sayıda rapor var. Corbinelle'de birkaç soylunun malikanesini ateşe verdiler. Biz konuşurken *köylülerden* oluşan bir lejyon bu kaleye doğru ilerliyor."

Kalbim küt atıyor.

Nivene işini oldukça iyi yaptı. Havadan sudan konuşmakta pek maharetli olmayabilir ama Brocéliande'ın monarşi karşıtı bir huzursuzluk kaynağı olduğunu ve tek yapması gerekenin kıvılcımı çakmak olduğunu anlamış.

"Birkaç düzine öfkeli çiftçi beni ilgilendirmiyor," diyor Auberon, sesi demir gibi. "Onlarla ilgilenin. Hepsini asın, kafalarını çivilere geçirin ve geri kalanlara yerlerini hatırlatmak için başsız cesetlerini geçit töreninde sergileyin."

Babam bu fikre çok sevinirdi. Talan ve benim başka bir ortak noktamız daha var.

"Tam olarak düzinelerce değil Majesteleri," diyor haberci özür dileyerek. "Rapora göre kaleye yaklaşan lejyonun sayısı altı bin civarında. Çoğu iyi silahlanmış. Direnişçilerin aylardır onları hazırladığını düşünüyoruz, Majesteleri. Koçbaşları ve çok sayıda okçuları var, ayrıca birkaç büyücü ve-"

"Yeter!" Auberon kükrer, sonunda dönüp haberciye bakar. "Çık dışarı!"

Adam kapıyı kapatarak kaçır.

"Pekala," diyor Auberon, sesi tekrar kontrol altına alınmış. "Görünüşe göre insanlara yapacağımız saldırıyı birkaç saat ertelememiz gerekecek. Önce ejderhaların bu ayaktakımından, yıkanmamış domuzlardan kurtulması gerekiyor."

"Kalenizi finanse eden tebaanızı mı kastediyorsunuz?" Talan soğukkanlı bir şekilde söylüyor. "gereken insanlar mı?"

"Halkın asıl endişesi kralları için olmalı! Ayaktakımı insanları seviyor, biliyorsun. Krallığım üzerine bahse girerim ki hepsi topraklarımızı işgal eden demi-Fey'lerdir," diye gürlür Auberon. "emir vereceğim. Ejderhalar buraya gelirken yollarının üzerindeki yarı-feyleri yakacak. Hayatta kalanlar

örnek olarak kullanılacak, parçalanacak, lime lime edilecek. Bu yapıldıktan sonra-"

Talan horozlar onun Kafa, onun ifade bir
sahte sempati. "Ah, canım. Korkarım
ejderhalar gitmiş."

Bu, kralı sessizliğe boğar.

Talan'ın gözleri ağır ağır kapanıyor ve odadaki keskin gerilime rağmen neredeyse sıkılmış görünüyor. Ellerini ceplerine sokuyor ve sütuna yaslanıyor. "Onları gönderdim.

Bu krallığın üzerine cehennemi salmayacağım ve annemi yaktığın gibi tebaanı yakmayacağım." "Seni aptal!" Auberon sandalyesinden kalkarak onu geriye doğru devirdi. "İşleri daha da kötüleştirdin. Şimdi ordularımızı kullanmak zorunda .

Senin yüce fikirlerin yüzünden *daha çok* adam ölecek. Lord Malleus, hemen babanıza bir haberci gönderin. Ailenizin sancaktarları derhal başkente doğru yürümeli ve insan sempatizanlarını katletmeli." "Korkarım bu olmayacak lordum," diyor Malleus, sesi titreyerek. Babası Lord Kahedin'e çok benziyor. "Babam daha önce bana bir haberci göndererek o onunBannermen ..." O temizlerinBoğaz. "Kullanılamıyor."

"Bunun anlamı nedir?" Auberon öfkesini adama yönelterek tersler.

Malleus siner. "Ben... Bilmiyorum, Majesteleri. Ben sadece babamın söylediklerini aktarıyorum-"

"Lord Aedan!" Auberon dönüyor. "buraya getir ve Malleus'u tutukla. Oğlumu da. Sonra da dışarıdaki insan sever köylü kalabalığıyla ilgileniriz."

Aedan çenesini kaldırır. "Sanırım bu işin dışında kalmayı tercih ederim, Majesteleri. Rüya Avcısı gibi ben de gereksiz ölümlerden hiç hoşlanmam."

O konuşurken, yatak odasındaki zehirleri ürpererek hatırlıyorum. *İnsanoğlu zehirlerini sever.*

Auberon masaya vurur. "Oğlum ölümle büyür. Bunun anlamı nedir?"

Aedan ayağa kalkar. "Prens Talan ile aynı fikirdeyim. Krallık yanlış yönetildi ve şu anki huzursuzluğun nedeni de bu."

Uzun zaman önce Talan tarafından beynine yerleştirilen her kelime.

"Bu ihanettir!" Arwenna'nın babası Marki de Bosclair ayağa kalktı. "Kralımızın istediğini yapacaksın."

"Yapmayacağım." Aedan kararlı görünüyor. "Bir duruş sergilemenin zamanı geldi."

Marki'nin yanakları pembeleşir. "Halkın baktıktan sonra, Majestelerine itaat etmeyi reddeden tüm soyluların üzerine kendi ordularımı süreceğim. Kral haklı. Kralın üzerine yürüyen tüm halk düşmanlarımıza yardım etmeye çalışıyor. Kıtlığı yayan pis insanlar için çalışıyorlar. Onlar bizim krallığımızın içindeki düşmanlarımızdır ve yönelik her türlü tehdide karşı yaptığımız gibi onlarla da ilgilenmeliyiz."

"Bu saçmalık." Ker-Ys'in tiz sesi yükselir. "İnsanlara yardım etmiyorlar ve yarı-Fey de değiller. Sadece açlıktan ölüyorlar. Prens Talan'ın yanıdayım."

Ve burada, önümde, Talan'ın planının her bir ipliği mükemmel bir hassasiyetle birbirine örülüyor.

Aylarca soyluların kulaklarına hayaller fısıldadı, düşünceleri iplik gibi ekti - şimdi, planları kendilerini yerine dikeyiyor, Shalott'lu Elaine'in tezgahına layık bir goblen. Hatta bunu Ker-Ys'in düşmanı gibi görünmesini sağlayacak şekilde kurgulamayı bile başardı. Aylardır Ker-Ys'i kendisine karşı çıkması için kontrol ediyordu. Şimdi anlıyorum ki, Talan'ın en sadık muhalifleri bile onun tarafını tutuyor. İpler mükemmel bir şekilde birbirine kayıyor.

Bağrıışmalar ve suçlamalar yüksek tavanlarda yankılanıyor. Toplamda, soyluların üçte ikisinden fazlası Talan'ın tarafını tutuyor.

Kral Auberon kılıcını kınından çıkarır. Metal kazıma sesiyle birlikte bağrıışlar kesilir.

"Anlıyorum," der Auberon karanlık bir sesle. "Tahmin ettiğim gibi bu sadece beceriksizlik ve korkaklık değil. Bu düpedüz bir isyan."

Talan tamamen eğlenmiş görünüyor. "Benimle düello mu yapacaksın baba?"

Auberon'un burun delikleri alevlenir. "Seni yok ederdim. Beş para etmez bir ayyaşsın, hayatını boşa harcıyorsun ama bazen bir kralın bir adım uzaklaşıp sorunları kendi başına çözmesi gerekir."

Talan başını sallar ve homurdanan bir ses çıkarır. "Pek baba sayılmaz, hatta oğul bile sayılmaz. Morgan'ın adı Brocéliande'ın her cephesine kazınmış, her kulenin kapısına bir yalan karalanmış. Annemi öldürmenin gerçek sebebi bu, değil mi? Merlin'i hatırladı. Onun senin baban olduğunu biliyordu. Krallığını Mordred'in oğlu olduğuna, onun ölümünden sonra tahta geçtiğine inandırdın. Ama o hâlâ Avalon'da yaşıyor. Ve senin onun oğlu olmadığını söylüyor. Tüm bunlar olurken, gerçek baban bir meşe ağacında çürüyor. Söylesene, Merlin'i kurtarmaya çalıştın mı?"

Auberon'un yüzünün rengi solar.

üzerine dönüp kılıcıyla garip bir hareket yapıyor ve ben de onun yaptığı gibi *hissediyorum*, uzay parçalanıyor, gerçeklikte bir delik açılıyor. Bunu böyle yapıyor. Auberon portalları böyle açıyor.

"Durdurun onu," diye bağıriyorum.

Ama Auberon çoktan geçide adım atmış, gözden kaybolmuştur.

Soylular bağıriyor, sesleri yankılanıyor. Bazıları kralın tahttan çekildiğini iddia ediyor. Diğerleri ise kendi güçlerini toplamak için ayrıldığından emin. Lordlardan biri diğerini boğazından tutup duvara çarpıyor. Soylular Konseyi'nde kaos patlak verdi.

Talan'a "Babanın gerçekten tahttan çekildiğinden şüpheliyim," diyorum.

"Asla tahttan çekilmez," diyor Talan. "Bizi tutuklamak için ordusunu toplayacaktı ama..." Sözüünü kesiyor, sonra

bakışlarımı karşılıyor. "Hayır, o halktan insanları öldürecek."

Kaşlarımı çattım. "Tam olarak nasıl? Güçleri hâlâ portallardan geri yürüyor ve saray muhafızları altı bin kişiyle başa çıkmaya yetmiyor..." Talan'ın zihninde neler olup bittiğini anladığımda kelimeler dudaklarımda ölüyor.

Çenesi esniyor. "Babamın yanında hâlâ bir ejderha var." Dünya eğilir. "Hepsini yakacak."

BÖLÜM 59

Iuzun yarış yukarı ve merdivenler . ve en Kule içinde Perillos-Morgan Kalesi Kule, hangi manzaralar Avluda. IZıpla iki adımlar at a Zaman, benim Ciğerlerim yanıyor, hırıltılı nefes alıyorum. Botlarım kıvrımlı merdiven boşluğunda yankılanıyor.

Duvarlar.

Sonunda kulenin tepesine ulaşıyorum ve kulenin üzerine çıkıp tenimi kesen buz gibi bir yağmurun içine giriyorum. Krallıkta gök gürlüyor ve şimşekler gökyüzünü çatlatıyor.

Birkaç Fey çoktan buraya çıkmış, yüzleri gergin, şok içinde krallığa bakıyorlar.

Bakışlarını takip ediyorum, göğsüm sıkışıyor.

Çalkalanan fırtına bulutlarında, iki ejderha yeniden dirilen kadim tanrılar gibi çarpışıyor ve ateş püskürterek gökyüzünü kızgın kirpiklerle dağlıyor.

Talan, Auberon'a doğru kızgın alevler püskürten Tarasque'a biner. Kral, Vellar adında altın bir ejderhanın, vahşi, yaldızlı bir canavarın üzerinde oturuyor.

Taş korkuluğu kavriyorum, korku kemikli parmaklarımı kalbimin etrafında dolaştırıyor. Talan'ın daha iyi bir binici biliyorum ama Tarasque yaralı ve Vellar'ın devasa kütlesinin yanında küçücük bir şey.

Tarasque, Vellar'ın üstüne çıkmaya çalışarak daha yükseğe süzülüyor. Daha küçük bir dişi ejderha olarak çeviktir. Bunu kolayca başarabilmeli. Ancak yaralı kanadı her vuruşta katlanıyor ve yolu beceriksiz, yavaş.

Vellar hızla yükselir, griye karşı altın bir parıltıdır. Tarasque'ın önünü kolaylıkla keser, sonra yaralı kanadına bir hamle yapar ve bir güve kanadı genişliğinde ıskalar.

Nefesim kesiliyor ve diğer Feyler rüzgâra doğru haykırıyor.

Çok yakın.

Çok yakın.

Eğer o kanat giderse, Talan düşer. Ölü.

Dehşet düşüncelerimi orman yangını gibi yakıyor. Derinlerde bir yerde, Nimuë'nin kıpırdadığını hissediyorum, ruhumda bir sızı. Oğlu torununu öldürmeye çalışıyor.

Fırtınalı bulutlarda, Talan Vellar'ı engellemeye çalışıyor. O kanada saldırmak için iyi bir açı bulamıyor. Uzaktan izlerken bile Talan'ın ne kadar üstün bir binici olduğunu görebiliyorum. Karmaşık ve yanıltıcı manevralar yapıyor, rüzgârı kendi avantajına kullanıyor ve Tarasque'ı her zaman bir adım önde tutuyor. Ama ne zaman üstünlüğü ele geçirmeye çalışsa, risk alıyor.

Auberon'un tek ihtiyacı olan küçük bir galibiyet. Belki o bile değildir.

Tarasque'ın kendini yorduğunu ben bile buradan görebiliyorum. Vellar'ın aksine, o iyi durumda değil. Yaralanması bir yana, krallığın dört bir yanında uçuyor, portallara çıkıyor. Neredeyse hiç dinlenmedi ve Talan bunu daha fazla sürdürmeyi başaramayacak. Bu yüzden iyi bir saldırı açısı yakalamak için sürekli Vellar'ın üzerine çıkmaya çalışıyor. Şimdi bunu tekrar yapıyor, rüzgârla birlikte yer değiştiriyor, hız kazanıyor, bulutların arasına dalıyor.

Tarasque öyle nefes kesici bir hızla hareket ediyor , Talan'ın kalabilmesi bile bir mucize. Onlar yükselirken umut göğsümde yanıyor.

Ama Vellar direksiyonu kırıyor ve doğrudan Talan'a doğru korkunç bir ateş duvarı üflüyor. Panik beni sarstı ve haykırdım.

Alevler Talan ve ejderhasını sarmış gibi görünüyor.

Diğer taraftan çıkıyor, öfkeyle kükrüyor. Şimşek çakıyor, Talan'ın zırhında parlıyor. Hâlâ orada, hâlâ Tarasque'a biniyor.

"O iyi," diye mırıldanıyorum, kalbim göğsümde çarpıyor.
"O iyi. O iyi. O iyi."

Vellar tekrar yükselir, daha yükseğe çıkar. Bu kez Tarasque onunla yüzleşmek için döndüğünde, konumunun avantajını kaybeder.

"Bakın!" diye sesleniyor biri, kale duvarlarını işaret ederek.
Orada, karşısında açık alan eteklerinde kenarında

Corbinelle, devrimcilerden oluşan bir kalabalık, tepeden tırnağa silahlanmış bir Fey dalgası gibi ilerliyor.

Onları kimin göremiyorum ama Nivene olduğuna eminim.

Bu Avalon Kulesi'nin planının bir parçasıydı, kaos tohumları ekmek ve Auberon'un yönetimini zayıflatmak. Nivene burada görevliyken, o ve Meriadec direnişi inşa ediyor, onlara bir krala karşı kazanabileceklerine dair güven veriyordu. Şimdi, Brocéliende halkı öfkeli bir orduya dönüştü ve Perillos'a saldıracaklar.

Nivene bir keresinde bana Kavrulmuş Toprak İsyanı'nın Fransız Devrimi'nden hemen sonra gerçekleştiğini söylemişti. Sonunda başarısız olmuş çünkü Auberon'un ejderhaları varmış.

Ama kalabalık tehlikeli bir şeydir. Fransız devrimciler monarşiyi devirdikten sonra durmadılar. Giyotin kendi kendine dönüp onları da kesene kadar öldürmeye, kafa devam ettiler.

Talan babasıyla girdiği bu savaştan sağ çıksa bile, açlıktan ölmek üzere olan, monarşi karşıtı öfkeli bir kalabalığın elinde ilk ölen o olacak. Şu anda onları kurtarmaya çalıştığına dair hiçbir fikirleri yok ve bildikleri tek şey onun babasından daha kötü olduğu. Bu Rüzgar ve yağmur uluma daha fazla Öfkeyle, Ufukta şimşekler çakıyor. Ejderhaların tepesine binerek olmak neredeyse imkansız için Bak, ve Dünya yuvarlanıyor, duman ve ateş düşmanla karışıyor

Hava durumu.

Neredeyse Talan'ın fırtınanın şiddetini kaçmak için kullanmasını dileyecektim. Yeniden toparlanmak için uçup gitsin, belki kuzeye gönderdiği ejderhalara . Ama ayrıldığı anda Auberon krallığa doğru yürüyen tebaayı yakıp kül edecek. Talan bunun olmasına izin vermeyecek. Babasının onları meşale gibi yakmasına izin vermeyecek.

Zihnim kükrüyor. Belki de bu asla kazanmakla ilgili değildi. Belki de sadece direnişçilere zaman kazandırmaya, aşağıdaki ordunun kaleye girmesine yetecek kadar uzun süre gökyüzünü tutmaya çalışıyordur.

Vellar daha da saldırganlaşıyor. Auberon sudaki kanın kokusunu alıyor. Düşmanının gittikçe zayıfladığını biliyor. Vellar yenilenmiş bir öfkeyle Tarasque'ın üzerine çullanıyor, onu hırpalıyor ve pençeliyor, ateş bulutları püskürtüyor. İki ejderhanın birbirlerini parçalamaya çalışmasını izlerken parmaklarım kenetlenip korkuluğun taş yüzeyini kavırıyor.

Ve sonra Vellar kaybolur. Auberon gitti.

Korkuluktaki Feyler şok içinde soluk soluğa kalır. Tarasque ve Talan havada daireler çiziyor ama dövüş sona erdi. Kaçtı mı?

Ama tam taş korkuluktaki tutuşumu bırakmaya başladığımda, Auberon'un nereye gittiğini görüyorum.

Dehşetle zihninizin yaptığı şey çok tuhaf. Tüm gürültü, Fey'in bağırıışları, rüzgârın çığlığı, ejderhaların kükremesi, sessizliğe gömülür. Dünyada Talan'dan başka bir şey yok ve Auberon da yukarıdan aşağı iniyor.

Auberon bir portal açtı ve Vellar'ı içinden uçurarak Talan'ın hemen üzerinde yeniden belirdi.

Bulutlar, dumanlar ve yağın yağmur tarafından gizlenerek süzülüyor ve Talan ile Tarasque onun arkalarından ve üstlerinden geldiğini göremiyorlar. Burada, uzaktan, neler olduğunu tam olarak görebiliyorum ama Talan bunun son olduğunu bilmiyor.

Panikle, bağlantımızı bulmaya çalışıyorum ve zihnine doğru bağırıyorum. *Arkanda!*

Ama zihni uyarımı duyamayacak kadar telaşlı.

Üçün Gücü'yle büyülu bağlantımı güçlendiriyor, onu nokta atışı bir odağa indiriyorum. Onların enerjisi içimde dalgalanıyor ve menekşe rengi telepati güçlerim ortaya çıkıyor. Büyüm vücudumdan havaya, daha da yükseğe, Talan'a doğru akıyor.

Menekşe rengindeki gücümün dalları onun zihnine kayıyor.

Nia mı? Ne...?

Arkanda ve üstünde! Gördüklerimi mümkün olduğunca canlı bir şekilde resmederek görmesine izin veriyorum.

Onun keskin farkındalığını, alarmin acısını hissediyorum. Vellar'ın hücumunu savuşturmak için kenara çekilmesi gerektiğini biliyor

Ama yapmıyor. Düz ve yavaş uçmaya devam ediyor.

Talan, sen-

Güven bana, sevgili karım. Yatıştırıcı düşünceleri benimkileri okşuyor ve sonra sözümü kesiyor.

Nefesim kesildi. Sadece bir saniyeliğine onun zihnindeydim.

Vellar hala dalıyor. Tarasque yavaşça uçuyor, kolay bir ölüm.

Son anda döner ve fırlayan bir mızrak gibi yukarı doğru roketler fırlatır.

Vellar çok geç kaldı. Hedefini aşıyor. Hızla aşağı inmeye devam ederek Talan'a bu savaşın ilk saniyesinden itibaren istediği şeyi veriyor: Vellar'ın üzerinde bir pozisyon.

Tarasque dönüp Vellar'a saldırıyor. Pençeleri Vellar'ın sırtını parçalıyor ve onu ağır yaralıyor. Ama daha da önemlisi, Auberon'a çarpar ve kral Vellar'ın sırtından yuvarlanır.

Minik figürün havada dönüşünü, tacının yuvarlanışını izliyorum. Yere doğru düşüyor ve kayboluyor.

Hayatını kurtarmak için son bir geçit. Nimuë'nin rahatlamış iç çekişini içimde hissediyorum.

Vellar, kanlar içinde ve binicisiz, bulutlara doğru kaçır.

Tarasque bir kuzgun gibi avlunun üzerinde bir, iki, üçüncü kez daireler çiziyor. Sonra kaleye doğru süzülüyor.

Perillos.

Etrafımdaki insanlar ıglık atıyor, bazıları huşu içinde, bazıları dehşet içinde.

Sonunda Talan avluya, söğüt ağacından çok da uzak olmayan bir yere iner.

Ama nefes alacak zaman yok. Talan hayatta ama açlıktan ölmek üzere olan kalabalık ilerliyor, tam da bu kaleye doğru yürüyor.

Aşağıda, Fey askerleri avluda saf tutmuş durumda; kılıçlar çekilmiş, zırhlar kuşanılmış, büyü parmak uçlarında titreşiyor. Kral olmasa bile, *biri* yönetimi ele almış. Marki, belki.

Asıl savaşın henüz başlamadığını düşünürken kanım buza dönüşüyor.

Talan'la buluşmak için kule merdivenlerinden aşağı koşuyorum.

Ve ben şatonun kapısından içeri girdiğimde, o da Marquis de Bosclair'e doğru ilerliyordu.

Arwenna'nın babası dizlerinin üzerine düşer, dehşet içinde ıglık atarak kafatasını kavrar. Talan onun zihnini ele geçirdi. Şimşek gibi hızlı, markinin boynunu kırıyor.

Marki'nin vücudu çöküyor.

Talan askerleriyle yüzleşmek için dönüyor, zor nefes alıyor. Emredici sesi avlu boyunca uzanıyor, herkesin duyabileceği kadar yüksek. "Kralınız, yarattığı isyanla yüzleşemediği için sizi terk etti. Bugün size ben liderlik edeceğim ama ölmek üzere olmadığınız sürece tek bir Fey tebaasına bile dokunmayacaksınız. Bu tebaa benim. Açlıktan ölüyorlar. Ve düşmelerine izin vermeyeceğim."

BÖLÜM 60

I Talan'ın yanına bineriz ve arkamızdan sadece müttefiklerimiz gelir. Küçük, tehditkâr olmayan bir maiyet.

Talan'ın sancağı rüzgârda şaklıyor. Yeşil, teslim bayrağının Fey versiyonu.

Yüzlerce metre arkamızda, Fey askerlerinden oluşan taburlar düzenli bir şekilde yürüyor. Sayıca devrimci kalabalıktan beşe bir üstünler ama daha iyi silahlanmışlar ve daha iyi eğitilmişler.

Eğer bu iki güç çarpışırsa, sadece kuzgunlar kazanacak. Kalbim durmadan atıyor, göğsümde bir savaş davulu.

"Her şey girecek," diyor Talan bana usulca. "Onlar bana güvenmiyor ama ben onlara güveniyorum."

İleride, direniş ordusundan bir elçi bize doğru yaklaşıyor. beş kişi, bizimle gelen soyluların her biri için bir tane.

İçlerinden ikisini tanıyorum: Parlak kızıl saçlarıyla Vivene ve Gölge Çalılık'ın kuzguni saçlı sahibi Brados. Brados'un önden gidişinden, direnişin şu anki lideri olduğunu tahmin ediyorum. Onu o kadar iyi tanımıyorum. Eğer Meriadec hala hayatta olsaydı, bu daha kolay olurdu.

Onlardan birkaç yıl uzakta duruyoruz.

"Teslim olmaya mı geldin?" Brados sorar.

Arkamda Lord Aedan alay ediyor. "Teslim olmak mı? için ayaktakımı?"

"Bunu yaparsanız size hızlı infaz sözü verebilirim," diyor Brados, yüzü ifadesiz. "Bu, roller tersine dönseydi alacağımızdan daha fazlası."

"Bir anlaşmaya varmaya geldik," diyor Talan.

"Anlaşma mı?" Brados hırlıyor. "En eski arkadaşlarımdan birine kendi boğazını kesene kadar eziyet ."

"Kendimce sebeplerim vardı," diyor Talan sessizce, sesinde bir gerginlikle.

Nivene'nin gözlerine bakıyorum. "Nivene, gerçeği biliyorsun. Prens Talan bu toprakları ölümcül bir vebadan kurtardı. İngiltere'deki sivil ölümlerini durdurmaya çalışıyordu ve binlerce kişinin öldürülmesini engellemek için babasını devirdi. Auberon ejderhalarıyla hepsini ateşe verecekti."

Nivene bana bakıyor, ifadesi donuk. "Prens kesinlikle hükümdar olmak için kendini iyi bir noktaya konumlandırmayı biliyordu ve ölü ya da aç insanlarla dolu bir ülkeyi yönetmek istememesi mantıklı, ama bu geçmişi geri getirmez. Ve en önemlisi, bu bizi ilgilendirmiyor, Nia. Bu Brocéliende'nin meselesi, Camelot'un değil. Bu ülkenin sakinlerine onları kimin yönetmesi gerektiğini söylemek bana düşmez."

"Ama yine de ."

"Bir danışman olarak. Daha fazlası değil."

Brados, "Morgan Hanedanı ve onların altına bulanmış soyluları tarafından ezilmekten bıktık," diyor, "biz açlıktan ölürken. Gücü kendimiz için alıyoruz."

Yanımda, Malleus kılıcını çekiyor. "Sadece dene."

Talan elini kaldırır. "Yeter. Kılıcını . Aptal gibi görünüyorsun."

Malleus kızarır ve kılıcını kınına sokar.

Talan Brados'un bakışlarıyla karşılaşır. "Haklısın. Bu ülke Morgan Hanedanı tarafından yönetilmemeli. Aslında, Morgan

Morgan Hanesi bu krallığı hiçbir zaman yönetmedi."

Brados ona bakar. "Ne diyorsun lan sen?"

"Auberon yalan söyledi. Taht hiçbir zaman onun olmadı. Mordred onun babası değil. Merlin'in soyundan geliyor."

"Eski tarih hakkında endişelenmemize gerçekten gerek var mı?" Aedan kabarıyor.

"Bu doğru," diyorum. "Morgan'ın oğlu Mordred hâlâ Avalon'da yaşıyor. *Ben* onun kızıyım. Bunu bana kendisi söyledi."

Brados soğuk bir şekilde, "Yalan söylüyorsun," diyor.

"Danışmanına sor," diyorum sakince. "Mordred'i daha dün gördü. Aslında çok iyi anlaşmışlar."

Brados şok içinde Nivene'ye döner. Dudaklarını büzer ve ona küçük bir baş selamı verir.

"O zaman bu her şeyi daha da netleştiriyor," diyor Brados. "Bin yıldan uzun bir süredir hiçbirimizin görmediği Mordred'in bizi yönetmesine izin vermeyeceğiz. Ve kesinlikle bir yalancı ailesinin de bizi yönetmesine izin vermeyeceğiz."

"Biz de öyle," diyor Aedan, yağlı sesi keskin ve tehlikeli. "Açıkçası, en güçlü soylu aile yönetimi ele almalı. Çiftçiler ve köylüler bir krallığın nasıl yönetileceğini bilmezler."

"En güçlü soylu aile mi?" Malleus sesini yükseltir. "Peki bu kim olabilir? Babam en büyük orduya sahip-"

"Baban vebalı, evlat," diye tükürüyor Aedan. "O zaten iyileşiyor-"

"Aklınızı mı kaçırdınız?" Brados bağılıyor. "Hiçbir soylunun bu krallığı yönetmesine izin vermeyeceğiz. Mesele de bu."

Talan tekrar elini kaldırdı ve kalabalığın üzerine sessizlik çöktü. "Değişiklikler yapılmalı. Brocéliende'yi tek bir aile yönetemez. Burayı sıradan insanların söz sahibi olduğu bir cumhuriyete dönüştürmeliyiz. İnsanların yaptığı gibi. En azından bazılarının."

"şalgam çiftçisi krallık yönetmekten ne anlar ki?" Ker-Ys bağırır.

Brados'un yüzü kararır. "Bu zaman kaybı. Bunu savaş alanında çözebiliriz."

"Bir ejderha lejyonu var," diye bağıriyorum hayal kırıklığı içinde. "Seninle sadece insanlar ölmesin diye konuşuyor."

"Karım her zamanki gibi haklı," diyor Talan. "Brocéliende'de zaten bir kıtlık var. Bu toprakları saf bir kaosa mı sürüklemek istiyorsunuz? Ne için? Sonunda herkesin hükmedeceği tek şey için için yanan bir harabe olur."

Brados, "En azından özgür olacağız," diyor.

"Bu yüce bir kavram ama yeterli değil. İlerlemenin tek yolu, herkesi tatmin edecek yeni bir yönetim yöntemi oluşturmaktır."

Tepedeki hiç kimse bu fıkirden memnun görünmüyor.

"Belki de siz sadece bu işi ertelemeyi öneriyorsunuz. kaçınılmaz" diyor Brados. "Aileniz işlediği suçların bedelini ödemeli."

"Kral Auberon gitti," diyor Talan. "Muhtemelen öldü. Eğer başını kaldırıp baktıysan, kendin de görmüşsündür."

Brados bir kaşını kaldırır. "Peki ya oğlu?" Tepede bir sessizlik uzanıyor.

"Diyara barış getirmek için gereken buysa, ben de teslim olmaya hazırım," diyor Talan. Kılıcını kınından çıkarır ve çimlerin üzerine fırlatır. "Yeter ki başka kimse zarar görmesin."

Brados atını biraz ileri iter. "Bu bir başlangıç. Kafanı bedeninden ayırdıktan sonra, bu yeni cumhuriyeti kendi aramızda tartışacağız."

Bir yanım yine ejderhaları düşünmeye başladı. Ama bunu kendi başıma halletmem gerekecek. Ne de olsa bunun olabileceğini biliyordum ve hazırlıklı geldim.

Kimse bir adım daha atmadan cebimde sakladığım küçük şişeyi çıkardım. Şişeyi havaya kaldırarak, "Orada dur," diye bağıriyorum.

Brados sessizleşiyor, aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyor.

"Nia, ne yapıyorsun?" Talan diyor.

Ona bakmıyorum. "Daha önce de söylediğim gibi, Prens ve ben ölümcül bir veba salgını yaymalarını önlemek için Pendragonların kalesi Avalon Kulesi'ne gittik. Tıpkı on beş yıl önce ekinlerinize yaydıkları ama bu seferki Feyleri öldürmek için tasarlanmış. Bir şişe dışında vebayı yok ettim, onu da "*sigorta*" için sakladım -*sigorta* demek istiyorum ama Fey dilinde böyle bir kelime yok- "*güvenlik* için."

Nivene'nin gözleri şok ve dehşet içinde açılır. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Talan bana sert bir bakış attı. "Belki de karımın her zaman haklı olduğunu söylerken çok aceleci davranmışımdır."

"Seni asmalarına izin vermeyeceğim," diyorum gözlerine bakarak. "Ve bu diyarı yerle bir etmelerine izin vermeyeceğim. Uzak dur!" Ker-Ys atını benimkine yaklaştıırken şişeyi daha yükseğe kaldırıyorum. "Herkes uzak dursun. Eğer bu paramparça olursa *hepimiz* ölürüz. Talan ve Nivene'ye sorun."

Brados, Nivene'nin yanına gider ve birbirleriyle sessizce .

"Nia, matarayı bana ver," diyor Talan, kara gözleri buz kesiyor. "Bunun halkımın başına gelmesine izin vermeyeceğim."

Atımı biraz uzaklaştırıp Brados'a yaklaşıyorum. "Ben Brados."

"Ne istiyorsun?" diye tıslıyor.

"Barış. Adalet. Soylularla bir araya gelecek ve bu toprakları yönetmek için herkesi tatmin edecek bir yol bulacaksın. Büyük baş belası olacak ama herkesin ölmesinden ."

"Hepsinin ölmesini istiyorum," diye hırlıyor Brados.

Düşüncelerimde bir fikir filizlenmeye başladı. "Avalon!" Bağıriyorum. "Hepsini Avalon'a, eski evlerine götürebilirim. *Kimse* kocamı öldüremeyecek ve eğer biri onun saçının teline dokunursa, hepinizi seve seve öldürürüm."

"Bunu yapmayacaksın," diyor Aedan.

"Beni gerçekten tanıyor musunuz Lord Aedan?" Onun gözlerine bakıyorum, sonra atımı çevirip tepedeki kadın ve erkeklerin her birinin gözlerine bakıyorum. "Aranızda beni gerçekten tanıyan var mı? Ben Nia, Mordred Kralkatili'nin kızı, Morgan le Fey'in torunuyum ve insanlara iyi davranmaktan ve duymak istediklerini söylemekten bıktım. Dünyanın yanmasına izin vermeye hazırım, o yüzden beni denemeyin. Bugün olmaz." Alçak bir hırıltı olarak çıkıyor.

Hepsi bana bakarken rüzgâr uğulduyor.

"Sakin ol, Nia," diye mırıldanıyor Nivene.

"Yani sarayımı burada mı bırakmam gerekiyor?" Aedan bağırır. "Peki bunun karşılığını nasıl alacağım? Parasını *ödemeden* sarayıma sahip olamazsınız."

"Ayrıntıları çözmek biraz zaman alacak," diyorum, Göğsümdeki rahatlama biraz gevşiyor. Küçük şişeyi tekrar kaldırıyorum. "Ama bu krallıkta yeniden savaş çıktığını ya da herhangi birinin zulme uğradığını duyarsam, buraya geri döner ve işi bitiririm."

Brados sonunda ",," dedi. "Görüşmeleri değerlendirmeye hazırım. Bir cumhuriyete sadık olamayacağını düşünen herkes Avalon'a kaçmalı, çünkü burada hoş karşılanmayacaklar. Benim tavernam Gölge Çalılık'ta konuşabiliriz."

"Bir *taverna* mı?" Malleus dehşete düşmüş bir halde sorar. "Bir sürü bal likörü var," diyor Brados.

"Bu da bir başlangıç," diye mırıldanıyor Ker-Ys. "Bugünden sonra iyice sarhoş olmam gerek."

"Sadece bal likörüne hakaret etmediğinizden emin olun," diye ekliyorum. "Bu onun annesinin tarifi. Bu konuda çok hassastır."

* * *

AS THE DİĞER liderler Gölge Çalılık'a doğru yürürken Nivene, Talan ve ben çimenlik alanda oyalanıyoruz.

Nivene bana ters ters bakıyor, yanakları neredeyse saçları kadar kırmızı. "Lütfen bana bunun gerçek bir veba şişesi olmadığını söyle."

Ona gülümsüyorum. "Ben bir Avalon ajanıyım. Bir casus. Ve casusların ne yaptığını bilirsin."

Ve böylece şişenin mantarını dişlerimle kavrayıp çekerek çıkarıyorum, ardından dudaklarımı yalayarak şişeden uzun bir yudum alıyorum. Talan'a uzatıyorum. "Biraz ister misin?"

"Sakıncası yoksa." Talan şişeyi benden alıyor ve içiyor.

"Bu da *ne*?" Nivene talep ediyor.

Talan şişeyi inceliyor. "Asiller Konseyi'nin masasından alınmış, etiketi soyulmuş küçük bir şişe bal likörü."

"*Biliyor* muydun?" diye soruyor ona.

Talan omuz silkiyor. "Diğer şişelerle aynı şekilde bile değil. Nasıl fark etmedin?"

Ona ters ters bakıyor. "Sanırım o sırada ölmemeye çalıştığım için, ama yeni olan başka ne var ki?"

Talan'a gülümsüyorum. "Şişeye verdiğin tepkiyle çok ikna ."

"Teşekkür ederim, aşkım. Sen de çok inandırıcı bir yalancısın."

Kirpiklerimi kırıştırıyorum. "Bunun için okula gittim ama sanırım aldatma konusunda her zaman doğal bir yeteneğim vardı."

Nivene başını eğiyor. "İki orduyu bal likörü tehdidiyle mi etkisiz hale getirdin?"

"Onları ejderhalarla tehdit etmeyi *tercih ederdim* ama Talan bunun kontrolden çıkabileceğini düşündü ve ejderha uzmanı o." Şişeyi Talan'dan alıyorum, bir yudum daha içiyorum ve Nivene'ye uzatıyorum.

Bir yudum bal likörü içtikten sonra elini ağzının arkasına siler.

Rüzgâr Talan'ın siyah saçlarıyla oynuyor. "Belki de en iyisi Nivene'in Gölge Çalılık'a gitmesi. Yeni yönetici organın alacağı şekil her ne olursa olsun

insanlarla savaşa devam etmek. Brados ona güveniyor gibi görünüyor."

Başımı salladım. "M kemm l bir fikir."

Nivene içkiyi elimden kaptı. "Siz ikiniz şerefsizsiniz." Bana başını salladı. " zellikle sen. Lanet Rüya Avcısı'ndan bile daha k t s n."

"Ama beni bu yüzden mi seviyorsun?" Bunu düşünüyor.

"Belki de."

Atına binip gidiyor, Talan'la beni hafifçe esen otların arasında yalnız bırakıyor.

" ift i kız," diyor Talan, "yakınlarda bir ejderha var. Nereye istiyorsun?"

"Güney Fransa'ya gidip tatilimi bitirmeyi çok isterdim ama sanırım bir ejderhanın sırtında gelirsek pani e kapılabilirler." Gülümsüyorum, ruh halim aniden aydınlanıyor. "Biliyor musun, sanırım uzun zamandır beklediğim bir partiyi planlamam gerekiyor."

BÖLÜM 61

Last yıl, doğum günümde, Güney Fransa'da bir kafede tek başıma oturmuş, sipariş etmediğim böğürtlenli pastayı yerken bir yandan da çılgınca gelen telefonları yanıtlıyordum

Annem.

Bir yıl önce bugün, beni öldürmeye çalışan Fey'lerden canımı kurtarmak için kaçıyordum. Eski erkek arkadaşım Raphael tarafından kaçırıldım ve Manş Denizi üzerinden Avalon Kulesi'ne götürüldüm. Yolculuğu dehşet içinde, şaşkın ve sonrasında olacaklara tamamen hazırlıksız geçirdim. Bırakın Gölün Leydisi olmayı, Avalon Kulesi'ndeki eğitimden sağ çıkacağıma dair bile hiçbir fikrim yoktu.

Bir yıl önce bugün, gizli bir büyüm olduğunu, yarı Fey olduğumu keşfettim.

Ya bu yıl?

Bu yıl yalnız değilim. Bu yıl, benim için kanını dökecek arkadaşlarım var ve ben de onlar için aynısını yaparım. Kaostan yontulmuş bir aile. Sonunda kendine bakmayı öğrenmesi için Camelot'ta geride bıraktığım bir anne.

Bugün doğum günüm, başıboş harabelerin ve kadim Fey büyüünün bulunduğu yosunlu bir adada gerçekleşiyor.

Kristal bardakları parlatırken, bakışlarım kalenin oymalarında geziniyor - üçlü spiraller yukarıda her biri kemerli

ne zaman altından geçsem büyülü bir uğultu çıkaran kapı eşiği. Müzisyenler ziyafet salonunda yerlerini almışlar bile; bir davulcu, gümüş saçları parıldayan bir lirist ve bir lutist.

Aisling, güneşin tomurcuklandığı mine çiçeği, menekşe ve rue zemininde telaşla içeri giriyor. Kristal bir tepsiye tereyağlı chanterelles ve elma dilimleri koyuyor. "Brados bana çok ciddiymiş gibi 'Krallık artık bizim kontrolümüzde' dedi. Bir cumhuriyet. Böyle bir şeyi hayal edebiliyor musun? Kanlı bir meyhane işletiyor, bal likörü için *keçi sidiği* çekiyor, şimdi de birkaç geri kalmış çiftçiyle birlikte kanlı bir krallığı mı yönetiyor? Taşralıları yargıladığımdan değil ama tecrübelerime göre kışlarıyla dirseklerini ayırt edemiyorlar. Elbette, Brocéliande'da kalan Feylerin çoğu mutlu görünüyor. Kızım başlarına gelen en iyi şey olduğunu düşünüyor ama bana göre değil, hayır. Ben eski yöntemleri seviyorum. Bir *cumhuriyet*. Tüm bunlar bana biraz insani geliyor, alınmayın, yarım olduğunuzu biliyorum, ama bunu görmezden gelmeye hazırım. Yargılamıyorum, komik falan da gelmiyor, sadece insanlık deforme olmuş ve etli embesillerden oluşan solmuş, boş ve ruhsuz bir kültür. Bir Fey kralı alacağım, çok teşekkür ederim. Bir *cumhuriyet*," diye mırıldanıyor. "Lanet olası rezalet."

Kuzukulağı yapraklarına sarılmış somon balığı ve yabani sarımsaklı kekler hazırladım. "Burada olmana sevindim, Mordred de çok mutlu."

Bana bakıyor, yanakları parlıyor. "*Kral* Mordred, evet, dünyayı yeniden düzene sokacak olan gerçek kral. Çok sevimli biri, biliyorsun. Ona söyledim, yabanmørsini sosu içinde geyik eti var ve yaban havucu ve su teresiyle haşlanmış yaban domuzu var. Bu onun favorisiydi ama sıcak istiyoruz. zamandır meşe palamudu, elma ve kuru incirle yaşadı. Baban bunu uzun zamandır bekliyordu, o yüzden mükemmel olmalı. Kral Mordred, tanrılar onu kutsasın. Seçilmiş Kral. Kapana kısılmış tüm bu zaman ." gözleri parlıyor gözyaşlarıyla.

"Gerçi Talan'ın muhteşem bir havası var ama Mordred, o tacı başına tanrıların koyduğunu söyleyebilirsin."

"Peki ya bal likörü?" diye sordum.

Gözlerini kırpıştırır ve dikkat kesilir. "Ah, evet. Majesteleri Shalott'tan yabanmersini likörü istiyordu ama korkarım Shalott'un bin beş yüz yıl önce savaşta boğulduğunu unutup duruyor. Elimizde Val Sans Retour'dan gelen yabanmersini var. Brados o sarayı devraldı, bilirsiniz, markinin yerini, ama Brados orayı bir tür üniversiteye dönüştürmek istiyor. Herkes orada okuyabilir, paraya gerek yok. Hayal edebiliyor musun? Kitaplarla dolu. Çiftçiler ve hancılar fikir ediniyor. Tehlikeli fikirler." Skandala uğramış gibi susuyor.

Başka bir hizmetçi bal ve keçi peyniri ile kaplanmış, üzerine otlar serpilmiş bir tepsi havuç getiriyor.

Bir adım geri çekilip ziyafet salonunun güzelliğini inceliyorum. Hava sihirle dolup taşıyor. Şamdanlarda titrek alevler yanıyor ve kristal bardaklar güneş ışığı altında parlıyor.

Taş kemerlerin arasından yumuşak bir esintinin içeri girdiği, çimen ve kır çiçeklerinin kokusunu taşıyan pencereye doğru ilerliyorum.

Avalon adası yeniden canlandı. Mavi Ejderha Projesi'nden çocuklar, Ysolde onlara bakarken kıyıda suda oynuyorlar. Soylular yine eski taş evlerine yerleşmiş, geniş gül bahçeleriyle ilgileniyorlar.

Ve Camelot'tan bazı konuklarla birlikte tekneler geliyor.

Gülümsüyorum ve onlarla buluşmak için dışarı çıkıyorum. Hava elma çiçeklerinin kokusuyla ağırlaşıyor. Göl kıyıya vuruyor ve Raphael babamın sarayına doğru dolambaçlı patikayı tırmanıyor, kolu Nivene'ninkine bağlı.

Arkasında Tana var, tıpkı tanıştığımız ilk günkü gibi parlak sarı giymiş. Bir çiçek taç üzerinde oturuyor onun koyu bukleleri-

Çayır çiçeği, yabani gelincikler, peygamber çiçekleri, güller... Saçlarına yabanıllık ve güzellik işlenmişti.

Serana'nın yokluğu kalbimi parçalıyor. Şimdi burada bizimle olmalıydı. Viviane de.

Arkadaşlarımın hepsinin elinde bir ya da iki şişe bal likörü var. " gelin, gelin!" Bağıryorum. "Babam çok heyecanlı." Gerçekten, küçük bir çocuk gibi. Bütün sabahı mükemmel ziyafet kıyafetini bulmak için kıyafetlerini değiştirerek geçirdi.

Yaklaştıkça Nivene sırtıyor ve selamlamak için şişesini kaldırıyor. "Bu gece tamamen sarhoş olmayı planlıyorum," diye bağıryor, kızıl saçları yeşil elbisesinin üzerinde parlıyor. Bir elma ağacı kadar canlı görünüyor.

Darius gümüşü göz farı ve güneşte cilalanmış madeni paralar gibi parlayan takım elbisesiyle arkalarındaki patikada ilerliyor. Ama bana bakmıyor, omzumun üzerinden bakıyor.

"Kral Mordred," diye bağıırır. "Sen efsanesin. Sen mutlak efsanesin!" Patikaya tırmanmak için diğerlerini itiyor.

Kapı aralığında Mordred'i görmek için dönüyorum. Kraliyet soyunun Fey rengi olan koyu kırmızı bir tunik giymiş. Annesinin sembolleri olan kuzgun ve aydan oluşan bir broşla tutturulmuş altın bir pelerin ve tıpkı benimki gibi bir Avalon Çelik tork takıyor.

Görünüşe göre, Nimuë bunu ona *daha geçen gün* vermiş.

Darius ona selam verir. "Sizinle tanışmaktan *onur* duydum. Portrelerinizin büyük hayranıyım. Çok dramatik."

Mordred mutluluk saçıyor. "Umarım bazılarınız daha sonra burada kalır." Adayı işaret ediyor. "Hâlâ bir sürü yer var."

Raphael gülümseyerek bana ulaştı. "Mutlu yıllar. Lavantalı pasta mı?"

"Bir lavanta," diyorum, "bir de karahindiba. Bu babamın favorisi ve sanırım bin beş yüz yıl bekledikten sonra bazı kararları o veriyor. Camelot nasıl?"

Yüzünü buruşturuyor. "Dağınık. Bazı Pendra-"

Sessiz bir işaretle gözlerimi ona dikiyorum. "*Hepsini* öldürdükten sonra Pendragon *ruhlarından* bazılarının buraya musallat olduğuna eminim."

Raphael kolayca anlıyor. "Aynen öyle. Uyumak çok zor, Tüm o hayaletlerle birlikte."

Onları ziyafet salonuna geri götürüyorum, Fey soyluları içeri akın etmeye başlamış. Mücevherlerle ıslıl ıslıl parlayarak bahçelerin, yüzük taşlarının ve ziyafet masasının etrafında dönüyorlar. Aeden bir hizmetkârın tepsisinden bir flüt bal likörü alır. Müzik çalmaya başlar, güzel bir melodi hipnotik bir ritimle dalgalanır ve bazı Feyler dans etmeye başlar.

Aisling aceleyle gelip elime bir bardak bal likörü tutuşturuyor, sonra bir tane de Raphael'e uzatıyor. "Biz burada yargılamayız," mırıldanıyor. "Senin türün bile hoş karşılanır."

Kadehimi kaldırıyorum ve Raphael, Darius, Tana ve Nivene'nin gözlerini yakalıyorum.

Raphael'in gümüş gözleri parıldıyor. "Burada bizimle birlikte olması gereken ama barış için canlarını veren Viviane ve Serana'ya."

Gözlerimdeki buğuyu kırıştırıyorum ve bal likörümünden bir yudum alıyorum.

Koridora bir mırıltı yayılıyor ve Talan'ın telaşsız bir yürüyüşle, elinde bir bardak bal likörüyle içeride dolaştığını görmek için dönüyorum. Koyu renk saçlarından bir tutam elmacık kemiğine düşüyor. Onu her gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve onun gerçek olduğuna inanamıyorum.

Bakışlarım salonda gezinirken herkesin ona baktığını, gülümsediğini ve kızardığını fark ediyorum. O artık bir kral değil, artık bir tehdit değil, ama de bakışlarını üzerine çekiyor.

Belki de onları baştan beri çeken şey gücü değil, güzelliğiydi. Onları kim suçlayabilir ki?

Mordred salonun önünde durur ve kadehini kaldırır. "Bu gece, bu zafer şölenini Kraliçe'ye adıyoruz."

Morgan!"

* * *

ŞAFAK SÖKÜYOR. Geceyi yiyerek, içerek ve dans ederek geçirdik ve şimdi Talan ve ben Avalon'un kıyı şeridinde uzanıyoruz, kollarımız bacaklarımız birbirine dolanmış. Tarasque yakınlarda, elma ağaçlarının arasında huzur içinde uyuyor. Talan'ın göğsü içimi ısıtıyor ve beni kollarıyla sarıyor. Kalp atışlarını dinliyorum.

Çiyler çimenlere düşüyor ve Talan'ın parmakları saçlarıma .

"Yap sen gibi o Burada mı?" I sor sessizce.

"Yapsen Bayan Brocéliande?"

"Tahta ihtiyacım yok," diye mırıldanıyor, elini omurgamda gezdirirken. "Sadece sen ve Tarasque."

Ben de olmuştur köksüz benim bütün hayat, sürüklenme daireler, evler, ülkeler, türler, bağlılıklar aracılığıyla.

Ama burada? Burada, nihayet bana sükûnet hediye edildi. Zamanın nefesini tuttuğu bir yer.

Kristal kadehlerin dışarıda kalmasını, ziyafet sofrasının kurulmasını, mükemmel bir duraklamaya yakalanmış bir dünya istiyorum. Avalon'un şafakla öpüşen, rüya gibi, değişmeyen dünyası.

Burada, yıkıntıların ve ağaçların arasında, zaman hareket etmeyi unutuyor. Kehribarla kaplanmış bir mükemmellik.

Ve Talan ile.

Ben de tam olarak böyle kalmasını istiyorum.

* * *

Fey Spy Academy'yi okuduğunuz için TEŞEKKÜRLER.

Aynı dünyada ilgili bir yan dizi planlıyoruz.

Yayınlarımızdan haberdar olmak için lütfen

cncrawford.com adresinden bültenimize .

AVALON TIMELINE

MS 427'den önce: Avalon ve Camelot, mistik bir gölle ayrılmış müttefiklerdir. Her ikisi de eski tanrılara tapar ve elçiler dünyalar arasında köprü kurar. Bu köprülerden biri de Nimuë'dir (Gölün Fey Leydisi).

420: Morgan le Fey ve Galyalı Accolon'un Mordred adında bir oğulları olur.

427: Nimuë ve Merlin'in Auberon adında bir oğulları olur.

Avalon'da Kraliçe Morgan, varisi Mordred ile birlikte hüküm sürmektedir.

Onun hükümdarlığı sırasında saray şiir ve sanatla gelişir.

Camelot'ta Merlin, insanların işlerine giderek daha fazla karışır ve onların gücüyle büyülenir.

438: Kral Arthur, Avalon'da bireyleri başka diyarlara taşıyabilen büyülü bir portal olduğunu öğrenir. Bu bir İngiliz imparatorluğu yaratabilir. Yeni dünyaları fethedebilmek için bu portalı kullanarak Avalon'un topraklarına tecavüz etmeyi planlamaya başlar.

439: Merlin, Arthur'un Avalon'u ilhak planlarını destekleyerek diğer Feylere ihanet eder. Merlin'in eski tanrılara ve Feylere ihanet ettiğine inanan Nimuë ondan .

440: Mordred, Avalon'u korumak için Arthur ve Camelot'a karşı komplo kurmaya başlar.

Bahar 441: Mordred Shalott Leydisi'ni lanetler ve onu bir kulesinde suçu için Kral'ı uyarmak için hapseder.

Arthur'a saldıracağını söyler. Mordred yine de Lothian Kulesi'ne girer ve kadar çok şövalyeyi katleder. Arthur ve Guinevere'i öldürür. Bu saldırı Camelot ve Avalon Fey'i arasında bir savaş başlatır.

Merlin büyü kullanarak insan ordusunun kontrolünü ele geçirir. Morgan Sarayı'na karşı kendi halkı olan Fey'e karşı hücumu geçer.

Sonbahar 441: Merlin önderliğindeki Camelot orduları Avalon'da Morgan Sarayı'nın güçleriyle çarpışır. Büyü ve demir silahlar kullanarak ölümüne savaşır. Düşmanlarını boğmak için Avalon'un sularını çağırırlar. Savaş şiddetlenirken Shalott adası boğulur.

Morgan savaş alanında katledildi.

Mordred acımasızca dövüşür ama sonunda etrafı sarılır. Merlin onu öldüremez ama harap olmuş, savaşın izlerini taşıyan Avalon adasında tecrit edilmiş bir şekilde yaşaması için onu lanetler.

Kış 441: Savaşın külleri çökerken Merlin Sarayı Brocéliande'ı yaratır. Merlin'in büyüünün yardımıyla Auberon, hayatta kalan Feyleri Morgan'ın oğlu ve gerçek varisi olduğuna ikna eder.

Auberon'un ailesi yeni diyarda güvenli bir yere kaçmasına yardım eder ve Auberon portallar yaratma konusundaki sihirli yeteneğini keşfeder. Auberon artık, tahtın gerçek varisinin Mordred olduğunu kimsenin hatırlamadığı, insanlar kopuk bir krallıkta hüküm sürmektedir. Brocéliande'da bir taç giyme töreni düzenler.

Ama yine de Nimuë, Avalon'un yok edilmesinden ve Fey'in ihanetinden dolayı kederlidir. Merlin'i bir meşe ağacının içinde sonsuza dek çürümesi için lanetler.

449: Auberon'un ilk oğlu Prens Lothyr doğdu.

451: Arpacıkotlu Elaine on yıl boyunca Camelot'taki bir kulenin balkonunda mahsur kalmıştır. Auberon onun güzelliği karşısında büyülenir. kurtarır ve Brocéliande'a getirir.

521: Elaine ve Auberon'un çocukları Prens Talan doğdu.

528: Auberon, Elaine'i ihanetten yakar.

1790 başları: Kavrulmuş Toprak İsyanı

Bir kıtlık patlak verir. Köylüler krala karşı ayaklanır ve kraliyet ailesi kalabalığı ejderha ateşiyle yakarak karşılık verir. Lothyr çatışmada ölür.

2003: İkinci kıtlık

İkinci bir kıtlık patlak verir ve tüm krallıkta açlık baş gösterir. Auberon, krallığı çürüttükleri için demi-Feyleri ve insanları suçlar.

2005: Fransa'nın İşgali

Auberon, Fey'i beslemek ve hazinesini doldurmak umuduyla yeni topraklar fethetmek için Fransa'yı işgal eder.

SAMPLE OF FROST BY C.N. CRAWFORD

Aşağıda C.N. Crawford'un Frost adlı kitabından bir örnek yer almaktadır; bu kitap, insan dünyasından Peri dünyasına seyahat eden birini konu alan bir portal serisidir.

* * *

Önsöz

Çoğu ilişkinin ölüme mahkum olduğu acı bir gerçektir.

Bir zamanlar benimkinin bir istisna olacağını, *aradığımı kişiyi* bulduğumu . Diğer parlak aşkların aksine, benimki sonsuza dek yanacaktı.

Andrew bir insandı, benim gibi değildi. Fae olarak doğmuştum ama diğerlerinden uzak durdum. Çoğu fae vahşi, kaprisli ve *nefes* kesici derecede kibirliydi. Andrew ise bana kır çiçeklerinden taşlar yapar ve çınar ağaçları hakkında şiirler yazardı.

Önce güzelliği beni kendine çekti: altın sarısı mavi gözleri ve dalgalı kestane rengi saçları. Gülümsediğinde dudaklarının köşeleri öyle bir kırışırdı ki, her zaman onu öpmek isterdim. Andrew'un kokusu ev, sabun ve siyah çay gibiydi.

Ama beni aşık eden şey bu değildi. Onun nezaketiydi.

Uzun bir hafta geçirdiğimde bana çay ya da kokteyl hazırlardı ve ben de başımı onun göğsüne koyarak uyuyakalırdım. Andrew ile kendimi gerçekten güvende hissedebiliyordum. O bir insandı, bense bir fae, ama bu hiç sorun olmamış gibi görünüyordu.

Beni her zaman dinler, mesaj atar, günümün nasıl geçtiğini sorardı. Ralphie adında bir dachshund cinsi köpeği vardı ve annesini doktor randevularına o götürürdü. Pazar günleri düzenli banliyö evinde takılır ve kahve eşliğinde aynı kitapları okurduk.

Hiçbir şeyin aşktan önemli olmadığına gerçekten inanıyordu. Bunun kutlanması gerektiğine. Bana ruh eşi olduğumu söyledi.

Türümün diğer üyelerinin aksine, Andrew kendimi güvende hissetmemi sağladı.
Güvenli.

Birlikte bir gelecek planlamıştık. İşin özü şuydu: O MBA'ini bitirirken ben de ev kredisini ödeyerek ona destek olacaktım. Para kazanmaya başladığında, benim hayalim üzerinde çalışacaktık: annemin adını taşıyan "Chloe's" adında bir kokteyl bar açmak. Andrew finanse etmeme yardım edecekti. Yapraklı bir banliyöde insanlar arasında, arka bahçede barbeküler ve çocuklarımızla yastık kaleleriyle dolu keyifli bir hayat yaşayacaktık. Yazları plaja giderdik. *Normal* bir insan hayatı.

Sorun şu ki, yirmi altıncı doğum günümün gecesinde hepsinin yalan olduğunu öğrendim.

İşte o zaman aşka inanmayı tamamen bıraktım.

* * *

Tuğla bir kaldırımında dururken, paket servis çantasını kavradım, tavuk vindaloo ve Peshwari naan düşüncesiyle şimdiden salyalarım akıyordu. Royal Bistro naanı lezzetli bir şekilde tereyağlı yapmış ve köri o kadar sıcaktı ki beni coşkulu bir ter içinde bıraktı.

Doğum günüm olduğu için müdür bardan erken ayrılmama izin vermişti. Büyük planlarım yoktu. Birkaç saat sonra

Cuma gecesi finans kalabalığı için içkileri karıştırırken, ben sadece karnımı doyurmak ve Andrew ile komedi izlemek istedim.

Evimize giden yolda yürürken kolumun altındaki kâğıt torbadan yayılan toz biber, kimyon ve sarımsak kokusunu içime çektim. Arkadaşlarımız bizi tanıştırdığında ilk bağ kurduğumuz şey buydu; mümkün olan en sıcak yiyeceklere duyduğumuz tutku.

Midem guruldayarak anahtarımı kilide soktum ve onun evine adım attım.

Üst kattan gelen seslerle kulaklarım dikildi. Andrew'un bazı müstehcen videoları bangır bangır açtığı belliydi, inanılmaz derecede yüksek sesli inleme ve solumalara bakılırsa - erkekleri hedef alan gerçekten sahte, tiz bir tür. Kadınlar bu yapmacıklığı hemen fark ederdi.

İlginç. Ben eve gelene kadar birkaç saati olduğunu sanıyordu. İsteddiği pornoyu izlemesine izin verdim. Ama apartman duvarları kâğıt kadar inceyken neden o ses seviyesinde oynatsın ki?

Ayakkabılarımı çıkardım. Mutfğa geçerken ayak parmağımı keskin bir tahta sandalye ayağına çarptım ve sandalyeye var olduğu için mantıksızca kızarak "Ah" diye bağırdım. Kaşlarımı çatarak vinaloo'yu çantadan çıkardım. O anda pornonun durduğunu fark ettim. Andrew yakalandığı için utanmıştı. Bu düşünceye gülümsedim. Umurumda olmadığını biliyor olmalıydı.

"Alo?" Andrew'un sesi üst kattan geldi. Paniklemiş bir ses vardı. Daha sessiz bir şekilde, "Bir şey olduğunu sanmıyorum," dediğinde döndüm.

Nefesim kesildi. Başka biriyle mi konuşuyordu?

Şimdi kalbim küt küt atıyordu. Elimdeki sıcak köri küvetinin farkında bile olmadan parmak uçlarımda merdivenleri çıktım. Yüksek perdeden orgazm tekrar başladı, yatak gıcırdayıyordu.

Dehşet kalbimi kavradı. Yatak odasına ulaştım ve kapıyı hafifçe aralık buldum.

Çok dikkatli bir şekilde iterek açtım.

Midem öyle bir ki neredeyse kusacaktım.

Andrew yatağın ortasında yatıyordu, uzuvları daha önce hiç görmediğim sarışın bir kadınlıklerle sarmaş dolaştı. Çığlık atmış ya da bağırılmış olmalıyım çünkü bana doğru dönerlerken neredeyse yataktan düşüyorlardı. Uzun bir süre hepimiz birbirimize baktık, dehşete kapılmıştık.

"Ava, burada ne işin var?" Andrew'un yüzü kıpkırmızı olmuştu.

"Ne yapıyorsun *lan sen*?"

"İşte olman gerekiyordu." Çıplak bir kadının altında yatıyordu ama bunu gayet makul bir açıklamamış gibi söylemişti.

"Bugün benim doğum günüm. Ve beni erken bıraktılar."

Andrew kadını üzerinden itti ve terli ve kızarmış bir halde yatağa, *bizim* yatağıma yayıldılar. Neredeyse gördüklerime inanamayarak bakıyordum ama bunun gözlerimin önünde parçalanan geleceğim da farkındaydım.

"Sana söylemek istiyordum..." Sertçe yutkundu. "Böyle olmasını ben istemedim. Sadece Ashley ve ben birbirimize aşık olduk."

"Alınma ama," diye ekledi Ashley, üzerine bir çarşaf çekerek. "Ama deney yapmayı bıraktı. Bir aile istiyor. Normal bir aile mi? İnsan ailesi gibi."

Andrew sertçe yutkundu, tüm vücudu gerginlikten kaskatı kesilmişti. "Ashley ve benim... sadece ortak noktalarımız var, Ava. Bir geleceğimiz var."

Nefes alamıyordum. Bunun olacağını nasıl tahmin edememiştim? Düşüncelerim sessizleşti ve sadece kalbimin yarıldığını hissettim.

Vindaloo'yu ona fırlattım ve plastik kap yatak örtüsüne çarparak anında patladı. Sıcak tavuk ve biberler üzerlerine sıçradı. Andrew ve kız çığlık attılar ve ben de yasadışı bir şey yapıp yapmadığımı merak ettim. Birine acı köri attığınız için tutuklanabilir misiniz?

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı Andrew.

"Bilmiyorum! Ne yapıyorsun?" Ben de ona bağırdım.

Bakışlarım odanın içinde geziniyor, giysilerimizin birbirine karıştığı çamaşır kutusunu inceliyordu. Nedense benim çamaşırlarımı onunkilerden ayırma düşüncesi her şeyden daha iç karartıcıydı. Çamaşırları her zaman ben yıkardım ve onun için özenle katlardım... Kendi çamaşırlarımı sepetten çıkarıp mı yıkayacaktım?

Lanet olsun, şimdi nerede yaşayacaktım?

Andrew çarşafı köriyi siliyordu. "Tatile gittiğimde bir salon iznim olduğunu söylemiştin. Ashley ve ben birbirimizi tanıdıkça, bunun olması gerektiğini daha iyi anladım."

"Koridor kartı mı?" Ona baktım, gözlerimdeki yaşların arasından ikisi de bulanıktı. "Koridor kartının ne olduğunu bildiğimi söyledim. Sende olduğunu söylemedim. Ve sen tatilde değilsin."

"Ashley ile tatilde tanıştım. Ve kendimi tutamadım. Güzelliği beni çağırıyordu."

Gözlerimi kırptım ve bir damla gözyaşının yanağımdan aşağı süzüldüğünü hissettim. "En son tatile gittiğinde neredeyse üç yıl önceydi." Andrew başını salladı. "Hayır, Ava.

Sen ve ben geçen kış Kosta Rika'ya gittik, ve sen odasında kaldın.

bütün zaman boyunca bir İYE ile. Hatırladın mı?"

"Onunla *biz* tatildeyken mi tanıştın?"

Andrew tekrar yutkundu. "O yolculukta pek de eğlenceli değildin."

Onun yanında Ashley çılgınca sıcak köriyi benim havlularımdan biriyle silmeye çalışıyordu. "Bu cildimi gerçekten tahriş ediyor."

Andrew yavru köpek gözleriyle bana baktı. "Ava. Özür dilerim. Belli ki bu sadece bir iletişimsizlik. Seni asla incitmek istemedim. Ama kalp ister."

Boğazım düğümlendi, göğsüm ağrıdı. "*Sorun* ne? Seninle mi?"

"Sana söyleyecektim..." diye kekeledi. "Biz aşık . Ve aşk güzeldir, değil mi? Aşk her zaman kutlanmalı. Gerçekten Ava, benim için mutlu olmalısın. Ruh eşimi buldum." Dramatik bir şekilde iç çekti. "Bir dakikalığına bencilliği bırakıp bunu benim açımdan düşünebilir misin?"

Tüm dünya kendi ekseninde dönüyordu. "Ruh eşin olduğumu söylemiştin. Sanırım sen de onun şiirlerini yazıyorsun?" Arkamı döndüm ve kafamda bir şey klicklendiğinde salona geçmiştim. "Kavak ağacıyla ilgili şiir onun için miydi yoksa benim için mi?"

"Benim içindi," diye tersledi Ashley.

Korkunç bir düşünce beni çarptı. Bu sadece ilişkimin sonu değildi. Bu, gelecek planlarımın da sonuydu. "Andrew, bar ne olacak? Finanse edilmesine yardım edecektin."

Omuz silkti ve bana küçük bir gülümseme verdi. "Oh, Ava. Bir yolunu bulursun. Üniversiteye falan git. Harika bir öğrenci olur."

Paniğe kapılmış düşünceler, fırtınaya tutulmuş sonbahar yaprakları gibi zihnimde çılgınca yuvarlanıyordu. Andrew'u tüm hayatım boyunca yaratmıştım ve şimdi gitmişti.

Gözlerim yaşardı. "Mezun olana kadar , değil mi?" Dedim ki. "Çünkü Ashley faturalarını ödemiyor. Ben ödüyordum."

Saçlarını omzunun üzerinden savurdu. "Ben bir oyuncuyum. Bir kariyer inşa etmek zaman alır."

"Ve yetenek. Ve o orgazmın ne kadar sahte olduğunu düşünürsek, senin için çok fazla umudum yok," diye karşılık verdim.

Ashley vındaloo'yu yataktan çekip bana . Kırmızı köri gömleğime sıçradı.

Ben zaten acı çeken bir kadındım. Reddedilen. Genç güzeli alaşağı etmeyi planlayan kötü cadı.

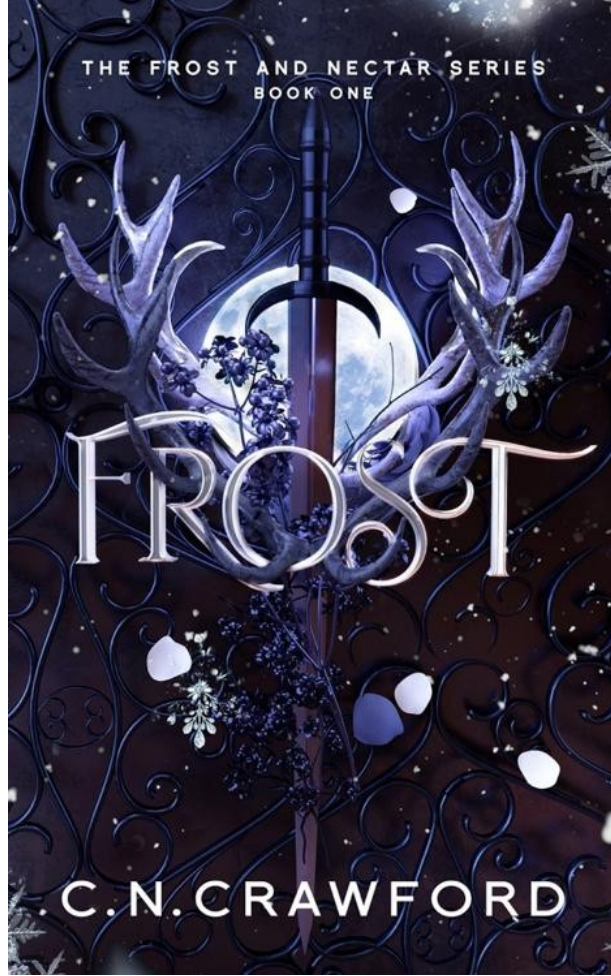
"Çık dışarı!" diye bağırdı.

"O tamamen senin!" Ben de bağırdım. "Siz ikiniz gerçekten mükemmel uyumlu görünüyor."

Beni yirmi yıl hapse attırarak bir şey yapmadan önce gitmem gerekiyordu. Spor çantamı yerden kaptım ve hızla merdivenlerden aşağı indim.

Ve işte o an, bir daha asla sevmeyeceğime karar verdiğim andı.

Peri masalları mı? Onlar gerçek değildi.

ACKNOWLEDGMENTS

C.N. Crawford's Coven'a, Facebook'taki harika okuyucu grubuma ve yıllar boyunca bizi desteklemeye yardımcı olan tüm okuyucularımıza teşekkürler. Hikayelerimizi sizlerle paylaştığımız için çok ayrıcalıklıyız ve hayallerimizi gerçekleştirdiniz!

Romantizm bölümlerini okuyup geri bildirimde için Linsey Hall'a teşekkürler.

Cara Barbado'ya geri bildirimleriyle beta okuma yaptığı için teşekkür ederim.

Wicked Pen'den harika editörlerimiz, yazıyı pürüzsüz ve net hale getirmek için metnin rafine edilmesine yardımcı oldu: Lauren Simpson ve Lexi George.

Muhteşem kapak tasarımcılarımız, e-kitap, ciltless kitap ve toz kapaklar üzerinde çarpıcı bir çalışma yapan Merrybookround ve çıplak ciltli kitap üzerinde güzel bir çalışma yapan Coverdungeonrabbit'tir.

K.F. Breene, Laura Thalassa, Shannon Mayer, Linsey Hall, Eliza Raine ve Leia Stone'a duygusal destekleri için teşekkür ederiz.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

